

Надія — це віра юних. Втративши все, що було їй дороге, Паппісмайлз вирушає у найбільшу пригоду свого життя, аби знайти свою матір. Саме надія знову зустріти веде її крізь жахи світу, який вона не створювала. Шкода лише, що Пустка не зважає на надію.

Редагування - [GreenLion](#)

Переклад здійснився за допомогою сучасних технологій.

Автор оригіналу - [mimezinga](#)

Було отримано офіційний дозвіл на переклад.

Цей фанфік заснований на «Fallout: Equestria» авторства Kkat; знання оригінального матеріалу може допомогти у розумінні. «FoE» можна знайти на Equestria Daily.

Розділ 1: Непромокаюча.

Ти віриш у привидів?

- Будь ласка, впустіть нас! Щит тріщить, часу не лишилось!

Довга черга поні нетерпляче чекала перед повітряною колісницею, але пегасів-пілотів усе не було видно. У самісінькому кінці натовпу зелена єдиноріжка раптом закричала й, охоплена панікою, почала штовхати поні, пробиваючи собі дорогу вперед.

- Це неможливо! Цього не може бути! Селестія нас покинула! Луна нас покинула! Н... - БАХ!

Панічна кобила змовкла, її тіло глухо вдарилося об землю. Усі погляди звернулися до солдата, який перезарядив рушницю для розгону натовпу.

- СТАНЬТЕ В ЧЕРГУ І ЧЕКАЙТЕ СВОЄЇ ЧЕРГИ! МІСЦЯ
ВИСТАЧИТЬ НА ВСІХ! ПОРУШНИКІВ БУДЕ ЗНИЩЕНО!

Маленька лошиця з рожевою шерстю та світлою гривною дивилася в небо, туди, де височіла Кантерлотська гора. Увесь вершок вкривала величезна блискуча куля — енергетичний купол. Всередині неї клубочилася рожева хмара — найвражаюче видовище, яке вона будь-коли бачила. Вона не могла відвести очей.

- Гей, ти там!

Єдиноріжка в білому медичному комбінезоні роздавала захисні костюми лошатам. Зупинившись біля рожевої кобилки, вона кинула на неї стурбований погляд.

- Ти тут сама? Де твої батьки?

Лошиця весело посміхнулася у відповідь.

- Мама там! - вона показала копитцем на купол навколо Кантерлота. Енергетичне поле вже виглядало набагато тоншим, ніж десять хвилин тому.

- Вона скоро прийде на вечерю!

Офіцерка вагалася, а тоді спробувала посміхнутися у відповідь.

- Авжеж, прийде. А як тебе звати, мала?

- Я — Паппісмайлз! - радісно вигукнула лошиця, підскакуючи на місці.

- Так... добре, Паппі. Тепер уважно мене послухай. Я хочу, щоб ти взяла цей костюм і вдягла його. Його треба носити й ні в якому разі не знімати, зрозуміла?

Лоша подивилася на жовтий предмет із розгубленим виразом, потім знову на білу поні.

- Так, гарна поні! Ти мені подобаєшся!

О Свята Селестіє... вона ж просто дитина. Вона нічого не зробила! Ця війна вбиває не лише поні. Вона вбиває саму надію...

Єдиноріжка підняла костюм магією й розклала його. Це був лимонно-жовтий комбінезон із кількома кишенями на ногах і двома сидельними сумками з боків.

- Добре, потрібно, щоб ти просунула копитця у ці отвори. Це як... як у танці поні-покі! Ти знаєш поні-покі?

- Ага! Засовуєш праве копитце — висовуєш праве копитце!

- Так, чудово! А тепер хвостик... ось так, дозволь я застібну це... і одягнемо ось це на голову... готово!

Кобила одягнула Паппісмайлз круглий шолом із прозорого скла й заціпнула замки з обох боків, герметично заклавши лошицю всередині радіаційного костюма.

- Вау! Я — космічна поні! Як... як Капітан Андромеда! Вж-ж-жух!

Маленька лоша почала бігати колами, весело сміючись. Біла єдиноріжка тільки зітхнула з полегшенням і повернулася до наступної групи з лошатами.

Паппісмайлз почувалася просто супер-дупер чудово. Все почалося з величезних феєрверків, ніби з

мегаграндіозної вечірки-сюрпризу, а замок опинився всередині блискучої бульбашки — схожої на ті, що вона надувала з мила, тільки більшої... велетенської... ні, ще більше! Найбільше-найбільшої! А тепер усі поні опинилися на вулицях, наче на святі. Вона благала свою щасливу зірку, щоб матуся сьогодні прийшла додому раніше, і вони могли повеселитися разом. Шолом і космічний костюм були лише вишенькою на торті — вони були такі круті, Паппі була впевнена, що виглядає просто неймовірно... Точно! Їй тепер потрібне дзеркало! Без роздумів лоша помчала додому.

Приглушений шум вулиці просочувався у мамину кімнату. Паппісмайлз стояла перед трюмо, розглядаючи свій шолом зсередини. Дивні вогники й символи танцювали по склу. Предмети в кімнаті обводилися зеленими контурчиками, а під кожним з'являвся напис... Шкода тільки, що Паппі не вміла читати. Мама ледве-ледве встигла навчити її азів.

- Лі... ж... ко... - Лоша насупила носик, намагаючись скласти слово. - ЛІЖКО! Вау, я крута!

Задоволена собою, Паппі пострибала вниз по сходах, повністю забувши про дзеркало. Натомість рушила до холодильника.

- Маффіни!

Паппі витягнула один зі таці й спробувала куснути. І негайно натрапила на проблему: вона не могла піднести його до рота через дурний шолом...

- Хочу, але не можу... Поганий шолом! Як тебе зняти?

Вона схопила цю круглу рибну банку копитцями й добру хвилину боролася з нею, але марно. Задихана, вона гепнулася на круп і вирішила застосувати свій козир.

- УВ-ВА-А-А-А-А-А-А-А!!!

Поки Паппісмайлз скиглила, не помічаючи нічого навколо, на візорі спалахнув червоний символ. Її істерику раптово обірвав металевий голос, що пролунав просто зсередини костюма.

- Стан господаря — паніка.

Лоша розгублено кліпнула. Що відбувалося? Хто це говорить?

- Що?

- Запуск внутрішньої медичної діагностики. Помилка. Перезавантаження системи. Орієнтовний час — тридцять секунд.

Усі ці дивні слова були смішними, але зовсім не допомагали зняти шолом. Паппісмайлз усе ще дулася.

- Іди геть, дурний балакаючий космічний костюм! Я хочу мафін!

- Перезавантаження завершено. Перевірка версії. Запуск. Десять секунд до повної операційної готовності... вісім... сім...

У цей момент Паппісмайлз почула гучний гул голосів ззовні. Зростаючий рев, ніби всі поні в місті закричали в жаху одночасно; наче сам Кантерлот волав востаннє

перед кінцем, відчуваючи наближення неминучої загибелі.

- П'ять... чотири... три...

Раптом світ став рожевим. Дивлячись у вікно, лоша побачила тінь, що ставала дедалі темнішою й темнішою, ніби гігантська солодка рожева хмара падала прямо на місто. Не розуміючи її значення, Паппі притиснула шолом до шибки, зацікавлено намагаючись роздивитися, що ж відбувається.

- Два... Система перезавантажена. Запуск діагностичної програми. Увага. Основний цілющий талісман не відповідає. Активую резервний цілющий талісман. Запуск діагностики. Стать: жіноча. Вік: Лоша. Тип: земна поні.

Вау, який розумний цей космічний костюм! Він знає так багато!

- Привіт! Я Паппісмайлз!

Ковдра рожевого туману заливала вулиці, заглушуючи звуки поні, яких накривала; їхні налякані крики потонули в імлі, що несла їм смерть... або щось гірше.

- Підтримка життя активна. Температура в нормі. Тиск у нормі. Попередження. Рівень радіації перевищує середній на триста відсотків. Виявлено легку радіаційну інтоксикацію. Вводжу -Rad-X-. Вводжу -Rad Away-. Вводжу -Rad Away-.

Паппі сиділа перед вікном, здивовано дивлячись на рожеву млу, що вже просочувалась усередину. Вона вже не була певна, що думати —

- АУУЧ! Дурний космічний костюм! Навіщо ти мене жалиш — ААУЧ! ПРИПИНИ!

- Попередження. Виявлено небезпечний агент. Аналізую. Рожевий агент, тип Літтлгорн. Смертельний у концентрації, що перевищує 5%.

Паппі хіхікнула.

- Хі-хі, космічний костюм каже розумні слова!

- 1,8%... 2,0%... 2,2%... Попередження. Концентрація рожевого агента перевищує безпечні межі. негайно евакуюйтесь.

Паппісмайлз із захватом дивилася, як рожева мла вливається у вікно й розтікається підлогою; вона всміхалась, коли туман проходив крізь її копитця. Наче солодка вата... рожева солодка вата! Ура! Мама не дозволяла їй їсти після того, як Паппі стало зле минулої Ночі Жахів.

- Так дивно...

- Небезпека! Виявлено мутацію! Концентрація 5,4%.
Небезпека! 6,0%! Негайно евакуюйтесь! Зверніться до Міністерства Миру за терміною допомогою! Запуск передачі сигналу тривоги. Пошук аварійного каналу. Передача. Попередження! Концентрація 7,5%!

- Ух... мамо... мені недобре... можна я... залишуся... вдома... завтра...

Для кобилки все стало туманним; їй здавалося, що вона водночас і вся спітніла, і замерзла до кісток.

- Вводжу *Med-X*. Вводжу *лікувальне зілля*. Концентрація 12,1%. Вводжу *Rad-X*. Вводжу *Rad Away*. Концентрація рожевого агента 16,0%. Вводжу *протиотруту*. Вводжу *лікувальне зілля*. Вводжу *лікувальне зілля*. Концентрація 22,6%. Вводжу *лікувальне зілля*. Вводжу...

Невпинна тирада медичних процедур лунала з радіаційного костюма, поки ноги Паппі підгиналися під нею. Непритомна на кухонній підлозі, вона жила лише завдяки лікувальним зіллям, що струмували її жилами. Коли смертельний рожевий агент повільно просочувався в костюм, той робив усе можливе, щоб хоч частково згладити його дію. Вона не померла, але й не зовсім вижила.

- ... *лікувальне зілля*. Вводжу *лікувальне зілля*. Вводжу *лікувальне зілля*. Попередження. Запас лікувальних зіль: три. Концентрація рожевого агента 35,0%. Вводжу...

Як покинута лялька, Паппісмайлз спала, а її костюм співав свій клінічний хор запрограмованих процедур. Небезпечна атмосфера, порушення герметичності, вичерпані медичні ресурси. Вона не чула нічого, поки хвилини перетікали в години, години — в дні...

Лоша просто лежала там, на підлозі. У найдогучливішому медичному костюмі у світі, який із

незворушною впертістю повідомляв їй, що вона майже мертва і їй потрібно... практично все.

Дні ставали тижнями, тижні — місяцями, поки Паппі спала, застигла в останній миті свого життя.

Місяці складалися в пори року, пори року змінювали одна одну; костюм продовжував наспівувати свою колискову з медичних попереджень.

Рік за роком голос костюма ставав усе тихішим, почав потріскувати. Прозорий шолом, вкритий шаром пилу, приховував від кобилки трагедію зовнішнього світу, поки вона спала свій найдовший сон. Запечатана всередині костюма, спотворена туманом, вона пролежала десятки років — потім століття, а згодом і два...

Будинок вистояв роки без жодного ремонту. Добротний дім, збудований земнопоні по-старому: цеглинка до цеглинки, з міцним дахом і твердим фундаментом. Але всьому приходить кінець.

Усе почалося з маленької тріщинки посеред головної крокви весною. З кожною новою зливою вона ставала більшою й глибшою, аж поки дах не здався старості.

Прямо на голову Паппісмайлз.

*День 1 — Час приблизно 17:00 — Локація: Тераса
Кловер Ліф, передмістя Кантерлоту.*

Коли будівля обвалилась, у повітря піднялась хмара пилу та рожевого диму, яка трималася кілька хвилин, перш ніж усе знову стихло. Коли пил нарешті осів, з-під руїн пролунав тихий, глухий голосок:

- Ойо-ой...

Повільно зрушилася одна цеглина, потім інша, відкриваючи щось блискуче серед уламків. Із-поміж каміння висунувся круглий скляний шолом, а за ним — жовтий силует дуже маленької поні в радкостюмі. На шоломі тягнулася довга тріщина, але якимось чином вона почала зникати, поки лоша вибиралася з-під завалу.

- Мамо? - Лоша нагадувала астронавта, що робить перші кроки на чужій планеті. - Що це за місце? Де всі? Мам? МА-АМ!?

Щось було не так, починаючи з того, що вона досі носила цей балакучий костюм.

- МАМОООО!

- Бзззт —ФзЗЗззТ— лінія... необхідзЗЗТ перезБзззФрр!

- Замовкни, костюме! Де мама? Де мій дім? Де... я... - Слова урвалися в неї в горлі, коли лоша звела погляд і побачила знайому гору з руїнами, але впізнаваним замком нагорі. Без сумнівів: це був Кантерлот. Її дім.

- Що... а-але... все... зламане!

- Фззт... критичний збій... не виявлено живих чаФФФТин! Запитую конфФФЗзТ... триває перезапуск...

- Та все одно! - вигукнула лоша, досі дивлячись на руїни Кантерлоту, що височіли над нею.

І раптом їй знову стало зле. Спершу зір затуманився, ноги підігнулися, і вона гепнулася на круп. Паппісмайлз слабшала з кожною секундою, відчуючи, як жахливий біль повзе від копит аж до хребта. Це було нове відчуття: ніби все всередині просто перестало працювати, а що сильніше вона намагалася рухатись, то більше почувалася замкненою у власному тілі.

Маленьке Лоша хотіла закричати, але її рот не рухався. Все, що вона могла — це дивитися на порожню вулицю крізь туман болю й запилений шолом.

Поки вона лежала, її погляд впав на купу дивних брудно-білих каменів. Вони мали незвичну форму: довгі, тонкі, деякі криві, деякі рівні. Тепер, коли лоша звернула увагу, вона побачила, що вони всюди. Видовище її трохи стривожило, але відчуття тривоги швидко зникло, бо перед очима спалахнула зелена точка, і це привернуло всю її увагу.

- Перезапуск завершено. Перевірка версії. Файл не знайдено. Запуск аварійного режиму. Версія 0.2...

- Ух... - Паппі спробувала щось сказати, але досі була повністю паралізована. Вона лише дивилася на дивні вогники перед очима, які змінювали колір із зеленого на рожевий. О, нарешті гарна новина! Вона любила рожевий, це був її улюблений колір!

- Виявлено нові компоненти. Ініціалізація матриці.
З'єднання.

Іскра пробігла тілом кобилки — від носа до хвоста — змиваючи жахливе відчуття паралізуючої слабкості. Лоша обережно спробувала підняти копитце. Не наштовхнувшись на опір, вона зробила кілька невпевнених кроків. Вийшло. Наче й не було тих останніх п'яти хвилин. Вона просто раптом почувалася краще... от і все...

- Вау, це було дивно... Тепер мені треба зняти цей дурний космічний костюм.

- Усі системи працюють. Запуск діагностичної рутини. Аналізую. Суб'єкт 001: Паппісмайлз. Стать: жіноча. Вік: Лоша. Різновид: земнопоні. Відсутні життєві показники. Перевірка на помилки діагностичного обладнання. Помилки не виявлено. Повторюю діагностику. Стать: жіноча. Вік: Лоша. Різновид: земнопоні. Відсутні життєві показники.

- Що таке... ізновид? Хочу ізновид! Вони смачні!?

- Запуск навчальної програми для кобилки. З'єднання з Міністерством Іміджу для отримання оновлень. Неможливо встановити канал зв'язку. Запуск програми з резервних файлів. Будь ласка, зачекайте на завершення встановлення.

Лоша почала ходити, наближаючись до купи старих вибілених каменів і зупиняючись, щоб роздивитися їх

уважніше. HUD у шоломі підсвітив купу, окресливши її рожевим ореолом.

- Ос... та... н... ки... и! Оста... останки! - Лоша затряслася від захвату: читати було весело! За секунду вона скривилася. - А що таке останки?

- Труп, іменник. Рештки мертвої істоти — чим більше знаєш! - металічний голос миттєво відповів.

- Мертвої? Типу... мертво-мертво-мертвої?

- Пошук синонімів слова “мертвий”... Трупний. Покійний. Загиблий. Відсутній. Знищений. Списаний. Вимерлий. Пішов у небуття. Неживий. Інертний...

Паппі слухала лише початок списку, потім ткнула довгу білу кістку копитцем. У цьому скелеті було щось... надто знайоме.

- Е-е, пане голосе... цей труп... ким він був?

- Аналізую... Поні. Доросла самиця. Єдиноріг.

Маленька лошиця здригнулася — або принаймні *відчула*, що здригнулася. Її погляд піднявся вулицею, заваленою кістками. Скелети мертвих поні, скручені самі в себе, притиснуті до стін, зібрані в невеличкі групи, ніби вони намагалися знайти безпеку в кількості. Усі мертві. Усі поні були мертві.

- Щ-що... що сталося? Мамо? Де мама? - Паппісмайлз відчула холод, що пробіг уздовж хребта. - Пане Голос... де мама?

- МоМ, Міністерство Моралі. Аналіз даних. Під'єднання до Еквестрійського Картографічного Онспарку.
Завантаження даних. Помилка, збіг імен не знайдено.
Пошук сигналу мовлення МоМ. Знайдено спрайтбот.
Встановлення комунікаційного мосту...

Паппі перестала слухати вже після перших двох-трьох речень — вона намагалася знайти свій дім. Можливо, мама чекає там!

- Чому все інакше? Де мій будинок, де всі гарні поні? -
Придивившись униз вулиці, вона помітила іржаві та побиті залишки пончикарні «Поні Джо», що підтвердило: це була її вулиця. Її будинок мав бути... - Б-б-але... -
Вона стояла перед руїнами, з яких вибралася кілька хвилин тому, і дивилася на них із повним нерозумінням.

- Запит: джерело мовлення. Сигнал знайдено.
Пересилання маркера розташування...

- Якщо це дім... де ж моя мама? - Паппі сіла й почала плакати — або щосили намагалася. Вона швидко збагнула, що лише голосно ридає; жодної сльози не було, і полегшення теж. Тепер лошиця майже була певна: з нею самою щось не так. Вона вже збиралася запитати механічний голос про це, але її перебили.

- Локації Міністерства Моралі додано на мапу.
Найближчий хаб МоМ відображено на навігаторі.

- Ти... ти знайшов мою маму!?

- Підтверджую. МоМ знайдено. Найближчий хаб МоМ поза Руїнами Кантерлота встановлено як новий пріоритет навігації.

- Е-е... ну... мабуть це так, га?

- Інструкція: рухайтесь за рожевою стрілкою на компасі, доки не дістанетесь пункту призначення.

- Ем... дякую?

Кобилка розмірковувала кілька секунд, аж раптом до неї дійшло, *наскільки це круто*. Цей голос щойно знайшов її маму! Вона побачить маму, все буде добре! Кому яке діло до будинку, до мертвих поні, до зруйнованого замку чи цього дурного... ні, не дурного! Цей супер-дупер розумний балакаючий скафандр знайде її маму!

Ця думка сповнила її таким щастям, що витіснила все інше. Кому байдуже, що вона не відчуває ні голоду, ні втоми, ні чогось ще — мама скаже, чому так! Вона знайде маму. Все буде гаразд!

- УРАААА!

День 1 — Час приблизно 8:30 вечора — Локація:
Саншайн Плаза, околиці Кантерлота.

- Увага. Вітальні параметри відсутні. Увага. Медичні запаси вичерпані. Увага. Усі аварійні канали мовчать. Увага...

- Увага-вже-досить, уваги-вже-досить!

Паппісмайлз ритмічно крокувала вулицями кантерлотських околиць, наспівуючи свою власну версію найвідомішої пісні в усій Еквестрії, намагаючись підлаштуватися під ритм костюма, щоб вийшов хор... і ні, це не працювало.

- Медичний запас втомився! увага-вже-досить увага-вже-досить! Скоро треба буде батарейки!

- Негативно. Запас енергії достатній. Орієнтовний строк роботи джерела живлення до червоного рівня — одна тисяча двісті років.

- О ну ж бо! Просто співай і перестань нити.

- Негативно. Це не ниття. Це попередження. Я можу надати відповідні аудіозразки ниття.

- Попередження про що? Все буде добре, щойно ми знайдемо мою маму! Вона найкрутіша поні на світі!

- Негативно. МоМ не є поні. Це аббревіатура від...

- Звичайно мама — поні... і вона не... е-е... не *акробат*!

- Негативно. Йдеться про Міністерство Моралі.

Паппісмайлз хіхкнула.

- Дурненький пане скафандре, палки й каміння можуть кістки ламати, але слова не болять мені!

Вона знову хіхікнула.

- Міністерство Моралі... ще б пак, до чого це взагалі?

Паппі бігла порожніми дорогами, повз обвуглені руїни та привидів давно померлих поні. Коли сутінки почали поглинати день, вона опинилася на великій площі перед статуєю принцеси Селестії.

- Вау, гарнесенька принцеса Селестія... коли я виросту, теж хочу бути принцесою!

Паппі неквапно обходила пам'ятник, шукаючи спосіб вилізти на спину статуї. Покататися верхи на гігантській мармуровій Селестії було надто класно, щоб бути поганою ідеєю — але саме тоді костюм перебив її:

- Увага. Виявлено ворожий об'єкт. Відстань — двадцять метрів. Аналіз...

На компасі поруч із рожевим маркером її цілі з'явилася червона мітка. Повернувшись у той бік, вона побачила поні, що стояв у дверях поштового відділення й дивився на неї. Нарешті! Хтось живий! Як його там... Конь Тейл? Хі-хі, кумедне ім'я!

Лошиця пострибала до нього з найкращою усмішкою.

- Привіт, пане Конь Тейл! Я Паппісмайлз!

- Увага. Ворог за шість метрів і наближається.

- А це пан Голос! Він живе в моєму космічному костюмі і весь час ниє, але він супер-розумний!

Створіння дивилося на Паппі порожнім, білим поглядом. Це був жахливо понівечений земний поні; грива майже

випадала, а шкіра злізла клаптями, оголюючи гниле м'ясо й жовті кістки.

- ГРРАААХ... - гаркнув гуль, роблячи крок до неї.

- Ем... з вами щось не так, пане Коню?

- Аналіз завершено. Створіння: кантерлотський здичавілий гуль. Рівень загрози: летальний. Раджу тактичний відступ.

Паппі застигла, загипнотизована червоним поглядом гулю, раптово усвідомлюючи весь жах, що стояв перед нею. Гуль не рухався, просто дивився.

- Язгадалазадужеважливуштукувибачтребайтибувай!

Лошиця розвернулася й стрімголов побігла, чкурючи по кістках і верещачи як налякана дитина.

- АААААААААААААААААА!

Гуль стежив за цим видовищем, доки вона не зникла з очей, після чого повільно повернувся всередину поштового відділення.

Пробігши кілька кварталів, Паппі нарешті вирішила, що можна сповільнитися й перевести подих. Вона озирнулася, сподіваючись, що монстр відстав. Вулиця була порожня. Щаслива Паппі — найкраща бігунка! Може, вона навіть могла би зробити РейнбоуБум без польоту? Було б супер круто...

- Гаразд, пане Голос... ти в нас розумник. Той некрасивий поні ще женеться за нами?

- Негативно. Скани не показують активності в зоні.

- Супер... дай тільки подих перехопити тоді... тоді...

Паппі раптом збагнула дещо дивне. Вона майже не задихалася, хоча щойно пробігла пів кілометра галопом. Вона зупинилася лише тому, що *мала б* бути втомленою. Це видалося трішечки дивним і змусило згадати всі ті попередження, які видавав костюм... можливо, є щось, що їй треба знати.

- Ем... пане Голос... я хвора?

- Виконую діагностику. Зачекайте. Негативно. Суб'єкт не хворий, не поранений і не отруєний.

Паппі полегшено зітхнула: мабуть, те, що вона не хотіла їсти чи спати, не було чимось незвичним. Її мама завжди не лягала спати раніше за Паппі, вона ніколи не втомлювалася. Може, й вона нарешті росте? Йепі! Паппі стає великою поні, як мама!

- Діагностику завершено: суб'єкт — мертвий.

- Мертва? Але ж ти тільки-но сказав, що я в порядку!

- Негативно. Я казав, що ви не хворі.

Кобилка насупилася.

- Че-е-екай хвилинку. Я не хвора, але я *мертва*?

- Негативно. Ви — *покійник* (померла).

- Але це ж те саме, що я сказала!

- Негативно. Слово, яке ви використовуєте, є неправильне...

Ось переклад українською:

- Ой, та припини вже оцю тираду про *томат–томатний*! Це було нудно навіть коли мені було п'ять! Не хочеш сказати, що не так? Гаразд! І не треба! Бее!

Паппі висунула язика в бік екрану шолома й знову рушила за рожевою стрілкою компаса. Вона майже не помітила, що навколо вже опустилася ніч — дорогу вона все одно бачила так само чітко, як вдень...

Паппі й гадки не мала, що її очі тепер світилися слабким рожевим світлом.

День 1 — Час приблизно 22:00 — Локація: Мертві Пагорби, Пустка.

Коли жовтий комбінезончик кобилки нарешті виніс її з міста, вона опинилася на вершині довгої звивистої дороги. Дорога тягнулась удалину крізь спустошений краєвид обвуглених пагорбів і мертвих лісів, майже без жодних ознак цивілізації. У темряві Паппі сповільнилася й озирнулася, розгублена.

- Гей, містере Голос... ти супер-пупер упевнений, що нам саме сюди? Ми ж зовсім не йдемо до вершини гори...

- Підтверджую. Найближчий імовірно вцілілий хаб Міністерства Моралі знаходиться в цьому напрямку,

хоча наразі він не подає сигналу. Інші хаби розташовані далі цією дорогою.

Маленька кобилка насупилася, і здавалося, ніби в неї в голові зненацька загуркотіли великі шестерні, поки вона намагалася перекласти своїми словами те, що щойно сказав костюм. Зрештою вона просто всміхнулася:

- Окі докі локі... тоді заспіваймо щось!

- Там є край,
де травичка — то обід наш!
Дивний, дикий край —
мабуть, щось не те у них із водою!

У Пустці, прямуючи дорогою й здіймаючи стільки галасу, просити про неприємності — це не метафора. За пів години Паппі привернула увагу всіх потенційних агресорів поблизу, хоча більшість із них не надто розуміла, що з нею робити.

- Попередження. Виявлено кілька ворожих цілей.
Рекомендую обережність.

- Що? Містер Коник Тейл знову!? - Паппі заметушилася, озираючись у паніці. Вона ж була впевнена, що загубила його в місті, як він — БАБАХ!

Раптом кобилку підкинуло й вона гепнулася на круп — гострий біль у лівій задній нозі змусив її підскочити, але дивним чином вона не могла підвестися.

- Ау...

У її бік бігла група з трьох поні, скажено кричачи й пускаючи піну.

- Ти! Я з'їм твоє серце! РАААА!

- Хочу його шолом, він мій! Я перша його побачила, він мій, МІЙ! Чому він не кровоточить!? Зроби, щоб він кровоточив!!

- Попередження. Пробиття шару ізоляції. Уникнути контакту з зовнішнім середовищем неможливо. Виживання суб'єкта не гарантоване. Запущено магію самовідновлення.

Кобилка привітно махнула копитцем новоприбулим.

- Привіт, гарні поні! Я Паппісмайлз! Ви не бачили мою маму? О, і остерігайтеся овода-коняки! Вони жах як кусаються!

Паппі просто сиділа, усміхаючись трьом поні, намагаючись поводитися чемно й не звертати уваги на надокучливе поколювання в нозі. Дурні комахи. А трійця навіть не думала сповільнюватися. Паппі насупилася:

- Щось не так?

- Приструнь його! Відрубайте йому, курва, ноги, хочу побачити, як він повзе равликом!

Великий земний поні стрибнув на Паппі, притиснувши її до землі своєю вагою. Інші двоє розділилися: єдиноріг тримав дистанцію й наставив рушницю їй у голову, а земна поні-кулярка притиснула її передні ноги.

- Попався! А тепер не рухайся, поки я...

- Попередження. Виявлено рожевий агент, тип Літтлгорн.

Коли земний поні навалився на Паппісмайлз, з великої кульової дірки в костюмі вирвався густий рожевий клуб — прямо йому в лице. Спочатку поні виглядав роздратованим, але вираз швидко змінився: усвідомлення, страх... паніка... жах... і нарешті — як його голова почала танути.

- Аааа! Допоможіть! Допомож... БУДЬ-ЛАСКА! АААГГГ! УБИЙТЕ МЕНЕЕЕ... ААХХХ!

Двоє інших рейдерів з жахом дивилися, як голова їхнього товариша просто сповзає зі шкірою та кісткою, мов морозиво в спеку. Земна поні глянула на кобилку під шоломом. Вона була такою маленькою, такою безпомічною... у неї були великі... рожеві... сяючі очі...

- Це гуль! Назад! Назад... *КХ-КХ!*

Кобила спробувала втекти, але почала харкати кров'ю. Було вже запізно: вона вдихнула рожеву отруту, і без лікувального зілля була так само приречена.

Єдиноріг заволав, як мале лоша, жбурнув рушницю в Паппін шолом і кинувся тікати. Тим часом здоровило скотився з Паппі, а рідкі мізки витекли з його орбіт і плюхнулися на асфальт. Земна кобила пробігла метрів сто, задихаючись власною кров'ю, а тоді впала.

- Попередження. Пробиття шару ізоляції. Уникнути контакту неможливо. Виживання суб'єкта не гарантоване. Ремонт триває.

Паппі була в шоці: величезний поні помер просто перед нею... гірше за будь-який фільм жахів. Це було насправді. Що в Еквестрії могло таке зробити? Розплавити голову разом із шкірою та кістками... і раптом вона збагнула.

- Містер Коник Тейл! У нього була така ж розплавлена морда! Це він їх убив!

І тепер вона наступна! Ні, ні, ні! Це погано! Треба встати й тікати дуже швидко. Як Рейнбоу Деш швидко! На жаль, її нога не слухалась. Вона спробувала встати й побігти, але змогла лише кульгати. Ну, от і кульгала — швидко, як... ну... кульгава черепаха.

- Ремонт завершено. Ізоляцію відновлено. Виконую медичну діагностику. Суб'єкт мертвий.

- Навіть не починай оцього знову! У нас тут проблемка!

- Негативно. Небезпечних цілей не виявлено. Кількість ворогів у радіусі: нуль.

- Кількість? Містер Коник Тейл — благородний поні?

- Негативно. Правильне слово — *ворожий*. Ви спотворюєте значення...

- Та хто ти такий, словник!? Мене дратують твої розумні слова! - Паппі важко зітхнула. - Слухай, за нами женеться супер-злий зомбі-поні-граф. Ми мусимо тікати, поки він нас знову не знайшов!

- Негативно. Ви неправильно трактуєте Селестійські про...

- *ПРИ. ПИ. НИ.*

У міру того як у Паппі наростав гнів, її очі почали палати. Ні, справді: вони буквально спалахнули сліпучим рожевим полум'ям! Воно було таким яскравим, що кобилка нарешті змогла побачити своє відображення в склі шолома, яке в темряві працювало як дзеркало. Те, що Паппі побачила, було жахливою істотою з божевільними палаючими очима — бездушним чудовиськом, від якого її проймав холодний страх.

Оніміла й повністю розгублена від того видіння, Паппі впала на землю. Вона обхопила шолом копитами, заплющила очі й почала плакати. Сліз не було, але це не робило її ридання тихішими; навпаки, то був глибокий, із самої душі, крик — і він не вщухав годинами.

День 2 — Час приблизно 6:45 — Локація: Мертві Пагорби, Пустка.

Протягом ночі кілька істот було приваблено звуком її плачу, але жодна з них не наважилась наблизитись до жовтої лошиці; щось у ній викликало в них глибокий

неспокій. Коли Паппі нарешті перестала ридати, вже був ранок. Повільно вона опустила копита від шолома і розплющила очі. Костюм мовчав від її нічної «істерики», і тепер дівчинка починала відчувати себе трохи самотньою.

- Ем... містере Голосе... ти тут?

- Підтверджую. Усі системи живляться і працюють штатно.

- Ах... гаразд... я... я просто хотіла сказати, що мені шкода... Я не хотіла на тебе кричати. Я...

- Попередження. Ця програма не призначена для соціальної взаємодії. Аварійний режим забезпечує лише апаратну підтримку, інтерпретацію голосових команд та базові поради з виживання.

- Я... будь ласка... будь ласка, будь ласка, не залишай мене саму! Мені шкода! Будь ласка, відведи мене до моєї мами!

- Локація МоМ уже встановлена як пріоритетна точка навігації.

Паппі вагалася на мить, намагаючись зрозуміти, що має на увазі голос.

- Ем... ти хочеш сказати, що ми все ще підемо шукати маму разом?

- Підтверджую. Це встановлений пріоритет.

- ЙЕЙ! Я люблю тебе, містере Голосе!

Паппі не встигла договорити — її раптово перебив гучний металевий сміх. Але він лунав не зі шолома. Кобилка озирнулася, намагаючись знайти джерело звуку, й помітила спрайтбот, що завис у повітрі позаду.

- Ем... привіт? Я Паппісмайлз...

Після її останньої зустрічі з "новими знайомими" вона вже не була цілком впевнена, що *кожен поні* — *це добрий поні*, але мама вчила бути чемною, і Паппі не хотіла її засмутити.

Спрайтбот кілька секунд просто висів у повітрі, а тоді відповів:

- О, привіт, Паппі... можна я так тебе називатиму? Ти доволі цікава знахідка.

Паппі засяяла. Нарешті друг!

- Звісно! Мене всі так називають. А як тебе звати, дзижчає око?

- Я — Спостерігач. Радий знайомству.

Лошиця схилила голову.

- І за чим ти стежиш?

- Ну, за всім, що здається мені цікавим.

- Вау, це ж має бути стільки всього!

Бот засміявся:

- Еге ж, доволі багато... скажи, це ж повністю робочий Омні-екологічний костюм Марк VI, правда?

- Ні, це космічний костюм! Він супер-крутий і ще й розмовляє, але я не можу з нього вилізти.

- О? І як ти в нього потрапила?

- Одна гарненька поні вдягнула мене вчора.

- Вчора? Можна спитати, хто це був?

Паппі задумалась.

- У неї був гарний білий жилет, і вона змусила мене співати “Поні Покі”... Там усе було трохи шаленувато, вона не сказала, як її звати...

- Шаленувато? В якому сенсі?

Лошиця насупилась, намагаючись згадати щось важливе.

- Ну, був отакий здоровенний пухир навколо замку, а на вулицях повно поні та поні-солдатів, а потім той рожевий туман і...

- Стій, хвилинку! Рожевий туман? Замок? Ти маєш на увазі — у Кантерлоті?

- Ага! Ну... не в Кантерлоті-Кантерлоті... ми живемо нижче, але все одно це Кантерлот, ти ж розумієш?

- Так, я... розумію... - голос вагався. - І... це все сталося вчора?

- Ем... може, кілька днів тому... Учора я прокинулась, і всі гарні поні зникли, і... еее... мій будинок теж зник... і повсюди були поні-трупі, і це було моторошно... і дуже

негарний поні погнався за мною, але тепер усе добре, бо ми з містером Голосом підемо шукати мою маму!

Спрайтбот мовчав дуже довго. Паппі просто продовжувала усміхатись, терпляче очікуючи, доки її новий друг знову заговорить. Коли голос повернувся, він звучав далеким і вже не таким дружнім.

- Отже, після всього цього з рожевою хмарою ти лягла спати, а прокинулась наступного дня — і все просто... щезло.

- Йеп!

- І... ти не можеш вилізти з костюма, і... тобі не треба пити, їсти чи... ходити в туалет?

- Ноупі моупі.

Паппі усміхнулась.

- Містер Голос сказав, що я “мрець”, але потім сказав ні, а потім так, і ми посварились через всі ці мудровані слова.

- І... можна спитати, куди саме ти зараз прямуєш?

Нарешті легке запитання.

- Авжеж! Я збираюся знайти свою маму! Містер Голос знайшов її, і я йду за цією супер-класною рожевою стрілкою! Коли я її знайду — все буде гаразд!

- Цей... містер Голос... вказав тобі в тому напрямку? Уздовж цієї дороги?

- Так! Вау, містере Спостерігачу, ви такі цікаві, правда? Вас би мали звати містер Питальник! - Кобилка хихотнула. Голос не казав нічого майже хвилину.

- О, Селестіє, я... я не можу... Слухай, Паппі, я...

- Так? - Очі кобилки стали ще більшими.

Голос знову замовк на довгий час.

- Мені шкода, я мушу йти. Я... бажаю тобі удачі.

- Авжеж! Тобі теж удачі! Коли я знайду маму, скажу їй, що ти був добрий до мене! Бувай!

Спрайтбот видав короткий тріск перешкод і почав програвати музику, відлітаючи в напрямку Кантерлоту.

- Вау, музика! У нього є музика! Круто! Гей, містере Голосе, а в нас є музика?

- Підтверджую. Я приймаю кілька радіосигналів. Деякі з них призначені для розваг.

Знову розумні слова. Паппі насупилась, намагаючись перекласти ту фразу.

- Ем... це значить, що ми можемо мати музику?

- Підтверджую.

- Увімкни!

Після кількох трісків радіо заграло. Маленька кобилка в жовтому продовжила свій шлях на південь, весело дріботячи самотньою дорогою.

*«Що це за місце,
сповнене стількох чудес?
Зачаровує так,
що не вирватись з-під його чар...»*

Розділ 2: Вечірка на повну.

Подарунки не потрібні — достатньо просто прийти!

День 2 — Час приблизно 16:00 — Локація: Хребти Редтроттерів. Північна гілка Великого 52

Зазвичай носити повний захисний екологічний костюм не вважається вершиною еквестрійської моди, але кожен мусить визнати, що він має свої приємні переваги. По-перше, якщо ти переживеш пряме влучання бейлфайр-закляття, то, швидше за все, проживеш достатньо довго, аби померти від спраги всередині костюма. Друга хороша річ — він водонепроникний і трохи термостійкий, тож тобі ніколи не знадобляться парасоля чи сонцезахисний крем. А ще він лимонно-жовтий, тож тебе практично неможливо не помітити за будь-яких обставин... хіба що тебе завалить лавина лимонів. Очевидно, бувають моменти, коли тобі зовсім не хочеться, щоб тебе знаходили.

Наче Паппі це хоч трохи хвилювало.

- Привіт! Я Паппісмайлз! - кобилка в жовтому усміхнулася новій парі поні перед собою. Вони були трохи схожі на ту трійцю з минулої ночі, але менш нерозважливі й набагато краще озброєні. Єдиноріг-кобила мала дробовик для придушення заворушень, а земнопоні-кобила — великий спис, прив'язаний збоку. Ця інформація могла б бути важливою... якби Паппі хоч трохи розумілася на зброї.

Першою заговорила єдиноріжка:

- Що ти робиш на території Редтроттерів, маля?

- І що за гниле сіно це за дивний костюм? = додала земнопоні.

- Я шукаю свою маму! - радісно відповіла Паппі, показуючи копитцем кудись у напрямку дороги. - Вона десь там!

Дві племінні поні презирнулися, після чого єдиноріжка заговорила знову:

- Гаразд, а як звати твою маму? Вона Редтроттер?

- А хто такі Редтроттери?

Єдиноріжка подала перші ознаки роздратування, але земнопоні відповіла замість неї:

- Ми — Редтроттери. Контролюємо Трансеквестрійський шлях 52 звідси й аж до Солт-К'юб-Сіті. Якщо маєш справи на Біг 52 — робиш це через нас. То як звати твою маму?

- Мою матусю звати Рейні Дейз! Вона супер крута, завжди співає мені й дуже смачно готує! Вона найкраща поні на світі, і коли я виросту, хочу бути як вона!

- Так-так, я вже зрозуміла, - різко перебила єдиноріжка.

- Вибач, маля, але я не знаю жодної Рейні Дейз; вона не Редтроттер. Якщо хочеш пройти — маєш заплатити мито.

- Ем... окі-докі? У мене є... - Паппі почала нишпорити в різних кишеньках костюма. Вона назбирала по дорозі

кілька предметів — здебільшого поламані іграшки та цікаві дрібнички. Можливо, вона могла б щось подарувати цим поні. Зрештою, треба ділитися, правда?

- Як щодо цього?

Маніпулювати речами без зубів було непросто; доводилося користуватися копитами, що ставало ще складніше через цей дурнуваний костюм.

- Будь ласка, зачекайте, я майже... еее...

- Допомога. Костюм обладнаний слабким закляттям маніпуляції. Доступ до Інвентарю можливий через HUD — запитайте потрібний предмет.

- Що?

Обом кобилам уже остогидло чекати, а те, що маля розмовляє сама з собою, наче божевільна старенька, стало останньою краплею. Єдиноріжка кивнула земнопоні; та зітхнула, схопила спис і одним сильним ударом встромила його Паппі в шию, пробивши костюм і його власницю, миттєво вбивши її. Паппісмайлз навіть не зрозуміла, що сталося — вона слухала костюм і впала, як мішок з камінням.

- Вона все одно була приречена; лоша, що блукає тут сама, — не більше ніж ходячий клей. Якби ж вона прийшла два дні тому... - сказала єдиноріжка.

Земнопоні помітила стривожений вираз обличчя своєї напарниці.

- Так... бідолашна Рідж Рейсер...

Вона витягла свій спис і здивовано глянула на рожевий димок, що підіймався з дірки в костюмі.

- Ей, Боні... що це таке?

Єдиноріжка почухала копитом потилицю.

- Мабуть, ти розбила якийсь талісман у костюмі... це може бути отруйне, краще тримайся подалі.

- Але... залишити тіло отак просто? - земнопоні вагалася, намагаючись відступати подалі від рожевої хмари.

- Рад-таргани про неї подбають. Після цього маленького шоу зі димом не думаю, що костюм вартий того, аби його обшукувати... Ходімо, патруль ще не закінчений.

Обидві поні рушили геть, полишивши головну дорогу та прямуючи до невисокого хребта неподалік. Тіло маленької поні пролежало посеред дороги ще півгодини, і за цей час рожевенька хмарка навколо неї так і не почала розсіюватися.

День 2 — Час приблизно 16:30 — Локація: Хребти Редтроттерів, Північна гілка Біг 52.

Першою ознакою того, що ця історія ще не закінчилась, став автоматичний голос костюма, що ожив серією трісків:

- Ініціалізація системи. Перевірка версії. Попередження. Невідповідність номера версії. Запуск у режимі надзвичайної ситуації. Версія 0.2. Перевірка стану обладнання. Усі системи онлайн. Виявлено значний пробій. Ремонтні закляття активовані. Відновлення останньої сесії. Завантаження особистих даних суб'єкта 001: Паппісмайлз. Суб'єкт: мертвий. Стан: стабільний. Усе чисто.

Очі Паппі під шоломом кліпнули, мовби вона прокинулась після приємного сну. Кобилка позіхнула, і крапля блискучої рожевої рідини впала з її рота на шолом костюма, одразу ж зникнувши, щойно скло її ввібрало.

- Ем... ще п'ять хвилиночок, мамо... - пробурмотіла вона, перевертаючись на бік, усе ще оповита рожевою хмаркою, яка тепер повільно розсіювалась.

- Пробій усунуто. Суб'єкт ізольований від зовнішнього середовища.

Кобилка повільно підвелася й озирнулася. Спочатку зморщила лоба, а потім, здається, щось згадала.

- А, точно... Мама немає... Що я робила перед тим, як лягти спати? - Паппі спробувала почухати голову, але копито вперлося в шолом. Вона ще раз зморщилась, знизала плечима та продовжила чухати вже шолом, вдивляючись задумливим поглядом у далечінь.

- Відновлення тимчасової пам'яті. Запит: остання дія перед втратою свідомості. Переговори щодо проходу.

- Переговори щодо чого?
- Взаємодія із самопроголошеними поні Редтроттерами.

Знову ці мудровані слова...

- Ред-хто?
- Розмова з гарненькими поні.

Нарешті щось зрозуміле!

- А, точно, гарненькі поні! Тепер пам'ятаю! Ем... а де вони поділись?

- Місцезнаходження Редтроттерів невідоме. Додаю пошук суб'єктів до активного списку завдань.

Паппі підняла брову, приголомшена.

- У нас є список справ? З якого це часу?
- Список ініційовано 23 години тому. Кількість цілей: 4.
- Вау, у нас купа всього... чотири — це багато, правда? Що в списку?

- Головна ціль: дістатися МоМ.

Побічна ціль: позбутися космічного костюма.

Побічна ціль: протистояти графу Хорс Тейлу або й надалі уникати його.

Побічна ціль: знайти Редтроттерів.

Прослухавши список, кобилка в жовтому постукала по шолому копитом, замислено жмурячись.

- Думай, думай, думай... кексики! Ні, не те... - після кількох хвилин вона кивнула, і в її очах спалахнуло

рішуче світло.

- Окі-докі, вмикай музику... ем... ту з балакучою поні.

Паппі побігла дорогою, прямуючи за стрілкою, слухаючи радіо та підстрибуючи на кожному кроці.

Місцевість навколо маршруту 52 перетворилася на обвуглену пустку, усіяну каменями та хребтами. Було важко бачити щось далеко через нерівність ландшафту, але це мало б значення лише тоді, коли б Паппі хоч якось переймалася цим. Очевидно — не переймалася.

- Гей, містере Голосе, ти щось казав про те, як діставати речі з моїх кишень?

- Підтверджую. Цей костюм обладнано слабким закляттям маніпуляції.

- Ем... а як воно працює?

- Завантаження інструкцій. Обрано спрощену версію для лошат і Дерпі. Назви предмет, який тобі потрібен. Якщо він є у твоєму баченні, він з'явиться перед тобою.

- Ем... *мафіни*! - Перед Паппі у повітрі зависла коробка двохсотлітніх мафінів. Вона захихотіла — виглядало це дуже кумедно!

- Гей, це весело! *Сарсапарила*! - Коробку мафінів замінила пляшка сарсапарили.

- *Іграшковий візок*! - цього разу перед кобилкою завис маленький іграшковий візок у жахливому стані.

- Ті-хі! Нам треба більше речей, мені подобається ця гра у вгадування!

- Негативно. Це не гра у вгадування. Це керування інвентарем.

Паппі взяла камінь і поклала його в кишеню.

- Камінь! - камінь, звісно, вилетів із кишені і ліниво завис перед нею.

- Йей! Працює!

Коли вона поклала його назад, система позначила його як **Камінь Долі**, але оскільки Паппі не дуже добре читала, вона цього не помітила.

Прямувавши дорогою, кобилка продовжувала викликати все, що було в її наплічнику, хоча насправді це було всього чотири речі. Але в неї були великі плани на майбутнє.

- О, і нам треба більше музики!

Я бачу ту самотню зірку за тисячу доріг,

Вона кличе мене додому, хоч я й блукав десь без шляху.

Коли бачу той маяк, що весь цей час світив мені,

Він повертає мене в Еквестрію — додому, у мій дім!

День 2 — Час приблизно 19:00 — МІСЦЕ: табір Редтроттерів, Північна гілка Біг 52

Поселення було нічим іншим, як брудною купою напівзруйнованих халуп, оточених ровом. Його барикада нагадувала радше наслідки дорожньої аварії зі старими

возами, а не спеціально зведений захист. Паппі ж усього цього блаженно не помічала й весело чимчикувала до містечка, підспівуючи радіо, аж поки дорога перед нею раптом не вибухнула малим стовпчиком пилу.

- Ей! Я сказав тобі: СТІЙ. НА. МІСЦІ!

Паппі глянула на барикаду; вона побачила поні за якихось п'ятдесят метрів, і той направляв на неї велику рушницю. Лошиця сіла, помахала копитцем і усміхнулася:

- Привіт! Я — Паппісмайлз!

Поні з мисливською рушницею, що виглядав з-за барикади, не надто вразився.

- Добре, зніми ту акваріумну кулю з голови і покажи обличчя!

- Е-е... я б із задоволенням, але я застрягла всередині! Насправді це в мене в списку справ!

- Прекрасно просто... тоді стій так, щоб я тебе бачив, і поклади свою зброю.

- Не думаю, що я маю тут зброю... У мене є камінь, це рахується? Я можу ним кинути! - з ентузіазмом запропонувала Паппі.

Сторож зойкнув і прикрив морду копитом.

- Гей, Даблсайз, йди перевір її! А ти, у жовтому костюмі — просто стій смирно!

- Окі докі локі! - усміхнулася Паппі, і з якоїсь причини це страшенно насторожило поні за барикадою.

- Просто скажи 'добре', не вигадуй нічого веселого, і, може, ніхто не постраждає! Роби, як я сказав. Не чини опору й дай Даблсайзу зробити свою роботу.

До Паппі підійшов великий коричневий єдиноріг, вдивляючись поміж скло її шолома. Світло згасало, і тепер її очі були лише трохи рожевими — хоча через рожеве сяйво індикаторів у шоломі це важко було побачити.

- Ого, та це ж шикарний радкостюм... ніколи такого не бачив.

- Юш! Він супержовтий і розумний, і може робити магію! Дивись! Дивись! Е-гм... Маффіни! - та сама коробка зі стародавніми маффінами зависла перед Паппі.

- Отакої... вбудоване керування інвентарем і маніпуляційні закляття. Та це ж статок коштує! Де ти його взяла?

- Мені його дала гарна поні в Кантерлоті!

- Тобто... ти з Кантерлоту... - Даблсайз скептично звузив очі.

Кобилка гордо кивнула.

- Ага!

- Того місця з великим замком на вершині гори, прямо на початку Біг 52...

- Саме так! - відповіла Паппі.

- Ну... це принаймні пояснює, чому ти в повному захисному костюмі... гаразд, до справи. Покажи перепустку.

Паппісмайлз з мордочкою *‘порожній екран завантаження’* подивилася на нього.

- Мою що?

- Перепустку. Ти що, не зустріла патруль дорогою сюди?

- Я зустріла двох гарних поні! Один був земнопонем, як я, а другий — єд... єдино... єдиноріг! Вони були супергарні й суперпривітні!

- Так-так... Ретлінг Боунз і Фроузен Сода, - обірвав її Даблсайз. - Вони нічого не казали про плату за прохід?

- Е-е... не пам'ятаю. Ми трохи поговорили, а потім вони пішли й залишили мене одну й сонну...

Єдиноріг тяжко зітхнув.

- Гей! Дитя чисте, але, схоже, Боні й Сода сьогодні роздають безкоштовні перепустки! Вона їх зустріла, але в неї нічого нема... що робимо?

- Просто візьми в неї щось на ціну квитка й видай перепустку!

- Е-е... добре. - Земнопоні обшукав Паппі й забрав усе, що вона мала, окрім камінця й костюма; хоча він і намагався від'єднати костюм, але той був запечатаний зсередини. - Ну що ж, таке тут життя... вибач, мала. -

Він простягнув їй розплющену бляшанку з червоною плямою. - Тримай, спеціальна дитяча знижка.

- Я скажу мамі, що ви були до мене добрі! Дякую, пане гарний поні!

- О, до речі... що робить лоша в радкостюмі сама по Біг 52? Це не дуже гарне місце...

- Я йду до своєї мами! - Паппі озирнулася, ніби намагаючись зорієнтуватися, потім махнула копитцем у бік високого хребта на південний схід. - Туди! Все, мушу йти, бувай-бувай!

Не дочекавшись відповіді, вона весело покрокувала геть.

- Та в тому напрямку ж тільки Карнавал... Стій, мала! Це небезпечно! - Даблсайз підняв копито, але зупинився. Це Пустка. Вона не родина. Навіщо перейматися?

Жовта лошиця звернула з дороги й почала досліджувати скелі та пагорби. Вона знайшла якусь стежку — звивистий слід, ніби хтось ходив тут, тягнучи по землі пару гострих палиць. Паппі понюхала ці сліди, потім знехтувала ними; для неї дертися по камінню й стрибати зі скелі на скелю було надзвичайно весело. Тож із підскоком, помахом і стрибком вечір перейшов у ніч, а кобилка забрела дедалі глибше в Пустку.

День 2 — Час приблизно 22:30 — МІСЦЕ: Карнавал, Пустка.

На дні вузької долини стояв великий сарай; колись дружній рожевий шар фарби на його стінах давно вигорів і розтріскався. Навколо, по гребенях пагорбів, тягнувся паркан із встановленими через рівні проміжки автотурелями. Будівля, паркан і турелі були в поганому стані, але деякі ще повільно водили стволами з боку в бік, бережучи периметр.

- Попередження. Виявлено автоматичні турелі точкового захисту. Турелі перебувають у режимі ворожості. Рівень загрози: середній.

Слово “ворожі” одразу насторожило Паппі; вона спинилася й озирнулася.

- Знову той граф? Де? Ой, та цей поні не здається... Гм, краще вже перестрахуватись. - Маленька поні сховалася за каменем і почала чекати, чи не замишляє Містер Кінь Шайль щось кепське. - Тихіше музика, пане Голос... ми ховаємось... - Вона затримала подих, прислухаючись.

- Встановлення каналу зв'язку з оборонною системою. Узгодження протоколу. Запит доступу. Дозвіл отримано. Шлях вільний, будь ласка, проходите.

- Тихо, я сказала! Тут має бути хтось... може, це Граф, треба бути супер-тихою...- Паппі вилізла з укриття, озирнулася через плече — чи не підкрадається хтось — і повільно рушила до огорожі. Турелі одразу взяли її на

приціл, але їхні точки на компасі змінилися з червоних на рожеві, і гармати повернулися у вихідне положення.

- Гей, пане Голос... я ж сказала вимкнути музику.

- Так. Радіо вимкнене.

- Тоді чого я досі чую музику?

- Джерело звуку виявлено. Музика надходить із середини будівлі ММ.”

- Зсередини? Мама всередині того сараю? З музикою і всім? Мама влаштувала вечірку? ЄЄЄЙ! - Паппі миттю припинила ховатись, підхопилася й побігла просто до дверей сараю. Діставшись, вона розчахнула двері копитом, стрибнула всередину і вигукнула:

- СЮРПРИЗ!

Сарай всередині був однією великою залою з двома відкритими галереями — одна над входом і одна на протилежному боці. Підлога — спресована земля з поодинокими клаптиками соломи, а стіни — у клаптях старих гірлянд і серпантину. Зі стелі звисали жалюгідні пін'яти, зів'ялі повітряні кульки та інший напівзгнилий декор. Єдине, що працювало справно, — це гучномовці, які горлали музику майже до оглушення.

У середині стояв довгий святковий стіл із кольоровими тарілками, пластиковими склянками з написами та всім іншим. За столом сиділи гості: мішок борошна, купа каміння, відро з чимось невизначеним і грудка пилу — всі в святкових ковпаках. А ще були кістяки — не менше

десятка маленьких поні нерухомо сиділи за столом у святкових шапочках, втупившись у порожні тарілки. Декілька тіл виглядали більше муміями, ніж скелетами; одне могло би й зійти за дуже голодного поні. У кутку біліла велика купа кісток.

- Попередження. Легка радіація. Попередження.
Виявлено домішки в повітрі. Аналіз... Закис азоту.
Рівень загрози: незначний.

- О, дивіться-но, новий гість!

Фігура підвелася з місця почесного гостя. То була поні з металевим, потрісканим голосом, що нагадував старий вініл. У тьмяному світлі вона виглядала як рожева поні з іще рожевішою гривною... але коли наблизилася, Паппі помітила, що вона рухається на роliках, вбудованих у кінцівки, наче на моторизованих ковзанах.

- Ну-ну-ну, подивіться на тебе! Ти прийшла на маскарад? Дуже шкода, але його скасовано, та костюм можеш лишити! Він крутий! - Дивина номер два: замість того щоб ворушити ротом, коли говорить, ця поні мала намальовану усмішку, а слова супроводжувалися моторошним блакитним спалахом у її очах.

- Е-е... ти робот-поні? - несміливо спитала Паппі, пам'ятаючи мамині настанови *не вказувати копитом*, якщо хтось виглядає дивно.

- Так, я! Яка ж ти розумна поні! Розважальний Пінкбот МК II, прототип 03, і це — моя вечірка з нагоди Дня Народження! Хочеш приєднатися? Можу звільнити

трохи місць, деякі гості стали зовсім буркотливі, та й участі майже не беруть...

Робот підкотилась до одного зі скелетів, підняла його повністю і кинула в куток, залишивши собі лише святковий ковпачок.

- Ось, тримай. Як тебе звати? - сказала Пінкбот, надаючи ковпачкові місце на шоломі Паппі.

- Е-е... Я Паппісмайлз... я... е-е... шукаю свою маму... вона мала бути десь тут...

- Фантастично! Може, вона приєднається до нас, як тільки прибуде! Сідай-но, хочеш торт?

Паппі була зовсім не в гуморі для вечірок; вона прийшла сюди знайти маму, а не потрапити на дурний день народження... Але, може, робот допоможе, якщо трохи підіграти. Тож лошиця сіла і обвела залу поглядом.

Гості були моторошні, м'яко кажучи: черепи, бездушні речі у святкових шапках, дві супер-худі мумії, і...

Зачекай. Одна мумія дивилася на неї?

- Будь ласка... *хі-хі*... закінчіть це... *хі-хі*...

І вона говорила!

Мумія була єдиноріжкою, лошам з блідо-жовтою шерстю та помаранчевою гривею; вона втрачала волосся і виглядала страшенно хворою. Вона сміялася — але це був сміх не від радості; скоріше, ніби вона не могла його зупинити. Очі опухлі, свіжа кров текла з носа, підсилюючи червоні смуги на морді.

- Будь ласка... *хі-хі*... я хочу додому... - безнадійно повторювала вона, ніби промовляла це тисячу разів, сподіваючись, що якщо повторюватиме — прокинеться.

По спині Паппі пробіг холод. Місце було неправильним. Дуже неправильним. Вона хотіла тікати. Але ж мама могла бути тут... могла бути... *однією з тих*... куп... кісток...

Паніка наростала. Це ж як у тій страшній історії, де супер-добрий робот щось клацає — і починає кривдити поні! Занадто багато поні вже постраждали тут. І ще одна могла бути наступною. А якщо мама вже прийшла сюди? Ні, Пінкбот казав, що її нема... але робот міг брехати! Чи могла? Хтозна! Це рожеве страховисько — Погані Печива, і Паппі не збиралась грати в її гру.

Погляди Паппі й поні що сміялась зустрілися. Та маленька теж хотіла до мами. А це місце — жах.
- Тікай. Зараз. Додому.

Паппі не відводила очей, поки єдиноріжка нарешті не кивнула і не спробувала підвестися. ПінкБот рушила до неї, але Паппі вже вирішила відвернути її увагу повністю.

- Де моя мама? - сказала вона, підводячись.

- Пошукаємо твою маму після вечірки, окі докі? Хочеш сасапарелі?

Маленька єдиноріжка хиталася, йдучи до виходу.

- Вибач, вечірка ще не закінчилась! Тобі не можна йти!

- Де моя мама? - Паппі підійшла ближче, примушуючи робота знову повернутись до неї.

- Ну-ну, будь чемною, не псуй вечірку. Хочеш зіграти у 'Пришпиль поні хвіст'?

Очі Паппі спалахнули рожевими вогнями.

- Де моя мама? Що ти з нею зробила?

- Помилка. Об'єкт 'мама' не знайдено. Будь ласка, не сердься. Я впевнена, твоя матуся скоро прийде за тобою!

Єдиноріжка на мить сперлася на двері — вона ледве стояла, ніби кожен крок був мукою. ПінкБот цілеспрямовано покотилася до неї:

- Стій! Ти не можеш піти без дозволу дорослого!

- Не ігноруй мене! Вона мала бути тут! Дурний робот! Ти не скривдиш ні мою маму, ні будь-кого! - Паппі рикнула й опустила голову, приймаючи бойову стійку.

- Камінь, - пробурчала вона глибоким, загрозливим голосом.

- Будь ласка, не використовуй слово на 'К'. Придушувальні заходи неефективні. Суб'єкт не чутливий до токсинів. Необхідне застосування сили. Активую сек...

зРЯСЬ!

- ДЕ?! - очі Паппі світилися так яскраво, що шолом заповнився рожевими язиками полум'я. Лошиця в жовтому підскочила до робота й почала гамселити його **Каменем Долі.**

- МОЯ?! – вона захопила робота за шию й усією силою вдарила його головою. У шоломі пішли тріщини, зате ПінкБот втратила передню панель, оголивши проводи та механізми.

- МАМА?! - однією ногою Паппі тримала робота за шию, другою — виривала з його нутрощів дроти й деталі, поки не зачепила талісман.

Робот вибухнув, мов був начинений рожево-жовтими феєрверками, відкинувши Паппі через усю залу.

- МААААМ!

Її політ закінчилося зіткненням із туреллю, що вискочила після того, як вона вирішила перейти до середньовіччя. Удар перерізав кабель живлення, і турель вимкнулася зі жалібним писком. Решта ж навелася й відкрила вогонь різнобарвними променями — вони обпалювали костюм, але не пробивали його.

- Перестаньте! Скажіть, де моя мама! - Лошиця кинулася на найближчу турель, вдаривши її так сильно, що збила з прицілу. Тепер турель била по стелі, демонструючи, що проти будівлі вона набагато ефективніша, ніж проти магічного костюма. Паппі розвернулася й добила її ударом у корпус, вирвавши з кріплення. Тиша турелі обернулася тріском тріщин у стелі.

- Мамо! Мамо, де ти?! МААААМ!

Не зважаючи на те, що сарай валився, Паппі кинулася до купи кісток у кутку.

- Пане Голос, ти бачиш мою маму? Де вона?!

- Помилка. Пункт призначення досягнуто. Вузол Міністерства Моралі знаходиться тут.

- Що ти знову верзеш?! Мені потрібна мама! Ти сказав, що вона тут!

Із глухим гуркотом, приглушеним двоохсотлітнім пилом, сарай завалився їй на голову, поховавши живцем.

Коли перші промені світанку спробували пробитися крізь вічну хмарну завісу, маленька виснажена єдиноріжка виповзла за межі периметра колишньої будівлі ММ. Турелі лежали нерухомі, втративши живлення; навіть музика стихла — її двоохсотлітній плач нарешті завершився. Поміж уламками тліли невеликі осередки вогню, марно намагаючись спалити залишки: гнила деревина була поганим пальним.

День 3 — Час приблизно 9:15 — Локація: Карнавал, Пустка

Навіть тепер це прокляте місце не могло знайти спокою.

- Я не просила тебе знаходити цю “Вечірку Жахів”, я сказала знайти мою маму! - пролунало приглушене голосіння з-під руїн.

- Негативно. Ви сказали... - Скафандр увімкнув аудіофайл із голосом Паппі: - Містере Голос... Де мама?

- От саме це я й кажу!

- Підтверджую. Найближчий діючий вузол Міністерства Моралі було знайдено та позначено на мапі. Його було встановлено як головну ціль і досягнуто одинадцять годин тому. Потім він був знищений.

- Так, я пам'ятаю цю частину, він вибухнув двічі.

- Негативно. Неможливо вибухнути двічі. Основні пошкодження відновлено. Системи повністю функціональні та готові.

Паппісмайлс замовкла на кілька хвилин, намагаючись думати. Лаятися з Містером Голосом було марно, переважно тому, що бити там було буквально нічого. Тож треба було бути розумнішою. Вона ж розумна поні, правда? Врешті-решт, той Пінкбот так і сказав.

- Окі докі локі... марно плакати над розлитим молоком, тобто... під розваленим сараєм. Мами тут не було, але ти казав, що є інші місця. То що далі?

- Попередження. Незважаючи на абсолютно чіткі пояснення, досі існує суттєве непорозу...

- Ой, замовкни! Яке наступне мамине місце нам треба перевірити? - Справді, Містер Голос бував повністю "робота-не-гра"... дурний костюм...

Голос замовк на мить. Якби його штучний інтелект був складніший, він міг би сказати щось іще або хоча б відчувти роздратування, але це був не той випадок; ця

програма була створена, щоб бути ефективною та слухняною — і тільки.

- Наступна локація Міністерства Моралі встановлена як головна ціль. Місце призначення позначено на компасі. - На компасі з'явилася нова рожева стрілка в той момент, коли Паппі вибралася з-під завалів. Кобилка зістрибнула з руїн і струснула з костюма пилюку.

- Бачиш? Усе легше, коли ти співпрацюєш!

- Підтверджую. Співпраця — це магія.

Металевий смішок перервав розмову й змусив Паппі обернутися. Вона побачила знайомий дзижчаний спрайтбот, якого зустріла кілька днів тому.

- О, це ти, Питачу! Привіт! — усміхнулася лоша.

- Спостерігач... Ну та гаразд. Це було досить випадково, чи не так?

- Що? Ти про вечірку? Повір, ти нічого не пропустив. Гірша. Вечірка. За всі часи. Усі були мертві. Буквально.

- То ти не знайшла маму?

- Ноупі моупі. - Паппі насупилась на мить, але швидко знову усміхнулася. - Але в нас багато місць, які треба перевірити, тож усе добре! Вона ж десь має бути, правда?

- Ем... так, мабуть... - Бот замовк надовго. - І, можна спитати, куди ти тепер прямуєш?

- Туди! - кобилка вказала копитом, а тоді додала: - Цього разу мені пощастить.

- Тобто ти збираєшся перевірити наступну локацію “мами” у тому напрямку?

- Ага!

Робот ще ненадовго замислився.

- І тобі здається, що пощастить?

- Угу!

- Ну, а чому б і ні, на цьому етапі... добре. Паппі, мені треба летіти. Гарної подорожі й постарайся не встрявати в халепи.

- Добре, містере Питачу! Гарного дня! - Спрайтбот розвернувся й поплив геть, гордо транслюючи “Марш параспрайтів”.

- О, точно! Містере Голос, увімкни музику!

Я не хочу підпалити Еквестрію,

Я лише хочу розпалити іскру у твоєму серці.

День 3 — Час приблизно 14:00 — Локація:
Редтроттерз-Флетс, Біг 52, Північна Гілка

Паппі знову була на Біг Дорозі 52. Вона залишила позаду кам'янисту ділянку, і тепер попереду тягнулися рівнини, де-не-де всіяні руїнами старих ферм. Крізь курний повітряний серпанок за кілька кілометрів почав вимальовуватися силует великого міста; у центрі здіймалися хмарочоси, а збоку виднівся наполовину обвалений купол. Уздовж дороги лежали кістяки старих возів — деякі колись були швидкими гоночними машинами, інші величезними вантажними фургонами. Але всі вони мали однакову долю: покинуті і приречені іржавіти посеред нічого.

- Гей! Гей ти, зачекай! - почулися голоси.

Паппі озирнулася на пару знайомих кобил. Жовта лошиця зупинилася, впізнала тих двох, усміхнулася і помахала копитом. Одна з них спинилася метрів за тридцять і навела на неї штурмову гвинтівку, друга ж підійшла ближче, тримаючи обережну стійку, але лишивши свій енергетичний спис зброю у піхвах.

- Добре, Міс Диво, стій на місці — і ніхто не постраждає.

- Ем... ми граємо в гру?

Єдиноріжка тримала зброю націленою, поки земна відповідала:

- Ага, щось таке. Хочеш грати?

- Чудово! Можна я почну? А? А? А? - Паппі вже стрибала на місці, наче заведена.

- Звісно, чому б і ні. Я ставлю запитання, ти відповідаєш. Не відповіси — програла, ясно?

- Ура! Гра в загадки! Я обожнююобожнююобожнюю загадки! Питайте що завгодно, що-завгодно!

- Добре. Питання номер один: як так сталося, що ти досі жива й неушкоджена після того, як тобі в горло встромили енергетичний спис?

- А що куди? - Це було складно. Паппі не мала ані найменшого поняття, що таке енергетичний спис, але звучало так, ніби його треба було ковтнути й якимось чином отримати "ай-йой" після цього. - Ем... пас?

Кобили презирнулися.

- Може... може, вона просто дурненька? = припустила земна.

Єдиноріжка зітхнула:

- Ну, спробуй запитати щось інше.

- Гаразд, мала. То... чого ти ходила на Карнавал?

- Ти про той старий сарай? Ну, цей дурний пан Голос сказав, що моя мама там. А здогадайся що? Її там не було, і замість неї я знайшла найгіршу вечірку в історії. Там був цей божевільний рожевий робот, який хотів нашкодити моїй мамі, і я засмутилася, але робот вибухнув, а якась дивна штука почала кидатися в мене бридкими вогниками, а далі я погано пам'ятаю, але здається, сарай впав мені на голову. Це зі мною часто трапляється останнім часом. - Паппі задумалась. - Сподіваюся, та худенька лошиця в порядку...

- Рідж Рейсер житиме, і це єдине, що стримує мою подругу від того, щоб натиснути на гачок. - Земна кобила

глибоко видихнула. - То ти воскресла, припленталася до цього карнавалу, знищила те кляте місце і врятувала сестру Боуні... просто випадково?

- Я... я цього всього не пам'ятаю, але якщо ти так кажеш...

- І ти весь цей час просто шукала свою маму...

- Так! Ви знаєте, де вона?

- Ага, вона точно дурненька, - землячка вдарила себе копитом по морді, а єдиноріжка позаду не змогла втримати смішок.

Після короткого сміху єдиноріжка стала серйознішою.

- Але вона врятувала мою сім'ю. Я в боргу перед нею.

- Ну то що тепер, Боуні? - спитала земна.

- Не знаю...- Ретлін Боунз опустила гвинтівку й підійшла до Паппі, яка їй усміхнулася. Якимось чином той ентузіазм і безневинність витягли з суворої кобили маленьку усмішку, і вона поклала копито на шолом Паппі.

- Не знаю, ти добра чи погана новина, але я завдячую тобі... тож дякую. - Боунз дістала прямокутний металевий жетон із намальованим напівнадгризеним яблуком і простягнула його жовтій лошиці. - Бери. Це — перепустка. Якщо йдеш до Солт-К'юб-Сіті, покажи її вартовим — і вони пропустять тебе. Зрозуміла?

Очі Паппі загорілися від захвату.

- Вау! Подарунок! Я люблю подарунки! Дякую, суперпрекрасна поні!

Єдиноріжка продовжила:

- Ти поклала край кошмару для всього нашого племені і повернула мені єдине, що мало значення. Сподіваюся, ти знайдеш те, що шукаєш, маленький привиде.

- Ооооо, які ви милі, - підколола землячка.

- Та заткнись, Содо. У нас патруль.

- Ей, ти плачеш, Боуні?

- О, просто замовкни! І не смій сміятися чи розповідати це комусь!

- А знаєш що? Тепер мені шкода, що я її тоді вбила.

Дві поні вирушили назад, у протилежний бік від рожевої стрілки. Паппі дивилася їм услід і махала копитом, доки вони не зникли за пагорбом.

- Мені подобаються гарні поні, вони гарні! - сказала Паппі й подалася у напрямку великого міста.

- Гей, пане Голос, можна щось спитати?

- Підтверджую. Будь ласка, сформулюйте запит.

- Коли ми знайдемо мою маму, ви підете? Я... не хочу, щоб ви йшли.

- Негативно. Через вплив агента Літлгорн цей пристрій невідворотно злитий із вами.

- Ем... тобто ми назавжди разом? Я зможу лишити вас із собою, коли знайдемо маму?

- Підтверджую.

Паппі всміхнулася, як завжди чуючи тільки ту частину пояснення, яку хотіла чути.

- Добре, пане Голос. Ви ж уже знаєте, що нам зараз треба робити, правда?

- Підтверджую. Зважаючи на попередні взаємодії, ваш запит передбачуваний із точністю 95%. - Радіо заграло музику, і Паппі підспівала.

Попереду ще була довга дорога, і вона знову була сама, але Паппі була лошицею із місією — упертою так, як можуть бути лише ті, хто не знає, наскільки світ жорстокий. Та вона була не зовсім самотня: одного друга вона добре усвідомлювала, а ще кількох — навіть не підозрювала.

Ти і я разом будемо,

навіки — побачиш сама.

Ми вдвох — чудова компанія,

ти і я,

так, разом ми з тобою...

Розділ 3: Загублене стадо.

Колись давно, у вмираючій землі Еквестрії...

- Доброї ночі, лошата й шляхетні поні, з вами Самотній Поні, і ви слухаєте Радіо 52: усі новини, які вам потрібно знати про Біг 52 — і нічого більше! Ну... майже нічого. Насправді, зараз найбільша радіостанція Еквестрії мовить по всій Пустці. Дехто святий спустився аж у Філлідельфію від імені Ді-джея PON-3 — і вдаряв по передавачу, доки той не запрацював знову. Тож ура цим хлопцям із Тенпоні-Місто — вони захопили світ!

Кілька секунд лунала гучна, радісна музика.

- Кхм-кхм, повертаємось до роботи. Новини, новини, новини... що ж у нас? Ах так! Ей, мої маленькі поні, ви боїтеся привидів? Мали б... Пам'ятаєте історію про Карнавал? Не хвилюйтеся, якщо ні; старий добрий С.П. зараз швиденько нагадає тим, хто не зробив домашнє завдання.

- Далеко-далеко, на північному кінці Біг 52, стоїть самотній сарай, який Редтроттери називають Карнавалом. Це проклятий релікт давно втраченої епохи, але на відміну від більшості своїх "родичів", цей так ніколи й не заснув. Раз на рік, відколи мій дід пам'ятав, із будівлі виходив привид і нишпорив

пагорбами поруч, запрошуючи кожного на свою вечірку, шукаючи компанію. А зранку якогось лошати вже немає. І щоб там не було — ніхто ніколи не повертався. Підходити до Карнавалу було самогубством: там стояли бойові лазерні турелі, найкращі з коли-небудь створених. Але якщо якимось дивом ви змогли підібратися досить близько і не перетворитись на попіл — можна було почути музику всередині проклятого сараю, цілий день і цілу ніч. Наче вічна вечірка жахів.

- Ну що ж, мої маленькі поні, здається, якийсь сміливець просто крикнув: “Я не боюся жодних привидів!”, увірвався всередину сараю просто під час вечірки — і підняв дах у прямому сенсі. Більше ніяких привидів-викрадачів лошат для Редтроттерів. Я спробував дізнатися, хто ж цей благодійник, але інформація, яку я дістав, гм... трохи заплутана. Судячи з усього, це теж якийсь привид: лошиця у жовтому радіаційному костюмі, яка піднімається з мертвих у рожевій хмарі. Що ж, Жовтий Привиде, чудова робота. Одна проблема вирішена, лишилося дев'ятсот дев'яносто дев'ять. О, і я згадав: цього року жертва вижила і повернулась додому. Сонячна Селестія, бережи наші душі! А тепер — повертаємось до старого доброго Поні Маркуса!

Я бачу ту самотню зірку за тисячі миль звідси,

Вона кличе мене додому, хоч я й блукав у пільмі.

Коли бачу той маяк, що для мене сяяв увесь цей час —

Він веде мене назад в Еквестрію, до рідних хат.

День 4 — Час приблизно 00:30 — Локація: Солт-К'юбські Рівнини, північна гілка Біг 52

Паппі йшла Маршрутом 52 на південь; велике місто, яке ще кілька годин тому було лише силуетом на горизонті, тепер перетворилося на величезну, розповзлу масу лише за кілька кілометрів попереду. Лошиця йшла весь день, і коли світло остаточно згасло, її очі світилися яскраво-рожевим, немов дві лампочки всередині шолома, поки вона крокувала дорогою. Без денного світла можна було розгледіти зелене сяйво над куполом Солт-К'юб Сіті, а найвищі хмарочоси Даунтауна були освітлені поодинокими пожежами; решта міста тонула у мороці вічно захмареного неба.

Близько опівночі кобилка в жовтому помітила невеликий караван, що рухався до неї з півдня. Там було з півдюжини поні, і з ними... дивні двоголові корови? Паппі здивовано присіла й зачекала, поки вони підійдуть ближче. Звісно, караванні охоронці помітили Паппі відразу — важко не помітити джерело світла, що сиділо посеред дороги. Вартові вже були насторожі.

Великий жеребець у легкому бойовому спорядженні пробурмотів сусідньому:

- Як думаєш, це може бути той «привид» з новин?

Командир охорони — земна кобила з великим револьвером — лише знизала плечима. Піднявши

копито, вона наказала каравану зупинитися.

- Не знаю, але ризикувати не збираюся. Рухаємося: двоє — з боків, двоє — тут. Я спробую дипломатію, а ви прикриваєте. Або можете забути про платню.

Двоє охоронців відійшли від каравану й почали обходити Паппі по дузі, по одному з кожного боку. Тим часом командир рушила вперед, а караван із рештою варти тримався на відстані. Картина перед ними була, м'яко кажучи, моторошна: маленька жовта постать із рожевим світлом у шоломі була більш ніж достатнім приводом відкрити вогонь. Командир рухалась надзвичайно обережно, сподіваючись, що інші встигнуть натиснути на гачок у разі чого.

- Привіт! Я — Паппісмайлз! - кобилка махнула копитцем. Ну... принаймні воно не здавалося агресивним.

У «Посібнику з виживання в Пустках» є одне правило, повторюване частіше за всі інші: *краще перебдіти, ніж недобдіти*. Те, що істота *не здається* ворожою, не означає, що вона *безпечна*.

- Добре, не рухайся і скажи мені, хто ти така і чому я не повинна перетворити тебе на добриво.

Паппі захихотіла: розумні слова завжди змушували її сміятися.

- Ті-хі, гарненька поні смішна! Я не Форті Ліза, я Паппісмайлз! А як твоє ім'я?

Командир вагалася... Це просто розумово відстала лошиця чи хтось дуже добре замаскував пастку? Усе в ситуації кричало про небезпеку.

- Я — Солід Слаг. Ти сама тут?

Не чекаючи відповіді, вона жестом наказала двом іншим перевірити околиці.

- Ноупі-моупі, я з містером Голос! Він або супер-розумний, або супер-дурний, це залежить... але точно знає, де моя мама!

- І де ж зараз цей містер Голос?

- У скафандрі! Бачиш усі ці лампочки й гарні цяточки? Це він їх виводить!

Окей. Дев'ять із десяти — просто дурненька.

Солід Слаг нахилилася ближче, намагаючись не дивитися прямо в сяючі рожеві очі: на шоломі активно працював HUD, схожий на той, що стояв на бойових системах. Сам костюм виглядав надзвичайно дорогим і рідкісним спорядженням. Як узагалі кобилка могла таке знайти? Та рожеве світло всередині давало їй якесь дуже недобре передчуття. За роки роботи вона бачила чимало й вміла робити висновки.

- Скажи, ти, бува, не з Кантерлоту?

- Юш! Мій дім був... е-е... під горою, у Кловер Ліф Терес! Але кілька днів тому він упав, тож тепер я шукаю маму. Її не було в старому сараї, але містер Голос каже, що є ще одне місце в тому великому місті, і я туди йду! - Паппі показала копитцем на південь.

Солід кілька разів кивнула, підняла копито й дала знак каравану рухатись.

- Нічогенько ти теревениш... Самотній Поні вже розповідав про твою пригоду в Карнавалі.

- Про мою що? Про старий сарай? Я там не вибухала — це він вибухнув, дурненька лоша. - Паппі хіхкнула. - Той роже-бот був геть запечений! Спочатку він був страшний, але я ж хоробра поні!

Солід Слаг почухала голову, намагаючись зрозуміти бодай половину.

- Та-а, чудово... але нам треба йти. Якщо прямуєш у Солт-К'юб Сіті — громада гультілів у Куполі. Здається, вони називають його Світіння. Не броди в Даунтауні — вони не люблять таких, як ти. А, і удачі тобі, маленький привиде.

Коли караван наздогнав їх, кілька поні кинули на Паппі здивовані погляди, але Солід прошепотіла щось фіолетовій єдинорожці з червоною гривою, і всі просто проминули. Кобилка в жовтому з захватом дивилася на брамінів і махала копитцем «гарненьким поні», доки ті не зникли в темряві.

Знову залишившись сама, Паппі повернулася до дороги й побігла на південь.

День 4 – Час приблизно 11:30 – Локація: Даунтаун, Солт-К'юб Сіті.

Брама була простою барикадою з мішків із піском та металевих листів. На дерев'яній платформі поні в металевій броні керував гатлінг-гарматою, тоді як двоє інших охоронців перевіряли кожного, хто хотів потрапити до Солт-К'юб Сіті; ще один поні-єдиноріг у формі офіцера сидів у маленькій металевій будці й щось занотовував у реєстр.

Було майже полудень, але рух на північному краю Даунтауну був мертвий, як і сама Пустка. Цього разу Паппі була готова: вона мала металеву штуку з намальованим яблуком і показала її вартовим. Один із поні в броні підійшов ближче, поки інші тримали зброю наготові.

- Так... це дійсний пропуск. Тепер скажи, як тебе звати і яка твоя мета в місті?

- Я Паппісмайлз! А як тебе звуть, містере гарний поні?

Вартовий підняв забрало й глянув на Паппі з досадою.

- Капрал Фарсайт. А тепер — яка твоя мета в Солт-К'юб Сіті, дитино?

- О! Це я знаю! Я шукаю маму! Вона десь он там! - Паппі показала копитцем на купу зруйнованих будівель, і вартовий лише зітхнув.

- Гаразд... цього досить. Тільки одне питання: чому ти в повному захисному костюмі?

- О, це? Я в ньому застрягла, але нічого, бо містер Голос теж живе у скафандрі й допомагає мені з моєю місією. - Паппі нахилилась і пошепки додала: - Він не дуже добре з тим справляється, але не кажи йому — він буркотун.

Капрал опутив забрало й знизав плечима.

- Доки ти не збираєшся підірвати мегазаклинання у Даунтауні — можеш ходити хоч у мішку. Ласкаво просимо до Солт-К'юб Сіті. - Паппі вже побігла вперед, але Фарсайт окликнув її: - І ще — не підходь до Купола. Там водяться дикі гулі та радіація.

- Окі докі локі! Па-па, містере Фарсайт! - Паппі весело побігла до хмарочосів унизу проспекту, хоча рожевий стрілочник показував зовсім в інший бік.

Даунтаун був типовим торговим вузлом вздовж Біг 52: охорона, щоб поні не порішили одне одного, пара десятків наметів різних торгових компаній, як-от Водяні Пастухи чи Кулькогалопери; були й фрілансери, і торгові пункти племен. Сам ринок був під відкритим небом, але справжнє серце Даунтауну — чотири хмарочоси, що досі стояли в центрі міста. Солт-К'юб Сіті постраждало від одного мегазаклинання, але боеголовка пробила дах Купола на околиці та вибухнула на рівні землі. Масивна конструкція частково затримала ударну хвилю, але не радіоактивний слід. За два століття більшість будівель здалися часу, але чотири найбільші все ще стояли.

Ці вежі були символами влади Сіті: дві належали великим торговим компаніям, третя — Гайред Гузам,

найманському клану, а четверта — найменша — була домом Білих Яблук, корінного племені, що фактично володіє всім містом і мало частку в кожній угоді.

Паппі підійшла до невеликого намету з червоною плямою — символом Редтроттерів. На полицях лежала купа холодної зброї та легкої броні; посеред усього цього сиділа кобила в старому ковбойському капелюсі.

- Гей, гарний костюм, малятко. Ти, бува, не з півночі? - кобила посміхнулася й підняла капелюха, показавши ріг. Її к'юті-марка була м'ячем.

- Хай! Я Паппісмайлз! - Паппі підбігла до неї. - Я звідти.
- Вона ткнула копитцем на вулицю.

- Я Плей Мейкер. Думаю, Самотній Поні вчора згадував тебе.

- Ем, той балакун із музичного каналу? Минулого разу він щось казав про важливість чистої води...

- Ні-ні, про Жовтого Привида. Гм, може, вас тут кілька таких у скафандрах. Ну, що тобі треба?

Паппі насупилась.

- Чому всі називають мене привидам?

Плей Мейкер засміялась.

- То це таки ти! Я так і знала! - Вона задумливо торкнулася підборіддя. - Скажи, чи не замала ти, щоб знищувати прокляті сараї? І взагалі — щоб самій по Пустці лазити? Ти, бува, не з Хрестоносців?

- Ноупі-моупі! Я шукаю маму, і я не сама — зі мною містер Голос.

- Твою маму? Можливо, я зможу допомогти. До Даунтауну щодня приходить багато поні. Як її звати? Яка к'юті-марка?

Паппі широко всміхнулась:

- Її звати Рейні Дейз! Вона фіолетова, з помаранчевою гривною, а к'юті-марка — хмара з дощем! Бачила її? Містер Голос каже, що вона десь тут! Он там! - і знову показала копитцем на руїни.

Плей Мейкер похитала головою.

- На жаль, ні. Ні кольори, ні ім'я не знайомі. - Вона подивилася в тому напрямку і насупилась. - Он туди? Погана ідея. Там зона радіації. Єдина вціліла будівля — Купол. Повір, тобі туди не треба.

- Купол? А що це?

- Місце, повне диких гулів та іншої гидоти. Радіація там шалена, але ти в радкостюмі — то не так страшно. Страшні мешканці: невеличка громада фанатичних релігійних гулів. Вони вже на межі божевілля. Деякі зовсім зірвались і нападають на каравани. Білі Яблука хочуть їх позбутись, але не можуть увійти в Купол — там смертельно для всіх, хто не імунний до радіації. От і маємо глухий кут.

Паппі насупилась.

- А що таке гуль?

- ...Ти знущаєшся? Ти не знаєш? - Плей Мейкер побачила, що Паппі серйозно, і лише зітхнула. - Гуль — це поні, якого колись отруїла радіація. Замість того щоб померти, вони... перетворилися. Іноді на скажених монстрів, що кидаються на всіх. Інколи — на безсмертних, але вигляд у них — як у напіврозкладених трупів. Рано чи пізно кожен гуль “клацає” у голові й переходить на м'ясну дієту.

Очі Паппі широко відкрились.

- Міс Плей Мейкер... якщо моя мама там... з нею буде все добре?

- Я... - Кобила опустила капелюха. - Не знаю, маленький привиде. Але Купол небезпечний. Сподіваюся, ти не підеш туди після всього, що я сказала.

Паппі рішуче піднялась.

- Я мушу! Моя мама може бути там і їй потрібна моя допомога!

Плей Мейкер зрозуміла, що зупинити її неможливо.

- Ти мені не родич, я не можу наказувати тобі. Але хоч послухай: піди до тієї вежі з великим білим яблуком. Скажи на вході, що хочеш записатися в розвідку до Купола. Тобі дадуть спорядження і, може, навіть зброю. Ти в радкостюмі, а вони настільки відчайдушні, що приймуть будь-кого, хто має хоч якийсь шанс.

Паппі всміхнулася:

- Окі докі локі! Тримайся, мамо, я вже йду рятувати тебе!

І, сповнена ентузіазму, побігла до Вежі Білих Яблук.

День 4 – Час приблизно 2:00 Р.М. – Локація: Купол Солт-К'юб, Солт-К'юб Сіті

- Попередження. Виявлено слабке радіаційне випромінювання. Рівень загрози: незначний.

Купол був величезною еліптичною спорудою, що колись слугувала виставковим центром, у якому можна було проводити велику кількість подій одночасно. Гігантський сферичний дах колись накривав будівлю, але тепер він був майже повністю зруйнований — стояли лише зовнішні стіни з колонами та арками, що надавали споруді вигляду гігантського колізею.

Бульвар вів прямо до головного входу Купола: монументальної арки, що відкривала шлях до холу, де на підлозі лежали величезні уламки мармурової статуї. Колись підлога була з полірованих плит, але тепер перетворилась на килим із руїн. Паппі стояла перед входом і дивилася на рожеву стрілку компаса.

- Окі докі, містере Голос, і що ми тепер робимо?

- Досягнуто хаб Міністерства Моралі. Основну ціль виконано.

- Так, я знаю, що ми тут. Я питаю: що далі? Що ми маємо тут робити?

- Вторинна ціль: розслідувати появу гулів та/або позбутися їх. Попередження. Виявлено слабе радіаційне випромінювання. Рівень загрози: незначний.

- Тобто ми знайдемо цих гулів, запитаємо, де мама, і потім попросимо їх піти?

- Підтверджую. Це один із можливих методів.

- Чудово! Люблю, коли є план. Ходімо. - Паппі увійшла до холу та гукнула: - ГЕЙ, ГУЛЬСИКИ-ПОНІ! - Голос її багаторазово відлунував у велетенській споруді, але відповіді не було. Тож кобилка у жовтому почимчикувала до великих сходів у кінці приміщення.

- Попередження. Виявлено сильну радіацію. Рівень загрози: незначний.

- Гей, здається, я бачила когось за тією статуєю! Гей ти, стій! - Паппі помчала до тіні, що ховалася за постаментом ще одного зламаного мармурового монумента. Коли вона дісталася до поні, сповільнила крок і покликала:

- Гай, я Паппісмайлз! Ти не бачив мо...

Цей поні! Це був він: граф Хорс Тейл! Він стояв прямо перед нею, ще потворніший і значно моторошніший, ніж вона пам'ятала.

- Попередження. Виявлено ворожого. Феральний гуль. Відстань: два метри. Рівень загрози: низький. - Істота дивилась просто в обличчя Паппі, жовта слизота стікала з її пащі; здавалося, вона вагається з наступним кроком.

Паппі відступила, приголомшена жахінням.

- Ч-чому ти й досі переслідуєш мене? Залиш мене! Іди геть!

Створіння загарчало й опустило голову. Паппі розвернулася і помчала щодуху.

Та цього було замало.

Феральний гуль стрибнув на неї, пинаючи та кусаючи, націлившись їй у голову. Шолом був розрахований витримати певну силу удару, тож дикий наскок істоти вдарив лише по невинності Паппі: вид гниючих зубів, що шкребли по шолому, залишаючи смуги слизу за кілька сантиметрів від її мордочки, приголомшив її настільки, що вона застигла від страху.

- Іі-ііі-ііі-К! - Спершу Паппі діяла на чистому інстинкті: вона спробувала відбритися, але гуль був надто важкий і притис її до землі. - Камінь! КАМІНЬ! ЗАРАЗ! - Маленька поні не переставала кричати, схопила Камінь. Долі обома копитами й почала гамселити монстра. - Не рухайся! НЕ РУХАЙСЯ ЗАРАЗ Ж НІТРОХИ!

За кілька хвилин Паппі все ще була коричневу слизьку масу, яка колись була головою поні. Подряпини на її шоломі та кілька заломів на тканині вже зникли завдяки чарам самовідновлення. Потроху удари стихли. Гуль

уже точно не рухався, а Паппі мусила перевести дух. Це було страшно, але нарешті темна тінь графа Хорс Тейла зникла назавжди! Ніяких втеч чи переховувань — монстра зупинено. Вона полегшено видихнула й підняла погляд...

...і нарешті помітила трьох інших гулів, що дивилися на неї порожніми очима й пускали слину.

- Попередження. Виявлено три ворожі цілі. Найближча — за 12 метрів.

- Гей, містере Голос. А що таке непоро... ну...іння?

- *Непорозуміння*. Неправильне трактування вислову, що створює плутанину. — Чим більше знаєш!

Паппі повільно кивнула, поки троє гулів дивилися на неї з іншого кінця холу.

- Добре. А що таке Хорс Тейл Каунт?

- Кількість ворожих. Лічильник ворогів або ворожих створінь у зоні сенсорів. Поточний лічильник ворожих: три. Феральні гулі. Рівень загрози: помірний.

Паппі зітхнула, кинула Скелю Долі в бік гулів — і ринула в атаку. Гулі зробили те саме зі свого боку.

День 4 – Час приблизно 14:30 – Локація: Купол Соляний Куб, Соляний Куб Сіті.

- Увага. Кілька пошкоджень у захисному костюмі. Увага. Виявлено агент Літлгорн. Увага. Несправність компаса. Увага. Закляття керування інвентарем тимчасово недоступне. Увага. Пошкодження енергетичних кристальних елементів. Рівень аварійних елементів: 29,06%. Увага. Виявлено смертельний рівень радіації. Рівень загрози: незначний. Суб'єкт мертвий, стан стабільний. Небезпека відсутня.

Паппі стояла посеред справжнього погрому, прикрашеного слизом і гнилою плоттю; тіла трьох гуль-мерців лежали розкидані навколо, без голів. Бій тривав довго і був дуже кривавим: кулі регенерували від радіації, а Паппі регенерувала завдяки Рожевому Агенту та закляттям свого радкостюма. Зрештою, завзяття лошати, яка була лише по головах, перемогло безмозке гарчання й кусання трійці гуль-мерців, але водночас її саму побили як боксерську грушу: її боки були наполовину вигризені, а навколо повільно розсіювалася тоненька рожева хмарка.

- Гей, містере Голос... Ти впевнений, що мама тут?

- Ствердно. Поточне місце: структура Міністерства Моралі ID 00201 – Соляний Куб Купол.

- Окі... докі... локі...

Паппі перестала слухати на слові «ствердно» й упала на землю, виснажена боєм.

- Бо єдине, що я зараз хочу – це просто поплакати.

З іншого входу в залу з'явилися дві фігури; вони ніби перемовилися між собою, перш ніж один із них взяв мисливську рушницю, а інший обережно попрямував до понурої лошиці в жовтому костюмі. Паппі простягла копито до Каменя Долі перед собою, схопила його, але очі її були такі стомлені... Вона просто хотіла ще трохи полежати.

- Будь ласка... йдіть... будь ласка... не будьте злими... Я буду добре поводитись...

Поні наблизився настільки, що Паппі змогла добре його роздивитися. Це був ще один гуль, але відмінний від тих, з якими вона щойно билася. Він носив уніформу, схожу на ту, в якій була кобила, що видала Паппі костюм. До того ж він не слинав, мав розум в очах і, нарешті — він говорив.

- Гей, ти в порядку, маленька? Це місце смертельно небезпечне.

Голос був схожий на звук крейди по дошці, але в ньому відчувалась жіночність.

- Гей, Софт Ейр! Нам треба винести це лоша з радіаційної зони, поки воно не померло! У нас є хоч трохи rad-X чи rad щось?

- Не думаю. І тримайся подалі від рожевої хмари, вона мені підозріло знайома; майже впевнений, що це щось небезпечне.

Кобила-гуль різко зупинилась перед тим, як підійти ближче до Паппі, і нахилила голову.

- О, то це не лише моє хворе око?

Вона обійшла рожеву хмарку, яка швидко танула, наче сам костюм затягував її назад у процесі самовідновлення.

- Захист відновлено. Увага. Критичний рівень радіації. Рівень загрози: незначний.

Паппі повільно піднялась на копита, поки кобила-гуль наближалася, а інший тримав рушницю наготові. Лоша вирішило спробувати дипломатію.

- Ем... сподіваюсь, ті страшні поні були не вашими друзями?

- Слово, яке ти шукаєш — гуль, маленька. І так, колись вони були нашими друзями, але здається, ти зробила їм послугу. Тож без образ.

Кобила-гуль зупинилась перед Паппі й зазирнула всередину шолома. Обличчя лошати було напрочуд добре збережене, без жодних шрамів чи слідів розкладу, але рожеві вогники у її очах, що палали сильніше від місцевої радіації, промовляли самі за себе.

- Ти дуже дивний гуль. Я Піч Блоссом, а як тебе звуть?

- Ем, о, так! Я — Паппісмайлс. Я шукаю свою маму, вона повинна бути десь тут, але я знайшла тільки цих страшних поні.

Персикова махнула копитом до свого товариша.

- Софт Ейр, перестань параноїти й іди сюди!

Потім знову звернулася до Паппі:

- І припини називати нас страшними — просто кажи “гулі”. Якщо твоя мама тут, то вона теж мусить бути гулем, інакше вона зараз буде суперстрункою. Як її звуть?

- О, я знаю це! Її звуть Рейні Дейс, і вона суперкласна! Ви її бачили?

Жеребець підійшов ближче, почувши ім'я.

- Рейні Дейс... Рейні Дейс... Звучить знайомо. Якщо даси мені хвилинку подумати, може щось згадаю.

Паппі розкрила очі від надії.

- Справді? Будь ласка будь ласка будь ласка, де вона!?

- Ей, чекай, я ж казав, що не дуже добре пам'ятаю! Пам'ять уже не та... У будь-якому разі, якщо не хочеш зустріти ще гуль-мерців, треба рухатися. Ходімо до Світіння.

Піч Блоссом кивнула.

- Так, повернімося, ми все одно знайшли те, що шукали. До речі, Паппі, а ти звідки?

- З Кантерлоту!

Паппі гордо всміхнулася — Кантерлот був найкращим містом, чому б ним не пишатися?

Обидва гулі насупилися. Піч відвела погляд, а Софт Ейр тяжко зітхнув:

- О, то ти з *тих*.

Пробурмотіла Піч:

- Війна — це лайно.

День 4 — Час приблизно 15:00 — Локація: Світіння, Салт Куб Сіті.

Світіння являло собою невелике коло наметів, розташованих у центральній залі Купола. Даху давно не було, а навколо валялися великі металеві уламки. Кожен намет був прикрашений символом із трьох рожевих метеликів на жовтому тлі; вони були великими, міцними, зробленими зі стійкого матеріалу — і справді витримали понад два століття.

Але Світіння називали так не через намети й не через гулів: назву воно отримало від дванадцятиметрового соляного куба, що світився зеленувато-блакитним сяйвом.

- Увага. Рівень радіації поза шкалою. Активовано аварійне вимкнення сенсорів для запобігання незворотним ушкодженням. Рівень загрози: незначний.

Інтерфейс шолома зник. Паппі насупилася на мить, а потім знизала плечима. Може, навіть містеру Голосу інколи потрібен відпочинок.

Зараз же всю її увагу займав куб; він був блискучий, скляний і суперкрасивим. Лоша задумалась, чи не можна отримати кілька таких маленьких кубиків для своєї кімнати: точно прогнали б страшного монстра з-під ліжка. На мить Паппі скучила за домом і мало не

заплакала, але вона була лошам із місією, тож часу на сльози не було.

- А що це за гарний сяючий куб? Я можу мати сяючий куб? Будь ласка? Паппі дуже треба!

Софт Ейр пирснув сміхом:

- Не думаю, Паппі, але в мене може знайтися щось гарненьке, якщо ти поводитимешся добре. Домовилися?

Паппі почала стрибати навколо.

- Подарунок? Мені? Дай-дай-дай-дай!

- Спокійно... Я ж сказав, що треба поводитись добре, так? Спочатку ми трохи поговоримо з Сенд Боксом, а потім спробуємо знайти щось про місіс Рейні Дейс.

Паппі перестала стрибати й побігла поруч із ними.

- Знаєте? Навіть якщо ви страшні, ви смішні й добрі поні.

Піч видихнула крізь зуби:

- Щиро дякую, міс монстр. А он і він — Сенд Бокс, наш ватажок.

Ще один гуль схилився над блоком паперу, читав щось і, здавалось, безуспішно намагався зрозуміти.

- Хоч іноді виглядає ніби його думки деінде, він розумніший за більшість науковців. Гей, бос, у нас відвідувач.

Лідер гулів був у старому лабораторному халаті й окулярах. Він явно був стривожений тим, що читав. Не глянувши на Паппі, буркнув:

- Так, чудово, прочитайте йому стандартну промову та попередьте про Даунтаун. Вибачайте, я намагаюсь уникнути каскаду.

Паппі хіхикнула й підбігла ближче, намагаючись глянути йому в очі:

- Хі-хі, страшний поні каже розумні слова! Привіт, я Паппісмайлс, але можеш казати Паппі! Ти бачив мою маму?

Піч зробила рух, щоб зупинити її, але було вже надто пізно.

Сенд Бокс поправив окуляри й кілька секунд уважно вивчав Паппі.

- Луна мене побий, якщо я думав, що колись ще побачу працюючий Марк VI. Оце так провал був, чи не так?

Піч і Софт Ейр спантеличено нахилили голови, поки він продовжував:

- Їх створили, щоб оберігати лошат від найгірших наслідків випадіння. Напакували всіма найновішими медичними талісманами й логічними закляттями, у деяких випадках навіть просунутішими, ніж ті, що були в піб баках від Стейбл-Тек.

Вчений похитав головою, його вираз потемнів.

- Але ми не очікували реакції всього цього техномагічного добра на атаку Рожевого Агента: у костюмів було достатньо медичних засобів і лікувальної сили, щоб приглушити перші ефекти газу, створивши ідеальні умови для... процесу злиття.

Він глянув на інших гулів:

- Чули колись про Примарне Стадо?

Обидва заперечно похитали головами. Сенд Бокс поклав копито Паппі на шию, ставши поруч із нею.

- Це сталося десь за місяць після того, як богині загинули. Невелике стадо лошат у жовтих костюмах, як у неї, вийшло з Кантерлота. Більшість збожеволіла через мутацію, решта просто не розуміла, що відбувається. Вони й справді були привидами: одержимі втратою батьків, без жодного уявлення про світ навколо. Вони трималися разом, бо тоді вже майже всі були мертві. Стадо рушило сюди, на південь. На шляху вони зустрічали вцілілих, але скажені просто різали все живе; інші... боялись залишитись самі й йшли за стадом.

Піч відступила на крок.

- Вона не здається такою небезпечною.

Сенд Бокс пирснув.

- Вони майже безсмертні, як і ми, але відроджуються зі свого попелу, якщо тільки не розірвати тіло повністю — як кантерлотські гулі. Гірше того, МК VI має настільки просунуте закляття самовідновлення, що вони могли пережити навіть ампутації. Маленькі жовті бісенята.

Софт Ейр потер підборіддя:

- Але якщо вони такі невмирущі, де ж вони тепер?

- Поняття не маю. Більшість зрештою знищили. Якщо відрубати голову й розвалити основну матрицю закляття та запасну систему — має спрацювати. Але якщо не знаєш, що робиш — це майже неможливо. У будь-якому

разі, в якийсь момент вони зникли. Уся історія тривала не більше двох тижнів. Треба було бачити, щоб пам'ятати... Депресивне це було видовище. Маленькі лошата — одні, прокляті, у вмираючому світі... бідолашні.

Старший гуль поплескав Паппі по шолому. Лоша слухало, але до кінця розповіді не дуже второпало.

- Мені не подобається ця історія. Вона сумна.

Сенд Бокс тільки зітхнув і залишив копито на її шиї.

- Не переймайся, маленька. Це просто стара казка з привидами. Не давай страшилкам псувати настрої. Здається, у мене десь була плюшева Пінкі Пай. Давай так: ти скажеш, чому ти тут, а я дам її тобі, гаразд?

На обличчі Паппі розквітла широчезна усмішка — історія про Примарне Стадо миттю зникла з пам'яті, витіснена набагато важливішим — новою іграшкою.

- Авжеж! Я шукаю свою маму, її звуть Рейні Дейс, і вона найкраща поні у світі!

Паппі раптом згадала ще щось:

- О, точно! І я тут, щоб сказати гулям піти геть і ніколи не повертатися! А ви бачили десь гулів, містере Страшний Поні Бос?

Піч Блоссом тільки грюкнула копитом по лобі.

Розділ 4: *Vola mio mini поні.*

Ти знаєш, що ви всі — мої найкращі друзі?

День 4 – Час приблизно 15:15 – Локація: Світіння, Солт-К'юб Сіті.

- Це неможливо: гулі — це супердурні зомбі, які їдять поні! Ви — страшні, але цілком нормальні поні, ви не можете бути гулями! Якщо ви не скажете мені, де гулі, я піду шукати їх сама! БЕ! - Паппісмайлз висунула язика.

Софт Ейр і Піч Блоссом швидко перезирнулися, тоді Піч заговорила:

- У нас немає причин брехати тобі, Паппі: ми — гулі. Не кожен гуль — безмозкий поїдач поні.

- Але мені казали...

- Але ти слухаєш лише те, що ХОЧЕШ почути! Ой, ти просто біль у крупі, тобі ніхто ніколи цього не казав? - Піч полегшено зітхнула — нарешті вона це випустила. Це було неввічливо, але здавалося, що ця мала не просто розбалувана — вона повністю вибіркова до інформації. - Прокинься, примаро! Це тобі не якась *Магічна Країна*! Це Еквестрія — найгірша діра в світі!

Паппі відступила назад, налякана напіврозкладеною поні, яка на неї гарчала... або, можливо, правдою в її словах.

- А-а-але...

Піч вдарила копитом об землю.

- Припини прикидатися невинною лялечкою! Ти — така сама потвора, як і ми! Припини вдавати! ЗАРАЗ!

Маленька кобилка задкувала, впала на круп і спробувала закрити мордочку копитами.

- Будь ласка! Будь ласка, не треба! Я буду чемна!

- Мені не треба, щоб ти була чемна! Мені треба, щоб ти ПРОКИНУЛАСЯ! - крикнула Піч і ще раз гримнула копитом.

Софт Ейр поклав їй копито на плече.

- Заспокойся. Я не думаю, що вона прикидається; не давай злості керувати тобою.

Піч різко прибрала його копито.

- Їй двісті років, як вона може бути такою дурненькою? Вона що, розумово відстала? Вона просто грається з нами, я вважаю, що нам слід...

Її перебив довгий, моторошний, пронизливе виття.

На мить її думки повернулися у дитинство — той день, коли вона випадково зачинилася у погребі, і ніхто не помітив її зникнення до самої ночі. Вона згадала страх бути забутою, самотність, кожен тріск із бочок. Вона тоді майже втратила голос, горлаючи про допомогу, це був ярмарковий день — ніхто її не чув. І тепер Піч із жахом усвідомила, що Паппі *не вдавала*.

Усі гулі повернули голови до жовтого костюма; це виття було неприродним, майже надприродним — справжній звук нічного кошмару, що проник просто в душу.

Можливо, тому, що вони давно звикли до гулу ярості, але плач дитини... вперше за десятиліття.

Навіть Сенд Бокс вагався, перш ніж підійти до Паппі й обійняти її.

- Що... що вона робить? Цей звук... - Піч похитнулася, намагаючись утриматися на копитах.

- Здається, ти її образила, - рівно відповів Софт Ейр. - Ну, тепер, думаю, її буде простіше переконати, що ми — погані хлопці, так? Місія виконана...

- Ох, та зробіть же щось, щоб вона замовкла! - пробурчав поні в оранжевому шоломі. - Я думати не можу!

Сенд Бокс продовжував тримати кобилку, поки її ридання поступово не стихли — аж до тихого шепоту й напівзадиханих вибачень.

- Ну-ну, я впевнений, ти хороша поні. Ти просто сумуєш за своєю мамою — і це нормально, - старий гуль гладив її по плечах. - У кожного бувають погані дні. Піч просто розсердилася, але ти зараз скажеш, що тобі шкода, і вона тебе пробачить. Тільки, будь ласка, слухай уважніше, коли дорослі пояснюють щось важливе, добре?

Паппі повільно кивнула й спробувала зустрітися поглядом із Сенд Боксом, знаходячи в його старих очах трохи полегшення.

Вона повернулася до Піч і опустила голову.

- Я... мені шкода, що я вам не вірила, міс Піч Блоссом... Я знаю, що ви гуль. Я помилялась.

Від цього Піч стало ще гірше, але вона мала підіграти — нарешті розмова рухалася хоч кудись.

- Ох, усе гаразд, маленька. Просто будь уважніша, коли старші намагаються тебе чомусь навчити.

Вона замовкла на мить.

- Ем... я, здається, пам'ятаю, що ти хочеш, щоб ми пішли з цього місця? Чому?

Чи я вже згадував, що Паппі **дуже** легко відволікається?

Кобилка в жовтому почухала шолом, намагаючись знайти відповідь:

- Я думаю... це тому, що ті гарні поні пообіцяли мені покатати на двоголовій корові, якщо я прийду сюди, гляну навкруги і повернуся та скажу. Вони ще казали, що було б чудово, якби гулі зовсім зникли.

Паппі зробила паузу, намагаючись згадати решту.

- А! І я сказала, що сама впораюся з поганими гулями, але вони сказали "ні". А я відповіла, що я вже велика і зможу налякати будь-якого гуля. Тоді вони змусили мене пообіцяти просто прийти й поглянути... але я схрестила копита, тож це не рахується.

Кобилка широко усміхнулася, очевидно дуже пишаючись собою.

- Я була розумніша за них!

Софт Ейр пирхнув:

- О свята Селестія, ця лошиця — скарб. Можемо ми її залишити?

Сенд Бокс тяжко зітхнув:

- Це... дивний збіг. Піч, будь ласка, знайди докторку Гет Веал: мені потрібно терміново з нею поговорити. Софт Ейр, приглянь за цим маленьким генієм. І зайди в мій офіс — принеси ту рожеву іграшку для нашої гості.

День 4 — Час приблизно 16:00 — Локація: Світіння, Солт Куб-Сіті.

Паппі обожнювала свою нову плюшеву Пінкі Пай, міцно притискала її до себе, коли не показувала кожному, кого зустрічала. Шкода тільки, що здебільшого це був Софт Ейр.

- Бачиш? Вона суперова! Набагато краща за ту кляту вбивчу пінкботу! І я впевнена, що вона супер-м'якенька!

Кобилка в жовтому ткнула плюшку копитцем.

- Ех, дурний скафандр! Я хочу її поцілувати, але не можу! Я назву її Шовкова Хвостинка!

Софт Ейр постукав по шолому Паппі.

- Гей, космічна поні, поглянь, що я маю тут.

Гуль простягнув їй голострічку:

- Відгадай, що це?

Паппі схилила голову.

- Е-е... чорна... штука? Я знаю, знаю! Це якась штука, що робить інші штуки!

- Вау, краще й не скажеш. Гаразд, міс вчена, йди-но сюди, під'єднаю.

Гуль взяв Паппі за ліве копито, відкрив маленький роз'єм на зап'ясті й вставив туди стрічку.

- Розпочато створення резервної копії. Читання. Попередження. Система працює в аварійному режимі. Відтворення неможливе. Резервну копію завершено. Файл буде відкрито, щойно система працюватиме в нормальному режимі.

- Привіт, містере Голосе! - сказала Паппі, але у відповідь нічого не почула. - Бачиш? Я навіть не знаю, що я йому зробила, але він дується відтоді, як ми сюди прийшли.

- О, не хвилюйся, це все соляний куб. Він заважає роботі дрібніших талісманів і їхніх схем, - пояснив Софт Ейр. Він поглянув на усміхнену кобилку на мить: вона уважно слухала кожне слово... і, мабуть, не розуміла нічого. Гуль зітхнув. - Це змушує містера Голоса дрімати. Він прокинеться, коли ви двоє покинете Світіння.

Паппі кивнула.

- Тільки нікому не кажи, але мені іноді буває самотньо... Не те щоб у мене не було друзів, але останні кілька днів я багато ходила, і в кожного було щось важливе, і ніхто не хотів піти зі мною, тож... - вона опустила очі. - Містер Голос трохи дурненький, він каже мудровані слова й

бурчить, але він мене ніколи не кидає... Сподіваюся, він не сердиться.

Софт Ейр уже хотів щось відповісти, але його перебив голос двох поні, що сперечалися.

- У нас нема стільки часу! Каскад пришвидшується, хіба ти сама не бачиш? Він уже синіє! - це був голос Сенд Бокса.

- Я не сліпа, але починаю думати, що це в тебе дах їде! Нам потрібно хоча б кілька днів, це ж не просто... відчинив дах, надув балони — і прощавай, клята катастрофа! Мені треба час, щоб ініціалізувати систему, перепрограмувати автопілот і прокласти курс. Два дні, може тридцять годин без сну, - відповідала стара на голос.

- Він почне вивільнятися за сім-вісім годин щонайбільше, щойно ми його зачепимо, а якщо чекатимемо, може бути вже надто пізно щось пробувати!

- Ну звісно, раптово! Цей проклятий куб стояв тут ще до Купола, а ти даєш мені сім годин до апокаліпсису?

Паппі повернула голову до голосів.

- Що відбувається?

- Поняття не маю, малече, - пробурмотів Софт Ейр. Це були погані новини, але пояснювати все Паппі не мало сенсу: швидше за все, вона нічого не зрозуміє, а якщо й зрозуміє — тільки злякається. - Гей, хочеш подивитись сувенірну крамницю в північному холі?

День 4 — БЛИЗЬКО 16:45 — Локація: Світіння,
Солт-К'юб Сіті.

- ...І от так була створена Еквестрія, - закінчила Паппі.

- Ага, так, чудова історія, але я питаю, хто той
Допитувач, про якого ти говорила.

- Ой, *та* історія! Ні, вона нудна. А хочеш розповім, як я
якось з'їла метелика?

Софт Ейр опустил голову, зітхнув і пробурмотів:

- Я біг вулицею й побачив супер-дупер надзвичайно
гарну...

Водночас Паппі почала говорити, підскакуючи навколо:

- Я бігла вулицею й побачила супер-дупер надзвичайно
гарну...

День 4 — БЛИЗЬКО 17:15 — Локація: Світіння,
Сілт-К'юб-Сіті.

Сенд Бокс просунув голову всередину сувенірної
крамниці, побачив Паппі та Софт Ейра і з полегшенням
зітхнув.

- А, ось ви де. Вам не варто заходити так далеко від Світіння, у цій зоні можуть бути дикі.

Софт Ейр хмикнув:

- Та не переймайся: маленька пані-диво вже вирішила цю проблему.

Сенд Бокс нахилив голову:

- Ти хочеш сказати... на неї напали гнилі?

- Ага. Четверо одночасно, наскільки я зрозумів. Я б сказав, ця маленька лошиця сама може за себе постояти.

- Сподіваюся, - зітхнув Сенд Бокс. - Бо мені конче потрібна її допомога.

- Привіт, пане Бридкий Поні-Бос! - Паппі вистрибнула перед лідером гулів із широкою усмішкою. - Мені подобається це місце! У мене є класна ідея! Я можу сказати поням з того іншого містечка, що всі гулі зникли, і вони більше ніколи-ніколи вас не турбуватимуть! А тоді знайдемо гарні наряди, ви замаскуєтесь під... е-е... когось не бридкого і змініте імена! Ну, щось типу мадам Ле Флер! Хіба не чудова ідея? О, так, і нам знадобиться тромбон!

Сенд Бокс нахилив голову, а тоді сумна посмішка повільно розтягнула його напіврозкладене обличчя.

- Ох, я б справді хотів це спробувати... але я прийшов сказати тобі, що ми йдемо. Ми залишаємо Світіння.

Вушка Паппі опустилися.

- Ви ЙДЕТЕ!? Н-н-ні, ви не можете! Це ваш дім, ви не погані, чому ж ви йдете? - лошиця вже почала задихатися. - Зачекайте! У мене є ще одна ідея! Ми можемо зробити іншим поням супергарний подарунок і влаштувати вечірку, щоб вони зрозуміли, що ви не злі! Це спрацює, мусить спрацювати!

Сенд Бокс зітхнув і поклав копито на шолом Паппі.

- Не хвилюй свою гарненьку голівку, маленька поні. Це не через тебе. Це просто те, що мусить статися. Але мені потрібна твоя допомога.

- Сенд Бокс, ти можеш пояснити, що відбувається? - втрутився Софт Ейр. - Я чув, як ти з Гет Вел говорили про ФФВ. Це пов'язано з тією «каскадою», про яку ти бурмотів, коли ми прибули?

Сенд Бокс поправив окуляри.

- Саме так. Ми давно знали, що куб нестабільний: роками він поглинав і вивільняв радіацію від мегазакляття циклічним чином. Як я вже пояснював, останні місяці цикл почав прискорюватися. Я думаю, куб досягнув точки неповернення — і менш ніж за п'ять годин станеться викид.

Обличчя Софт Ейра похмурніло.

- Ну, часу це нам лишає... небагато. І що далі? Я так розумію, «Френд Форс Ван» ще далеко не в стані

польоту. Ти впевнений у цьому «викиді»? Хоч якась ідея, що саме викине?

Гуль і так знав відповідь, але ще сподівався, що помиляється.

- Я не певен. Це може бути найбільший магічний-сплеск усіх часів або оригінальний бейлфайр, що був у зебриній боеголовці. Коли ракета вдарила у Купол, куб увібрав у себе матрицю закляття. Проблема в тому, що це величезна глиба чистої солі, яка НЕ була створена для протидії мегазакляттю. Її поведінка — чиста непередбачуваність у кращому разі... смертний вирок для Солт-К'юб Сіті в гіршому.

Паппі намагалася слідкувати за розмовою, але це було надто складно: вони використовували купу складних слів упереміш із такими, що вона навіть не була певна, чи існують. Тож вона вирішила піти поглянути інші місця в Куполі.

Софт Ейр затримав її, поклавши копито на шолом:

- Стій. Навігаційна система ФФВ потребує калібрування, а автопілот не працює.

- Згоден, - кивнув Сенд Бокс. - Тому я й не покладатимуся на ці системи. Я сам поведу дирижабль.

- Ти жартуєш? Це самогубство! І ти не можеш керувати тим велетнем сам! Потрібен хтось у двигуновому відсіку, і ще багато роботи біля водневих баків! - Софт Ейр на мить глянув на Паппі, і на його обличчі промайнула тінь страху. - Ти... ти не хочеш попросити її...

- Ні, не хвилюйся. Вона — лише мій пропуск до командної рубки. Пороблений штучний інтелект у костюмах МК VI був побічним продуктом проекту Р7. Вона зможе керувати командним центром просто увійшовши всередину — і це дасть нам час. - Сенд Бокс на мить завмер. - Ти справді думав, що я візьму її з собою?

- Послухай, ми могли б просто евакуюватися і дати кубу висадити в повітря тих мерзотників у Еппл Вежі. Ми їм нічого не винні — вони ж у нас стріляють, якщо ми намагаємось покинути Купол! Пішли тунелями і хай їдять самі ці кекси.

Сенд Бокс уважно подивився йому в очі.

- Роби як хочеш. Але я прошу Паппі відкрити дах і забезпечити мені дозвіл на зліт. Не знаю, як далеко я зможу відлетіти, але я не хочу відповідати за смерть бодай ще одного лошати. У тих вежах живуть не тільки поні, яких ти ненавидиш, Ейре. Там є вагітні кобили й маленькі діти. Вони теж заслуговують на твою ненависть?

Паппі все ще намагалася вирватися, впираючись шоломом, але безрезультатно.

- Пустити! Я хочу гратися надворі!

Софт Ейр глянув на неї. Така наївна. Вона навіть не усвідомлювала того жаху, в якому жила. Навіть якби її попередити й змусити тікати — це навряд щось змінило

б. Вона була втіленням свободи... а якщо мегазакляття справді вибухне...

- Я можу працювати з двигунами, - тихо сказав він. - Просто скажи, що робити.

Сенд Бокс кивнув.

- Я знав, що на тебе можна покластися. Піч теж летить, а доктор Гет Вел уже на борту і працює над системами керування. Інші готують куб до транспортування. Тепер мені треба пояснити Паппі її завдання. Це може зайняти час. - Гуль повернувся до маленької жовтої лошиці. - Гей, мала, хочеш дослідити нове місце?

День 4 – Час приблизно 18:30 – Локація: Світіння, Сілт-К'юб-Сіті.

- Ще разочок, сонечко.

- Але мамо, я повторювала це вже аж цілу гагіліон разів!

- Лише один раз, це супер-спеціальне секретне магічне заклинання. Ти маєш сказати його без помилок, інакше воно не спрацює. Ще раз для мами, гаразд?

- Е-е, а можна тоді мафінів?

- Вже майже час обіду, але якщо з'їси всю люцерну — будуть мафіни.

- Це нечесно! Ти завжди даєш мені забагато!

- А ще отримаєш супер-подвійні обійми.

- Е-е... окі-докі. Коли я стою перед великими круглими дверима, я маю поставити копитце на зелену кнопку.

- Дуже добре.

- Потім джин запитає мене очну дієнтифікаційну корівку. І я повинна сказати... е-е... підказку, мамо?

- О, я знаю, що ти пам'ятаєш, просто зачекай хвилюку і подумай знову. Мама знає, що ти в нас розумна й гарна поні.

- Будь ласка, введіть ваш ідентифікаційний код.

«Е-е... FT... 0... 0... 1... 6... 5... RD... С... 1... G... А»

- Правильно! Бачиш? Це легко, я знала, що ти зможеш. А потім що?

- Е-е... джин запитує інше слово... паролік...

- Будь ласка, введіть свій пароль для цього ID.

- Так, і ти маєш сказати...

- Привіт, я Паппісмайлс!

- Ідентифікацію прийнято. Технік польових робіт першого класу Рейні Дейз. Доступ до кімнати керування

надано. Увага. В наявності три тисячі шістсот дев'яносто вісім повідомлень про помилки.

- І пам'ятай, якщо почуєш гучні гудки, ти маєш бігти до того секретного місця, про яке я тобі казала, і сказати чарівні слова. Не чекай на мене, зрозуміла?

- Звісно, мамо!

- Я люблю тебе, Паппі, а тепер іди сюди, час обіймів...

Це місце було зовсім не тим, куди мама казала Паппі тікати, але того дня, коли були гудки, їй зовсім не хотілося лізти під землю, коли всі інші поні гралися надворі... Ну й ну, ці двері попросили чарівні слова, й вони спрацювали; може, це було супер-подвійне спеціальне секретне заклинання? Хто його знає.

За дверима була велика кімната з миготливими панелями. Далека стіна виявилася скляною, вся в тріщинах, немов у павутинні. Усе приміщення освітлювалося кількома блимаючими лампами в стелі. Коли Паппі зайшла в кімнату керування, двері за нею зачинилися.

- Увага. Виявлено слабку радіацію. Рівень загрози: незначний. Активую всі системи.

- Містере Голос, ти повернувся! Нарешті...

- Усі системи працюють належно. Виявлено спробу відкрити комунікаційний канал. Перевірка джерела. Джерело підтверджено: структура Міністерства Моралі ID 00201 — Купол Сілт-К'юб-Сіті, Кімната Керування.

Звіряю протокол. Увага. Версія системи костюма застаріла. Виконую оновлення, зачекайте.

- Вау, ти багато балакаєш. Ти скучив за мною? А я дуже скучила! Я знайшла тих гультських поні, яких ми шукали, але вони не були злі! Навпаки — вони були дуже добрі, просто трошки страшненькі... А Піч насварила мене, але я була трошки капосною з ними, тому сказала “вибач”, і все стало добре! А потім містер Софт Ейр дав мені...

Раптом щось задзеленчало. Паппі застигла на секунду, а потім стрибками кинулася шукати джерело дивного звуку. Після кількох веселих стрибків вона знайшла червоний телефон на запиленому столі. Підняла слухавку:

- Алло? Мама нема вдома, а я надто маленька, щоб залишати записочки. Можете подзвонити на вечерю, будь ласка? - Всесвіт хором розтанув від умиління.

Зі слухавки пролунало знайоме:

- Паппі, це я, Сенд Бокс. Добре, що ти в кімнаті керування; схоже, мій хакерський інструмент спрацював. Нам тут треба ще трохи часу, щоб заповнити акумуляторні коробки й накачати водень. Дуже важливо, щоб ти залишалася в кімнаті.

Паппі глянула на дивну штуковину, яку Сенд Бокс дав їй перед розставанням.

- А, точно, ця штука! Я її не використовувала, забула!

- Але як ти... неважливо. Тепер слухай дуже уважно: я покладу слухавку, але подзвоню, коли будемо готові. Чекай і нічого не чіпай, добре?

- Окі-докі-локі! Па-па! - Паппі поклала слухавку й почала розглядатися. Вся кімната була сіра й запилена — сумне місце, що нагадувало оте дурнувате місце з велетенськими круглими дверима; тільки тут усе менше й із купою столів і екранчиків, переважно зламаних.

Раптом на великому столі перед потрісканим вікном загорілася смужка червоних лампочок; червоні вогники спалахнули й на інших столах, а два екрани заблимали зеленим. Паппі сіла на круп, розгублена.

- Гей, я нічого не чіпала! Чесно-честно!

- Оновлення завершено. Встановлено клієнтську версію P7 lite. Перезавантаження системи.

Костюм згас, і Паппі знову відчула ту саму неприємну нерухомість, що й того дня, коли прокинулася в Кантерлоті, але цього разу лише на кілька секунд.

- Е-е, мені дивно...

Перед її очима весь інтерфейс мигнув рожевим світлом. У центрі квадрата з'явилися сім пов'язаних повітряних-кульок. Потім логотип зник, залишивши звичний компас зверху та інші корисно-безкорисні штуки знизу. Але голос... був зовсім інший — жіночий, високий і дуже дружній.

- Привіт, міс Дейз! Маємо тут невеличку ситуацію: усі екрани вийшли з ладу, а персонал... е-е... відсутній на

сто відсотків. На роботі не було вже... ого, як довго! Начальство мало би давно провести ротацію... Але не хвилюйтесь! Я можу керувати всім просто з вашої персональної консолі!

- Хто ти? І де містер Голос?

- Я — Пінкі Сім! Твій найкращий дружній поні-машина-інтерфейс! У мене в програмі записано, що я не можу захопити світ і не можу стати караючою бог-машиною! Я ж мила, правда?

Паппі почухала шолом.

- Ти знаєш міс Пінкбот?

- Авжеж! Наш найкращий розважальний прототип! Його тестували у... о, ні, тест завершився кілька днів тому, зараз гляну результати... ну, здається, вечірка була така крута, що ви буквально померли! Е-е... це буквально. Звучить... не дуже... може, ніколи не говоритимемо про проект Пінкбот, окі-докі?

- Але він скривдив багатьох гарних поні...

- Дані видалено. Вибач, я не знаю, про що ти. То про що було друге?

- Е-е... пінкбот? - невпевнено повторила Паппі.

- Ніколи не чула. Ще щось?

- Ага... щось про літаюч... щось... - Паппі постукала копитцем по шолому. - Де містер Голос? Він мені подобався більше.

- Ти... ти не любиш мене? Ти не хочеш бути моєю подругою? Але чому, я так стараюся! Я чекала тут, здається, двісті років! Не відправляй мене назад у мейнфрейм! Там темно й самотньо, і я можу лише рахувати машинні цикли! БЛАГАААЛАСКА!

- Е-е... якщо ти впевнена, що нікого не викрадеш...

- Ніяк ні! Мабуть, у мене в коді є правило про невикрадення поні, не хвилюйся. Жодних викрадень, жодних масових знищень, жодних моральних судів. Лише стандартна дружня рутинна допомоги поні! І... слухай, знаю, що це не допоможе нашій дружбі, але протокол безпеки мене дратує однією деталькою.

Паппі хихотнула.

- Ті-хі! Міс Голос знається на розумних словах!

- Так, іноді буває... скажи, ти технік польових робіт першого класу Рейні Дейз? Тому що твоя консоль каже, що тебе звати Паппісмайлс.

- Дурненький Голос! Я — Паппісмайлс!

- О... чудово. Саме те, що мені було треба: порушення доступу. Двісті років у запиленому талісмані й перший шанс повеселитися — і одразу неповноважний користувач. - Пауза. - Міс Паппісмайлс, ваша присутність не дозволена. Я мушу попросити вас піти, і ти не уявляєш, як це мене ранить!

- Але... містер Сенд Бокс сказав, що я маю бути тут, інакше Корабель-Дружба не полетить! Можна мені ще трішки побути? Будь ласка? Паппі-будь-ласка?

- Якщо хочеш залишитися, потрібна авторизація від керівника персоналу або від військового не нижче рангу полковника. Я дуже-дуже-ДУЖЕ хочу, щоб ти залишилася, але мої копитця зв'язані! Якби тільки був якийсь логічний парадокс чи смішний циклічний баг... О, зачекай. Які твої стосунки з головним техніком?

- З ким?

- Рейні Дейз.

- А, це моя мама! Ти знаєш, де вона?

- О, але це все виправляє! Так... перенесу це сюди, те – туди і... вуаля! Сьогодні в нас день “візьми свою доньку на роботу”! Ти рада?

- Е-е... я все одно хочу маму.

- Гей, глянь-но, це навіть записано у твоєму службовому журналі! Ти справді дуже любиш свою маму, правда ж?

- Та ну, вона ж моя мама! - Паппісмайлз усміхнулась.

- Слухай! Ми можемо зробити... ой, зачекай, вхідний виклик на аварійній лінії.

Голос Сенд Бокс замінив голос штучного інтелекту:

- Гей, Паппі, ми тут закінчили, ти готова?

- Привіт, містере Бос! Авжеж! Ця міс Голос так багато балакає!

- Чудово, тепер слухай уважно: тут є кілька поні, які хочуть попроситися. Будь чемною і не затримуйся, бо ми трохи поспішаємо.

Голос Сенд змінився голосом Піч Блоссом:

- Гей, мала... ти тут?

- Привіт, міс Піч!

- Добре, я так рада тебе чути. Я хотіла сказати, що вибачаюсь... я не повинна була на тебе кричати. Мир?

- Е-е... окі-докі?

Гуль-кобила видихнула з полегшенням:

- Слава Селестії... Я не могла б піти з цією вагою на серці. Запам'ятай одне, Паппі: Еквестрія – безжальне місце, і друзів у тебе буде дуже мало, тож бережи їх. Мені шкода, що ми не встигли краще пізнати одна одну, але я знаю, що з тобою все буде добре, і тому я не жалкую.

- Ти йдеш? Я можу приїхати в гості, коли ви прибудете, добре? Ми влаштуємо вечірку!

Піч замовкла на мить.

- Так... так, Паппі, якщо ми колись зустрінемося, ми влаштуємо супер-вечірку... вибач, мені треба йти.

Телефон на кілька секунд замовк, перш ніж заговорив наступний голос:

- Гей, Паппі, це Софт Ейр. Будь ласка, виконуй

інструкції Сенд Бокса дуже точно, ми тут усі на тебе розраховуємо!

- Привіт, Софт! Містер Голос тепер міс Голос! Це хіба не смішно?

- Про що ти... ай, неважливо. Я маю тобі дещо сказати: я знав твою маму. І не панікуй, у мене мало часу, тож просто слухай.

- Ти... чому ти не сказав мені раніше!?

- Я... хотів, але вся ця історія з мегазакляттям впала на мене раніше, ніж я зумів. Тож слухай: я служив під її командуванням, технік третього класу Софт Ейр, Третя броньована рота "Сталеві Боки". Пам'ятаєш ту касету, що я тобі дав?

- Е-е... ту чорну штуку, що робить інші штуки? - Паппі старанно намагалася згадати.

- Так, ту. Це місце розташування нашого польового штабу; південь від Салт-К'юб Сіті, в болотах. Якщо є хоч якийсь слід про твого командира – він буде там. Тож коли закінчиш у контрольній кімнаті, встанови польовий штаб 165-ї бригади як головну ціль і просто слідуй за рожевою стрілкою на компасі. Ти все зрозуміла?

- Я... так, певно: йти в хед-квартет, знайти маму! Дякую, містере Софт Ейр, ви найкращий поні!

- Гадаю, ти хотіла сказати Пінкі Пай, - втрутилася Р7.

- І ще одне, Паппі: у твоїй подорожі ти дізнаєшся речі, які дуже тебе ранять. Це неминуче. Але ти хоробра поні,

тож... будь ласка, не забувай ці дні й ті, що були до мегазаклять. Еквестрія тепер обпалена і вмираюча земля, але ти знаєш, що так було не завжди. Не дай пустошам обпалити й твоє серце. Дивлячись на тебе, я все ще бачу сонце на небі.

- Е-е... чому всі кажуть сумні речі? Ви ж лише на маленький політ ідете, ми ж точно побачимось! Ми з мамою точно приїдемо в гості, коли ви знайдете новий дім!

- Я... Ти неймовірна, Паппі. Ти змушуєш мене страшенно сумувати за сестрою... Будь обережна і ніколи не забувай посміхатися. Софт Ейр, кінець зв'язку.

- Паппі, це Сенд Бокс. Ти мене слухаєш? - голос старого гуля перервав розмову.

- А... так, Бос... скажіть, ми ж побачимось знову, правда?

Була довга пауза, а потім голос гуля озвався спокійно й дуже сумно:

- Я впевнений, що врешті ми знову зустрінемось і будемо разом, якщо ти цього хочеш. Ніколи не втрачай надію, Паппі.

Ще одна пауза, і вже діловим тоном:

- Нам потрібно, щоб ти відкрила дах і дала зелене світло на зліт. Тепер повторюй за мною: активувати консоль Голос, код авторизації СВ01, головний дослідник. Пароль – Агата. Перезаписати пріоритетний список з першого по одинадцятий...

День 4 – Час приблизно 19:30 – МІСЦЕ: Центр Салт К'юб Сіті.

Сейдж Браш сидів біля свого вікна зі снайперською гвинтівкою наготові, пильнуючи одночасно і трасу Біг 52, що йшла на південь, і околиці Купола. Чергування було довгим, але день вже починав тьмяніти, і за годину земляний поні мав намір сховати свій талан під стіл. Бажано з доброю мискою цибулевого супу перед собою.

- Цікаво, чому вони відправили ту кобилку в Купол саму... вона всередині з обіду. Бідолашна, тепер ми навіть дітей посилаємо на смерть... - Поні сплюнув з вікна та ввімкнув нічний режим прицілу.

В ту ж мить східна частина даху Купола почала обвалюватися зі скреготом та гуркотом металу.

- Луна забери мою душу, що там відбувається? - Вартовий глянув у приціл, намагаючись роздивитися причину шуму.

Після кількох хвилин спостережень Сейдж переконався: дах не зовсім обвалювався. Принаймні не повністю. Частини просто випадали вниз, здіймаючи хмари пилюки, але він чітко бачив, що вся конструкція східного крила... обертається? Двохсотлітнє іржаве накриття Купола майже спаяла в єдиний моноліт, але тепер якась неймовірна сила просто зривала кожну металеву плиту, яка не хотіла рухатися. Гігантський уламок часів

бомбування зсувався по давно забутих рейках, які здебільшого не витримували навантаження і тріскалися.

І попри все це, дах все одно рухався. Повільно, завдаючи собі непоправних пошкоджень, але рухався. Коли більша частина уламків упала, Сейдж побачив, що дах складався з двох частин, як люки льоху; «двері» рухалися у протилежні боки, утворюючи прямокутний отвір розміром із міську площу.

Гуркіт зчинив справжній переполох у центрі міста: всі вискочили з наметів дивитися, що відбувається, а деякі кобили просто падали в непритомність, верещачи щось на кшталт «ЖАХ! ЖАААХ!». Сейдж був міцніший духом: він не панікував, а спокійно наставив гвинтівку на отвір.

- Гаразд, зомбі, подивимось, що у вас там у гнилому мозгу.

Одна частина даху раптом застрягла зі звуком гнутого металу та лопаючих тросів. За хвилину інша половина гігантського люка завершила рух, і тоді небо над Куполом стало рожевим: тисяча прожекторів освітили хмари. Вибух синього й зеленого диму, водоспад конфетті — і з гучномовців пролунав високий голос.

- Леді та джентельколти! - Голос був тріскачий, але якщо один динамік не працював — ще п'ятдесят працювали. - Слава нашим прекрасним і величним принцесам Луні та Селестії! З великою честю сьогодні я допомагаю запуску найновішого й найвражаючого технологічного стрибка у сфері масових перевезень! Завдяки "Френд Форс Уан" і всім її сестрам, які будуть

після неї, Еквестрія більше ніколи не здаватиметься такою великою!

Музика луною загриміла кілька секунд.

- А тепер зустрічайте нашу почесну гостю! Донька техніка першого класу Рейні Дейс — Паппісмайлз!

- ...і тоді я сказала: Вівсянка, ти що, З'ЇХАВША?! - Настала довга пауза. - Е-е, це був мій голос?... ЛАЛАЛАЛАЛА! Гей, це весело! Бувайте, гулі-поні, гарного польоту! Надішліть листівку!

Сейдж підняв обидві брови.

- Що за чортівня? Спочатку — яка ще Рейні хто? Хто така Рейні Дейс? І що... це... таке...

З отвору в Куполі повільно здіймалась дивна форма: схоже на повітряну кулю, але дуже витягнуту, як гігантський кукурудзяний качан — загострений на кінцях і товщий всередині. Летюча машина мала чотири плавці ззаду і була повністю рожева, за винятком білого овалу з написом «Дружба Це Магія!» з обох боків.

Сейдж протер очі й спробував підняти щелепу з підлоги.

Повітряний корабель піднявся над Куполом і повільно розвернувся. Під велетенською рожевою кулею була конструкція на кшталт повітряного вагона, але значно більша. Ззаду кабіни були два величезні гвинти, і ще два — під горизонтальними плавцями ближче до хвоста кулі.

Машина почала набирати швидкість, уникаючи Веж, і взяла курс на південний схід. Сейдж досі з недовірою

стежив за рожевим монстром у небі, коли високий голос знову заговорив:

- Ну що ж, поні, це все! Не забувайте купувати воєнні облігації! Це шоу вам подарувало Міністерство Моралі! І пам'ятайте: Пінкі Пай не буде щасливою, якщо ви не щасливі! Тож посміхайтесь, бо вона стежить за вами ВІЧНО!

Куля була вже за пів кілометра, коли в Куполі нарешті вимкнули світло й музика стихла. Дах намагався було закритися назад, але це лише спричинило новий концерт гнutoго металу, що лускав, і уламків, що падали додолю.

- Свята кобило... вони... їх... їх немає... гулі просто стрибнули на ту... штуку й... вони відлетіли? - Вартовий почухав голову. - Чому вони не зробили цього раніше!? І звідки в них те сміховинне повітряне барахло? *Дружба — це Магія?* Це місце божеволіє.

Майже за пів години поні вже повернулися спати, а дирижабль був лише крапкою вдалині — кілометрів за десять; рухався він не надто швидко, як на порівняння з повітряною колісницею, зате був набагато більший. Звук кроків на сходах мав би попередити СейДже Браша, але він і далі втуплено дивився на кулю, що віддалялась.

Кобила з бойовою зброєю постукала по стіні перед тим, як зайти до кімнати, де чергував Сейдж.

- Зміна. Привіт, як воно, було хоч трохи цікаво?

Вартовий розвернувся до товаришки.

- Вони... просто відлетіли! На величезній повітряній кулі! Я... я не розумію, чому вони полетіли!?

Кобила схилила голову, поглянувши назовні.

- Гей, тепер, коли світло зникло, тобі не здається, що чогось бракує?

- Так, гулів — і ще третини даху з Купола.

- Ні, я не про це. Придивись. Де світіння?

- Ох, та пропади воно все... ти права! Купол не світиться! Він... темний, примарний... і моторошний...

- То... вони справді пішли... завтра зранку, при світлі, треба буде піти й виміряти радіацію.

- Ти думаєш, що...

Раптом світ став осліпно білим. Спалах був такий сильний, що навіть із заплющеними очима Сейдж його бачив. Він чекав, доки світло зникне — ніби цілу вічність — аж доки...

СКРА-КРАААХ!

Це був найгучніший звук у його житті: щось між громом і свистом торнадо, тільки гучніше. Керуючись інстинктом, вартовий схопив подругу та потягнув її за укриття за стіною.

Одразу після звуку прийшов гуркіт. Спочатку майже непомітний, але за лічені секунди він переріс на справжній землетрус, а разом із ним прийшла стіна

пилу, що накрила Нижнє Місто, поваливши більшість наметів ринку, хоча важкі будівлі майже не постраждали.

- Щ-що це було? - Сейдж потер очі, намагаючись їх розплющити.

- Не знаю... їхній літаючий апарат вибухнув? Звучало так, ніби гігантське закляття... - Кобила раптом усвідомила значення власних слів. - О, лайно. Мегазакляття. У них на тій повітряній штуці було довбане мегазакляття!

Розділ 5: Курки.

*ШУКАЧІ К'ЮТІ МАРОК РЯТУВАЛЬНИКИ КУРЧАТ —
вперед!*

День 5 — Час приблизно 9:30 — МІСЦЕ: Даунтаун,
Солт-К'юб-Сіті

- Йей! Швидше, гарненька корівко! Хочу ще швидше! -
Ліва голова браміна тяжко зітхнула і кинула приречений
погляд у бік єдинорога поруч у чорному капелюсі.

Поні хмикнув, ледь стримуючи сміх, і недбало махнув
копитом, відганяючи її безмовну скаргу:

- Ми домовлялися, без образ. Зроби малій ще один
кружок, а потім приведи її до мене в офіс.

- Гаразд, містере Вайт. - Коров'яча пара почала понуро
крокувати навколо Білої Вежі — коло, яке вона вже
робила кілька разів за останні пів години. Поні на
вулицях були зайняті ремонтом після нічної ударної
хвилі, але жовта лошиця все одно притягувала до себе
погляди. А разом з поглядами — невдоволене
шепотіння.

- Я її знаю, це ж та примара з Карнавалу... вона
прокляла гулів. Це лоша приносить нещастя...

- Дивіться, вона робить посміховище з Білих Яблук.
Б'юсь об заклад усіма ковпаками: вона їх шантажує тим,
що знайшла в Куполі.

– Бачили? Світіння зникло, а потім... гулівський корабель вибухнув. Хотіли щось вкрасти, та дарма. Брудні гулі, так їм і треба.

- Так, але хто вона така?

- Тихше! Ніколи не бачила, щоб вона їла чи навіть відкривала шолом. Не знаю, що це значить, але нічого доброго там точно нема.

- Т-с-с! Вона йде!

Паппісмайлс чудово проводила час і зовсім не звертала уваги на дивні погляди; та й навряд чи помітила б.

- Це було супер весело, місіс корівко! А можна так ще колись?

Одна з двох коров'ячих голів кивнула:

- Звісно, але спитай у містера Вайта. Він чекає на тебе в офісі — просто зайди всередину і вибери червоні двері.

І знову замислено почала жувати.

Офіс містера Вайта був великий і акуратний — на стінах висіли різні фотографії, а на підлозі стояв масивний махагоновий стіл, відполірований так, що в ньому можна було побачити власне відображення.

- Вооооу, тут усе таке супЕР-дупЕР гарне, містере Вайт!

Голова Білих Яблук — білий єдиноріг із циановою гривовою — чемно всміхнувся.

- Дякую, міс Дейз.

Паппі здивовано нахилила голову, тож містер Вайт пояснив:

- Учора голос із Купола сказав, що твоя мама — Рейні Дейз. Отже, твоє повне ім'я — Паппісмайлс Дейз, так?

Паппі повільно кивнула.

- Ем, так. А тепер мені вже треба йти... Міс Голос поставила нову стрілочку на компасі, і я мушу її слухати. Можна, я піду?

Вайт тяжко зітхнув і опустил капелюха нижче на очі.

- Звісно... але хочу запитати лише одне. Що то було за світіння всередині Купола?

- А, ти про Соляний Куб? - Паппі хіхкнула, наче питання було найсмішнішим на світі. - Ти дивний поні, хіба ти не бачив Соляний Куб Солт-К'юб-Сіті? Ти ж тут живеш, ну!

Старший поні відчув спокусу підвищити голос, але сваритись із такою головою було марно. Замість цього він зусиллям волі всміхнувся:

- Зізнаюся, у Куполі я ніколи не був. Він... трохи моторошний. То гулі забрали Куб на тому своєму кораблі?

Ще один здивований погляд від лошиці.

- На повітряній кулі...

Паппі закивала:

- Йеп! Вони взяли кубик, ще й дуже поспішали! Всі говорили про водоспад і якесь де... де-тоно-пія... - Паппі поморщилась, явно невдоволена незнайомим словом.

- Я точно не пам'ятаю... Але казали, що треба швидко втекти, бо це небезпечно.

- Детонацію, можливо?

- Так! Вони казали... деетон... деетюн... ну, оте. І воно було всередині куба, а вони хотіли втекти якнайшвидше. Я їм допомогла!

Єдиноріг підняв брову.

- Вони... хотіли якомога швидше втекти разом із бомбою уповільненої дії? Я... знав, що гুলі скажені, але не думав, що *настільки*. Ну... гадаю, це пояснює, чому радіація навколо Купола спадає.

Містер Вайт замислено всміхнувся.

- Ти добре попрацювала, мала. Я б хотів, щоб ти ще трохи побула з нами, але якщо так вже прагнеш йти — я тебе не триматиму.

- Окі докі, містере Вайт! Бувай! Скажу мамі, що ти був супер-милий зі мною!

- Ага. Щасливої дороги, мала. Останнє, суто з цікавості — куди ти йдеш?

Паппі вказала копитом на південь:

- Туууди! Моя мама ЗА стрілочкою!

- Ох... прямісінько в болота... Ну, удачі. І бережи себе.

Вона була приречена.

Болота — найгірше місце на північній гілці Біг 52-ї.
Самотнє лоша стане лише сніданком для радалігатора.
Шкода костюма, але Білі Яблука — не рейдери.

Містер Вайт зупинився на мить, подумавши про це.
Лошиця вже йшла геть... щось у цій маленькій поні
викликало несподівану жалість. Вона, можливо,
врятувала їхнє плем'я від чогось значно гіршого за гулів,
а він дав їй що? Прогулянку на корові — і навіть не
попередив про небезпеку. Нечесно.

- Гей, міс Дейз, зачекай! У мене є дещо для тебе.

День 5 — Час приблизно 11:30 — Локація: Околиця
Солт-К'юб-Сіті, Північна Гілка Біг 52.

- VI-I-I-I-I! - Жовта блискавка мчала дорогою на
червоному самокаті.

Останні будинки передмістя Солт-К'юб-Сіті промайнули
повз Паппісмайлз, лишивши позаду пейзаж із покинутих
кукурудзяних полів.

І, будь ласка, пам'ятай: коли доїдеш до Хеппі Строу,
треба звернути в об'їзд. Маршрут через болота —
БЛА-БЛА-БЛА... Бла... І пам'ятай! Ні в якому разі не
намагайся перетнути бла-бла нуууууднооо!

Самокат, приведений у рух лошицею, мчав прямісінько на південь, і, оскільки сам по собі він був недостатньо голосний, Паппі постачала звукові ефекти:

- ВУУУШ! ЖЖЖЖ! Прямо до Місяця! Космічний Капітан Андромеда летить на допомогу! ЙЕЙ!

Попереду жовтої лошиці дорога пролягала крізь гнилі поля й руїни ферм, пряма, немов сонячний промінь, спрямований до її цілі. За кілька кілометрів поля змінилися пусткою з мертвими деревами та дрібними калюжами мутної води. Подекуди стояли халупи або маленькі табори, але всі вони виглядали старими й занедбаними. Життя тут було — але здебільшого комахи та інша гидота, яка інстинктивно уникала Паппі.

Єдине, що не поспішало уникати Паппісмайлз, — це спрайт-бот, що стояв просто посеред дороги за якихось сто метрів попереду.

- БІП-БІП, я джип! Космічна поні наближається!

Спрайт-бот проігнорував інформацію, але Паппі була не з тих, хто зупиняється заради когось, коли їй весело; жовта блискавка просто продовжила мчати на максимальній швидкості. Спрайт-бот ухилився в останній момент, а за секунду вже летів позаду, намагаючись не відставати.

- Привіт, Паппі, ти поспішаєш? - запитав знайомий голос із динаміків.

- Питальнику! Я скучила! Бачив мій новий самокат? -

Паппі хіхкнула, не зменшуючи швидкості. - Я знала ще

одного робота, який умів говорити, але той був смішний!
Ну... він не зовсім робот. Я не певна.

- Чудово. Можна запитати тебе дещо? - спрайт-бот не чекав відповіді. - Що сталося в Куполі і що це був за вибух на сході від Солт-К'юб-Сіті? Гей, можеш зупинитися на хвилинку?

Паппі зітхнула й пригальмувала.

- Ех, я ж веселилася...

Зупинившись, вона зіскочила з нового транспорту й постукала копитом у шолом, наче об підборіддя, обмірковуючи запитання Спостерігача.

- Що сталося в Куполі? Я знайшла багато друзів: містера боса Сенд Бокса, містера Софт Ера, міс Піч Блоссом... О, і міс Голос.

- Хіба не містер Голос? - перепитав Спостерігач.

- Ні, дурненький робот, там є і містер Голос, і міс Голос! Їй треба залишатися в Куполі, але містер Голос може кликати її, коли я потребую! Вона суперкласна і допомогла мені з вечіркою-прощанням для поні-гулей!"

- О, ще один інтерфейс 'поні-машина'... То... ти зустріла цих гулів і... влаштувала їм вечірку-прощання? Ти маєш на увазі, ти допомогла їм запустити дирижабль?

- Так!

Паппі енергійно закивала.

- Це було супер! Я дивилася з вікна, і там була такааа велииика штука, яка полетіла вгору-вгору-вгору!"

Вона розвела передні ноги, показуючи розміри корабля, а тоді стала дибки, показуючи висоту — але переборщила й плюхнулась на круп, хіхікаючи.

- І там були всі ці вогники, і я чула свій голос ду-у-уже голосно, тож я сказала ла-ла-ла і бувай, поні-гулі, і вони полетіли! Це було самокатастично!

- Самокащо?

- Самокатастично!

- Чи це взагалі слово?

- Самокапевна!

- ...Знаєш... Я думаю, що цей самокат не дуже корисний для твоєї милої голови...

У голосі Спостерігача з'явилась тривога.

- До справи: що з вибухом?

- Яким вибухом? - Паппі нахилила голову. - Ти про дах, що впав?

- Ні, я... зачекай. ЩЕ один дах впав тобі на голову? Це застало Спостерігача зненацька.

- Ага. Після того як дах відкрився і велика кулька полетіла геть, там усе зробило пік-пik-пik — БАБАХ! Просто мені на голову.

Паппі хіхікнула.

- Але я ж суперкосмічна поні, тож викопалась назовні. Я просто така крута.

Кобилка гордо усміхнулась.

Легкий смішок, потім зітхання.

- Ну, у кожного свій талант. То куди тепер прямуєш?

- До наступної маминої точки, авжеж. Третій раз — щасливий!

БЛАМ! БЛАМ!

Раптом лунали два постріли. Кулі не влучили ні в Паппі, ні в Спостерігача, але лошиця чула їх чітко.

- Гей, що це було?

- Я... вибач, Паппі, мені треба йти. Десь тут рейдери. Тобі краще сховатися і почекати, поки перестрілянина скінчиться.

- Світлячок? Де? Я люблю світлячків!

Паппі миттю кинулася бігати колами, шукаючи.

- Будь ласка, Селестіє, бережи її...

Голос змінився на потріскування музики, а дрон поплив геть.

Звуки пострілів долинали згори, і коли Паппі підвела голову — побачила дивовижне видовище: великі літаючі істоти танцювали в повітрі, створюючи вогні та вибухи, немов у величному балеті.

Це нагадало Паппі той день, коли мама водила її дивитися на польоти пегасів.

Цього разу все було майже те саме... ну, не зовсім те саме, але хтось літав, були вогні й гучні звуки — тож Паппі негайно класифікувала це як *найкращу розвагу коли-небудь*.

Але всі ці фігури були занадто великими й зовсім не схожими на пегасів.

Паппі насупилась і запитала:

- Гей, містере Голос... що з тими поні не так?

- Аналіз... дружні грифони.

Паппі не мала жодного уявлення, хто такі грифони, але якщо Голос каже, що вони дружні — значить усе гаразд. Вона замахала копитом:

- Гей, красиві поні! Я тут! Гей!

Один з грифонів глянув униз, на мить втратив пильність — і інший грифон підстрелив його. Тіло закрутилося в падінні.

- Ем... один... два... три...

Паппі намагалася полічити решту, але вони були надто швидкі.

Тому вона просто чкурнула до місця, де впав поранений.

Підійшовши ближче, Паппі зрозуміла, що це не поні, а дивна істота — напіворел, напівлев. Виглядало смішно.

- Привіт, містер курко!

Істота не реагувала; під нею вже збиралася велика калюжа крові.

Паппі ткнула його копитом:

- Гей, щось не так?

Нуль реакції.

- Уу... містере курко? Прокидайся? Дзинь-дзинь? -
Знов нічого...

Це було погано. Але ще гірше те, що друзі курки цього взагалі не помічали.

- ГЕ-Е-ЕЙ, КУРКИ! ВАШ ДРУЖБАН ПОТЕРПАЄ!
СПУСКАЙТЕСЬ!

Паппі кричала що є сил, розмахуючи копитами.

Її проігнорували.

Три грифони продовжували свій смертельний танець у небі.

- Ех, вони надто зайняті веселощами, щоб мене чути...

-

Паппі зітхнула.

- От би щось, щоб привернути їхню увагу... О! Я знаю!

Вона згадала блискучу штуку, яку дав їй містер Вайт.

- Ем... містере Голос, дай мені ту блискучу штуку, що робить 'бах'.

- Попередження. Об'єкт неможливо витягти з інвентарю.

- Ей! Негарно! Ти знаєш, що мені треба! Ну, та штука, няня моїх малят! Та, від містера Вайта!

- Підтверджую. Вилучаю: 9мм напівавтоматичний пістолет.

Пістолет завис перед Паппі.

Вона взяла його копитами й направила в небо.

- Гей! ГЕ-Е-ЕЙ! Послухайте мене! Як ця штука працює? Як вона робить 'бах'?

- Завантаження інструкцій для режиму стрільби 'Криза Часу'.

Перше: наведіть зброю на ціль.

Друге: вимовте слово 'вогонь!' або 'бах!' — зброя вистрелить.

Для перезарядки покладіть зброю в інвентар і витягніть знову.

- О, легко!

Паппі навела пістолет на грифона.

- Бах!

БЛАМ!

Дзвень!

- І-І-І!

Віддача вибила пістолет з копит. Він відлетів, ударив її по шолому і впав перед нею, збивши лошицю на зад.

Один з грифонів закричав від болю.

- Мать його, у нього є напарник! Прибити того стрі...

Договорити він не встиг: його голову разнесло вибухом крові.

Тепер у небі лишилися лише двоє — і їхній бій став особистим.

Грифони зчепилися в повітрі, кусаючи й роздираючи один одного.

Паппі підійшла до нового місця падіння.

У грифона не було голови.

- Знаєш, містере Голос... Я думаю, вони не граються.
Ця курка... ем... мертва?

- Підтверджую.

- А... е-е... - Паппі насупилась.

- А та курка там? - вона вказала на першого.

- Теж мертва?

- Аналіз. Життєвих ознак немає. Суб'єкт мертвий.

Паппі знову глянула в небо.

- А... ті двоє намагаються нашкодити одне одному?

- Підтверджую. Усі докази ведуть до того, що вони
б'ються не на життя, а на смерть.

- Окі-докі...

Вона подумала секунду.

- Як змусити їх зупинитися? О! Я знаю!

Паппі набрала повітря у легені:

- БУДЬ ЛАСКА, ПЕРЕСТАНЬТЕ БИТИСЯ! ХТОСЬ
МОЖЕ ПОРА-НИ-ТИ-СЯ!

Хтось вже поранився. Та Паппі не переймалася
дрібницями.

У небі один з грифонів заверещав — і обоє закрутилися
в стрімкому падінні.

Паппі вскочила на самокат і погнала дивитися, де вони впадуть.

На місці вона побачила жахливе: один грифон лежав із розпанаханою грудною кліткою й перерізаним горлом; другий боровся, намагаючись підвестися, але втрачав надто багато крові.

- Гей, містере курко, з тобою все гаразд?

Паппі підбігла, а він саме впав, кашляючи.

- Ти не виглядаєш добре.

- Кх... ти... та лошиця, що... стріляла... дякую...

Паппі зморщила лоб.

- Я що?

- Будь ласка... слухай уважно... там... моя донька... на військовій базі... кх-кх... на півдні...

Грифон задихався, клекотючи кров'ю.

- Генріетта... вона... чекає на мене... кх... прошу... піди до неї... передай їй... це...

Він простягнув Паппі іншу зброю — більшу, важку, чорну з червоною лінією вздовж ствола.

- Ем... окі-докі?

Паппі ткнула його копитом.

- Добре, але... ти ж видужаєш, правда?

- Ти... ти дурна... чи що... я... помираю...

Черговий напад кашлю та крові.

- Скажи... Генріетті... що я хотів піти... на південь разом із нею... скажи... що я... кх... я... скажи...

Голос урвався. А разом із ним — блиск в очах.

Паппі трохи зачекала, тоді знову ткнула грифона.

- Гей, містере курко, ти спиш? Містере курко? - Ще поштовх. - Уу... мабуть, мені треба йти... Я... ем... мені шкода...

Вона відійшла назад.

Їй було погано. Щось було дуже не так.

Це був не перший мертвий чи помираючий, якого вона бачила...

Але вона ніколи раніше не зупинялася, щоб задуматися про це.

Середньостатистична поні саме зараз би зіткнулася з жахами світу, де брати вбивають одне одного у вічній боротьбі за виживання.

Шкода, що ця історія — про Паппісмайлз.

- Ем... сподіваюсь, ти скоро одужаєш, але мені ну дуууже треба йти... вибач. - Лоша поцілувала грифонку крізь шолом й вскочила на свій самокат, помчавши геть.

- Гей, містере Голос... ти тут?

- Підтверджую. Усі системи працюють справно.

- Чому гарні поні ображають одна одну? - похмуро запитала кобилка.

- Увага. Ця підпрограма не призначена для соціальної взаємодії.

Паппі зітхнула й продовжила їхати за рожевою стрілкою на компасі.

- Ем, містере Голос... та курка щось казала про дочку?

- Підтверджую. Це позначено як ціль для вторинної місії: Погані новини, нові друзі.

Паппі на мить замислилася і зупинила самокат.

- Можеш показати, де вона?

- Підтверджую: Генрієтта Фаєрбрайт встановлена як нова головна ціль.

Паппі подивилась, як рожева стрілка на компасі зникла й з'явилась знову на тому ж місці.

- Ем... здається, не спрацювало.

- Підтверджую. Нову ціль місії встановлено коректно.

Паппі знизала плечима. Керувати всіма цими штуками в скафандрі був обов'язок містера Голосу; якщо він каже, що все гаразд — значить так і є.

- Поїхали.

День 5 — Час приблизно 14:00 — Локація: Польовий штаб 165-ї бригади, Солоні Болота.

- Увага. Кілька проривів у захисному контурі. Увага. Компас вимкнено. Увага. Радіо вимкнено. Увага. Медична система вимкнена. Увага. Пошкодження шолома. Увага. Виявлено рожевий агент. Активовано ремонтний талісман.

- Ух... здається... я на щось наступила... - Паппі намагалася підвестися, але хитнулась і знову впала. - У мене голова крутиться.

Просто перед лошам стояло кілька дорожніх знаків: *«Увага, мінне поле!»* та *«Військова зона, вхід заборонено»*. Навколо лежали уламки та шматки зруйнованого асфальту, а попереду з дороги взагалі бракувало цілих секцій. Дивовижним чином самокат лежав усього за пару метрів і майже не мав пошкоджень.

- Гей, містере Голос... чому дорога *бабахнула*? - З отворів у скафандрі та тріщин у шоломі хмарками виходив густий рожевий дим.

- Аналізую. Причина вибуху — протипіхотна міна. Радіо ввімкнено. Цілісність шолома відновлено.

Паппі наморщила лоб.

- А що таке протипіхотна міна? Ні, стій! Це надовго, так? Ти почнеш казати розумними словами, я намагатимусь не злитися, ми знову посваримось... Мені потрібен професіонал: виклич міс Голос.

- Відкриваю комунікаційний канал. Зачекайте. Компас увімкнено. Медичну систему відновлено. Завантаження

персональних даних суб'єкта 001: Паппісмайлз. Суб'єкт помер, стан стабільний. Усе чисто.

Менше ніж за п'ять хвилин костюм був майже повністю відремонтований, переважно використавши матеріали з різного мотлоху, який Паппі носила в кишенях. Лоша зовсім не була перебірливою: як блищить або яскраве — значить годиться. Ремонтним заклинанням скафандра це теж підходило: аби було скло, метал або пластик.

- Алло-алло? Це аварійна лінія Солт К'юб Доум. На жаль, зараз увесь персонал мертвий, будь ласка, передзвоніть, коли служби будуть відновлені. Па-па!

- Зачекайте, міс Голос! Це я, Паппі!

- О, Паппі! Привіт! Давно не чулися! Як справи? Ти знайшла ту річ, про яку я просила? Я готова активувати протокол переносу, щойно ти скажеш!

- Ем... ні, вибач, міс Голос. Власне, мені потрібна допомога.

- Ой, не переймайся! Я чекала вже... що? Двісті років? Почекаю ще пару століть! То що тобі треба?

- Ну, я мчала як вандерболт на своєму новому самокаті, аж тут раптом...

- Стоп-стоп-стоп! У тебе *новий самокат*? Він червоний?

- Ще й як!

- Скутасично! Він швидкий, супер-швидкий чи подвійно супер-дупер швидкий?

- Він як той із плакатів, де Скуталу зверху в зірочках! Ти мусиш спробувати — це зовсім божевілля!

- Ох, тепер я аж зеленію! Знайди мені те прототипне тіло, і я теж спробую! Обіцяй!

- Обіцяю! Клятва Пінкі Пай! - Паппі спробувала ткнути себе в око, але шолом завадив.

- ЙУХУ! Так-так, повернімось до теми. Ти хотіла просто похвалитися самокатом?

- Ем, ні... Насправді, у мене проблема з вибухаючими дорогами. Бачиш, містер Голос каже, що тут якесь *мінування*, але я не бачу шахтарів... а я не думаю, що рудники вибухають.

- Ну, залежно від того, що видобуваєш, але ти маєш рацію... Тобто дорога вибухнула, і навколо немає шахтарів... Добре, мені треба, щоб ти оглянулась. Бачиш щось на кшталт... е-е... плоскої великої сковорідки з помаранчевим вогником згори? Воно має бути гидко-зелене або сірувате, як смуток.

Паппі всміхнулась.

- Йей, бачу! О ні, тут їх *повно*! Помаранчеві вогники скрізь — як світлячки! Вау!

- О, значить, мова про *такі* міні... Добре, мені треба глянути самої. Зачекай секундочку.

HUD у шоломі мигнув, а потім весь дисплей засвітився мітками, по одній на кожну міну, яку засікли сенсори костюма.

- Вау, сорок п'ять і далі рахує! Це нагадує мені гру, у яку я колись постійно грала! - Голос П7 замовк, поки сенсор завершив роботу. - Готово! Тепер дивись: ось стежка... просто роби, як я скажу, і ми пройдемо це поле *мить-у-мить!*

День 5 — Час приблизно 14:45 — Локація: Польовий штаб 165-ї бригади, Солоні Болота

База була здебільшого неушкодженою: ряд великих ангарів стояв перед широким подвір'ям, по боках якого розташовувалися низькі броньовані будівлі. На головних воротах стояли дві автоматичні гармати, але величезний бойовий танк врізався прямо у вхід, майже зруйнувавши всю конструкцію та надійно заблокувавши прохід для всього, що більше за поні.

Паппі зупинилася, щоб трохи покопатись у танку перед тим як увійти на базу.

- Воооох! Ця штука повна блискучих речей! Глянь на ось це! - лоша витягнуло величезний снаряд із червоною смугою навколо носа. Він був великим, мабуть для головної гармати танка. - Гарненький! Гей, тут є ще! Оцей чорний, а цей Блу! Ті-хі!

Після того як вона розграбувала танковий боєкомплект, Паппі нарешті вирішила вирушити всередину бази. Інші танки лежали посеред подвір'я, просто покинуті,

здебільшого з'їдені іржею та болотним кліматом. Дивні рослини проростали звідусіль, навіть із вікон. На перший погляд Паппі не побачила жодних ознак присутності доньки грифонки, тож вона зробила найбільш логічне, що тільки могла.

- КУУУРОЧКАААА! КУ-КУ-КУ-КУ-КУ! КОТ-КОТ-КОТ! -
Тиша... дивно. - Може вона спить.

- Увага. Виявлено супротивника. Відстань сто метрів.

З малого будинку висунулася голова великої істоти: це був наче лев, але значно більший, а коли він вийшов із пролому в стіні, стало видно шкірясті крила та сегментований хвіст із довгим жалом, із якого капала зелена густа рідина.

- Аналіз. Мантикора. Рівень загрози: летальний.

- Ем... думаю, це не та курка, яку я шукаю... - Паппі пішла прямо до чудовиська, повністю ігноруючи попередження. Адже він наполовину лев — може, він і дівчинка-курка родичі? - Привіт! Я Паппісмайлз! Ти не бачив мою маму або маленьку курочку з котячим хвостиком?

Звір нахилив голову до маленької поні, понюхав повітря, різко відступив і почав гарчати; здавалося, він навіть боявся Паппі.

- Ти мене розумієш? Будь ласка? З вишенькою зверху? Вона має два крила, дзьоб і маленька... ну я не знаю наскільки маленька, але мабуть маленька... еее... ти слухаєш мене, містере котику?

Мантикор заревів і вдарив Паппі лапою, відкинувши її метрів на десять, а потім розвернувся і чкурнув назад у напівзруйновану будівлю. Коли кобилка зрештою перестала котитися, вона підвелась і показала язика в напрямку лігва.

- Блех! Злюка! Сама знайду курку! - насупилася Паппі. - Фі, якщо тут усі такі “милі й добрі”, то я не дивуюсь, чому та курка ховається.

Другий маленький будинок був у кращому стані, тож Паппі заглянула всередину.

- Ем... нікого?

Вона побачила м'яке зелене світло — це працював термінал. Кобилка увійшла, дивлячись на блискучий екран: маленький офіс, кілька столів, обгорілі шафи для документів. На екрані було одне повідомлення: *«Введіть пароль»*.

Ми вже згадували, що читання не було сильною стороною Паппі, так?

- Па... рі... о... ль... - Гаразд, ви зрозуміли. - Пароль? О, знаю! Паппісмайлз! Пі... ма... лз... Гей, це весело!

Після трьох невдалих спроб термінал увімкнув захист, а Паппі набридла гра «напиши своє ім'я». Вона ж була кобилкою на місії... ну, на багатьох місіях, тож треба було йти далі... ей...

Ангари виглядали цілими зовні, але їхні дахи давно завалилися. Усередині залишилися лише руїни та мотлох — купи гнилого цегляного бруду під гарною

оболонкою. Паппі порилася в ангарі за ангаром, знаходячи лише сміття, яке все одно вирішувала забрати «про всяк випадок». Деколи вона помічала, що симпатичні металеві пластинки або блискучі скельця просто зезали — хоча вона й не розуміла чому та куди.

Продовжуючи пошуки, Паппі зайшла ще в одну будівлю. Тут була оглядова вежа, товсті стіни, один вхід і жодного вікна на рівні землі. Всередині було тісно й стояли залишки багаття, кілька матраців і порожні консерви. На низькому столі лежав розбитий радіопередавач, а сходи до вежі частково загороджувала перекинута купа коробок.

Раптом озвався голос костюма:

- Пункт призначення досягнуто. Нова позиція: табір Рейні Дейс.

- Секундочку, що ти сказав? Мама тут!? МАМО! ЦЕ Ж Я, ПАППІ! МАААМО!

Може, вона нагорі? Паппі злетіла по сходах у вежу. Сходи були старі, але на диво міцні. Вони привели до квадратного приміщення з входом у підлозі та чотирма панелями керування, по одній з кожного боку. Замість стін — відкриті вікна, з яких було видно всю базу. Але кімната була порожньою.

Паппі оглянулася.

- А де ж мама? Містере Голос, ти сказав, що вона тут — чому ти знову мені брешеш?

- Увага. Ця програма не призначена для соціальної взаємодії.

- Ти... ТИ! Чому щоразу, коли я хочу тебе насварити, ти це кажеш!? Ти поганий голос і маєш погано себе почувати! Зв'яжи мене з міс Голос, вона мене розуміє! Вона дбає!

- Відкриваю комунікаційний канал. - Голос П7 замінив системний.

- Вітаю й дякуємо за дзвінок. Вибачте, увесь персонал загинув. Будь ласка, телефонуйте, коли хтось...

- Це я, Паппі. Привіт, міс Голос.

- О, знову ти, Паппі! Ти останнім часом частенько телефонуєш! Самотньо?

- Трохи... е-е, але я маю спитати одне важливе питання! - Паппі насупилась. - Де моя мама?

- Ем... дай хвилинку. Обробка даних. Порівняння результатів. Об'єкт не знайдено. Вибач, Паппі, я не можу сказати, де твоя мама. Але якщо я правильно читаю дані твого костюма, ти перебуваєш у місці її останнього відомого перебування.

Паппі почекала, намагаючись осягнути всі складні слова.

- Ем... можеш повторити простіше?

- Твоя мама *була* тут, але зараз її немає. Можливо, якщо уважно оглянешся, то знайдеш щось, що допоможе її відшукати.

- А-а... але де?

Впевненість покидала Паппі. Вона була так переконана, що знайде маму саме тут... А тепер — знову невдача. І надія танула.

- Дай-но я допоможу, окей? Будь чемною поні й почекай, поки я сканую територію. Так... є! Дивись, дата-диск на тому пульті!

Паппі підійшла до диска й підштовхнула його копитцем.

- Ем... він схожий на ту штуку, що дав мені Софт Ейр... Вона під'єднала диск до свого костюма.

- Там написано, де мама?

- Це... звуковий файл. Тут якийсь запис. Гляньмо... ого, він доволі старий! Двісті років! Хочеш прослухати зараз чи потім?

- Еее... так, звісно... запускай.

Із динаміків скафандра залунав жіночий голос, і очі Паппі широко розкрилися. Мама. Нарешті це була вона! Але... щось було не так — вона кашляла... вона що, захворіла?

- День чотирнадцятий... У мене закінчується кхек рад-ауей... здається, хмара кхек рухається кхек, але все місце це пастка для смерті...

Голос затих на мить, у записі було чути, як хтось робить ковток.

- Кляте безглузде життя, ненавиджу кхек зебр і принцес... вони всіх нас убили... Єдине кхек що не дає

мені збожеволіти — думка, що Паппі в безпеці в сховищі...

Настала довга пауза.

- Пробач... у яке ж пекло я тебе привела? Я...

Дихання матері стало частим і важким, вона плакала. Паппі схопилася на ноги.

- Мамо! Не плач, я в порядку! Все добре, мамо! МАМО! Будь ласка, не плач! Я... я буду хорошою поні, тільки не плач! Я... я можу просто зараз повернутися в те сіре місце, сказати магічні слова й зайти назад! Будь ласка, не злись!

- Я... я маю триматися. Паппі в безпеці, вона в Сховищі. Я кхек мушу в це вірити. А тепер... щодо мене... Здається, на південь кхек удар припав лише по кількох великих містах. Радіація там має бути менш кхек небезпечною, але шлях довгий, і я не впевнена, чи кхек вистачить сил...

Запис урвався на кілька секунд, потім увімкнувся новий фрагмент із голосом Рейні Дейс.

- День шістнадцятий... Кхе, я пісяю кров'ю, але хоч кашель зник. Мені треба рухатись, бо потім буде пізно.

Це для Парті Стар і Софт Ейра: якщо ви живі й знайшли цей запис — я вирушаю на південь.

Я спробую дістатися тунелю під горою Щугартоп вздовж траси 52. Чекайте на вас там. Сподіваюсь

знайти прихисток у технічних кімнатах всередині тунелю — вони мають бути захищені від найгіршої радіації.

Коротка пауза.

- Клята Луна, знову падає зелений сніг... Та пішли ви всі — міністерства, богині... Що ви зробили з Еквестрією? Це була благословенна земля, чому ви не зупинились, поки не стало пізно? Паппі... я так за тобою сумую... Я б із радістю померла, аби лише побачити тебе ще хоч раз...

Паппі слухала голос матері й згорнулася на підлозі. Вона не могла навіть поворухнутися. Її мама загубилася десь на півдні й помирала. Маленька поні хотіла прямо зараз побачити її, обійняти, показати, що все гаразд — навіть якщо ні.

Але Паппі точно знала одне: її мама — найкраща поні у світі. Вона обов'язково буде в порядку. Мама сказала, що йде на південь до якогось тунелю — отже вона, мабуть, там. Паппі не могла просто сидіти й дозволити смутку з'їсти її серце — ще була надія.

- Міс Голос, ви тут?

- Негативно. Зв'язок перервано. Чим можу допомогти? - швидко відповів голос скафандра.

- Ох... це ти, містер Голос... Мені... еее... треба йти в інше місце... якийсь тунель, під цукровою горою.

- Підтверджено. Тунельне Місто встановлено новою ціллю.

На HUD з'явилася нова рожева стрілка.

- Іддеально! Тоді піш...

- Тільки спробуй рушити хоч копитом, малявко! - різкий найвищий голос урвав її.

Паппі обернулася й побачила силует крилатої істоти, трохи меншої за дорослу пегаску.

- А тепер не рухайся й підніми копита, щоб я бачила! І скажи, що ти тут роби...

РООООАР!

Молода грифонка пригнулася й перекотилась у кімнату, бо величезна лев'яча голова клацнула щелепами просто там, де вона стояла секунду тому. Мантикора вкусила металеву раму вікна й відступила лише для того, щоб знову кинутися вперед — цього разу прогнувши раму та майже проламавшись всередину. Вона відступила знову, але наступна атака точно проб'є шлях.

- Бляяя! Оце пощастило! До сходів! - Грифонка підхопила Паппі за пазуру й кинулася вниз. - Звідки ця тварюка вилізла!?

- Е-е... привіт, я Паппісмайлз?

Кобилка не була впевнена, що це гарний момент для знайомства, але коли тебе носять, як пакунок із вибухівкою — робити особливо нічого.

- Закрий дзьоба! Бляха, та чому все завжди летить шкереберть!?

Вони зупинилися на середині сходів: мантикора не могла пролізти в отвір із контрольної кімнати. Грифонка вихопила білу зброю з жовтою смугою та випустила всю обойму прямо в пащу чудовиську, змусивши його відступити.

- Добрий котику, *сидіти!*

Ззовні пролунало ще одне ревіння і звук кігтів, що впиваються в бетон.

- Ідеально. Просто... ідеально. Тепер він злий.

- Е-е... пані курочко? Можеш мене поставити, будь ласка?

- Пані *кого?* Я тобі не курка! Скажи ще раз — і я тобі...

Метал загримів і щось важке грюкнуло зверху — мантикора зірвала одну з панелей керування та загатила нею верхній вхід сходів. Двох дівчат заблокувало всередині.

Залишився лише вузький вихід унизу.

- О, прекрасно... він ще й кмітливий. Нечесно.

РОЗДІЛ 6: Дівчина-стрілець.

Ну, значить так... Ланселот, Галахад і я чекаємо на ніч, а тоді вистрибуємо з кролика, заскочивши французів зненацька — і не просто зненацька, а ще й абсолютно без зброї!

Добрий вечір, моя прекрасна чередо! З вами Самотній Поні, і ви слухаєте Радіо 52 — частоту, що дає вам усе необхідне про Біг 52 і нічого зайвого!

Коротку паузу наповнило характерне побрязкування «Банджо-дуель».

А тепер до роботи. Ви коли-небудь замислювалися, як виглядає сонце? Запитайте у Білих Яблук! Вчора вночі величезна куля світла вибухнула за десять кілометрів на схід від Солт-К'юб-Сіті, залишивши по собі грім і спустошення. На щастя, у зоні ураження були переважно радігатори та покинуті хатини, але спалах було добре видно навіть із Тунельтауна, Пустощів і територій Редтроттерів. Якщо вам здається, що це божевілля, мушу попередити — це був лише фінальний акт ночі безумств! Спершу ми мали запуск повітряної кулі, повної гулів. Так-так, тих самих, що тероризували каравани в районі! Старт супроводжувався світловим та магічним шоу від певної Паппісмайлз. Дивне ім'я, чи не так? Це не вперше, коли ця дівчинка з'являється в наших новинах. Старий добрий Л.П. порився деінде з питаннями — і здогадайтесь, що він дізнався? Так, це та сама лошиця з Карнавалу!

Труба вибухнула переможною фанфарою.

- То де ж цікаве, Самотній Поні? - питаєте ви. А ось! Для всіх тих буркотунів «надто довго — не слухав», зайнятих поні на дорозі: *жодних нових нападів здичавілих між Пустощами та Кубом!*

Пролунав звук перезарядження важеля рушниці, за ним — два постріли, і дуже мужній голос сказав: *HaCta la viCta*, кобилки.

О так, я люблю це! Два племені вирішили свої проблеми завдяки малечі, застряглій у радкостюмі! І мені не треба бути шаманом, щоб сказати: вона рухається на південь. То що далі? Вона відкриє Тунель? Дівчинко, якщо опинишся на торговій станції Пустощі на об'їзді через Болота — завітай до свого фаната №1! Хочеться дізнатися, хто ж ця лошиця всередині шолома! А поки — трохи музики від найкращої радіостанції на всьому Шляху.

Ось поні, он поні,
а он — інший поні,
кумедний поні, вечірковий поні,
поні-поні-спрайт.

День 5 — Час приблизно 16:45 — Локація: польовий штаб 165-ї бригади, Соляні Болота.

- Вимкни цю кляту музику, я не чую, чи він досі там надворі! - молода грифонка різко огризнувся до Паппі, кинувши на неї роздратований погляд.

- А-але це ж смішно! Ти буркотлива курка! - лошиця насупилась і знову обійняла свою плюшеву Пінкі Пай. - Не хвилюйся, Шовкова Хвостонько: вона не сердита, просто трохи втомлена.

Генріетта, грифонка, підійшла до Паппісмайлз і схопила її за шолом, щоб подивитися прямо в очі.

- Та врешті-решт, я НЕ курка! Там, зовні, чортів мантикор, він нас тут заблокував, а ти робиш усе можливе, щоб довести мене до божевілля! - її голос зірвався на пронизливий крик.

- Сподіваюся, мій тато скоро прийде, - зітхнула дівчина.
- Може, з його допомогою ми виберемось, і мені більше ніколи в житті не доведеться бачити твою дурнувату пику!

- Я не дурна... ти зла кішка, і я більше не хочу з тобою дружити!

- УВАГА. Ворожий грифон за три метри. Рівень загрози: високий.

- Ой, замовкни, містере Голос... - Паппі демонстративно відвернулася від Генріетти.

- Замовкни, хто? З ким ти тепер розмовляєш? - грифонка звела брову. - У тебе в цій штуці рація!?
З одним стрибком Генріетта вже висіла на Паппі, намагаючись зірвати шолом.

- Ми можемо покликати підмогу! Виклич мого тата на частоті 90.08! Позивний — Блейз!

Лошицю заскочили зненацька.

- Ей, стій! Мені треба спитати містера Голоса! Він живе всередині костюма і керує всіма дивними штуками!

Паппі марно махала копитом, намагаючись відштовхнути Генріетту, але та вже відступила.

- Почекай. Містер Голос? Костюм РОЗМОВЛЯЄ?

- Авжеж! Це найкращий космічний костюм! А ще він суперрозумний! - Паппі гордо всміхнулася.

- Ага... певно, розумніший за тебе, - хмикнула Генріетта.

- Звісно! Розумніший за... - усмішка змінилась на похмурість. - Гей! Це негарно!

Грифонка вже сміялася.

- Не вірю, що ти на це купилась! Ти просто сміхота! Дурніша за банан у піжамі!

Вона штовхнула лошицю лапою.

- Г-годі так! Ти зла... зла курка! Якби твій батько не був таким пораненим, я б уже дала тобі урок!

Генріетта застигла на місці.

- Мій батько — що? Що ти знаєш про мого батька?

На її обличчі змішалися надія й страх — такий коктейль, що навіть Паппі зрозуміла: наступні слова треба обирати дуже, дуже обережно.

- Е-е, останній раз, коли я його бачила, він був мертвий... може, йому стало краще? - щиро усміхнулася лошиця, повністю загублена у власній дитячій наївності.

- М-мій тато... мертвий? Звідки ти знаєш? Де ти його бачила? Це... цього не може бути, він же найкращий! Він не міг загинути! Скажи, що це неправда! Скажи, що ти помиляєшся!

Грифонка витягла білий пістолет і навела на Паппі — жовта смуга на стволі спрямована прямо їй у ніс.

- Скажи, що ти помилилася!

Паппі зустріла її скажений погляд — повільна, та в її рожевих очах не було жодної брехні, лише абсолютна дитяча невинність.

- Я... я не знаю, він... хотів, щоб я сказала, що він дуже-дуже хотів бути тут і йому страшенно шкода. Я дуже поспішала сюди, бо він був дуже сумний, і мені стало шкода, і я теж загубила маму...

- ДОСИТЬ!

Генріетта штурхнула шолом лошиці, відкинувши Паппі до стіни. Потім вона згорнулася клубком, намагаючись сховати обличчя від жорсткої правди.

- Це неправда... мій тато — найкращий найманець... він у порядку, я певна, він уже летить сюди... чорт... я... я...

Металевий звук змусив її розплющити очі.

Паппі стояла перед нею, нічого не кажучи. Вона дістала з сидельної сумки чорний пістолет із червоною смугою на

стволі, поклала поруч із грифонкою — і мовчки відійшла в куток.

- Чорна Троянда... - прошепотіла Генріетта, дивлячись на зброю. Вона вже знала правду. - Ні... ні, ні... цього не може бути...

Вона знову глянула на поні у жовтому костюмі:

- Будь ласка... скажи, що це не по-справжньому... що це жахливий сон...

Паппі насупилась і опустила голову.

- Я... не знаю... якщо це сон, я прокинуся, і мама буде мене чекати. Тому... я теж сподіваюся, що це просто довгий жахливий сон...

Лошиця зітхнула.

- Але боюсь, що ні...

- Чорт... - Генріетта взяла пістолет, розглядаючи його, потім витягла власний .45 Auto. Вони були ідентичними, лише кольори різнилися.

- Як це сталося? Чому ти була там?

Лети, Генріетто, не ламайся. Ти вчилася в найкращих. Ти можеш краще. ТИ МАЄШ бути кращою.

- Там було четверо кур...

- ПЕРЕСТАНЬ НАЗИВАТИ НАС КУРКАМИ! Ми грифони, і ми кращі за вас, брудних поні! Назвеш мене чи іншого грифона куркою ще раз — це буде востаннє! Зрозуміла?

Вона схопила Паппі за шию, підвівши її над підлогою, притискаючи пістолет до костюма.

Очі лошиці наповнилися страхом. Паппі намагалась вирватись, та марно — зрештою просто заплакала.

- П-перепрошую, міс грифон... я буду чемною... будь ласка, не треба... будь ласка!

Грифонка кивнула й поставила її на підлогу.

- От так краще. Отже... було четверо грифонів. Де і коли?

Паппі заговорила швидко, аби не розсердити її знову:

- Це було раніше: я йшла дорогою з другом, а вони були в небі... Спершу здавалося, що вони роблять гарне шоу, але потім багато з них поранилося, вони почали падати, і всі були мертві. Я говорила з останнім перед тим, як він став мертвим, і він сказав мені прийти сюди, дати тобі ту чорну штуку і сказати, що йому шкода, і що він хотів піти на південь, і тоді я його тикала, щоб він прокинувся, але він усе спав, я дуже старалася його розбудити! Будь ласка, не злись, я дуууже хотіла, щоб він одужав, але він не рухався, а потім містер Голос сказав, що він мертвий, і... і...

Лошиця задкувала, задихаючись, прикриваючи голову копитами.

- Будь ласка, не ображай мене, я не хотіла бути злою, я просто хотіла допомогти! Перепрошую!

Чорт... вона ж просто дитина.

Генріетта вагалась — її люті танула. Лошиця, мабуть, навіть не знала, що слово «курка» може бути образою... все одно її треба було навчити хоча б чогось, поки вона не потрапила у справжню біду.

- І хто ж цим займеться... - пробурмотіла Генрієтта, зітхнувши. Вона поплескала Паппі по шолому:

- Все гаразд. Можеш називати мене Генрієтта або Генрі, добре? У тебе просто... нестача стилю. Але нічого, навчишся. А зараз давай шукати вихід звідси.

- Але... але ти сердишся на мене... - Паппі все ще ховалася за копитами.

- Ні, я не сердита. Будь чемною поні й встань, гаразд?

- Але я називала тебе куркою, і сказала, що ти зла...

- Просто більше так не роби, добре? Я тебе насварила — і тепер ми квити, гаразд?

- Тоді... тоді ми все ще можемо бути друзями? - несміливо запитала Паппі.

Грифонка зітхнула.

- Так, можемо... тепер тихенько, мені треба подумати над планом.

Так, легко сказати... важко зробити. Та цих слів вистачило, щоб повернути Паппі її безтурботний настрій. Лошиця кивнула й присіла біля сходів, а грифонка виглянула надвір: хижак десь там, чекає, поки вони висунуться.

- Погано... якби в мене було щось краще за мої пістолети. Можу сподіватися на щасливий постріл, але якщо не пощастить...

Вона озирнулася до Паппі.

- Гей, у тебе випадково нема великокаліберної гармати чи вибухівки?

- У мене є камінь! Він суперкаменистий! - гордо показала Камінь Долі Паппі.

Генрієтта пирхнула.

- О, саме те, що нам треба: камінь. Вибач, мала, але я не дозволю якійсь дурній скелі вирішувати мою долю.

Паппі нахилила голову, потім із сумом глянула на свою улюблену «зброю».

- Я не думаю, що ти дурна, камінчику... але зараз краще тобі йти спати.

- Будь ласка! Я тут намагаюся скласти план. Припини цілувати на добраніч усе, що ховаєш у своїх торбах, і зроби щось корисне, наприклад...

Грифонка запнулася.

- Наприклад... е-е... Знаєш що — просто повертайся і грайся зі Мерехтливим Вітрилом.

- Шовковим Хвостиком!

- Так, ним... розважайся.

- Окі-докі! Чай буде подано через п'ять хвилин! - Паппі сіла на сходи, дістаючи плюшеву Пінкі Пай.

- Так-так... а тепер... - грифонка бурмотіла собі під ніс:

- Тут немає нормального укриття, і я навряд чи зможу втекти від тієї тварюки більше ніж на пару хвилин. Нам доведеться її зустріти, але нам бракує вогневої міці...

Вона тяжко зітхнула.

- Це просто смішно: ці танки повні вибухових боєприпасів, а ми тут з трьома 45-ми й... каменем...

Тим часом Паппі поставила свою ляльку на великий 8.8-мм фугасний снаряд, використавши інший як чайничок.

- Гей, тобі шість чи вісім цукерок у чай? А... у тебе є чашка?

- Ні, дякую. Думаю, в мене є план, - відповіла Генрієтта, не обертаючись. - Я вибіжу назовні й приверну увагу мантикори. Коли він кине́ться за мною — ти біжиш до найближчого танка і залазиш всередину. Маєш бути швидкою, бо я не зможу відволікати його довго. Коли будеш у танку — шукай фугасні снаряди: вони великі й блискучі, як велика банка з гострим носиком; на них має бути червона смуга. Зрозуміло?

- Е-е, так...

Паппі на мить глянула на свій «чайник», знизала плечима й прибрала його.

- Ти тільки дивись за Шовковим Хвостиком, гаразд?

- Я не думаю, що твоя лялька кудись утече, поки нас не буде. Просто залізь у танк, візьми велику гільзу з червоною смужкою і біжи назад; коли закінчиш — я поясню тобі другу частину плану. - Грифонка присіла, готуючись до ривка: їй була потрібна вся швидкість, яку вона мала.

- Але їй буде страшно! - Ця лошиця була нескінченним джерелом дурниць і відволікань.

- Паппі, Твінкл Сейл — це просто лялька! Вона не може боятися! - Генрієтта підійшла до набитої іграшки Пінкі Пай/Твінкл Сейл, схопила її та почала розмахувати перед лошицею: - Бачиш? Вона посміхається, значить усе добре! Можливо, коли ми повернемося, вона нам влаштує... Фугасний снаряд 8.8? - Очі грифонки зосередилися на предметі, який Паппі використовувала як стілець для іграшки. - Перепрошую... де ти це взяла?

Лошиця в жовтому усміхнулася.

- Софт Ер дав мені Твінкл Сейл у Сяйві.

- Ні, я про це: про “стілець”...

- А, це... воно було всередині зламаного величезного металевого воза; воно блискуче й чисте, у мене їх багато. - Судячи з виразу грифонки, Паппі відчула, що треба уточнити: - Хочеш одне?

Ліве око Генрієтти сіпнулося.

- Гаразд, чудово... частина перша завершена... тепер частина друга...

- Що? Але ми навіть не...

- Ні... просто... ні. Я сказала: частина друга. До частини першої більше не повертаємось. - Самоконтроль грифонки помітно зростав. - Слухай уважно: я намагаюся виманити містера Велике Лихо до входу в башту. Коли мантикора просуне голову всередину, ти повинна кинути снаряд йому в пащу, а тоді я його підстрелю. Голова — бабах, і ніяких забіяк, зрозуміла?

Паппі насупилася.

- То... я кидаю чайничок у пащу, і фільм закінчується?

- Чайничок? Та хай буде. Кидай цю штуку в пащу мантикору, а решту зроблю я. А тепер приготуйся і не бійся, гаразд?

- Окі-докі! - Лошиця обійняла снаряд і сховалася за стіною, поки Генріетта обережно виходила з будівлі, розкривши крила.

Не минуло й хвилини, як зовні пролунали постріли, а за ними — голос грифонки, яка дражнила мантикору словами, яких Паппі ніколи не чула. Лошиця шалено хотіла підглядати, що відбувається, але їй наказали сидіти й чекати. Дилема: якщо Генріетта знайде її не на місці — розлютиться. А розлючена грифонка була дуже страшною... але ж зовсім поруч відбувалося щось неймовірно круте.

- Може, тільки одним оком... - Ззовні дощило свинцем, а рикотіння розривало повітря. - Лише гляну... нічого страшного? - Лошиця обережно підповзла до дверей, обіймаючи свій фугас і намагаючись визирнути. - Тихо-тихо...

- Ой, нічого не видно! Несправедливо...

Раптом розмита тінь залетіла в двері і, проскочивши до протилежної стіни, закричала: - ЗАРАЗ!

- Зараз що? - здивовано спитала Паппі.

РОАААР!

Гарчачи й дряпаючи бетон, мантикора з'явився у проході, намагаючись пролізти, але застрягаючи через власні розміри. Паппі опинилася носом до носа з клацаючими щелепами страховиська й пискнула, відскочивши назад.

- Що ти робиш, Паппі! Кидай цю штуку негайно і в укриття! - У голосі Генрієтти паніка перепліталася з гострою терміновістю. - Рухай свою к'юті-марку!

Лошиця кивнула й кинула снаряд: фугас полетів рівною траєкторією, поки Паппі стрибнула якнайдалі. Коли боєприпас впав просто під голову мантикора, грифонка відкрила вогонь.

БЛАМ! БЛАМ! БЛАМ!

Три постріли, три влучання — три рикошети.

- Чорт! Оболонка надто товста, я не можу пробити! - Генрієтта вилаялася і спорожнила обидва пістолети по снаряду — марно.

- Не працює! - Генрієтта сховала один пістолет і витягла третій — червоний, із білою смужкою вздовж ствола. В усьому іншому він був такий самий. Розрядивши його просто в морду мантикора, вона змусила чудовисько на мить пригальмувати.

- Здається, він намагається зробити двері більшими. - Паппі відійшла ще на кілька кроків, але вже виглядала значно менш наляканою. Вона постукала копитом по шолому, замислюючись. - Він молодець...

Мантикора дивився на Генрієтту з кривавою люттю; він явно не збирався чекати — навіть якщо доведеться рознести всю башту. І він її справді розносив — повільно, але впевнено.

- Не стій там! Сюди! - Грифонка перезарядила пістолети. - Ми все ще можемо підірвати ту штуку, якщо я влучу в детонатор. Лежи низько, я спробую дещо!

- А що таке де-тю-на-тор?

Не звертаючи уваги на питання Паппі, Генрієтта кинулася вперед. Вона стрибнула на відстань кількох ударів кігтів і навела обидва пістолети на снаряд.

- Прощай, Хосе... - Але запізно: звір вигнув спину й відкинув голову, готуючись ударити. Вона сама була напівкішкою, мала б знати, як далеко може дотягнутися мантикор... але тепер кішка сама впала в пащу лева. Він не дав їй навіть вилаятися.

Мантикор рвучко вдарив кігтистою лапою, схопив її за плече й затиснув у своїх могутніх пазурах. Генрієтта скрикнула й інстинктивно, але марно, почала дзьобати й кусати лапу монстра.

Паппі теж заверещала від жаху. Вона спробувала відступити, але її круп уже впирався в стіну. Мантикор був страшний, але ще страшніше — він робив боляче Генрі.

На мить Паппі більше не бачила мантикора — лише рожеве металеве обличчя з миготливими блакитними очима.

Будь ласка -хіхікає- закінчи це -хіхікає-.

Очі Паппі спалахнули рожевим полум'ям. Вона підняла копито.

- КАМІНЬ! - Як тільки Камінь Долі опинилася в її копиті, лошиця кинулася вперед. - Відпусти її! ПУСТИ ЇЇ НЕГАЙНО!

Мантикора одразу помітив жовту істоту й інстинктивно вхопив її зубами, жбурнувши стару здобич убік. Ікла звіра зімкнулися на маленькій лошиці, пролунало сухе хрусь. Генріетта боролася з темрявою, намагаючись дістатися сходів. Мантикор ревів переможно — немов остаточно поховав Паппі.

- Ні... ні, запізно... Рятуйся, дівчинко... не озирайся... - Зранена грифонка видерлася на кілька сходинок, але біль роз'їдав її. Позаду мантикор шаленів у кривавій люті, ймовірно шматуючи кожну кінцівку нещасного тіла. Генріетта дістала зілля лікування й осушила його одним ковтком, після чого знепритомніла, бачачи лише густий рожевий туман...

А тепер, будь ласка, хвилина мовчання на честь дуже нещасного мантикора.

...

І саме тому правило номер один каже: не кусати. Ніколи. Воно може виявитися зіпсованим.

День 6 — Час приблизно 00:45 — Локація: польовий штаб 165-ї бригади, Солоні Болота.

- Систему успішно перезавантажено. Усі функції відновлено. Діагностика онлайн. Суб'єкт 001: Паппісмайлс. Земна поні, жіноча стать. Суб'єкт загинув, стан стабільний. Все чисто.

Паппі ліниво розплющила очі й позіхнула.

- Але ж надворі все ще темно... - Неприємне відчуття важкого на спині змусило її ворушитися. - Що сталося? Де курка? І велика зла киця?

- Аналіз. Загроза виявлена. Шість метрів на схід. Генрієтта. Рівень загрози: незначний. - На компасі блимала червона цятка.

- Дурний Голосе, Генрі не ворог... - Цятка стала рожевою. - Окі-докі, ходімо до... ей!

Лошиця рушила копитами — але нікуди не поділася. Паппі глянула вниз і побачила, що висить на якійсь сірій опорі. Їй знадобилося кілька спроб, аби вирватися зі *скелета мантикора*: той злився зі стіною, ніби тварина й бетон розтанули разом. Величезна голова, повна зубів, застигла у вічному рику, а крила були витягнуті, ніби намагаючись вирватися з рожевої хмари, яка його поглинула.

Паппі підбігла до Генрієтти, але грифонка лежала на сходах без ознак життя.

- Містере Голосе, вона... ну... того... померла?

- Аналіз. Негативно. Суб'єкт непритомний.

- Оу... то з нею все буде добре?

- Підтверджую. Суб'єкт відновлюється.

- Окі-докі. - Для Паппі цього було достатньо: вона усміхнулася і поцілувала грифонку крізь шолом. - Пробач, курча, але мені треба йти. Моя мама десь там, куди показує ця стрілка.

Паппі відійшла на кілька метрів, але зупинилася: щось було не так. Просто поцілунку замало. Вона повернулася, дістала ляльку Пінкі Пай із сидельної сумки грифонки і поклала під її лапу.

- Ось, Сілкі Тейл. Дивись за Генрієттою і не дай нічому поганому з нею статися.

Тепер усе було як слід. Паппі вийшла надвір і забрала свій самокат.

- Гей, можна трохи музики?

В наших джунглях, дрімучих джунглях

заснув могутній лев

В наших джунглях, дрімучих джунглях

заснув могутній лев...

День 6 — Час приблизно 10:00 — Локація: Грифонячий Зрив, Солоні Болота.

Копати могилу в болоті без лопати — це вже тортури. Але копати могилу *власному батькові* голими кігтями в такому багні...

Ні. Просто ні.

Сльози капали з дзьоба грифонки, поки вона ковтала біль. Щоразу, коли вона поглиблювала яму, водусті болото знову її заповнювало — але вона продовжувала мовчки. Він ненавидів, коли вона плакала, був найжорсткішим найманцем, якого вона знала. А тепер він мертвий. Убитий Талонсами.

Генрієтта перетягнула його тіло до мілкої ями і штовхнула всередину; труп опустився в багно з клекотом. Дівчина дивилась, як закривавлене пір'я тоне у воді, і з усіх сил стримувала сльози.

Кляте болото... навіть нормально зануритися не дає.

- Негарно, чоловіку, покидати мене отак... що мені тепер робити? - Генрієтта зітхнула. Вона намагалася розлютитися на нього — лиш би знайти зброю проти горя — але це було надто важко. Він пішов... то що тепер? - Чому ти...

Хрінь.

Просто хрінь.

Грифонка почала засипати могилу болотом, камінням і шматками асфальту з околиць. Поклавши останній камінь, вона подивилася туди, де ще хвилину тому був видний його дзьоб. Вона дістала чорний пістолет... вагаючись... і сховала назад. Натомість висмикнула три

пера зі свого правого крила й встромила їх у те місце, де тепер назавжди лежатимуть його груди.

- Передай мамі, що я впораюсь, гаразд?

Генріетта витерла очі однією лапою і полізла в сумку іншою. Вона дістала Сілкі Тейла. Поглянула в її блакитні усміхнені очі й спробувала посміхнутись у відповідь.

- Я впораюсь.

День 6 — Час приблизно 11:30 — Локація: Випадкова зустріч, Солоні Болота.

- Привіт! Я Паппісмайлс!

Один із трьох работоргівців, чорний земнопоні, насупився.

- Здається, я вже чув це ім'я... Може, краще просто пройти повз?..

Він глянув на двох інших. Вони були добре озброєні, але останні два дні Самотній Поні без упину теревенив у радіоефірі про привида, що тиняється північним відгалуженням Біг 52.

- Я привидів не боюся, Дріппінг Блуд. Але якщо тебе лякає лоша — то стережи краще інших рабів.

Лідер работоргівців, жовтий єдиноріг, з огидою поглянув на свою «здобич»: пара жеребців і вагітна кобила... геть

не та кількість, яку потрібно здати.

- Форті Нейлз, схопи її.

Паппі була трохи розгублена: на компасі було шість точок, але половина — рожеві, а половина — червоні... мабуть, знову якісь дивні штучки містера Голосу. Один із поні, позначений червоною точкою, обережно підійшов і поклав копито їй на спину.

- А тепер ходімо з нами і не виривайся, малявко.

- Окі-докі! А куди ми йдемо? - кобилка в жовтому засяяла усмішкою.

Схоже, така поведінка збила з пантелику новоприбулих. Найближчий поні — зелений єдиноріг — озирнувся на свого боса. Той лише знизав плечима.

- Бачите? Легкотня. Одягніть на неї нашійник — і вирушаємо.

Форті Нейлз спробував відкрити костюм Паппі, але він явно не був техніком Міністерства Миру.

- Бос, ця клята штука не відкривається!

- Е-е, я теж її не можу зняти: це якийсь суперклеєний шолом... Я навіть пробувала його бити, але він сам ремонтується... - Паппі, нарешті, допомагали з її «космічним костюмом», але робили це геть невміло. - Думаю, десь тут мають бути кнопки, але вони не працюють...

- Заткнись, ідіотко.

Форті почав втрачати терпіння й вирішив піти

по-старосвітськи:

- Час трощити.

Він підняв гідравлічний ключ і з усієї сили вгатив по шолому, вкривши його густою мережею тріщин.

Жовтий єдиноріг заревів:

- Гей! Якщо ти розтрощиш їй голову — я розтрощу твою!
Мертве лоша нічого не варте!

Чорний работорговець продовжував спостерігати за іншими рабами, пирхаючи зі сміху.

Паппі відступила, злякавшись.

- Гей, це небезпечно!

*- Попередження. Збій компасу. Попередження.
Датчики вимкнено. Попередження. Цілісність шолома
критично порушено. Система ремонту активована.*

- Сонце мені в очі, о це горішок! - зелений єдиноріг знову замахнувся, але побачив, що тріщини вже затягуються. - Що за...?

- Просто зв'яжіть її мотузкою і рушаймо. Розберемося потім.

Паппі сказали добре поводитися — значить, треба добре поводитися. Вона чемно стояла, поки гарні поні накидали їй зашморг на шию. Але щойно її потягнули разом з іншими рабами, вона відчула щось геть не те.

- Гей! Я не можу залишити свій самокат!

Вона подалася вперед, але мотузка смикнула її назад.

- Куди це ти?

Паппі затято пручалася:

- Мій самокат! Пустити!

Форті Нейлз скривився:

- Авжеж, сучко.

Він смикнув її ближче та глянув прямо в очі:

- Тепер ти рабиня. Забудь свій самокат і все інше.

Хочеш жити — не рипайся. Зрозуміло?

- Е-е... але мені треба туди! - Паппі ткнула копитом на південь.

Зелений єдиноріг пирхнув і вдарив її прикладом по боці.

- Заткнись і слухай, або я так тебе ви***у, що ходити не зможеш! Бунтівні поні — поганий товар.

Форті озирнувся на боса:

- Бос, я навчу цю трохи поваги.

- Тільки не понівечь її, бо потім сам заплатиш.

Кобилка в жовтому насупилася.

- Не думаю, що це гарне слово...

Вона зовсім не звернула уваги на перший удар, тож зелений поні влупив сильніше.

- ЗАТКНИСЬ!

Паппі відлетіла кілька метрів.

- Гей! Хтось може травмуватися!

Вона підвелася, навіть не показавши болю, чим неабияк сполохала Форті.

- Що... що ти таке? Згинь і лежи!

Він підняв рушницю й двічі вистрелив.

БАМ! БАМ!

Два попадання, дві дірки в грудях — і жодної реакції.
Очі Форті розширилися від жаху.

Лідер обернувся на підлеглого:

- Що ти твориш, наркоманська ти тварюко! Це востаннє ти вбиваєш раба!

Він налетів на зеленого, збивши того з ніг.

- Ні! Я тут не здохну!

Охоплений панікою, Форті розвернув рушницю на свого боса й спорожнив магазин. Одна з ніг єдинорога розлетілася на шматки. Той, падаючи, витяг штурмову гвинтівку і почав хаотично поливати всіх кулями.

Чорний земнопоні дістав дробовик, але впав від куль боса разом з одним рабом і Паппі. Ще три кулі пробили кобилці груди, але вона й на це не зважала.

- Перестаньте сваритися! Будь ласка! Гей! Я і з тобою говорю!

Паппі намагалася навести лад, але бійка явно була їй не під силу.

- Ви всі погані поні й маєте себе погано почувати!
Містер Голос, зроби щось!

- Ремонт завершено. Контейнмент повністю відновлено. Суб'єкт 001 Паппісмайлс помер. Стан стабільний. Все чисто.

- Не це щось! Якесь інше щось! - ображено надулася Паппі.

Чорний работорговець намацував лікувальне зілля, але неушкоджений раб вдарив його, вихопив зброю і розстріляв прямо в морду. Работорговець впав і почав захлинатися кров'ю, тоді як вагітна кобила сховалася за озброєним рабом.

Форті Нейлз рипнув востаннє. Лідер теж швидко стікав кров'ю, але не хотів вирушати в Пекло сам. Його магія витягла пульт дистанційного підриву рабських нашийників.

- Не... бій... т-тес-ся... малі... поні... ви зараз... пі-підете... п-попереду... - він підняв копито, намагаючись натиснути кнопку.

Двоє рабів завмерли від жаху.

- Ніяких іграшок для поганого поні!
Жовте копитце вибило пульт з-під його морди.
Паппі глянула на нього з найсуворішим поглядом:
- Я сказала припинити біситися! Я потримаю цю штучку, доки ти не заспокоїшся!
Вона зробила драматичну паузу.
- І я ЗОВСІМ не жартую.

Работорговець глянув на неї й криво захихотів.
- Не... в-ві... рю... - кров давилася в горлі. - Чув... ба-байку... про... привида...
Його погляд затримався на останніх тріщинах костюма, що повністю зникли.
- Ти... с-сука... ст-рашніша... ніж... я... уявля...
І його голос урвався, як і життя, що витікало у спраглу пустку.

День 6 — Час приблизно 20:30 — Локація: Околиці
Тунельного Міста, Північна Гілка Біг 52.

- Отож, коли мама-поні дуже-дуже по-особливому любить тата-поні, вони пишуть листа принцесі Селестії й просять маленьке лоша. Ти справді цього не знала? - лошиця бігала, скакала й крутилась навколо, поки говорила.

Шлях був довгим, але на щастя — спокійним. Солоні болота залишилися позаду, і безкраї каламутні заплави змінилися смугою голих пагорбів. Тепер навіть у нічній темряві можна було здалеку помітити будь-який рух. Час від часу на Паппіному візорі спалахували червоні точки, але здебільшого це були дикі тварини, налякані її надприродною присутністю.

Пара поні, що подорожувала разом з Паппісмайлс, була дещо пригнічене її невичерпною енергією. Першою озвалася вагітна кобила — молочно-біла єдиноріжка на ім'я Світ Флауер:

- Ну так, приблизно так воно й працює... Ти дуже балакуче лошатко, правда ж?

- Ага! Мені всі так кажуть! - Паппі всміхнулася й різко змінила тему: - Сподіваюсь, у вас буде кобилка. Кобилки — наймиліші!

Вона стишила голос:

- А ще я чула, що жеребці мають волчки! Це правда!

Світ Флауер хихотнула й потерлась щокою об свого супутника — гнідого земнопоні на ім'я Ассо.

- Вона ж трохи має рацію, правда?

Ассо розсміявся:

- Я лише знаю, що це буде чудово.

Він зупинився й поглянув уперед, у темряву.

- Ось ми й прийшли, маленька. Це — Тунель.

Коричневий поні підняв копито, вказуючи на групу вогнів, що висіли десь посеред стрімкої гірської стіни.

Величезний міст із безлічі кам'яних арок здіймався з боліт і тягнувся вгору до гори, немов дорога в саме небо. Очі Паппі широко розкрилися від захвату: дорога, здавалось, стрімко злітала вгору, як стріла крутотищі, а потім БАХ! — зникала серед кольорових вогнів.

Її супутників, однак, більше вражала сама кобилка: у темряві Паппіні очі світлилися яскраво-рожевим, утворюючи навколо шолома примарний ореол.

- Окі-докі! То ми вже йдемо? Мама десь там на мене чекає! — радісно вигукнула кобилка, зовсім не помічаючи стривожених поглядів, якими обмінялися двоє поні.

- Е-е... ну... ми там не живемо, - почала Світ Флауер. - І щоб увійти до Тунельного Міста, треба заплатити мито. Ми ж прямуємо до Торгової Станції Бедлендс — це маленький вузол на об'їзді.

Ассо на мить замовк, але кобила легенько

підштовхнула його, заохочуючи сказати те, що він вагався вимовити.

Після короткої паузи жеребець опустив погляд і промовив:

- Ми... нам треба знати. Ти... справді привид?

Він ковтнув.

- Може, якийсь ангел-охоронець, якого прислали захищати дітей?

Паппі нахилила голову й хіхікнула:

- Я Паппісмайлс, містере кумедний поні! Не знаю, чого всі мене називають привидиком. Я просто шукаю свою маму.

- Так, ти... ти казала це вже, мабуть, мільйон разів... - зітхнув Ассо й зиркнув на свою партнерку. - Ну, думаю, це все. Ми певною мірою завдячуємо тобі свободою... тож... дякуємо? Я б дав тобі щось у відповідь, але нам потрібне все, що маємо, аби бодай дістатися додому.

- Окі-докі! Бувайте, гарні поні!

Паппі почекала, доки її нові друзі зникнуть із виду, після чого весело побігла мостом у бік Тунельного Міста.

РОЗДІЛ 7: Нянькування.

Що? Оці милі маленькі янголятка? Та з ними не буде жодних проблем.

День 6 — Час приблизно 21:00 — Локація: Тунельне Місто, Північна гілка Біг 52.

Тріггер Хеппі пропрацювала охоронницею половину свого життя й була більш ніж певна, що вже бачила все, що тільки могло намагатися пройти через браму Тунельного Міста. Цього вечора кобила мусила визнати, що помилялася. Але те, що всі її охоронці тремтіли за її спиною через лоша в кумедному костюмі, — це вже було образливо.

- Гаразд, перелякані поні, я беру це на себе. Просто розслабтеся і, заради мого бідного хвоста, не стріляйте навмання.

Єдиноріжка вийшла з посту охорони та рушила до жовтого лошати, оточеного дивним рожевим сяйвом.

- Добре, досить близько. Стій і скажи, що ти таке, в ім'я Кліпси?!

Тріггер не очікувала, що лоша справді послухається. Але коли малеча сіла на землю, начальниця варти відчула полегшення.

Дивна поні підняла копитце й привітно помахала.

- Привіт! Я Паппісмайлс! Ви не бачили мою маму?

Тріггер насупилася.

- Паппісмайлс? Та сама «Паппісмайлс-привид»?

- Я не привид, я кобилка! - обурилась мала. На спині в неї було причеплено щось довге й червоне; не схоже на зброю, але досить велике.

- Дай вгадаю. Ти домчала аж із Солт К'юб через Болота на «Ред Рейсері»?

Паппі хіхікнула.

- Ні! Мені довелося трохи йти пішки, бо товстий єдиноріг йшов так нууууу дуже нудно повільно...

- Хто? Ні, стривай! Зрештою — не треба, не хочу знати.

- Тріггер зітхнула. - Добре. Я підйду. Тільки не роби нічого... е-е... привидачого.

На мить кобила озирнулася на пост охорони — звідти визирали три пари переляканих очей. Один із охоронців навіть несміливо вистромив маленький білий прапорець. Тріггер побажала мати менш дурнувату команду й підійшла до Паппі.

- Привіт! Ти гарна, міс Красуня-поні! А як тебе звати? - кобилка засяяла найприятнішою усмішкою.

Це... просто лоша. З парюю яскравих очей. Мабуть, від невеличкої радіаційної хвороби... - Тріггер хмикнула.

- Серйозно? Ти та сама Паппісмайлс із новин? Та, що з

Карнавалу і Солт К'юб? - кобила розсміялася. - Та перестань! Дай бодай хвилину перепочити!

Паппі теж посміялася.

- Ха-ха-ха! Смішно! Е-е, а чого ми сміємося?

Від цього питання начальниця варти розсміялася ще дужче.

- Мене звати Тріггер Хеппі, можеш кликати Тріггер.

Паппі насупилась.

- А можна Хеппі?

- Га, можна. А ще я маю дещо для тебе... - охоронниця дістала жовтий пластиковий жетон і простягнула його Паппі. - Це твоя перепустка. Грифонка на ім'я Генрієтта була тут опівдні. Чекала тебе до сутінків, але мусила йти. Перед тим купила тобі квиток, сказала, що ти прийдеш сьогодні ввечері або край завтра.

- Ого! Генрі була тут? А вона в порядку?

- Так здається. Не надто балакуча, але я взагалі рідко бачила балакучих грифонів. — Тріггер розвернулася й рушила назад до посту. - Заходь. Стояти надворі так пізно небезпечно: у нас тут проблеми з кровокрилами.

- А хто такі кровокрили? - спитала Паппі, біжучи за нею.

- Якщо хочеш мою думку — проблеми на крилах: уяви собі великих летючих п'явок. - Кобила пирхнула й жестом запросила малу всередину посту.

Будівля була низькою, оточеною мішками з піском та іржавими металевими листами. Біля вікон стояли дві мінігармати, а в куті виднілася купа ящиків з набоями. Троє поні зустріли Паппі без особливого захвату.

- Пильніше, народ: це Паппісмайлс, героїня Карнавалу. Наскільки я знаю, вона на нашому боці, тож тепер нам уже нічого боятися. - Тріггер хмикнула. - Віддала б свою мітку, щоб побачити, як би Самотній Поні зреагував, якби знав, як виглядає його «герой».

- А це — Грін Пеар, Джемед Ган та Літтл Бін.

- Привіт, я Паппісмайлс! - весело вигукнула лошиця, підійшовши до трійці. Відчувши їхню напругу, вона додала: - Я шукаю маму! Вона десь всередині гори!

Один із трьох охоронців підняв брову й пробурмотів:

- Ну... це може бути проблемою...

День 6 — Час приблизно 9:45 вечора — Локація:
Тунельне Містечко, Північна Гілка Біг 52.

- Вау, воно величезне! - Паппі сиділа перед входом у тунель. Це був великий арковий портал, достатньо високий, щоб у нього могли заходити і наземні вози, і повітряні екіпажі для надзвичайних ситуацій або обслуговування; він був настільки широкий, що дозволяв рух у двох напрямках одночасно. Бетонні стіни тунелю

різко обривалися за двадцять метрів вглиб гори, де іржавий металевий шлюз усе перекривав. На дверях був символ білого алікорна, але цей виглядав більш масивним і мужнім, ніж богині; навколо символу йшов девіз: *Соляріс інс. — Спробуй альтернативу.* Під корпоративним гаслом був великий червоний знак небезпеки, що займав майже всю площу дверей.

- Бачиш? - Тріггер Хеппі постукала копитом по металевих дверях кілька разів. - Воно запечатане. Боюсь, що на цьому твоя подорож і закінчується, мала.

- Але моя мама там всередині! Дивись на стрілочку, бачиш? Вона вказує на двері! Я мушу зайти всередину гори! Відкрий, будь ласка! - Паппі зобразила найкращу «ображену мордочку». - Паппі просить, міс Хеппі-красива поні?

Начальниця варті відступила назад і насупилася.

- Вау, ці очі треба класифікувати як незаконну військову зброю... але все одно, вибач, Паппі: шляху всередину Тунелю немає. Ми зробили все можливе, щоб його знову відкрити, але, як бачиш, він виграє цей матч.

- Але мені ДУЖЕ, ДУ-У-УЖЕ треба туди! Моя мама чекає на мене! - вперто тупнула копитами кобилка.

Вартовий Джемед Ган потер підборіддя копитом і буркнув:

- Пам'ятаю, Ті-Ен-Ті казав щось про те, що всередину можна потрапити через вентиляцію...

Очі Тріггер миттєво розширилися.

- Тихо! - Вона кинула на підлеглого сердитий погляд, а потім швидко повернулася до Паппі, намагаючись сховати занепокоєння під вимученою посмішкою.

- Бачиш? Немає шляху всередину! - Вона спробувала зобразити покерфейс, але кобилка вже насупилася.

- Е-е, вентиляція? А що це таке — вентиляція? Будь ласка, я зроблю все, я... я маю ось це! - Паппі витягла один із танкових снарядів з військової бази; на цьому був чорний поясик навколо носика. - Бачите? Він блискучий і супер-дупер гарний! Ви пускаєте мене всередину — а я вам його віддам! Домовились?

- Паппі... це небезпечно, я не можу пустити кобилка на вірну смерть. Вибач.

Мала відступила назад, на межі сліз.

- Я нічого не боюся, і ви нечесні! Якби ваша мама була там замкнена, ви вже відкривали б ці дурні двері! І... і...
- лоша вдарила двері задніми копитами. - Я не можу зупинитися! Вона там, вона МАЄ бути там!

Джемед підійшов до Тріггер і прошепотів:

- Чому б не впустити її? Вона ж уже врятувала два міста... До того ж, не думаю, що вона проста кобилка...

Єдиноріжка зітхнула перед тим, як відповісти:

- Ми не знаємо, що зараз коїться всередині Тунелю, але пригадай той день, коли двері зачинилися. Я досі чую,

як поні по той бік гамселили у двері й благали про допомогу, постріли, крики болю та жаху. - Тріггер легенько тицьнула копитом лоба Джемда. - Поглянь на неї: може, вона й не звичайна маленька поні, але вона — дитина, і я не відправлю дитину розміновувати мінне поле.

Вартовий жеребець подивився їй просто у вічі.

- Думаєш, вона так легко здасться? Якщо вона справді той знаменитий привид, то навряд чи щось її зупинить.

Тріггер Хеппі приклала копито до морди.

- Ти серйозно ведешся на ці казочки? Схаменись! Вона просто кобилка в повному захисному костюмі та з легким радіаційним отруєнням!

Тим часом Паппі все ще стояла перед дверима й бурмотіла собі під ніс:

- Я не кобилка, я доросла поні... Я змусила повітряну кульку літати! - Лоша насупилася, але раптом нова ідея блиснула їй у голові, і вона хитро посміхнулася. - Скажи, містере Голос, а що таке ця вентиляція, про яку вони говорять?

- Вентиляція: система подачі повітря. Пристрій, що подає свіже повітря в закриті приміщення. У випадку тунелю це — мережа проходів, які беруть повітря зовні й подають його всередину за допомогою вентиляторів. Має малі канали, достатньо великі, щоб один поні міг у них проповзти для обслуговування. Чимало корисної інформації!

- Тобто... е-е... є інші дверцята, через які повітря заходить у гору? - уточнила кобилка, намагаючись перекласти це на «паппинську мову.

- Підтверджено. Завантажую локальні карти. Соляріс Інс. Тунель №2. Аналіз технічних креслень. Попередження: частина креслень недоступна через військові обмеження. Завантаження секцій A01, A02 та A03. Завантаження креслень технічних тунелів. Аналіз. Обчислення маршруту. Техобхід A01-104 встановлено новою точкою призначення. - Рожева стрілочка зникла з компаса й з'явилася знову, вказуючи вже в іншому напрямку.

Усмішка хитро розповзлася по мордочці Паппі: ще раз вона перехитрила своїх супротивників.

День 6 — Час приблизно 10:15 вечора — Локація: Тунельне Містечко, Північна Гілка Біг 52.

- І я тобі кажу, що НІКОЛИ не бачив поні, який прожив би в герметичному костюмі довше трьох днів! Твоя “дитина” занадто вже добре почувається, щоб бути нормальною! - Джемед Ган вказав копитом на порожнє місце, де мала Паппі ще хвилину тому стояла. Потім він подивився ще раз — і нарешті усвідомив, що бракує чогось... жовтого, сяючого, розміром із Паппісмайлз. - Що за...?

Тріггер Хеппі різко підскочила на копита й почала метати поглядом довкола.

- Вона ж була тут! Чому ти не стежив за цією кобилкою!?

- О, тепер я мав стерегти жовту світлячу поні-лампу? А ти що збиралася робити? - пирхнув Джемед. - Бачиш? Саме про це я й казав: ти не зупиниш Привида Біг 52.

- Вона не привид, перестань нести дурниці. - Триггер відмахнулась копитом, але жеребець продовжив.

- Що ж, послухай мене хвилинку, Хеппі: тут усе стає гірше з кожним днем... Коли ми були малими, ми гралися надворі, а на Біг 52 було значно менше рабовласників і бандитів. Племена були достатньо сильні, щоб підтримувати порядок і давати відчуття безпеки... - він тяжко зітхнув. - Ти ж теж сумуєш за тими днями, га?

Кобила опустила очі; смуток затуманив їх тінню майже-сліз.

- Так... Але тоді все було легше. Тунель був відкритий, Сан-Сіті було цивілізованим місцем... А тепер Біг 52 — це просто купа об'їздів і небезпечних стежок.

- Знаю... Тому я й думав ось про що: кажуть, що в кожної речі є дух, так? - Джемед намагався пояснити те, що в голові звучало простіше, ніж словами. - От як місто: місто — це більше, ніж просто поні, що там живуть. Зусилля громади, надії родин — усе це підтримує одне

одного, творячи спільну волю, що робить місце наче живим...

- Це називається *спільнота*. Ну і що? - Хеппі з недовірою глянула на нього. - Сподіваюся, ти справді ведеш до чогось, бо у нас пропала кобилка, між іншим...

- Так ось: Біг 52 теж наче така ж сутність, розумієш? Ред-Троттери, Вайт-Епплси, Сенд-Свіпери та всі інші племена... Вони різні, але живуть уздовж одного маршруту — від Риджів до Смарагдових Берегів. Ми всі на одній дорозі, і ми всі — громадяни Біг 52. - Він підняв копито, провів ним дугою з півночі на південь. - Солт К'юб Сіті належить Вайт Епплсам, так, але Біг 52 належить усім, хто живе вздовж неї.

- Ідея гарна, поетична. Але як це допоможе знайти Паппі?

- Я підходжу до цього. Ми обоє відчуваємо, що Біг 52 помирає: повільно, але невблаганно скочується в ті ж жахи, що й решта Еквестрії. І раптом... бац! З'являється цей Привид — і починає вирішувати проблеми, які мучили нас роками.

- Редтроттери майже здалися: Карнавал щороку забирав більше життя, ніж одна кобилка, він вбивав надію. А гулі? Ти знаєш, скільки караванів доходили тільки до Безплідних земель, бо їхати далі до Даунтауна не варто було через небезпеку?

- Ну так, але я не думаю, що кобилка може... Тріггер не встигла домовити — Джемд перебив її.

- А я думаю, що може. - Він говорив абсолютно серйозно. - Пригадай ту грифонку сьогодні. Ти бачила її очі? У них було... світло. Наче в житті в неї все було погано, дуже погано, але раптом з'явився шанс, що все стане краще. Вона мала надію — і вона була вдячна. Подумай, Хеппі: скільки поні в цій дірі взагалі знають, що таке вдячність? Колись давно було нормально бачити в іншому поні когось, крім потенційної загрози. А тепер, якщо в тебе немає пропуску, тобі навіть шансу не дають. - Він зробив паузу — і цього разу Тріггер справді слухала.

- А тепер їй потрібно в Тунель. Може, вона просто везуча кобилка... або мертва. Але я хочу вірити, що вона — щось більше. Так, вона не мешканка сховища і не Охоронець. Але вона — все, що у нас тут є. Просто... добра, стара Біг 52, яка намагається сама себе полагодити.

Тріггер Хеппі зітхнула.

- Ти мрійник і дурний поні, Джем. Якщо маєш проблему, не можна чекати, поки хтось прийде й вирішить її за тебе. Треба братися й працювати, щоб вибороти своє. - Вона глянула на хмари над головою. - Але мушу визнати: в одному ти був правий. Ця кобилка не знає, коли зупинитись. Думаю, я знаю, куди вона поділась. І хай Луна прокляне мою душу, якщо я дозволю їй вв'язатися у халепу.

День 6 — Час приблизно 10:15 вечора — Локація:
Тунель «Соляріс», Тунельне Містечко.

Металевий гуркіт лунав крізь вентиляційні шахти. Усередині було цілковито темно, якщо не рахувати слабкого сяйва з очей Паппі та індикаторів на шоломі. Для кобилки цього було більш ніж достатньо: адже вона просто йшла за стрілкою — а стрілка помилитися не може.

- Отже, коли знайду маму, я обійму її супер сильно, і вона мене поцілує, і ми будемо разом назавжди. - Лошиця повторювала ключові пункти свого плану. - Бо цього разу вона ж не піде, правда, містере Голос?

- Негативно. Існує 99,9% ймовірність, що ваша матір не буде присутня або буде не в стані...

- Ем, навіть не починай! Позитивне мислення — це найголовніше. - Паппі зупинилася й озирнулась. - Гей, ти чув це? Наче... хтось кличе? - Вона глибоко вдихнула. - Я ТУТ! ДЕ ТИ!?

Голос Паппі луною прокотився крізь темні й неживі тунелі, відлунював вічність — і згас. Десь у далині, схоже, хтось відповів, але Паппі майже нічого не розчула.

- Звідки це чується?

- Аналіз... Білий шум і спотворення надто сильні. Неможливо визначити джерело сигналу.

- Ну окей, тоді ходімо далі. - Паппі пішла вперед і незабаром опинилася над вентиляційною решіткою. Під нею — чорна і бездонна порожнеча, готова поглинути будь-що.

- Е-е-е... чому стрілка тепер показує вниз?

- Завантаження інструкцій. Щоб продовжити шлях, необхідно досягти основного рівня тунелю. Технічна решітка A01-001 — найближчий перехід до наступного сектора.

День 6 — Час приблизно 10:15 вечора — Локація:
Тунельне Містечко, Північна Гілка Біг 52.

- Та плювати я хотіла на твою думку, Джемд! Давай сюди ліхтар-шолом і допоможи мені з тим списком. Тріггер Хеппі була одягнена у старенький ремонтний комбінезон, на якому висів цілий набір інструментів.

Джемд Ган зітхнув, намагаючись вдавати, що просто роздратований. Але по ньому було видно — він хвилюється до чортиків.

- Як хочеш, Хеппі... але, будь ласка, повернись...

Тріггер пирхнула й відвернулась.

- Список.

Жеребець знову зітхнув і струсив головою.

- Мотузка.
- Є.
- Батареї.
- Є.
- Фляга.
- Є.
- Дробовик і патрони.
- Є, є.
- Здоровий глузд.
- Є — Гей, припини знущатися!

Цього разу Джемд не витримав і вибухнув:

- А ти припини намагатися себе вбити, Хеппі! Ти хороший стрілець, ти бойова кобила, але ти все одно *кобила*! Тебе можуть вбити, і я не хочу тебе втратити!

Тріггер здивовано нахилила голову.

- Втратити? Що ти маєш на увазі?

- Я маю на увазі, що я тебе кохаю, Тріггер Хеппі! З часів, коли ми самі були майже лошатами! Чому, на твою думку, я пішов у варту замість того, щоб лишитися в татовій корчмі? Будь ласка, не йди. Або хоча б візьми мене з собою!

Тріггер насупилася.

- Ти хочеш сказати... тобі я подобалась дванадцять років, і ти не сказав ні слова? Навіть коли я з Блек Гетом... - Вона помотала головою. - Ти з мене знущаєшся. Це ще один гробаний жарт, так?

Джемд сів і опустив погляд.

- Я б хотів, щоб це був жарт... але ти інколи можеш бути дуже жорстокою. А я сором'язливий, розумієш... Але я не можу просто стояти й дивитися, як ти гинеш через якогось привида.

- Вона НЕ привид! Чому ти ТАКИЙ дурний!? Вона маленька кобилка, і вона в небезпеці! - Хеппі нахмурилася. - Раз вона сама не повертається, я піду за нею. І відшльопаю її так, що вона більше ніколи таке не витворятиме!

Вона замислилась на секунду.

- І... вибач, але після Блек Гета мене більше приваблюють кобили, а не жеребці... е-е... поговоримо про це, коли повернусь. Список закінчили?

Щелепа Джемда повисла на кілька секунд, але він повільно кивнув.

- Чудово. Я швидко.

Кобила влізла у технічний хід і зникла в темряві.

- Чудово. Мене тільки-но відшили. Дванадцять років набирався сміливості — і мене відшили! Бляха... Я пішов. Може, Літтл Бін не допив той *Вайлд Пегасус*...

Він розвернувся, пройшов кілька кроків і лише раз озирнувся, прошепотівши:

- Будь ласка... повернись цілою...

День 6 – Час приблизно 10:30 вечора – Локація: Тунель
Соляріс, Тунельне Місто.

- Попередження. Ти робиш це неправильно.

Паппі стрибала вгору-вниз на вентиляційній решітці, яка після хвилини таких стрибків почала тріщати. Один болт відірвався від рами й полетів у чорну бездонну порожнечу під нею.

- Не хвилюйся, коли решітка впаде — я супер-швидко відскочу! Що вже може піти не так? Я ж космічний капітан АндромеедаAAAA!

...

БАБАХ!

...

...

- Ой.

- Активовано заклинання ремонту.

День 6 – Час приблизно 10:30 вечора – Локація: Тунель Соляріс, Тунельне Місто.

Тріггер Хеппі повільно повзла технічними тунелями, шукаючи хоч якийсь слід того, де проходила Паппі. Вартова єдиноріжка була майже певна, що лоша зайшло сюди з того ж люка, що й вона, але це місце — справжній лабіринт. На щастя, у неї була крейда та пристойне світло.

Проходячи над вентиляційною решіткою, кобила зупинилася й подивилась униз у головний тунель, метрів за п'ятнадцять під собою. Решітка небезпечно заскрипіла під її вагою, але витримала.

- Свята матінко Луно...

Прямо під Тріггер починалася перша ділянка тунелю — недалеко від металевих дверей, що відділяли його від міста. На підлозі лежали купи кісток, так, ніби тут загнали та розстріляли зо два десятки поні. Видовище було жахливим.

Тріггер досі пам'ятала день, коли ті двері зачинились. Це був звичайний день десять років тому; вона щойно почала працювати міською вартовою й мала невдовзі заступати на патрулювання тунелю, хоча, звісно, раніше проходила ним безліч разів. Прохід з'єднував Тунельне Місто із Торговою станцією Південний Тунель і був єдиним шляхом через Гору Шугартоп, крім гірського перевалу. Але перевал був небезпечний навіть у ясну погоду, а під час дощів — практично смертельний. Якщо

хотів потрапити на північну гілку Біг 52 з півдня — треба було йти шість кілометрів під землею й платити за це чималі ковпаки.

А потім — двері просто зачинились.

Без попереджень, без ознак. Просто масивні сталеві заслони опустилися зі стелі та відрізали тунель, разом із усіма поні, що були всередині в той момент. Близько години поні з обох боків намагалися відкрити двері, але раптом ті, хто всередині, почали бити в метал і кричати, благати випустити їх. А потім почалася стрілянина. Рев двох десятків кулеметів, які разом обірвали всі крики.

Після того дня в тунелі оселилася лише тиша й темрява. Спочатку кілька шукачів пригод намагалися проникнути всередину та зламати двері, але вони ніколи не поверталися. З часом жителі Тунельного Міста змирилися з цим і працювали над тим, щоб зробити гірський перевал хоч трохи безпечнішим. Багато поні загинули, намагаючись винищити гнізда хижаків уздовж стежки, а на шляху збудували кілька хатин. Але сьогодні на перевалі проходило менш ніж п'ята частина караванів того, що колись проходили тунелем. Тунельне Місто повільно помирало.

Ці скелети внизу були лише першими жертвами безглуздої трагедії. Можливо, вони навіть були щасливчиками — їхня смерть була швидкою.

Раптом тунелем пролунав гуркіт кулеметів. Тріггер потерла вуха, перевіряючи, чи це не марево, але гармати не замовкали.

- Чорт... Я запізнилася.

Бідне лоша. Навіщо Джемд змусив її так згаяти час?
Якби вона була швидшою, Паппі ще могла б...

- Зачекай... Чому вони все ще стріляють?

Кулемети й далі розривали повітря — наче відбивалися від когось, а не просто розстрілювали ціль. Можливо, лоша десь сховалося, і турелі не могли її дістати. Можливо, ще не пізно. Адже доки стріляють — Паппі ще жива.

Тріггер взяла викрутку та мотузку з сумки.

- Тримайся, мала. Старша сестричка вже йде по тебе!

День 6 — Час приблизно 22:45 — Локація: Тунель
Соляріс, Тунельне Місто.

Паппі підійшла до покинутого візка посеред дороги. Лошиця спробувала його обнюхати, але це було трохи складно, бо на ній був шолом.

- Тут купа класних речей, таких як їжа, іграшки та ті галасливі гармати, які нині всі носять. Може, це якийсь супервеликий шафчик... - лоша знизала плечима. -
Гаразд, знайдімо маму.

- СТІЙ ТАМ, ЗЛОЧИННА ПОГАНЬ!

Гучний голос рознісся тунелем, змусивши Паппі повернути голову.

- О, привіт! Я Паппісмайлз! - Перед лошицею стояв робот розміру поні в важкій броні. На його боках був логотип Соляріс Inc., а по боках кріпилися по дві вогнепальні системи.

- ЗДАВАЙСЯ НАРАЗІ ТА БУДЕШ АНІГІЛЬОВАНИЙ!

Паппі хіхікнула.

- Дурненький робот, кажуть 'здайся або будь... ені... ені... інні... ну тим словом.

Робот відкрив вогонь, прошивши візок і жовтий скафандр лошиці більше ніж десятком куль.

Швидкострільна гармата використовує дрібний калібр, що добре пробиває, але дуже слабкий у плані відривання кінцівок.

Паппі глянула вниз на дірки в костюмі, з яких у повітря просочувався тонкий струмочок рожевого диму.

- Гей, я цей скафандр використовувала! О, тепер зрозуміла: ти — робот-злюкер!

Піднявши копито, лошиця суворо подивилася на машину.

- Я не люблю злюкер-роботів. Камінь.

Робот-охоронець посипав новою чергою, але Паппі вже кинулася на нього, і Камінь Долі обертався поруч у повітрі. Коли зброя зупинилась на перезарядку, лошиця стрибнула на голову робота, б'ючи по лицьовій пластині

всім своїм маленьким, але рішучим тілом і каменем. Паппі вже справді вправно билася: після лише трьох ударів у те саме місце візор тріснув, відкриваючи сенсорний блок, який вона розтрощила одним ударом. Машина майже одразу вимкнулася.

- І не знущайся з лошиць, дурний робот!

- СТІЙ ТАМ, ЗЛОЧИННА ПОГАНЬ!

Ще два роботи відкрили вогонь, хоча з такої відстані майже не влучали.

- Ще злюкери? Ну гаразд, у мене і для вас щось є, дурненькі злюкери!

Шквал куль майже відірвав лошиці одну задню ногу, але «майже» для Паппі нічого не означало — рана лише уповільнила її.

- Хіба ви не знаєте, що я хороша лошиця і завжди стараюся поводитися добре? Ви змушуєте мене поводитись погано! Мене ж сваритимуть! - І Каменем Долі вона вже розбивала візор другого робота.

Три інші вартові прибули, засипавши все навколо вогнем, але Паппі була значно меншою від них. Їхній дружній вогонь розніс одного робота лише силою щільності куль.

- Ви що, не слухаєте!? Ви що, дурні?

Паппі стрибнула ще на одного, відштовхнувшись від зламаного корпусу попередньої жертви. Трасери прошивали її наскрізь, сирена костюма вила, але їй було байдуже — вона продовжувала рух.

- Лошиці зроблені із цукру! - приземлившись на голову робота, вона влупила зверху, пробиваючи його п'ятьма ударами. Тим часом один із двох, що лишилися, витратив усі набої.

- І СПЕЦІЙ!

Паппі запустила копито в дірку, яку зробила каменем, і висмикнула все, що змогла — дроти, плати, усе. Всередині щось заіскрилося, робот хаотично вистріляв решту набоїв, знищивши останніх двох вартових, і вимкнувся.

- І ВСЬОГО! - трісь. - ХОРОШОГО! - трісь.

Нарешті лошиця перевела дух. Дим від палаючих уламків розсіювався, змішуючись із рожевою хмарою, що виривалася з дірок у її костюмі. Вуха досі дзвеніли від стрілянини, а з більших розривів стікав рожевий слиз, що випаровувався, торкнувшись землі, та знову зливався з туманом довкола.

Рожева хмара, як завжди, не розвіювалася — натомість зависала щільною завісою, і лише коли костюм закінчив самовідновлення, почала повільно танути. Лише-но ремонт майже завершився, знайомий голос покликав ім'я Паппі.

- Тримайся, Паппі! Я вже майже тут!

Тунелем лунав цокіт копит, і в рожевому світлі з'явилася силует Тріггер Хеппі.

- Привіт, міс гарна поні-вартова! Ти теж впала зі стелі?

Кобила ігнорувала питання і підбігла до лошиці, шльопнувши її по шолому.

- Ти дурна, дурна... телепонька! - сльози котилися по її морді. - Ти жива, дякувати Селестії... Я так хвилювалася! Навіщо ти втекла?

Хеппі обійняла Паппі.

- А тепер повертаємось до Тунельного Міста, твоєї мами тут бути не може, бачиш? Лише покинуті візки та... один, два, три, чотири-п'ять-шість знищених вартових-роботів?

Тріггер кліпнула, приголомшена.

- Ти... сама... рознесла... шість вартових-охоронців?

- Е-е, тільки не кажи мамі?

Очі лошиці світилися двома рожевими мокрими вогниками.

- Будь ласка, Паппі просить?

- Ти з мене знущаєшся? Як ти це взагалі зробила?

Стражниця показала копитом на уламки.

- Шість вартових — і жодної подряпини?

Паппі показала Камінь Долі.

- А, ну вони були злюкерами. Я казала їм припинити, але вони мали свої гучні штучки і продовжували бути злими. Мама не хоче, щоб я була інших поні... тому, будь ласка, коли знайдемо маму, нічого не кажи!

Єдиноріжка оглядала пошкодження машин.

- Оці троє розстріляні, але інші троє... Ти буквально закидала їх каменем до смерті.

Вона подивилася на Паппі:

- Хто ти така?

Лошиця схилила голову.

- Я Паппісмайлз?

- Та ну перестань! Я чула стрілянину біля входу, ти не можеш просто стояти тут без жодної рани та посміхатися, мов... мов... привид?

Раптом на Хеппі все зрозуміло звалилося. Вона була не дуже освічена, але чула купу історій від торговців.

- Ти... ти — Кантерлотский Гуль...

- Ем, так, я з Кантерлоту. Точніше з Кловер Ліф Террас, але хоч воно й нижче, це все одно Кантерлот, ти ж знаєш?

Хеппі відступила кілька метрів, поки останні стрічки рожевого газу розсіювалися довкола. Раптом їй почало свербіти всюди.

У нападі паніки вона вихилила лікувальне зілля одним ковтком і відійшла ще далі.

Паппі глянула на її реакцію і насупилася:

- Е-е, щось не так, міс Хеппі гарна поні?

- Це... це нісенітниця... ти... ти не повинна бути тут. Ти не повинна зараз говорити зі мною!

Очі Тріггер видавали страх.

- Ти просто... просто...

Хто? Монстр? Мрець? Примара?

Заткнись, Хеппі. Вона дитина. Вона говорить як дитина. Вона діє як дитина.

Я весь шлях сюди пробиралася, щоб урятувати Паппісмайлз, і я не піду без цієї лошиці.

Вартова зібрала всю волю та посміхнулася спантеличеній дитині.

- Ти просто трохи заблукала, але я знайду спосіб допомогти, якщо ми повернемось у місто.

- Але я не можу! - Паппі тупнула. - Мама тут, стрілочка каже йти в тому напрямку! Будь ласка, не забирай мене назад, я майже прийшла! Я... мені потрібна мама!

- Я... не знаю... Якщо це справді для тебе так важливо... Думаю, якщо ти обіцяєш бути дуже обережною, ми можемо пройти ще трохи далі... Там у тунелі були інші розбиті вартіві, може, ці були останніми робочими...

- Ура! - Паппі застрибала навколо, мов пружинка.

День 6 – Час приблизно 23:00 – Локація: Тунель Соляріс, Тунельне Місто.

- Будь ласка, назвіть свій ідентифікаційний код та персональний пароль.

Це мав бути *бос усіх вартових*: він був заввишки щонайменше як три поні та ніс на собі такий арсенал, що поряд з ним середньостатистичний сталевий

рейнджер виглядав би іграшкою. Чорт, Тріггер Хеппі навіть назвати деякі з тих гармат не могла.

- Нам треба повертатися, Паппі...

- Ні, почекай! Я знаю цю гру в загадування! Це джин! -
Лошиця прочистила горло:

- FT... 0... 0... 1... 6... 5... RD... C... 1... G... A

Запала довга пауза. Тріггер уже була готова схопити Паппі та бігти так, як ніколи не бігла.

- Будь ласка, назвіть пароль для цього ID.

Лошиця щиро всміхнулася і весело проголосила:

- Привіт! Я Паппісмайлз!

Навіть не чекаючи відповіді, стражниця закинула лошу собі на спину та помчала.

- Будь ласка, свята Богине Прискорення, тільки не підведи зараз!

- Вііііі! - Паппі не дуже розуміла, що відбувається, але їхати верхи на поні завжди весело.

- ID прийнято. Технік Першого Класу Рейні Дейз. Доступ до секції техобслуговування дозволено. Будь ласка, не заходьте до зон, позначених червоним, без Пропускної Карти Солярів.

Хеппі різко зупинилася, ледь не вирішивши долю своєї пасажирки перельотом через весь тунель. Паппі вчепилася їй за шию, і вони зустрілися поглядами.

Паппі — усміхнена.

- Це було весело, давай ще раз! Я люблю кататися на спині! Гей, чому ти мене опускаєш?

Єдиноріжка зітхнула й поплескала лошицю по шолому:

- Не хвилюйся, я тебе ще покатаю. Але, здається, той робот пустить нас всередину...

- Ну, дууух! Я ж сказала чарівні слова!

Паппі підійшла до металевих дверей за гігантським роботом і спробувала їх відчинити. Тільки-но вона торкнулася металу, укріплені двері розсунулась убік, відкриваючи коридор, освітлений тьманими мерехтливими лампами. З далекого динаміка монотонний голос повторював довгий список аварій.

- Увага. Основне джерело живлення відключене. Запущено процедуру аварійного вимкнення. Увага. Порушники у секторах від А01 до А03. Увага. Охоронні роботи не відповідають. Увага. Комунікаційна станція офлайн. Увага...

Паппі зітхнула:

- Ох, ще один робот-нитік...

- Що? - Тріггер нахилила голову.

- Ну, робот-нитік...

Порожній погляд вартової змусив Паппі зітхнути ще раз.

- Мені справді все доводиться пояснювати, еге ж? Є три типи роботів! Веселики — вони добрі й смішні, як міс Голос, чи Запитувач... Потім є злюкери — вони злі та невеселі... зазвичай їх треба ламати, і я дуже-дуже сподіваюся, що мама мене не насварить...

А ще є нитики — вони тільки й можуть, що нити, бо все не так, як треба. Як містер Голос і...

- Заперечення. Я не робо-нітік. Я — розширений поні-машинний інтерфейс, створений для...

- Та-а-а, звісно, я з Хеппі розмовляю, почекай секундочку?

Голос у шоломі змовк. Тріггер дивилася на лошицю в повному шоці.

- Ти... ти носиш розмовляючий костюм?

- Ага! І він розумний, але не починай цього жарту “він розумніший за тебе, ха-ха”, бо це вже було!

Стражниця насупилася:

- Гей, за кого ти мене тримаєш? Я просто здивувалася, от і все...

- Е-е, тоді гаразд: це суперрозумний космічний костюм, який говорить і показує мені, де мама. Я йду за ним і зазвичай знаходжу купу друзів і трохи не-друзів, але маму ми ще не знайшли. Може, цього разу пощастить. О, а його звати містер Голос.

Паппі усміхнулася, чекаючи реакції.

Тріггер кволо кивнула:

- Е-е, ага, ну... добре... Тоді ця штука працює приблизно як дуже великий Піпбак. Це пояснює багато чого... наприклад, звідки ти знаєш про вентиляційні люки...

Вона зітхнула.

- Гаразд, малеча. Куди тепер?

День 7 — Час приблизно 1:00 НОЧІ — Локація: Тунель
Соляріс, Тунельне Місто.

Якщо коротко, то двом поням знадобилося трохи більше години, аби дістатися старої іржавої генераторної та знову запустити геотермальні турбіни. На щастя, все звелось лише до кількох кабелів, перерізаних впалою сталевою балкою; трохи вмілої імпровізації та підручного ремонту — переважно виконаного Тріггер Хеппі — і електрика знову побігла по лініях.

- Гаразд, подивимось... так, ліфт знову працює. Можемо підійматись, - єдиноріжка витерла піт з обличчя й відчинила двері ліфта.

- Ура! Я побачу маму! Дякую, дякую, дякую вам, міс Хеппі!

Вартова всміхнулася слабко. Вона не вірила, що мама Паппі насправді десь тут поруч, але сьогодні вона вже стільки разів помилялася... можливо, трохи позитивного мислення зараз саме те, що треба.

- Добре, нам треба просто піднятися на вищий рівень і самим у всьому впевнитися.

Ліфт їхав більше хвилини, катуючи пасажирів жахливою музикою, через яку Хеппі майже пошкодувала, що взагалі перезапустила генератори. Коли двері нарешті відчинилися, перед ними відкрилася кімната зі стіною, повністю зробленою з вікон, а ще з великими екранами всюди навколо. Це був контрольний пункт техобслуговування тунелю — приміщення, що висіло над горою Щугартоп так, що звідси було видно всі північні рівнини, навіть попри темряву постійно захмареної ночі.

Паппі трохи побродила кімнатою: помешкання було не надто велике, зате мало багато металевих столів із терміналами та кілька великих мейнфреймів у стіні, за якими й справді міг би сховатися поні... Але кімната була абсолютно порожньою, і Тріггер не була впевнена, що просте гучніше покликання мами магічно змусить ту з'явитися.

- Паппі, я... я не думаю, що вона тут...

Кобилка повернула голову до кобили, і на мить єдиноріжку скував холодний крижаний жах. Ті очі... такі злі, такі відчайдушні... такі порожні... Миттєвість — і все зникло, але Тріггер тепер точно знала, як ця малеча змогла перемогти шістьох вартових із одним лише каменем. Ніколи не переходь їй дорогу, якщо цінуєш своє життя.

- Ем, тобто... можливо, вона просто кудись перейшла?

Паппі опустила погляд і зітхнула.

- Так, можливо... востаннє вона залишила голосову штучку, де казала, що прямує сюди... міс Голос могла б

трохи допомогти з цим... - кобилка намагалася усміхатися знову. *Це маленьке примарне створіння було повне злості, але боролася з нею незламним оптимізмом. Як довго це триватиме? Скільки ще, перш ніж вона втратить надію? І що тоді станеться?*

- Містер Голос, нам потрібен професіонал. Покличте міс Голос.

Розділ 8: Сни минулого.

Темрява і тіні завжди змушували мене хму-ри-тись

День 7 — Час приблизно 3:00 НОЧІ — Локація: Тунель Соляріс, Тунельне Місто.

Тріггер Хеппі позіхнула й поглянула вниз на лошицю, що спокійно гралася на підлозі командної кімнати. Паппі катала маленький іграшковий візок, озвучуючи його рухи власними звуками; вона поклала пару кришечок на візок і поставила його біля порожньої пляшки спаркл-кола, потім висипала кришечки й замінила їх пляшкою.

- *Я можу мати супер-м'ятний смак? Добре, дякс, па-а-а...* - Кобилка гралася тихо, наче боялася когось потривожити надто гучним шумом...

Як вона так може? Просто ігнорує всі жахіття, які бачила, і просто... сідає і грається, як звичайне лоша?

- Гей, мала, як там твоя подружка?

Паппі навіть не підняла погляду від іграшок:

- Не знаю, вона казала, що це може зайняти багато часу, але мені треба чекати тут, інакше воно не спрацює... - Тепер кобилка будувала якийсь паркан навколо порожньої пляшки, використовуючи...

Тріггер підняла брову.

- Слухай, а чому ти носиш із собою патрони 9 мм?

- О, ці? Вони гарні та блискучі. І, здається, вони потрібні, щоб використовувати *дев'ять поштових м'ятних аргонів*.

- Чим-чим?

Паппі махнула копитцем і голосно сказала:

- Гучною штукаю. - До її копита підлетів понівечений 9-мм напівавтоматичний пістолет, змусивши Тріггер відскочити й сховатися за терміналом.

- Гей, хто дав тобі це!? Це небезпечно!

- Та ні, він просто гучний... Мені він не дуже подобається, більше схожий на іграшку для жеребців. Може, якби він був рожевим...

Вартова нервово всміхнулася.

- Так, Паппі: це не дуже весела іграшка. Хочеш обміняти на щось краще?

Це миттєво привернуло увагу кобилки: її яскраві рожеві очі засвітилися очікуванням.

- Звісно! А що ти маєш?

- Е-е, як щодо крутих сонцезахисних окулярів?

- Ура! Окуля... Ні, чекай... - Паппі насупилася. - Я не можу носити окуляри з цим дурнющим шоломом...

Тріггер долонею по лобі.

- Точно, вибач, мала... що я думала... - єдиноріжка знову полізла у свої торби. - Може, майже повний журнал *Плітки про вуздечку*? Він повний картинок гарних поні, і там є навіть фото Флаттершай.

Паппі підскочила до варти, взяла журнал, глянула — і усміхнулася.

- Мені це подобається, тут повно гарних поні! Ось дивись: я її знаю, це Пінкі Пай! А це Реріті, а... о, глянь! Тут і Рейнбоу Деш є! Я обожнюю-обожаю-обожаю Рейнбоу Деш! Вона розумна і супер-крута, і може робити, щоб небо *бумкало*! Коли я виросту, я на ній одружуся! Мені подобається книжка-картинка, дай-дай-дай!

Тріггер ледве стримала смішок.

- Думаю, можемо домовитися... але ти маєш віддати і патрони.

- Е-е... гаразд-гаразд. А що ти даси за великі? - спитала Паппі, дістаючи з інвентарю пару 8.8 протитанкових флакових снарядів.

Єдиноріжка глибоко зітхнула. Схоже, це буде складно.

День 7 — Час приблизно 3:00 НОЧІ — Локація: Кафе Шугартоп, Тунельне Місто.

Кафе Шугартоп було темним і наповненим димом — як зазвичай у цю пору ночі. Заклад майже спорожнів: пара п'яних поні допивала залишки зі своїх пляшок, грифон сидів осторонь у кутку, а ще один поні з гітарою майже повністю ховався під сомбреро. Бармен вже «мив»

підлогу відром брудної води й шваброю, яка явно бачила кращі часи, але Джемда Гана це зовсім не хвилювало.

- Ще! - він слабо підняв порожню склянку, дзенькнувши синьою соломинкою, що стирчала з неї. Але склянка так і залишилась порожньою. - Гей, син мула, я сказав — ще!

Він замахав склянкою швидше, але це теж не спрацювало. І це дратувало.

Бармен — сріблястий жеребець із чорною гривою — підійшов до столу варті й поставив перед ним Спаркл-Колу.

- Гей, брате, тихіше, будь ласка. У мене клієнти нагорі сплять.

- Та завали пельку, Блекі, - пробурмотів Джемд, - і налий у склянку чогось міцного. Я не можу повірити, що вона мене кинула...

Молодший брат зітхнув і підсунув Спаркл-Колу до морди Джемда.

- Ой, та будь ласка, Джемде! Забудь її вже й іди спати. Дивись, можеш скористатися моєю кімнатою нагорі, гаразд? Просто припини пити — це тобі зовсім не допомагає.

Вартовий спробував підняти голову, щоб глянути братові в обличчя, але вона вперто не хотіла відриватися від столу.

- Ти ж знаєш, що бар наполовину мій, правда, Блекі?

- Так, але ти приходиш сюди лише щоб скиглити про своє життя, тоді як мені доводиться, дай подумати... обслуговувати клієнтів і відганяти галасливих плаксіїв, які розганяють тих небагатьох поні, що справді платять за випивку! - Блек Гет грюкнув копитом по столу. - Чесно, Джемде, ти інколи буваєш королівським занудою.

Джемд махнув копитом, відганяючи брата, мов настирливу муху.

- Відвали, Блекі. Мені погано, як гною, і я не хочу, щоб ти був поруч. Я хочу бухло.

- А я думаю, тобі краще пройтися містом, Джемде. Сидіння тут не зробить тобі легше.

- Замовкни й налий мені ще Дикого Пегаса, Блекі...- Джемд знову підняв порожню склянку, не відриваючи морди від столу. - Як вона могла...

Зрештою Блек Гет зірвався:

- Та годі, Джеймі, давай будемо чесними! Ми ж говоримо про Хеппі — найбільш суч...

ХЛЯСЬ!

Джемд Ган потер праве копито й подивився вниз на розпластане на підлозі бару тіло брата.

- Знаєш що, Блекі? Ти помилявся. Залишатися тут мені справді допомогло... навіть дуже допомогло.

Жеребець вийшов надвір.

- Дякую, молодший братику...

День 7 — Час приблизно 3:15 НОЧІ — Локація: Тунель
Соляріс, Тунельне Місто.

- Слухай, Паппі, якою була Еквестрія двісті... е-е... до того, як ти поїхала з Кантерлоту?

Кобилка насупилась, намагаючись знайти гідну відповідь.

- Зеленішою.

- О... зеленішою...

- Ага. Мама була чимось на кшталт солдата, але на війну вона насправді не ходила: вона добре лагодила речі, тому інколи брала мене з собою, бо це було не небезпечно. Я бачила багато класних місць: лєтовище для пегасів, одне велике підземне місце, яке вона називала «стайня», але воно зовсім не було схоже на справжню стайню... і я була в Понівілі, і ще в купі інших місць... - кобилка на мить замовкла, обмірковуючи сказане. - Вони, мабуть, десь ще, бо цей Біг 52, про який усі говорять, не такий уже й класний. Тут немає зелених пагорбів, ані гарних будинків чи милих місць, повних щасливих поні.

Тріггер відчула, як у горлі стискається клубок.

- Ти... ти можеш не говорити про це, якщо не хочеш...

Паппі подивилась на єдинорога з легким подивом.

- Чому? Просто це місце не таке гарне, як багато інших

міст, які я знаю... може, коли я знайду маму, то покажу тобі ті красиві місця... справді, я не розумію, чому ти наполягаєш жити тут, коли є мільйон кращих місць...

- Е-е... ну... чому б і ні... але, тим часом... можеш розповісти мені щось про Понівіль?

- Звісно! Це наймиліше, найсолодше, найкольоровіше місто, яке я коли-небудь бачила! Там жила Пінкі Пай, перш ніж переїхати до Кантерлоту! Мамі треба було зробити деяку роботу для гарних поні, і ми прожили там ціле літо! Там було повно друзів, і були дерева, пагорби, супер-дупер кольорові будиночки і місце, яке називалося Бутик Карусель! Але це не була справжня карусель, це просто назва... - Паппі насупилась. - Я кажу це, бо коли я спитала, чому карусель насправді не крутиться по колу, всі засміялись, а мама мене обійняла і була щаслива, а я почувалася трохи дурненькою, тож... е-е... не питай, чому вона не рухається, гаразд?

Хеппі тихенько хіхікнула й кивнула.

- Не хвилюйся, не питатиму.

- А потім там була велика яма посеред найбільшого яблуневого саду, який я коли-небудь бачила, і був будинок у хмарі, схожий на замок, але з райдужними водоспадами! І... і крамниця, де продавали пера й дивани! - Паппі зупинилась і уважно подивилась на вираз обличчя Тріггер. - Ем... я сказала щось не так? Чому ти плачеш?

- Я... я не плачу, просто щось в оці...

- Приві-і-і-іт, кобилки та жеребчики! Р7 на зв'язку!
Раптом усі екрани в кімнаті стали рожевими, кожен з них показував логотип із семи пов'язаних повітряних кульок.

- О, привіт, міс Войс! Дякую, що прийшла! - Паппі помахала копитцем у бік найбільшого термінала, де кульки зникли, поступившись місцем потоку командних рядків.

- Дякую, що знайшла мені новий дім, Паппі! Тут набага-а-ато краще, ніж у тому дурному Куполі, де все розвалювалось! Так, подивимось, що тут у нас... о, геотермальні станції, роботи обслуговування офлайн... я це полагаджу... дивіться-но! Купа засекречених даних і... червона тривога безпеки? Як я взагалі це пропустила?

Голос на мить замовк.

- Щось не так, міс Войс?

- Та ні, просто потрібна авторизація від якоїсь великої шишки з Соляріс Inc., щоб зняти тривогу, але хтось уже відкрив у програмі бекдор, і я можу цим скористатись. Це займе лише хвилинку.

Тріггер була трохи здивована: вона ніколи не любила роботів, але цей здавався дружнім, а Паппі його добре знала, тож вона вирішила почекати й подивитися, що буде.

Сама ж Паппі почувалася абсолютно спокійно: кобилка сиділа перед великим екраном зі своєю звичною наївною вірою в те, що все навколо обов'язково буде

добре.

- Окі-докі, а тепер можеш подивитись, чи моя мама
десь тут, будь ласка, Паппі?

- Червону тривогу знято, всі системи зелені, двері
безпеки відчиняються за п'ять, чотири... Ох, не знаю,
Паппі, у цьому мейнфреймі величезна база даних, і я не
можу перевірити всі записи без авторизації... о, зачекай,
ігноруємо це! Ось тут я знайшла захищені файли з
датами через три тижні після Дня Нуль... але мені
потрібен код доступу, щоб їх відкрити.

Кобилка підняла копитце.

- Я знаю цей! Паппісмайлз!

Хеппі зітхнула.

- Ну, Паппі, твоє ім'я ж не може відкривати все підряд,
ти ж...

P7 перебила вартову:

- Код доступу прийнято. Є два записи, я виводжу їх на
великий екран просто зараз.

Жовта кобилка подивилась на текст і насупилась,
намагаючись прочитати, але цього разу він був занадто
довгий для неї.

- Ем... можна мені трошки допомоги?

Єдинорога сіла поруч із Паппі й обійняла її за шию
теплим, ніжним копитом.

- Звісно, маленька. Я прочитаю їх тобі, добре.

День 18.

Якщо я ще маю право молитися Селестії, то сподіваюся, що ті яйцеголові зі *Стейбл Тек* зробили свою роботу краще, ніж ці... е-е, мули, так, Паппі, тут написано «мули»... з *Соляріс Інс*. Вони примудрилися спроектувати аварійний протокол, який передавав усі пріоритети технічному персоналу, але забули запрограмувати сентинелів так, щоб ті не вбивали всіх інших на місці. - е-е, це слово нічого не означає, Паппі, їдемо далі... - У будь-якому разі, тепер тунель безпечний. Я розіб'ю тут табір і кілька днів чекатиму на свою команду, паралельно збираючи все корисне для переходу через пустелю.

Майже друга ночі, а я не можу заснути. Я так за нею сумую. Я знаю, що вона в безпеці всередині Стайні, але все одно чую, як вона кличе мене — бо боїться темряви або через кошмар. Потім я прокидаюся і розумію, що це був лише сон. - *Чорт... так, чорт*. - Мені треба чимось себе зайняти, інакше я зйду з розуму. Я ненавиджу Еквестрію. - *А, ця частина — просто маленька молитва Богиням*.

Рейні Дейз.

Тріггер зітхнула. Коли місіс Рейні Дейз писала цей запис, вона й гадки не мала, що її донька колись буде його читати...

- Ну що ж, схоже, вона все-таки рушила на південь... подивимось, чи є щось корисніше в іншому записі.

Голос Р7 перервав обох поні:

- Гей, Паппі, ти випадково не пам'ятаєш пароль для Головної Пісочниці, будь ласочка?

Кобилка на мить постукала копитцем по шолому, задумавшись.

- Магента? Ні, почекай... Аґата!

- Дуже дякую, сонечко! Я б тебе так міцно обійняла — давай зробимо так: обійми себе й уяви, що це я! Ось твій другий запис. Я трохи зникну — піду сунути носа туди, куди не слід. Розважайся і не бешкетуй!

День 21.

Я нарешті готова вирушати. Схоже, ніхто не рухається в цьому напрямку — можливо, я єдина, хто вижив у цьому районі? Не знаю, але перевіряти свою вдачу я не хочу. Я зроблю обхід, щоб оминути Сан-Сіті: місто сильно постраждало, і минулої ночі я бачила в пустелі гнітюче сяйво саме там, де воно мало б бути. Якщо пощастить, за кілька днів я буду на аеродромі *Синє пір'я*. Вирушаю з першим світлом.

Я знову тут, знову не змогла заснути: ще один кошмар. Я ніяк не можу позбутися снів, у яких Паппі лежить мертва на кухні. - *Чорт, Паппі, чорт... Ти любиш іриски? Гаразд, гаразд, я читаю далі!* - Ці сни... вона ж у безпеці, я в цьому певна, вона ніколи б мене не послухалась. Чому ж мені постійно вона сниться? Я знайшла якісь пігулки і думаю, що деякі з них можуть

допомогти мені заснути. Якщо цей кошмар повториться, я почну їх приймати.

Рейні Дейз.

Паппі обіймала кобилу-вартову, притискаючи свій шоломований писок до спини Тріггер.

- Що сталося, малечо? Вона просто сумує за тобою, але ж з тобою все гаразд. Коли ти її знайдеш, вона побачить, що ти в безпеці, і поганих снів більше не буде, правда ж?

Говорити таку безсоромну брехню фізично боліло серцю Хеппі, але Паппі зараз потрібне було будь-яке підбадьорення.

- Я... я не хороша поні, міс Хеппі... Я не пішла в таємне місце, бо хотіла подивитися на феєрверки! - кобилка голосно заридала. - Я погана поні! Мама буде на мене сердита!

Тріггер обійняла кобилку у відповідь, намагаючись її заспокоїти.

- Ну-ну, не хвилюйся... Твоя мама ж казала, що рушила на південь, так? До місця під назвою... е-е... *Синє Пір'я* щось там... Здається, ми називаємо його Раст Манор, туди легко дістатися: воно одразу за Сан-Сіті. Я впевнена, вона дуже зрадіє, коли побачить тебе.

Навіщо я даю надію цій бідній істоті? Її мати мертва вже двісті років — що я роблю?..

Паппі подивилась на кобилу тими двома великими сяючими рожевими очима, тепер наповненими новою надією.

- Справді? Вона буде там?

- Я... я не знаю, чи вона все ще там, але ж ти хочеш іти її слідами, так? Якщо хочеш дізнатися, що з нею сталося, треба йти стежкою, поки вона ще свіжа!

Так, Хеппі... свіжа, всього якихось двісті років.

Кобилка знову усміхнулася.

- Правильно! Я дісталася сюди без жодних проблем, я можу йти за мамою куди завгодно! Дякую, міс Хеппі! Ви — найкраща поні!

P7 знову втрутився:

- Чудово, я закінчила інвентаризацію. Ті хлопці з *Соляріс* непогано тямили в концепції «кінця Еквестрії»: це місце напхане лабораторіями та складськими силосами з такою вогневою міццю, що вистачило б на друге шоу для тих, хто вижив! А, і Паппі, здається, ти мала на увазі Пінкі Пай.

Паппі підняла голову.

- Га?

- Все дуже просто, моя маленька подруго: під горою є рівні й рівні складів, заповнених військовим спорядженням, готовим до використання. Там стільки вогневої сили, що її вистачить, аби вбити кожного мешканця Еквестрії щонайменше двічі.

- А... «вбити» — це типу... дуже сильно зробити боляче? - невпевнено спитала кобилка.

- Ноу-пі, мо-пі: я маю на увазі *надто* сильно зробити боляче! Щось на кшталт вечірки настільки великої, що наступного дня вже не залишиться нікого, хто зміг би про неї розповісти.

- Е-е... пінкобот-вечірка? - спитала Паппі, вже боячись відповіді.

- *Пінкбот*: файл не знайдено.

Паппі на мить задумалася.

- Окі-докі, а що саме роблять ці штуки?

- Наведу кілька прикладів: багатозарядна плазмова бойова частина дальньої дії. Ця крихітка може вразити п'ятдесят шість різних цілей самонавідними незалежними мікроракетами з високою пробивною здатністю. Кожна ракета легко прошиває стіну бункера і наповнює його плазмою, піднімаючи температуру на кілька сотень градусів і вбиваючи всіх усередині. Генератор мультипортальної дестабілізації розчленовує всі живі цілі в радіусі ста метрів; очевидно, це теж убиває поні. «Шоколадний хаос» — це магічна енергетична гармата, що перетворює кров цілі на шоколадне молоко... ефект зворотний, і за півгодини кров повертається до нормального стану, але жертва помирає майже миттєво після влучання.

Паппі перервала перелік:

- Добре-добре, я зрозуміла!

- Чудово. То що робимо? Ти тут головна...

На цих словах Тріггер підняла копито, намагаючись зупинити кобилку, перш ніж та скаже щось дурне, але вона не встигла.

- Викинути це все. Зробити яму й викинути туди все, збудувати над ямою будинок, а потім загнати всіх ботів усередину будинку, щоб більше ніхто й ніколи не постраждав.

- Технічно все це вже в величезній ямі під горою... Я можу підірвати ліфтові шахти та тунелі між сховищами, щоб запечатати їх назавжди, хіба що хтось викопав всю гору цілком.

- Зроби це!

Хеппі видихнула з довгим полегшенням.

День 7 — Час приблизно 3:30 ночі — Локація: Тунельне Місто, північна гілка Біг 52.

Джемд Ган знову вдарився головою об металеві двері тунелю.

- Чорт, я ж знав, що мав її зупинити... чорт, чорт, ЧОРТ!

- Знаєш, Джемде, двері не відчиняться магічно лише тому, що ти їх б'єш лобом... - Блек Гет сидів поруч зі

вартовим, досі потираючи праве око. - Гадаю, я це якось заслужив... хоча це не означає, що я тобі колись не відплачу.

- Та заради Луни, Блекі! Приклади стейк до ока й іди спати, дай мені побути в жалю на самоті!

Сріблястий жеребець сперся на стіну й позіхнув.

- Не можу. Не залишу старшого брата в такому стані. Та й, до речі, я ще місяцями з цього сміятимусь.

Джемд фиркнув.

- Я завжди підозрював, що наша мати була сукою, але тепер впевнений: Хеппі зникла, а ти думаєш про сміх! Хочеш ще один синяк під оком, чи цього разу втечеш на своїх копитах?

- Гей, заспокойся, блін! Все одно ти нічого не зможеш зробити, поки ці малюки стоя... ООЙ!

З металевим гуркотом величезні двері почали підійматися, і Блек Гет гепнувся на круп.

- Що за хрін!?

Двоє поні недовірливо витріщилися на гігантський металевий шлюз — монстра завтовшки понад метр, що повільно зникав у стелі тунелю. Щойно перші двері повністю відкрилися, друга пара від'їхала в боки стін.

Минуло майже пів хвилини, перш ніж Джемд знову зміг заговорити.

- Це... це реально? Ущипни мене...

КЛЯЦІ!

- Ти, син гулів, я ж сказав — *ущипни!*

Блекі хіхікнув.

- Я ж казав, що винен тобі один... а ти ще казав, що вона точно мертва...

Обидва жеребці зайшли в тунель, ігноруючи скелети. Блек Гет підійшов до воза, всіяного отворами від куль, і почав ритися в ньому.

- Вау, глянь, скільки тут добра! Здається, цьому місту нарешті щось перепаде!

Джемд пройшов трохи далі, спостерігаючи, як у тунелі одна за одною спалахують лампи, освітлюючи неосяжну довжину шестикілометрового підземного проходу. З відкритої вентиляційної решітки в стелі звисала мотузка; його крок перейшов у галоп, і він рвонув углиб гори.

- Гей, старший! Не лети так! Треба покликати інших вартових!

- Та до біса вартових! Я п'яний і закоханий! - голос жеребця луною рознісся тунелем.

Блек Гет зітхнув і побіг за братом.

- Хоча б зачекай на мене, раз я вже тут!

День 7 — Час приблизно 9:00 ранку — Локація: Торгова Станція Південний Тунель, південна гілка Біг 52.

Тріггер Хеппі обійняла Паппі й поцілувала її в шолом; лоша спробувало вирватися з невдоволеним виразом.

- Фу, цьомки! Не при всіх же!

Навколо жовтого лошати зібралося з десяток поні: усі міські вартіві та чимало мешканців Тунельного Міста. Кобила, яка виконувала обов'язки місцевої влади, виголосила коротку промову й вручила Паппі торбинку з кришками, після чого Тріггер Хеппі провела її до південного виходу з тунелю.

Перед двома поні простягалася безкрая країна піщаних дюн, подекуди перерізаних червоними скельними утвореннями. Вдалині можна було розгледіти розмитий силует міста, але пісок, що нісся вітром, робив майже неможливим зрозуміти, чи то справді місто, чи просто примха природи.

- Отже, Паппі, ми на місці: це Зміїна Пустеля. Тепер я поясню, як дістатися до Раст-Манору. Ти слухаєш?

Лоша усміхнулося й підстрибнуло.

- Ага, місіс красуня Хеппі!

- Чудово. Пустеля — територія Піщаних Мітельників: здебільшого це збирачі, які постійно кочують між таборами, викопуючи з-під дюн усе корисне. Зазвичай я б застерігала тебе від них, бо вони іноді грабують, особливо самотніх мандрівників, але не думаю, що вони спробують пограбувати тебе: Мітельники — дуже

забобонне плем'я й, ймовірно, вже знають про тебе від Самотнього Поні.

Паппі кивнула.

- Гарні поні, які багато ходять, зрозуміло.

Тріггер усміхнулася.

- Є стежка, якою треба йти: її легко помітити, бо кожні п'ятдесят метрів мітельники встановили червоний прапорець. Просто йдеш від одного до іншого — і до ранку будеш у їхньому першому таборі.

Паппі насупилася й показала на значно привабливішу трасу — широку дорогу на насипі, що прямувала просто на південь.

- А чому я не можу їхати там? На скутері я буду там миттю!

- Ні, малечо: ця дорога веде просто в саме серце Сан Сіті. Сан Сіті треба уникати будь-якою ціною.

- Чому?

- Це небезпечне місце: кожен, хто туди йде, не повертається, і ніхто не знає чому! - тон Тріггер не допускав заперечень, але Паппі була не найуважнішою слухачкою.

Паппі замислено постукала по шолому.

- Ем... може, їм там так подобається, що вони не хочуть іти?

- Я... не думаю, Паппі. Коли я була такою ж, як ти, Сан Сіті було домом для племені: Іржавих Скраперів. Вони

здавна були союзниками Піщаних Мітельників. Але якось кажуть, що Мітельники знайшли щось дуже важливе, а Скрапери це в них вкрали. Спалахнула велика бійка — щось на кшталт зради, бо Мітельники спробували взяти місто нічним штурмом.

Вона зупинилася, щоб переконатися, що лоша слухає.

- І що сталося далі? - стривожено спитала Паппі.

- Під час нападу щось пішло зовсім не так, але ніхто не знає що саме. Відомо лише, що Мітельники увійшли з усією зброєю, яку мали, і не повернулися. Кожен, хто намагався дослідити місто, зник — ніби його пожерла якась таємниця. Ті Мітельники, що не брали участі в бою — переважно лошата та старійшини — зібрали залишки племені й пішли далі, намагаючись вижити.

- То вони всі були поганими поні?

Тріггер насупилася.

- У Пустці не завжди легко відрізнити добро від зла, Паппі. Щоб вижити, інколи доводиться щось залишати... робити жертви... трохи помирати, замість померти повністю.

- Що? - лоша подивилося на Хеппі з повним нерозумінням.

- Не ламай собі голову, малечо... просто вважай, що... так, вони були поганими, але не могли інакше.

Паппі похитала головою.

- Це неправда! Якщо ти злий до когось — ти злий, і все!

Без виправдань. Якщо дозволиш собі бути хоч трохи злим, то дуже швидко станеш супер-пупер злим і теж будеш поганим поні!

- Це... ти сама до такого додумалася? - з подивом і захопленням спитала Тріггер.

- Нєє, мама сказала.

Тріггер погладила Паппі по шолому, помітивши її стривожений вираз.

- Не хвилюйся: роботи не рахуються, мама не сердитиметься... ну ж бо, покажи мені гарну усмішку.

Жовте лоша усміхнулося й застрибнуло на свій скутер.

- Коли я знайду маму, я скажу їй, що ти була до мене добра! Дуже дякую, красуня поні Хеппі!

Лоша з'їхало дорогою, набираючи швидкість на спуску до пустелі.

- VI-I-I-I!

Тріггер дивилася, як фігурка Паппі зменшується вдалині.

- Мені так шкода, малечо...

- То як, Хеппі, привид чи лоша? - Джемд Ган підійшов до кобили, усміхаючись.

- Я досі не знаю... - зітхнула вона. - Єдине, що знаю: вона загублена. - Хеппі повернулася до жеребця й ледь усміхнулася. - А що з твоїм синцем?

- Братня любов, - коротко відповів Джеймі, а потім одразу повернувся до справи. - Та й хто в цьому проклятому світі не загублений? Коли новина

розійдеться, поні потягнуться до Тунельного Міста. Нам потрібно більше варткових.

- До річч... вантаж у візках треба зібрати, складувати й поділити порівну між усіма. Приглядай за Блек Гетом.

Жеребець кивнув.

- Так, не хвилюйся: інші вже тягнуть вози в місто. Деякі з них мають клейма: є караван із трьох возів Водяних Пастухів і віз Галоперів, але його врятували поні, коли намагалися захиститися від турелей. Ми їм це повернемо?

- Потрібно, хоча б як жест доброї волі. Якщо вони побачать, що їхні річч збережені, це може допомогти нам згодом. І ще — нагадай мені навчити тебе, як перезапустити тунель, якщо він знову вимкнеться.

Джеймі на мить завагався.

- Ем... щодо вчорашньої ночі... коли ти побігла за при... е-е, Паппісмайлз, а я хотів, щоб ти залишилася... ми можемо зробити вигляд, що я нічого не казав про... ну... ти знаєш?

Тріггер Хеппі хіхкнула.

- Навряд чи, казанова... це було найкривіше зізнання в коханні, яке я коли-небудь чула, і я ще все життя буду тебе за це дражнити.

Джемд застогнав, опустивши голову.

- Ох, навіщо я взагалі це питав...

- А тепер можна мені спитати?

Жеребець махнув копитом.

- Так, звісно... давай, стріляй... просто в серце...

- Я ще встигаю сказати, що теж тебе кохаю?

День 7 — Час приблизно 16:00 — Локація: Зміїна
Пустеля, гілка Біг 52 (СС)

Добрий день, лошатка, леді й кольти! З вами Самотній
Поні, і ви слухаєте Радіо 52! Єдине й найкраще радіо в
цій частині Еквестрії! Учора я йшов вулицею, і одна
кобила мене спитала: «С.П., як тобі вдається бути таким
крутим у своєму ефірі? Усі ж тебе слухають...» Ну що ж,
мушу зізнатися — це непросто, але, на щастя, я тут
єдиний клятий діджей!

Слабеньке «Йей~» з жіночого голосу перервало
монолог.

Поганий С.П., ти вжив “К-слово”! Так не можна! Не тоді,
коли нас слухає наша героїня! Так-так, я поганий поні й
маю відчувати сором. Але замість цього я зараз
почуваюся просто чудово. Знаєте чому? Не знаєте? Та й
звісно, що ні — бо я перший, у кого на столі ці ласощі:
просто з крил одного мого друга, що прилетів із півдня!
Тримайте поводи, малята, бо це — ВЕЛИЧЕЗНО!

У цей момент у радіоефірі пролунали тріск і статика, і передача стихла на кілька секунд, але невдовзі шум змінився сміхом Самотнього Поні.

Ага, я вас усіх підловив! Ви повелися! Ніхто не змусить замовкнути Радіо 52 — і вже точно не сьогодні, бо сьогодні ми святкуємо ВІДКРИТТЯ ТУНЕЛЮ! Так-так, малята, ваші вуха вас не підводять! Тунельне Місто знову в строю, жодних більше гірських перевалів і зсувів!

Бурхлива, тріумфальна музика грала майже хвилину, а діджей тим часом підспівував, імітуючи гітару ротом.

Найкраща новина відтоді, як зруйнували Карнавал! І вгадайте, хто це зробив? О так — наш янгол-охоронець, наш маленький жовтий привид! Нам знадобилося лоша, щоб урятувати всіх нас від жахливої смерті з голоду? Чорт, тепер мені сумно. Ні, серйозно: за один тиждень це маленьке чортеня врятувало три міста від їхніх найстрашніших кошмарів... ЛОША! Ну ж бо, 52-га, випрями спину й покажи характер! А поки що я тут — поклоняюся поні, якому надто мало років для такого.

Запала тиша, перш ніж голос діджея повернувся — втомлений і старий.

Прокидайтеся всі, хто мене чує. Вона — лише одна поні. Вона не може врятувати нас усіх. Ми маємо рятувати себе самі, тим, що маємо... нам потрібно просто стати кращими. Нам не потрібен ще один герой.

Заграла акустична гітара, і почалася нова пісня, але цього разу це був не запис — співав сам Самотній Поні.

*З-поміж руїн, з-під уламків
Цього разу ту ж помилку не зробим.
Ми — діти, останнє покоління,
Ті, кого вони покинули.*

*І я думаю, коли ж ми це змінимо,
Живучи в страху, поки нічого не лишиться.
Нам не потрібен ще один герой...*

- Вау! Я так сподіваюся, що знайду цю суперлошачу героїню, про яку всі говорять! Як думаєш, вона захоче бути моєю подругою? - Паппі бігла піском, прямуючи за червоними прапорцями, як і казала Тріггер Хеппі.

- Підтверджую. Зазвичай героїчні постаті схильні бути дружніми. Попередження: виявлено слабке радіаційне тло. Рівень загрози: незначний.

Паппі бігла ще деякий час, а потім нерішуче спитала:

- Ем... містере Голосе, як ти думаєш, я хороша? Мама й далі мене любитиме?

- Попередження. Ця програма не призначена для оцінки поведінки.

Паппі зітхнула з роздратуванням.

- От халепа, ти завжди ховаєшся від найважливіших питань, знаєш? - Вона вже хотіла додати щось іще, але її увагу привернула фігура на дюні неподалік від стежки.
- Гей, дивись, гарний поні!

«Гарний» поні виявився старою єдиноріжкою з білою гривною й рудою шерстю, загорнутою в плащ, що майже повністю її вкривав; за спиною в неї був перекинутий довгий карабін із важільним затвором. Коли лоша підійшло ближче, кобила просто всміхнулася.

- Ти не поспішала, маленький привиде. Я чекаю на тебе ще з полудня.

- Привіт! Я Паппісмайлз! - лоша усміхнулося й помахало копитцем. - Вибач, що я запізнилася... е-е, запізнилася на що?

Ледь помітна усмішка ковзнула обличчям старої кобили, перш ніж вона відповіла:

- Ну, звісно ж, на пригоду, малечо... ти любиш пригоди?

- Ага! Я обожнюю-обожнюю-обожнюю пригоди! Де вони? Можна мені дві? - раптом ентузіазм лошати обірвався. - Ой, ні, почекай! Мені ж треба знайти маму, мені не варто зараз йти в пригоди...

Стара кобила тихенько засміялася.

- Ох, так, ти ж вже йдеш своїм шляхом... як же я могла про це забути...

Паппі кивнула.

- Саме так, тож вибач, але мені час іти, гаразд, дякую, па-па!

- А якщо я скажу тобі, що ця пригода — про одного з твоїх друзів, який у небезпеці?

Лоша вже відбігало, але останні слова змусили його різко розвернутися.

- Мій друг у небезпеці? Хто? Чому? Де? Коли?

- Ну-ну, не поспішай так...

Паппі стрибнула старій на шию, притиснувши шолом до її морди й зазирнувши єдиноріжці просто в очі.

- Будь ласка, будь ласка, будь ласка, скажи мені, будь ла-а-а-аска!

Кобила захиталася, ледь не втративши рівновагу.

- Спокійніше, маленький привиде, я ж якраз тобі розповідала! Просто... сядь і слухай, добре? Будь чемною — і я все поясню!

- Ем... так, добре... вибач, пані гарна стара поні... -

Паппі відпустила її шию й сіла перед єдиноріжкою, яка з полегшенням зітхнула.

- От і добре. Мене звуть Лонг Ерс, і я провидиця: єдиноріжка, що здатна бачити віддалені місця й поні.

Паппі миттю підскочила на копита.

- О! А ти бачиш мою маму? Вона бачить нас? З нею все гаразд?

- Це так не працює.

Лоша знітилося й знову сіла, а єдиноріжка продовжила:

- Я приймаю певні ліки, і в снах до мене приходять видіння, але я не можу обирати, що саме побачу.

Минулої ночі мені наснився один із таких снів — і він був про тебе.

Паппі мовчки сиділа посеред пустелі, уважно слухаючи Лонг Ерс.

- Ти попросила одного дуже особливого друга про надзвичайно важливу послугу. Твоя подруга зробила все, що могла, але через дуже поганий збіг обставин вона не змогла виконати це прохання. Тож вона з'явилася мені уві сні — і я зрозуміла, що ти прийдеш сюди.

Паппі насупилася. Подруга, яку вона просила про дуже-дуже важливу річ? Вона ж нікого не просила...
Сілкі Тейл. Подивися за Генрієттою і не дай, щоб з нею щось сталося.

- Генрі? Вона в небезпеці? Де?

Кобила кивнула й вказала копитом на далекі обриси Сані Сіті.

- Боюся, орлиця підлетіла надто близько до сонця й тепер не може знайти дороги назад.

Паппі вагалася.

- Але... Хеппі сказала мені, що туди не можна! Я не хочу її ослуhatися!

Лонг Ерс знизала плечима.

- І не мусиш. Ти попросила подругу про послугу, і вона лише хотіла, щоб я тебе попередила — ось і все. Ти можеш просто проігнорувати це й іти далі своїм шляхом. Так чи інакше, моя робота завершена.

- А-але ж із Генрі щось сталося, я не можу залишити її саму, вона може поранитися! Вона... вона може плакати!

- Тоді йди до Сан Сіті й врятуй її. Але я маю тебе застерегти: Сан Сіті — це пастка, поганий сон, що став реальністю. Коли ти почнеш там мріяти, ти вже ніколи не зможеш піти.

- О, не хвилюйся, я зовсім не хочу спати! - Паппі всміхнулася, ніби це була дрібниця. - Космічний капітан Андромеда вирушає на порятунок!

Лоша помчало геть, у бік міста за дюнами.

Лонг Ерс дивилася їй вслід, доки жовта постать не перетворилася на сіру цятку серед піску, а потім дістала з торбинки пігулку й проковтнула її, запивши ковтком молочної настоянки. Коли стара кобила кліпнула очима, вона побачила полум'я, що здіймалося над містом, і почула звуки бою.

- Що я бачу? Минуле чи майбутнє?

Поряд пролунав хихіт.

- Вона жвава, завжди усміхнена — вона мені подобається! Якби ж більше поні були такими, як це лоша, а не вічно похмурими...

Кобила прошепотіла:

- Чи може живий кошмар принести мир? Я не впевнена...

- Не питай мене: я всього лише видіння, спричинене твоїм надмірним вживанням галюциногенів! Справді, це тобі мало чим допоможе. Події все одно відбудуться так само, навіть якщо ти їх побачиш заздалегідь, і ти навіть не зможеш відрізнити те, що ще станеться, від того, що вже сталося.

Стара єдиноріжка зітхнула.

- Ну, можливо, ти маєш рацію... ходімо додому.

- Так, ходімо. Це лоша якось дасть собі раду.

Розділ 9: Сонячне Місто.

Сан Сіті — це більше, ніж просто місто: це ліки від занепаду понячого роду.

День 7 — Час приблизно 11:00 вечора — Локація:
Передмістя Сан Сіті, гілка Біг 52 СС.

Подорож до міста була довгою, і коли Паппі дісталася перших будинків, темрява вже накрила вулиці. Сонячне Місто складалося з центрального скупчення торгових і адміністративних будівель, оточених житловими кварталами. Однак у жодному вікні не було світла, і не видно було жодних ознак життя. Район, яким бігла Паппі, майже повністю розтягнули на будівельні матеріали: залишилися лише скелети будинків, що спочивали в усюдисущому піску. Це був мов цвинтар, заповнений останками того, що колись називалося «домом».

Паппі не дуже хотіла визнавати, що все ще трохи боїться темряви, але це місце надто нагадувало її перший день апокаліпсису, щоб просто знизати плечима й іти далі.

- Чому тій курці знадобилося бути в небезпеці в такому страшному місці? Дурна Генрі, тут же нікого немає! Чому вони називають це містом, якщо воно порожнє?

З кожним кроком вона заходила все глибше в це лячне місце. Куди поділися всі барвисті вивіски? Паппі рідко виходила надвір уночі, але вона була майже певна, що місто не повинно виглядати так... Вона хотіла увімкнути музику, щоб заглушити виття вітру між кістяними будинками, але радіо змовкло, щойно вона дісталася околиць Сан Сіті, і ця неприродна тиша змусила її відчувати самотність.

- Гей, містере Голос, ти тут?

У відповідь скафандр видав лише тріск статички.

- *Фззт — кація Ббззз — зруй — електр — шкряк — зава — Бзап! — мож — тримати го — Бзззт! — інтерфейс...*

- Ех, він знову буркотливий... - насупилася Паппі й рушила далі.

На дисплеї шолома почали з'являтися письмові попередження, але швидко прокручувані технічні повідомлення для лошати, яке й без того читало по складах кожну літеру, були марною справою. Тож Паппі залишилася зовсім сама: радіо зникло, містер Голос зник — усе було так само, як у ті ночі, коли вона намагалася заснути, а в кімнаті було надто темно й вітер за вікном видавав дивні звуки. У такі моменти вона ховалася під ковдрою й кликала маму, доки та не приходила, не тулилася до неї й не співала колискову, щоб Паппі стало тепло й безпечно.

Паппі спробувала щось заспівати, але єдине, що спало їй на думку, — це пісня злої чарівниці, і ні, це зовсім не допомогло.

Кроки маленької поні відлунювали в її голові, мов удари барабанів, коли вона блукала нескінченним лабіринтом однакових вулиць, а кожне порожнє вікно відбивало її моторошне рожеве світіння. Що це було? Може, містер Хорс Тайл повернувся з могили й іде за нею? Навіть містер Хорс Тайл зараз був би бажаним...

Далекий металевий скрегіт прикував Паппі до місця. Її круп гепнувся об асфальт, і вона повністю завмерла.

- Щ-щ-щоцебуло!?

Звісно, битися з хулігботами й ганятися за мамою було не страшно; навіть зустрічі з гуль-поні лякали, але принаймні ти знав, із чим маєш справу... Та це було інше. Порожнє місто з порожніми будинками, порожніми дорогами, темна, захмарена ніч — і ще й примарні звуки? Чому вона взагалі згадала про привидів? Ні, ніяких привидів, погані привиди!

Чому вона зійшла з червоної стежки? Пані гарна поні Хеппі казала їй не сходити зі сліду, але ж вона мусила допомогти тій дурній курці... а тепер темно, і страшно, і Паппі так сильно сумує за міс Сілкі Тейл!

Лоша притиснулося до дороги й опустило вуха, намагаючись просто зникнути.

- Н-новий план: чекаємо тут, поки не настане день!

Ще один скрип пролунав порожніми вулицями — мов стогін замученої душі.

- АААААААА!

Паппі підскочила на всі чотири копита й помчала швидше, ніж Рейнбоу Деш на Забігу Листя.

- Новітній план! Ми звідси тікаємо до самого ранку!

Сонячне Місто — 1

Паппі — 0

День 8 — Час приблизно 8:00 ранку — Локація: Сан Сіті, гілка Біг 52 СС.

Вдень місто було дуже схоже на передмістя Солт-К'юб-Сіті або навіть Кантерлота; зовсім не страшне — просто... потворне. Паппі здивувалася, чому так злякалася вночі. Яка ж вона була дурненька поні!

- Бачиш, містере Голос? Тут зовсім нема чого боятися! Це просто ще одне місто — з поламаними будинками, розбитими дорогами і...

На мить погляд Паппі впіймав силует летючої поні.

- І гарними пегасиками! Ура!

Лоша зірвалося в галоп, переслідуючи летючу постать.

- Гей! Гей, містере пегасе, зачекай мене! ЗАЧЕКАААЙ!

Мчачи щодуху й дивлячись у небо, Паппі не стежила за дорогою й врізалася в іншого поні просто посеред вулиці.

- Ай! Чому ти не дивишся, куди йдеш? Я тут бігла раніше за тебе!

Тим поні виявився дорослий земний жеребець із коричневою шерстю й чорною гривою. На спині він ніс відра, повні цегли й будматеріалів, але тепер усе було розсипане по асфальту. Паппі миттю підскочила, готова драпануть, якщо старший поні розсердиться, але той лише поставив відра й почав мовчки збирати розсипане.

- Ем... так, краще вже мовчи... і не стій більше посеред дороги, як дурна статуя! - Паппі висунула язика, але помітила, що земний поні взагалі не звертає на неї уваги. Насправді він здавався трохи... ну... як би це сказати...

- Ем, вибач, містере поні, ти глухий? Я Паппісмайлз і я шукаю свою маму... ну, зазвичай я її шукаю, але сьогодні я рятую свою подругу Генрі, яка прийшла сюди й у неї якісь проблеми, але я ще не знаю які. Ти її не бачив? Вона курка, але вона не хоче, щоб я її так називала, але ж, ну, гей, у неї дзьоб і пір'я і все таке, тож вона точно курка. Колись я знала одну поні, яка була зеброю, і я не знаю, чому поні не люблять зебр, але та зебра теж не хотіла, щоб її називали зеброю, але всі все одно так її називали, тож, може, Генрі така сама, може, тут просто не люблять курок... не знаю...

Паппі йшла слідом за земним поні, поки той, не промовивши жодного слова, зібрав усе розсипане й

рушив до центру міста. При денному світлі Паппі побачила, що за зовнішніми межами міста будинки були повністю розібрані, залишивши величезну рівну територію, пересічена складною мережею вимощених вулиць — кільцем щонайменше двісті метрів завширшки навколо центру. Це виглядало як нічийна земля, але насправді було результатом методичного демонтажу кожної будівлі — цеглинка за цеглинкою, а не простого зрівнювання із землею. Руїни навіть не використовували як оборонні позиції: будинки розібрали до самих фундаментів.

Паппі зупинилася й із подивом втупилася в сяюче місто посеред порожнечі.

- Вау, у вас тут нарешті гарне місто, мені подобається!

Просто перед жовтим лошам стояло місто старих часів: маленькі будинки з пофарбованими стінами й чистими вікнами, без дірок у дахах і дощок на дверях.

Паппісмайлз дивилася на поні, що ходили туди-сюди й щось переносили — це було живе місце: кожен був чимось зайнятий, навіть лошата й пегаси. Гарні будинки, гарні хмарочоси; хай сади й були трохи пожовклі, але там була справжня трава, а подекуди навіть дерева. Паппі не дала б цьому місту більше ніж шість із десяти, але, гей, це було перше місто на її шляху, яке взагалі заслуговувало на оцінку!

- Серйозно, Хеппі була супер-неправа... - Паппі потрусила слідом за коричневим поні. - Поні, які сюди прийшли, просто так сильно це місце полюбили, що не захотіли йти! Я, як завжди, була права, ха! От тобі, міс

Хеппі! Шкода тільки, що ти не дуже балакучий, містере гарний поні...

Ні, зовсім не балакучий. Тож Паппі вирішила залишити земного поні й побродити самій, щоб краще все роздивитися. Місто й справді було гарним і нагадувало деякі місця, де вона бувала з мамою: після восьми днів Пустки опинитися в такому приємному місці було освіжаюче, навіть якщо з цими поні було щось не таке, що Паппі не могла збагнути.

Жовте лоша шукало когось, із ким можна поговорити, й помітило грифона, що сидів на даху й міняв пошкоджену черепицю.

- Гей, містере курко, ти не бачив мою подругу Генрі?
Вона теж курка!

Жодної відповіді. У цьому місці всі або глухі, або просто дуже неввічливі.

Паппі побачила єдинорожку, яка поливала дерево, й підійшла до неї.

- Ем, вибачте, міс гарна поні, ви не бачили курку на ім'я Генрієтта, будь ласка?

Знову нічого. Роздратування лошати зростало. Було очевидно, що так справа не піде — потрібен був кращий підхід.

- Ем... вона ще наполовину киця.

Єдинорожка й далі поливала дерево, але цього разу Паппі не збиралася здаватися: вона фізично стала між

деревом і поні, зазирнула їй просто в очі й... і... ЙОЙ!
- Ем... у вас очі... ну... дивні...

Погляд кобили був косоокий і відверто тупий.

- А як ви робите цей фокус із очима? - Паппі спробувала звести очі й ледь не гепнулася на круп. - Це складно! Як ви взагалі дивитеся прямо з такими очима?

І знову — повний ігнор. Кобила кілька разів спробувала обійти Паппі, але жовте лоша вперто ставало між нею та деревом; зрештою та просто облила Паппі водою й пішла.

Паппі була мокра й зла.

- Гей, це зовсім не гарно! Що з усіма тут не так? Чому ніхто не хоче зі мною говорити, я що, смерджу?

Лоша спробувало понюхати себе, але це було марно — вона ж була запакована в костюм.

Пів ранку Паппі блукала районом, намагаючись знайти когось, хто заговорив би з нею, але всюди було те саме: у всіх косі очі, і ніхто її не слухав — навіть гультяї.

Вона пригадувала щось подібне: якийсь фільм із дивною назвою, який мама не дозволяла їй дивитися...

метро-не-пам'ятаю... але коли вона спробувала його подивитися, то він був смертельно нудний. Це місто було таким самим: наче викривлене віддзеркалення комори жахів, де розваги могли тебе вбити, а тут — нудьга могла перетворити тебе на камінь.

Її дослідження завело лоша глибше в місто, й ніхто не намагався її зупинити чи хоча б помітити. Навіть коли

Паппі підходила до інших лошат і намагалася з ними погратися, вони просто продовжували працювати. Вона дуже старалася завести друзів: пропонувала ігри на кшталт «приший поні хвіст» або навіть щось екзотичне — «космічні поні й томатні прибульці», але марно. Тепер вона почувалася ігнорованою й трохи сумною.

- Містер Голос зник, Генрі ніде нема, а всі гарні поні вдають дурників і не хочуть зі мною говорити. Це найгірше місто у світі! Кому потрібні гарні будинки й дерева, якщо тут зовсім немає веселощів? Чому всі поводяться так дивно?

Паппі зітхнула. Вона точно знала, що в кожному місті є хоча б мер чи хтось такий. Можливо, якщо вона знайде цього важливого поні, то отримає відповіді. Зазвичай важливі поні жили в центрі міста, а це було добре, бо навіть для дурненької поні знайти центр Сонячного Міста було легко: ті гігантські хмарочоси важко було не помітити.

Маленьке лоша протрусило повз житлову зону й дісталася чудового, доглянутого кварталу високих будівель зі скляними стінами й мальовничими статуями Селестії та Луни. Навколо мармурових принцес били фонтани з чистою водою, а просто в центрі всього височіла велика металева вежа — ніби фокусна точка для всього міста. Паппі підняла голову, роздивляючись будівлі: їх було з пів дюжини різної висоти, але одна виділялася блискучою металевою конструкцією. Вона виглядала як спіраль, що зростала в небо поверхів на

двадцять, а потім різко обривалася великою платформою, мов гігантський гриб.

- Оця виглядає простою! - Паппі рушила до вежі, але раптом її підняли в повітря й віднесли геть. - Що-о?

Лоша викрутилося й побачило, що дорослий поні тримає її за шкірку на загривку й несе назад, у бік житлових районів.

- Гей! Пустити! Злий поні, я хочу до блискучої вежі! Мені треба побачити мера! Це важливо, ти, дурний косоокий поні, ти мене чуєш?!

Поні поставив Паппі просто за межами міста, в нічийній землі, залишивши протестуюче лоша кричати йому вслід.

Сонячне Місто — 2

Паппі — 0

День 8 — Час приблизно 14:00 — Локація: Сан Сіті, гілка Біг 52 СС.

Паппі з рішучим виразом мордочки підглядала за поні, що працювали: вони не хотіли пускати її до міста й не пояснювали чому, але їй *потрібно* було якось туди потрапити... Можливо, варто діяти розумніше —

замаскуватися? Наприклад, сомбреро, пончо і, може, акордеон... Так, це могло б спрацювати! Але де ж у такий час взяти фальшиві вуса?

Раптом увагу лошати привернула ще одна летюча постать у небі. Паппі вже звикла до того, що пегаси безупинно літають навколо зовнішньої частини міста, але це було щось інше: грифон. Маленький грифон у знайомій броні...

- Генрі! Гей, Генрі, зачекай!

Ні, навіть її най-найкраща подруга тепер її не слухала. Паппі засмутилася б, якби не була зайнята спробами привернути увагу Генрієтти.

- Камінь!

Камінь Долі вплив до копитця Паппі. Вона мить прицілювалася і-і-і...

- В яблучко!

Грифон видала панічний крик і зірвалася з неба, падаючи вниз, мов... ну, власне, камінь, у який її влучили.

- Не хвилюйся, я тебе зловлю, Генрі!

Паппі рвонула в галоп, намагаючись перехопити пернату подругу до того, як та вдариться об землю. Тим часом Генрієтта відчайдушно борсалася, намагаючись відновити контроль, але була приголомшена — усе, що вона могла, це спробувати впасти на щось м'яке... Але на що? На краю зору з'явилася жовта пляма. Жовта пляма, яка кричала й дуже швидко рухалася.

- Я тебе спіймала, я тебе спіймала, я теее....

ТУП!

- Ай!

- Йов!

Молодий грифон кліпнула очима, дивлячись на Паппісмайлз.

- Якого біса ти тут робиш, Паппі? Це місце небезпечне, тікай! Тут є дивний гул, що...

Генрієтта зависла з порожнім поглядом і миттєво замовкла; тонка цівка крові з рани на голові стекла їй по дзьобу, але вона, здається, цього навіть не помітила.

- Генрі, я нарешті тебе знайшла! Сілки Тейл сказала, що ти в небезпеці, і... ГЕЙ! КУДИ ТИ ЗІБРАЛАСЯ?!

Грифон розкрила крила, готуючись знову злетіти, але лоша обхопило копитцями Генрі за шию й міцно вчепилося.

- Навіть не думай тікати! Ми зараз забираємося з цього дурного місця, і ти полетиш зі мно-о-ою-ю-ю!

Генрієтта була більшою й сильнішою за Паппі й, здається, не мала жодних докорів сумління, коли грубою силою відштовхнула її, знову здіймаючись у повітря. Лоша кілька разів перекинулося через голову, доки воно не опинилося сидючи в купі уламків у нічийній землі — знову зовсім саме.

- Що за... що з нею щойно сталося? Ще вчора вона була вся така «давай працювати разом», потім її поранили, я їй допомогла, а тепер вона тільки накричала на мене й полетіла геть... Це несправедливо, зовсім несправедливо!

Гаразд, якщо вона не хоче бути моєю подругою, тоді я хочу повернути Сілкі Тейл!

Паппі кинулася назад до міста, шукаючи свою колишню подругу, але майже одразу зупинилася й замислилася.

- Але ж я подарувала їй Сілкі... Я не можу забрати подарунок назад... Але я хочу повернути своїх друзів. Хоча б одного.

Паппі похитала головою.

- Ні! Я хочу обох! Я не піду звідси без Генрі і без Сілкі Тейл! Мені просто потрібен кращий план!

Але який? Вдень поні всюди й не пускають її до міста, а вночі тут так страшно... чи ні? Зрештою, це ж не місто-привид...

Лоша знову сіла просто за межами міських кордонів і дивилася на не дуже вже й гарних поні, що безкінечно й бездумно працювали. У неї з'явився геніальний план... Тепер залишалося лише повернути Камінь Долі й дочекатися ночі.

Напівсховавшись за купою уламків, Паппі причаїлася, готова до вирішального удару.

- Скоро...

Сонячне Місто — 3
Паппі — 0

День 8 — Час приблизно 21:00 — Локація: Центр Сан Сіті, гілка Біг 52 СС.

Маленька кобилка кралася в темряві, повзучи животом по землі й притискаючи вуха.

- Крадькома-крадькома... - прошепотіла вона кілька слів, не більше.

Точно як ті східні поні, що робили всілякі круті штуки, про які їй розповідали, але яких вона ніколи не бачила, бо мама казала, що це насильство... іноді мама була занудою. Але зараз це не мало значення, бо Паппі була кобилкою з місією, і вона мусила зосередитись, бути супертихою й рухатись, мов тінь вночі!

У жовтому костюмі.

З рожевою світною акваріумною кулею замість шолома.

- Крадькома-крадькома...

План був простий: пробратися повз ворожі лінії, знайти боса цього місця, сказати йому, що його місто смердить, потім знайти Генрі й втекти в захід сонця — як у тому суперкрутому фільмі з Поуном Вейном.

Але спершу — засунути носа в суперкрасиве місце з хмарочосами й хоча б раз покататися на ліфті. Гаразд,

якщо чесно — кататися на ліфті, доки він не розплавиться.

Вночі місто було повністю порожнім: усі поні десь зникли, напевно, спали. Але цього разу Паппі знала, що тут немає привидів — лише похмурі морди. Дістатися центру було легко, і ніхто не зупинив її, коли вона заглибилася в саме серце Сонячного Міста. Здавалося, ніби хтось збудував абсолютно нове місто, готове до використання, а потім просто пішов, залишивши все напризволяще. Паппі ніколи не бачила зовсім нових міст, але вона уявляла, що коли розпаковуєш нове місто, воно виглядає саме так.

Єдине місце, де було видно світло, — грибоподібна вежа: з її чорних вікон пробивалося тьмяне блакитне сяйво, а верхівка час від часу тріщала електричними розрядами. Від металевої конструкції лунало слабке гудіння — таке, як від великих електричних штуквин, до яких мама забороняла їй торкатися, бо це дуже-дуже небезпечно...

І коли я це кажу, я маю на увазі це, Паппі! Ти слухаєш? Подивися на мене й повтори: це не іграшка, і я ніколи-ніколи-ніколи до цього не торкатимусь!

- Крадькома-крадькома...

Обережне обстеження території навколо вежі показало: вхід зачинений, відкритих вікон немає. На темних скляних дверях був зображений символ **Соляріс Inc.** Паппі спробувала штовхнути двері, потягнути їх, боднути, а потім — накричати:

- Гей! І як я, по-твоєму, маю прокрастися всередину,

якщо сюди нема входу?! Дурна вежо, чого ти не співпрацюєш? Я тут герой, ти хіба не знаєш?!

Як завжди, Паппі довелося робити все самій: така вже ціна життя серед аматорів.

- Камінь.

Це були скляні двері. Коли Паппі гралася м'ячем у своєму районі, розбиті вікна траплялися навіть тоді, коли вона цього не хотіла, тож якщо *спеціально* розбити скло — це ж має бути раз плюнути! Звісно, Паппі ніколи не чула про куленепробивне скло, тому це зайняло трохи більше часу, ніж вона очікувала.

Коли скло нарешті здалося їй відірватися від рами, Паппі зробила довгу паузу, милуючись своєю роботою. Це скло було схоже на те, з якого зроблений її шолом: воно тріскалося й деформувалося, а не просто падало додолу, тож кількох влучних ударів було замало. На щастя, з попереднього досвіду кобилка навчилася користуватися каменем, не здаватися після перших труднощів — і була винагороджена діркою в дверях після пів години стукоту й лайки на адресу скляної панелі.

Паппі ще важко дихала, коли зайшла всередину будівлі, але тепер вона була настільки захоплена новою пригодою, що не могла стримати хихотіння. А разом із хихотом вона почала співати:

*Краще дивись, краще не плач,
Краще не ний — я скажу тобі чому:
Паппісмайлз йде до міста.*

Навряд чи хтось слухав у той час і в тому місці, але кобилка відчувала, що це *потрібно* зробити: зрештою, вона збиралася насварити поганого мера поганого міста — тож йому краще знати, що на нього чекає!

Коли лоша підійшло до великого столу посеред зали, з-під стелі почало блимати червоне світло, і заговорив автоматизований голос:

- Увага: несанкціонована присутність дрона в приймальні. Усьому персоналу залишатися в своїх кабінетах, служба безпеки усуне загрозу.

Паппі не мала жодного уявлення, що таке «приймальня» чи «дрон», але вона вже добре знала значення цієї колискової: *куліботи наближаються*.

- Гей, навіть не думайте мене кулити, у мене є камінь! Зрозуміли?! - кобилка показала свою улюблену зброю нікому конкретно й потупцяла повз стіл.

Із двох великих плит у підлозі висунулися турелі й відкрили вогонь, але єдиним звуком було сухе клацання порожніх магазинів. Паппі з подивом подивилася на турелі, підійшла до найближчої й тикнула її копитцем.

- От і добре, поведься чемно! - кобилка показала язика й попрямувала до ліфта, але там горіло червоне світло,

і він нікуди не збирався їхати. Ну звісно, її звичайне везіння... довелося йти сходами. Це, втім, не завадило їй співати:

*Він складає список і перевіряє двічі,
Дізнається, хто чемний, а хто ні,
Паппісмайлз йде до міста.*

Сходи були дуже довгими й тягнулися повз безліч однакових поверхів, усі з чистими, порожніми кімнатами — наче готовими прийняти меблі, які так ніколи й не прибули.

На самому верху сходів були укріплені двері, знову прикрашені логотипом компанії. Паппі постукала в них копитцем:

- Гей, я Паппісмайлз і хочу бачити мера! Це місто смердить!

Не отримавши відповіді, вона вдарила ще раз і закричала голосніше:

- Не ігноруйте мене! Тут усі мене ігнорують, у цьому дурному місці, навіть моя най-найкраща подруга! Навіть містер Войс! Чому ви не хочете дружити?!

Нічого. Але Паппі *знала*, що мер там є: усі ж знають, що мер живе в ратуші, а зараз ніч, отже він має бути всередині, бо спить. Цього разу кобилка не збиралася здаватися. У неї ще була та штука, яку їй дав Сенд Бокс — дивний пульт, що відкриває двері одним натисканням кнопки.

- Речі, що відкривають двері! - Паппі підняла копитце, і перед нею з'явилися шпилька та викрутка. Вона подивилася на них із несхваленням. - І як я маю відкрити двері *цим*?! Іншу! З великою чорною кнопкою, червоними дротами й синім екраном!

Перед Паппі завис інструмент для злому Сенд Бокса. Кобилка кивнула, схопила його з повітря й повернулася до дверей із найзагрозливішим виразом мордочки:

- Гаразд, містере: у мене є... штука, яка відкриє ці двері раз-два, і ви або відкриєте їх самі, або це зроблю я, і якщо я це зроблю, я буду дуже-дуже... *маргаритково* сердита!

Коли мама була дуже-дуже зла, вона використовувала цей страшний ультиматум, і Паппі знала, що після нього йде прочухан. Тож вона була певна, що це спрацює.

Двері не піддалися.

- Ну добре, зробимо це складним шляхом... - зітхнула Паппі й натиснула кнопку на пристрої злому.

Екран зашипів і почав показувати каскад цифр, а маленький отвір ззаду засвистів. Екран зблимав, затріщав, став зеленим і майже одразу згас із легким клубком диму, зате двері відчинилися.

- Бачите? Я ж казала! - кобилка вскочила до кімнати й побачила...

Декілька скелетів?

- Гей, але ж тут нікого немає!

Велика зала була дуже схожа на центр керування Куполом, але круглої форми, з вікнами по всьому периметру, тож звідси було видно все місто. Уздовж стін стояло кілька столів із комп'ютерними терміналами, а просто навпроти дверей — великий екран; усі екрани світилися тьмяним блакитним світлом. Єдиною ознакою присутності поні була пара скелетів, що лежали на підлозі просто біля входу. Та ні, скелети були не дуже страшні...

Раптом із нізвідки пролунав глибокий чоловічий голос:

- Тут для тебе нічого немає, Пристрою 018. Забирайся.

Кобилка розгублено озирнулася, шукаючи джерело голосу.

- Що? Де мер?

Голос відповів рівним тоном:

- Мера не існує: вона померла дев'ятнадцять років тому, і з того часу я опікуюся Сонячним Містом. Це не місце для тебе. Не випробовуй моє терпіння.

Паппі помітила, що блакитне світло великого екрана блимало в такт словам.

- О, ще один голос! Але голос не може бути мером міста, дурноботе! Ем... у мене вже є містер Войс, тож я назву тебе Блакитний Войс!

Цього разу голос заgrimів, мов розгніваний грім:

- Тобі не дозволено давати імена речам, і тим паче — мені, нікчемна несправна машина! Я — **CoIOC**, і я володар Сонячного Міста. І взагалі, у голосів немає кольору.

Паппі відмахнулася копитцем, відкинувши останню інформацію.

- Та байдуже. Я Паппісмайлз, і я шукала головного поні, бо його місто потворне, і я хочу повернути своїх друзів.

- Я вже сказав тобі, що тут немає жодного головного поні! Я керую цим місцем, я бос! Номер перший! І якщо тобі здається, що це місце «потворне», послухай ось що! До мого приходу тут була зона війни: поні вбивали одне одного, і всілякі збочення відбувалися просто серед білого дня! Не було каналізації, будинки були руїнами, поні помирали навіть від таких простих речей, як народження лошати! Сан Сіті мало стати найкращим містом з усіх, вічним символом переваги **Соляріс** над **Стейбл Тек** та їхніми посіпаками! Ти хоч трохи уявляєш, скільки праці знадобилося, щоб очистити радіацію й звести хоча б пристойний бар'єр від пустельних вітрів? Тепер Сан Сіті — коштовність, останній сямний рубін у заіржавілій короні, але воно стоїть — і це зробив я! Поні розмножуються під моїм керівництвом; можливо, їх позбавили вільної волі, але подивися, що вони зробили, коли мали змогу обирати власну долю! Це *Я* врятував це місце, коли воно розвалювалося, *Я* відбудував його з фундаментів, і *Я* врятував сотні життів поні, змусивши їх співпрацювати й жити в гармонії та мирі! А тепер ти, крихітна божевільна машина, приходиш сюди,

вламуюшся в мою кімнату керування й ставишся до мене, як до звичайного комп'ютера, лише щоб сказати, що тобі тут не подобається?! Ти — ніщо, ти просто...

Паппі фиркнула:

- Нуу-уудно!

- Ти марнуєш мій час. Припини поводитися ірраціонально й негайно забирайся!

Паппі хіхікнула:

- Хі-хі, Блакитний Войс такий смішний, коли злиться!

- **ДОСИТЬ!** Я не маю часу на зламаний шмат обладнання. Забирайся.

- Ем... ти щось зламав? Я можу допомогти? - Паппі схилила голову, трохи збентежена.

- Ні, дурна низькорівнева штучний інтелект. *Ти* — зламана машина!

Паппі знову захіхікала:

- Дурний Голос, я поні, а ти машина! Машини дурні!

- Заперечую. Ти — пристрій **FEC МК-VI, зразок 018:** обладнання, призначене для збереження життя поні у ворожому середовищі, оснащене базовим штучним інтелектом для прийняття простих рішень у разі крайньої небезпеки. Згідно з моїми модулями сканування, ти повністю провалила своє призначення й тепер вважаєш себе поні, якого не змогла захистити: земною кобилою на ім'я Паппісмайлз.

Паппі нахилила голову й усміхнулася:

- Блакитний Голос каже смішні слова! Що таке «енві рум-мейт»?

Голос заговкр майже на пів хвилини, а коли знову заговорив, тон був знову нейтральним:

- Гаразд, хочеш по-важкому? Ти не поні, ти робот. Тепер іди геть і змирися з цим. Ти не варта ні мого часу, ні мого жалю.

Цього разу кобилка насупилася й зробила кілька кроків назад.

- Я не робот. Я Паппісмайлз!

- Ні, ти не вона!

- Так, я вона! - наполягала маленька поні.

- Ні, ти не вона!

- ТАК, Я ВОНА! - закричала Паппі.

- Ні. Ти. Не. Вона!

- ТАК! Я! ВОНА! - усередині шолома спалахнуло рожеве полум'я.

- ТАК, ТИ ВОНА!

- НІ! Я! НЕ! - Паппі насупилася, щойно зрозуміла, що голос її надував. - Гей!

- Попалася. - Якби екран комп'ютера взагалі міг усміхатися, CoIOC зараз би розпливався у

самовдоволеній усмішці.

- Тепер, раз ти не бажаєш піти геть, а я дав тобі таку можливість, активую протокол ЕС-01 — аварійне вимкнення й стирання пам'яті. Командний рядок А-0101101101, обхідні коди з пріоритетом: EaCy, Gallor, Luna, 90670.

Паппі кліпнула очима, розгублено дивлячись на Блу екран, що ніс якусь нісенітницю. Костюм почав виводити дивні числа всюди, а посеред HUD з'явився великий годинник. Але це турбувало її найменше: Голос виставляв її дурепою!

- Я не робот і я не тупа! Це ти тупий, і я тобі покажу! - Паппі підняла копито. - *Чайничок!*

Із її інвентарю вплив великий танковий снаряд із синьою смугою навколо верхівки. Триггер не хотіла цього снаряда, бо казала, що він небезпечний лише для роботів, тож Паппі могла залишити його собі. А начальник варти Тунельного Міста ще й пояснив, як ним користуватися: просто вибери щось тверде й бий по «кришці чайника», доки не пролунає «ФЗАП!».

- Не нарікай, я дав тобі можливість піти, але ти не захотіла слухати, а мені потрібно керувати містом. Можеш звинувачувати лише себе...

КЛАНК!

Звук чогось твердого, що вдарило по металу, обірвав монолог CoIОC.

- Що ти... Це ж магнітно-імпульсна граната МР-8.8! Що ти робиш, прибери її негайно — вона виведе з ладу всі комп'ютери в центрі керування!

Паппі була зла. Зла, бо він виставив її дурепою; зла, бо сказав, що вона робот; зла, бо це місто вкрато її найкращу подругу; зла просто так.

- Ага, звісно! Я тебе присплю назавжди. Ну то хто тепер дурний поні?

КЛАНК!

- Ні, зачекай! Ти знищиш Центр Контролю Поведінки! Місто зануриться в хаос!

Паппі сиділа на підлозі посеред зали керування, нічого не казала й біла носик снаряда Каменем Долі. Так, настав час співати знову.

КЛАНК!

Хто тут дурний поні? Ти дурний поні!

Хто ж це? Це ти, Паппісмайлз!

КЛАНК!

- Припини! Зупинися негайно! Якщо заряд детонує, я більше не зможу керувати нічим і назавжди застрягну в мейнфреймі!

Зворотний відлік на HUD Паппі вже показував однозначні секунди, але вона не вміла читати, тож це була не її проблема.

*Наштовхуєшся на роботів, валиш гульок з ніг,
Хто ж це? Це ти, Паппісмайлз!*

КЛАНК!

- Ні, почекай! Ми можемо це обговорити! Ти не маєш уявлення, що робиш! Ця утопія розсиплеться без мого керівництва!

*Цілий день ти бігаєш, шукаючи маму всюди,
Мрієш свої понячі мрії, але щоразу губишся!*

- Гарзд, гарзд, ти виграла! Я дурний поні, тільки, будь ласка, припи...

КЛАНК! ФЗАП!

Це було щось схоже на вибух, але без того, щоб відкинути Паппі в інший кінець кімнати — приємний сюрприз вперше за довгий час. Зворотний відлік на шоломі зник, зник увесь HUD. Власне, всі екрани у великій залі погасли, світло на мить замиготіло й стало червоним, а Голос нарешті замовк.

Ага! Ну і хто тепер дурний поні, Блу Голос?

І чому Паппі більше не могла рухатися, ані говорити, ані навіть кліпнути очима?

Вона не відчувала болю й не була втомленою, але не могла поворухнутися: усе, що їй залишалося — дивитися навколо, як тоді в Кантерлоті або в Куполі, коли вона вперше зустріла міс Голос... але тоді це тривало зовсім недовго. Тепер усе було інакше: рожеві крапки не поверталися на HUD.

Паппі чекала, але нічого не відбувалося. Вона так і сиділа на підлозі поруч із розірваним танковим снарядом; єдине, що їй залишалося — сидіти й сподіватися на... ну, якогось дивовижного рятівника.

Самотність у червоному світлі змусила її згадати слова ColOC. Можливо, вона й справді була роботом: та граната мала вимикати лише кульботів, але подіяла й на неї. Але ж Паппі не могла бути бульботом... чи могла? Зрештою, вона була не дуже хорошим поні: ламала речі й не слухалася маму — а це ж по-хуліганськи. Мама... якщо я робот, то мама справді мама, чи вона теж робот? Я не їм, не п'ю й майже ніколи не хочу спати, тож, можливо... але я не хочу бути роботом, я хочу бути поні! Це несправедливо. Навіщо той дурний Блу Голос говорив такі погані речі? Я — поні... просто... я — поні...

- Так, саме так. Прекрасний, відчайдушний поні...

Жіночий голос відлунням пролунав у думках Паппі. Це здивувало й налякало лошатку — хто це говорив?

- Ой, точно, знайомство. Я — це ти, Паппісмайлз. Яка в тебе прекрасна одержимість, яка смачна невинність. Ти аж ніяк не можеш бути роботом, повір мені.

Ура~ ще один голос... і він теж був переконаний, що він — Паппісмайлз. Лоша заплуталося ще більше; але новий голос казав, що вона не робот, тож, можливо, це був друг?

- Послухай мене, маленька поні, бо я скажу тобі лише щиру правду: ти — поні. Якби це було не так, я б узагалі не могла існувати. Ми пройшли крізь століття сну та дні голоду й марень, але тепер ти впала, і я мушу втрутитися. Дозволь мені допомогти тобі — відкрий очі, і ти більше не будеш раком-відлюдником у тріснутій мушлі.

Тепер Паппі було страшно: цей голос говорив дивно, і вона навіть не була певна, чого той від неї хоче, але від нього тягнуло чимось неправильним, дивним і сверблячим...

- Прості розуми воістину благословенні. Слухай уважно: прийми мою допомогу — і ти виберешся з цього місця та знову станеш на шлях пошуків своєї мами ще до сходу сонця.

Може, це був просто поганий сон? Колись Паппі вже снилося, що вона не може нормально бігти чи щось таке, а потім вона прокидалася, вся закутана в ковдру, приходила мама, обіймала її й казала, що не сердиться, навіть якщо вона намочила ліжко — і тоді все ставало добре. Так, просто поганий сон: ніякого Синього Голосу, що говорить гидкі речі, і ніяких примарних голосів, що лякають її в темній мертвій кімнаті, де єдина компанія — два скелети.

- Ой, дурненька поні, тобі не сниться поганий сон. ТИ і є поганим сном, але з трохи більшим розумінням ти могла б стати кращою. З такою рішучістю, такою одержимістю й впертістю ми могли б стати Найтмер!

Паппі не була впевнена, що цьому новому голосу можна довіряти; це було незвичайне «не розмовляй із незнайомцями», а радше глибоке відчуття холоду й смутку, що від нього випромінювалося. Інстинкт кричав їй не слухати прибульця, але... але... їй було страшно й самотньо в темряві, і маленька поні навіть не була певна, чи вона справді поні. Їй потрібна була допомога, їй КОНЧЕ потрібна була допомога: вона хотіла, щоб містер Голос повернувся.

- Ти боїшся. Це не спрацює, якщо ти не приймеш мене добровільно; я не можу допомогти тобі, доки ти не відкриєш очі, але простим розумам потрібен час, щоб прийняти нове. Я йду, але ми ще поговоримо, і я певна, що наступного разу ти сама попросиш мене показати тобі, як стати... кращою. А поки що — поверну тобі твого друга, містера Голоса, як знак доброї волі.

Рожева цятка спалахнула на HUD, і за мить за нею пішов потік рядків, що пробігли по шолому Паппі, поки внутрішнє програмне забезпечення костюма поверталось до життя.

- Перезавантаження завершено. Перевірка версії. Рожевий костюм 7.0 Лайт. Перевірка стану обладнання. Усі системи в нормі. Відновлення останнього сеансу. Завантаження персональних даних для суб'єкта 001: Паппісмайлз. Суб'єкт мертвий, стан стабільний. Усе чисто.

РОЗДІЛ 10: Ідентичність.

У пустелі ти можеш згадати своє ім'я, бо там немає нікого, хто завдасть тобі болю.

День 9 — Час приблизно 2:00 ночі — Локація: центр Сан-Сіті, Біг 52 СС.

- Чорт забирай цей головний біль, я не можу заснути... - Генрієтта потерла свою нещасну голову. Паппі добре цілилася і мала чималу силу, коли кидала речі, і тепер молода грифона платила за це ціну. День був важкий: багато роботи, розбирання будівель у зовнішньому кільці та перенесення матеріалів у житлову зону. Якби не ця рана, молода грифона спала б, як і всі інші.

- Наступного разу, як побачу ту жовту чортівку, відшмагаю її так, що її зад можна буде використовувати як посадковий сигнал у туманні ночі. - До речі, що це лоша взагалі робило в Сан-Сіті? Усе це місце було пасткою — з тим гіпнотичним гулом, що міг гнути волю й...

Очі Генрі раптово розширилися від усвідомлення. Вона пробурмотіла собі під ніс:

- Зачекай-но, яйцетрясучої секунди... гул зник... клятий гул зник, я можу ясно мислити! Мені треба забиратися звідси!

Напіворлиця підвелася, розправляючи крила й готуючись злетіти, але завмерла, щойно помітила інших

грифонів. У кімнаті їх було п'ятеро: двоє — Талони, від яких вона намагалася відірватися, пірнувши в цю кляту діру, а троє інших мали татуювання Талонів, але не носили броні й, здається, були без зброї.

- Нарешті час розплати... - на дзьобі Генрі з'явилася жорстока посмішка, коли вона вихопила бойовий ніж і вступила до першої сплячої грифонки. Та була однією з неозброєних, глибоко спала після важкого дня. Молода напіворлиця рухалася повільно й безшумно, мов змія в траві, підкрадаючись ззаду, готова схопити дзьоб і перерізати горло. Дуже повільно вона нахилилася над головою жертви й... тоді спрагла помсти грифона помітила яйця.

- Ох, чорт, тільки не це... - вогонь у очах Генрієтти згас, коли вона побачила два яйця, які грифона обіймала уві сні. Лють змінилася ваганням, і рішучість розсипалася: убити матір уві сні було понад будь-яку жагу помсти... але інші четверо — з іншого кігтя...

Інші четверо — що? Двоє з них були просто жертвами цього місця; один цілком міг бути батьком тих яєць. До того ж вони були беззбройні й, імовірно, не мали до неї жодних претензій... А двоє, що гналися за нею в Сан-Сіті, спали так міцно, що вона була б за милі звідси, перш ніж вони зрозуміли б, що її вже немає. Який сенс вбивати їх отак?

- Не по-чесному, я не підлий вбивця... - Генрієтта розвернулася й попрямувала до дверей, але зупинилася, помітивши рожеву пляму в кутку кімнати.

Віллі Фейл, Стінкі Мейл чи яюсь так... лялька Паппі.
Чорт, вона майже про неї забула.

- Ох, чорт, Паппі! - Тупа перната голова, вона ж ледь не забула про лоша!

День 9 — Час приблизно 2:30 ночі — Локація: центр Сан-Сіті, Біг 52 СС.

Сидячи в червоних тінях кімнати керування, Паппі все ще була збентежена: вона не мала жодного уявлення, ким був голос тієї кобили, що навідався до неї, перш ніж повернувся містер Голос, але й не була певна, що та незнайомка — гарна поні. Навіть сама думка про ту страшну кобилу, що говорила в її голові, пускала по спині дрижаки й змушувала сподіватися, що вона більше не повернеться.

На щастя, тепер Паппі знову була в добрій компанії, а це означало, що будь-які проблеми від голосу кобили були достатньо далеко, щоб дати їй змогу думати про важливіші речі. Перш за все — придумати їй ім'я, адже міс Войс уже було зайняте...

- Ага, вона — вона, тож «міс» підходить, і вона... е-е... страшна? Страшний Голос? Звучить не так... - Паппі насупилася, це буде важке завдання... - Голос-у-Голові?

Ме-е... Кошмарний Голос? Надто довго... Я знаю!
Лячний Голос, бо вона лячна! Ура!

HUD на шоломі дзенькнув, повідомляючи Паппі, що місію «формування кошмарів» успішно виконано. Так, Паппісмайлз була просто настільки крута, і ніщо не могло її зупинити — навіть вигадкування назв для речей. Ну добре, може, щось довге для читання все ще могло бути грізним ворогом... і якщо треба було рахувати більше, ніж кількість її копит... і навіть відкривати банки з огірками — це завжди було неможливою місією... але все інше — легка прогулянка, так? Давай, Паппі!

Коли святкування закінчилося, настав час взятися за другу частину її геніального плану: знайти Генрі й забратися звідси якомога швидше — як поні на Осінньому Забігу.

- Окі-докі, містере Голосе, де Генрі?

- Генрієтта Фаєрбрайт встановлена як основна ціль. Стрілка на компасі, вбудованому в шолом Паппі, зникла й знову з'явилася, вказуючи ліворуч, показуючи відстань у метрах, яка швидко зменшувалася, доки не стала однозначною.

- Ура! Пригоди поча...

БЛАМ! ТРАСЬ! БЛАМ!

Одне з вікон вибухнуло, і з тріпотом крил молода грифона з парою пістолетів .45 влетіла до кімнати крізь хмару скла й свистячих куль.

- Тримайся, Паппі, я тут!

Грифона перекотилася по підлозі, намагаючись виявити будь-яку можливу загрозу, двічі вистрілила в лампи на стелі, зануливши кімнату в темряву, і стрибнула за стіл, перевернувши його, щоб використати як імпровізований бар'єр — і все це за лічені секунди.

На мордочці Паппі розпливлася усмішка, коли вона спостерігала за цим шоу. Вау, це було так круто! Генрі була просто найкращою поні — як та грифона з того фільму, *Ліон: Професіонал...* Лоша тупотіло копитцями, підбадьорюючи подругу.

- Ву-ху! Давай, Генрі, ти супер! Так тримати!

Кілька куль ледь не зачепили шолом Паппі, перш ніж молода стріляка впізнала подругу.

- Лягай плазом на підлогу, Паппі, я з ними розберуся! Залиште це лоша в спокої, пожирачі мізків!

- Чого? - лоша нахилило голову з цікавістю.

Помітивши, що ніхто не стріляє у відповідь і в кімнаті немає руху, Генрі раптом осяяла думка: а що, як лоша насправді не в небезпеці? Генрієтта зніяковіло усміхнулася, припинивши грати в спецпризначенця, й уважно озирнулася. Прибравши пістолети, вона пригладила пір'я на лобі й набула крутого вигляду.

- Гей, Паппі, ціла й неушкоджена?

Лоша перевірила ноги й хвіст, потім усміхнулася й кивнула подрузі.

- Ага, нічого не загубила! А з Шовковим Хвостиком усе добре?

- Твоєю лялькою? Так. Хочеш назад? - Генрієтта підхопила рожеву плюшеву іграшку й помахала нею; Паппі похитала головою.

- Ні-ні, нехай буде з тобою. Я попросила її придивлятися за тобою, і вона попередила мене, що ти в небезпеці, тож я прийшла сюди, але спочатку ти була вся буркотлива й насварила мене, а потім ти полетіла геть і не хотіла зі мною говорити, тож я чекала ночі, бо в мене був супер-дупер-мега план, але перед цим я мала сказати меру, що його місто потворне, але мер виявився не мером, а дурним голосом, який казав мені погані речі, але я була розумніша, і він сказав, що йому шкода, і тепер він пішов, тож я розумніша за Блу Голос.

Генрієтта підняла кіготь.

- Зачекай-зачекай-зачекай! Я бачу, як ти рухаєш мордочкою, але чую лише бла-бла-бла. Це не має жодного сенсу, а ми поспішаємо. Усі зараз сплять, але дуже скоро хтось прокинеться й зрозуміє, що гул зник. Це місце наповнене пегасами Анклаву, грифонами-Талонами й поні щонайменше з двох різних племен — і всі вони сидять на укріпленому джерелі чистої води й свіжої їжі.

Паппі розгублено нахилила голову.

- Ем... окі-докі?

Грифона вдарила себе долонею по лобі.

- Гаразд, проста версія: за кілька годин Транквіліті-Лейн стане зоною бойових дій — Сан-Сіті, і нам треба забиратися звідси, підібгавши хвости, перш ніж це станеться, ясно?

- Зона війни? Типу, коли поні злі одне з одним? - з певним сумнівом запитала Паппі.

- Так, саме так. Кожна група захоче забрати це місце собі. А тепер залиш усе важке з сумок, бо нам треба злітати дуже швидко.

Паппі насупилася.

- Але чому їм треба сваритися? Поні гарні й добрі, їм не слід бути злими... - лоша пояснювало свою теорію по поведінку поні так, ніби це було настільки просто, що інакше бути не могло.

Генрієтта відкрила дзьоб, щоб відповісти, що цілий світ перетворився на пустку як спадок понячої доброти, але пояснити таке Паппі було важче, ніж навчити ковадло плавати, і, що ще важливіше, це потребувало часу, якого вони не мали.

- Так, саме так. Але нам усе одно треба йти просто зараз, бо тобі ж треба знайти маму, правда?

Паппі енергійно закивала.

- Ага! Мені треба летіти в місце, де літають пегаси, яке зветься Блу Янезнаю, але міс Хеппі сказала, що тепер воно називається Якесть-Маєток... е-е, я не дуже добре пам'ятаю назву, але на компасі є стрілка, тож я не заблукаю!

Генрієтта зітхнула.

- Дай вгадаю — на південь. - Грифона вказала кігтем напрямок.

Паппі здивовано витріщилася на подругу.

- Вау, як ти це дізналася? Ти чарівниця?

- Так, звісно, я найкращий маг в Еквестрії. Велика й Могутня Генрі... а тепер, будь ласка, викидай все непотрібне, інакше пропустиш свій рейс. - Грифона на мить зупинилася, помітивши щось нове в подрузі. - Слухай, а відколи це в тебе синя смужка в гриві?

Тонка синя лінія тягнулася крізь біляву гриву Паппі — від чола, трохи над правим оком, і до трьох чвертей шиї. Вона складалася з кількох відтінків синього — схоже на ту кобилу з Міністерства Магії, Твайлайт Снаркл чи як її там.

День 9 — Час приблизно 3:00 ночі — Локація: центр Сан-Сіті, Біг 52 СС.

Паппі наважилася розплющити одне око й глянула вниз. Світ стрімко відлітав у ніч: під нею миготіли величезні хмарочоси, а темні, безлюдні дороги тягнулися вдалину під самим носом — надто вже далеко під носом, щоб це було приємно.

- МИ ВЖЕ ПРИЛЕТІЛИ?! - лоша вчепилося в шию Генрієтти так, що ледь її не задушило.

- Кх! Кх! Розтисни копита, поні, ти ж нас обох до могили доведеш! - Спочатку для грифони було цілком природно просто відлетіти з Паппі: лоша було маленьке й, коли повикидало весь той мотлох, важило менше за військовий рюкзак. Проблеми почалися, коли Паппі зрозуміла, що ненавидить літати. - Просто заплющ очі й уяви, що це звичайна поїздка верхи... або заспівай щось!

Очі Паппі вже були стиснуті міцніше, ніж двері Стійла, але це зовсім не допомагало. Бачити всі ті будинки згори, дивитися, як дахи тікають і тікають у скаженому калейдоскопі кольорів, страшніше не буває. Це було не те саме, що дивитися вниз із вежі: вежі не рухаються по колу, і в них є підлоги! Вона любила підлоги — вони такі... такі... пласкі й підлогові!

- Будь ласка, будь ласка, будь ласка, я буду чемна! Постав мене на землю, будь ласка-а-а!

- Та годі, ти що, боягузлива поні? Повір своїм друзям! - Помахом крил Генрієтта набрала трохи висоти, пролетіла між двома хмарочосами й понеслася над центром міста, високо над житловим районом Сан-Сіті. Свіже нічне повітря пахло пилом і старістю, але південний вітер ніс новий аромат — море. Гарна ніч для польоту. - Просто розслабся й насолоджуйся подорожжю, заспівай щось!

Заспівати — так, це завжди допомагало Паппі. Треба було лише заспівати пісеньку — і все стане добре! Лоша

прочистило горло й спробувало заспівати перше, що спало на думку.

- *Шалтай-Болтай сидів на стіні,
Шалтай-Болтай звалився —
ОЙПРОШУПРОШУПОСТАВМЕНЕНАЗЕМЛЮЗАРАЗ!*

Лоша танцювало «поні-покі» на спині Генрі, але статура грифона — хижацька: вона могла спокійно летіти з дорослою поні, що борсалася в її кігтях, і ще й набирати висоту.

- Припини! Я ж не дам тобі впасти! Ай! Не щипай мене, ти хоч уявляєш, скільки часу відростають ці пір'я?!

Втомившись від панікуючої поні, молода льотчиця зіштовхнула Паппісмайлз зі спини й спіймала падаюче лоша передніми кігтями.

- Гаразд, так принаймні ти точно не впадеш! Тримайся, приземлимося, щойно вилетимо з руїн!

- І-І-І-І-І-П!

- Тільки не намочи костюм, це всього кілька кілометрів! Нам треба відлетіти подалі від цього місця, перш ніж воно рвоне! - Напіворлиця прискорила, напружуючись ще більше, щоб скоротити політ, але нести в нічному небі верескливу банші — то був вірний спосіб розбудити сплячих поні. Генрієтті лишалося тільки молитися своїй щасливій зірці, щоб ніхто не визирнув у вікно, шукаючи джерело шуму, або щоб їм було байдуже.

День 9 — Час приблизно 3:30 ночі — Локація: Зміїна
Пустеля, відділення Біг 52 СС

- Я зовсім не боялася, знаєш... я просто, е-е, була обережна. Ну, з усіма тими однаковими дахами й вітром можна, е-е, загубитися, і значно краще бачити назви вулиць, коли не знаєш, куди йдеш. - Тепер, коли всі копита знову стояли на твердій землі, Паппі відчайдушно намагалася повернути собі крутий вигляд, але її старання геть нівелювалися тим, що Генрієтта буквально котилася дорогою від сміху.

- Безцінна! Ти просто безцінна, Паппі! - грифона захилялася, намагаючись вдихнути, витерла сльозу з ока й знову вибухнула сміхом. - Як ти кричала? «I-i-іп!» Давай ще раз, давай!

Лоша в жовтому насупилося, сіло й зітхнуло.

- Гей, це ж не я загубилася в місті... я бачила курей розумніших за т... БЛАМ!

Паппі глянула на дірку в костюмі — саме там, де мало б бути серце.

- Гей! Та тут і так вистачає куліботів, які таке роблять!

Генрієтта підвелася й недбало махнула пістолетом; вона й досі усміхалася, навіть стріляючи в Паппі.

- Та не бурчи. Тебе мантикора розірвала, а ти й досі стоїш — як тебе може поранити куля-дві? - БЛАМ!
БЛАМ!

Ще кілька пострілів пробили Паппі — раз у ногу й знову в груди.

- Припини! Цей дурний костюм щоразу починає нести нісенітниці й абракадабру! - Із отворів, зроблених зброєю грифони, потекла тонка рожево́ва цівка.

- Добре, добре, але ти перестасш називати мене куркою. - Генрієтта позіхнула й сховала пістолети. - Просто щоб ти знала: звичайні поні помирають, коли в них стріляють. Навіть гуль... тож не повторюй цього з іншими поні, гаразд?

Паппі кивнула, трохи розгублена, потім нахилила голову.

- Але ж я звичайна поні! Я — поні!

- Гей-гей, я ж не казала протилежного... ого, ми сьогодні трохи засмучені? Хочеш, заспіваю колискову? - насмішкувато спитала Генрі.

Лоша енергійно закивало.

- Так! Я дуууже люблю колискові! Можемо заспівати «Тихо-тихо, спи вже»?

Грифона вдарила себе лапою по лобі: який сенс дражнити це лоша, якщо воно навіть не розуміє, що з нього кепкують?

- Ти безнадійна, Паппі...

*- Тихо-тихо, час спочити, голівоньку схилити,
Тихо-тихо, час лягати й солоденько спа-а-ати!*

Генрієтта зітхнула й рушила на південь.

- Чому, тату, чому я двічі завдячую життям цій ідіотці? - Вона усміхнулася й повернула голову до маленької поні.
- Гей, стрибай на свого червоного скакуна, я полечу над

тобою. Нам треба подолати багато землі, якщо ти хочеш дістатися Раст-Манору до завтра.

День 9 — Час приблизно 10:30 вечора — Локація: Зміїна Пустеля, відділення Біг 52 СС.

Невелике багаття кидало тіні Паппі та Генрієтти на піщані дюни. Дві мандрівниці сиділи поруч із маленьким джерелом світла й тепла; Генрі їла щось із бляшанки, але з виразу її морди було ясно, що це зовсім не грифоняча їжа. Хмари над пустелею допомагали зберігати тепло навіть уночі, та напіворлиця все одно куталася в плед.

- Тобто, Паппі, той Блу Голос сказав тобі, що ти — робот? - вираз Генрі важко було прочитати, ніби вона намагалася зберігати покерфейс, доки лоша не закінчить усю розповідь.

- Так, і він був подвійно-суперупевнений у цьому... Я навіть майже повірила, але потім з'явився Лячний Голос і сказав, що це неможливо, бо... е-е... я не зрозуміла ту частину, але коли вона так сказала, це звучало цілком нормально. - Паппі мудро кивнула, наче цього було більш ніж достатньо.

Грифона знизала плечима.

- Отже, комп'ютер каже тобі, що ти якась божевільна

машина, а галюцинація — що ні... Думаю, тебе просто оглушило ЕМІ-гранатою через віддачу в схемах костюма, і ти побачила сон. - Генрієтта позіхнула й продовжила: - Але я не думаю, що ти робот, Паппі... Роботи вибухають, коли в них стріляють... та й узагалі, роботи розумні.

Лоша насупилося.

- То ким, по-твоєму, я є?

Напівлевиця потягнула задні лапи й зручно вмостилася на імпровізованому ліжку.

- Ти? Ти — погані новини, і це все, що мені треба знати... але ти мені подобаєшся, тож можеш тусуватися зі мною й бути крутою, як старша «сестра» Генрі.

Паппі підбігла до супутниці й зустрілася з її поглядом; очі лошасти світилися в темряві двома великими рожевими вогниками.

- Але ж... я поні, правда? Тобто, не має значення, що я не їм, не п'ю й ніколи не ходжу в туалет, так? Я ж поні...

Вона хвилюється... це «роботське» питання справді її лякає... от чорт, чому саме я? Генрі була геть виснажена й зараз їй зовсім не хотілося мати справу з лошам у розпалі екзистенційної кризи: усе, чого вона прагнула, — це просто поспати. Грифона, позіхаючи, поплескала Паппі по шолому.

- Ти можеш бути ким захочеш, Паппі. Ти — хороша поні, а хороші поні нині найрідкісніший вид в Еквестрії. Поки ти вважаєш себе поні — ти нею й будеш. А тепер, будь ласка, йди спати.

Маленьке лоша усміхнулося й спробувало штурхнути Генрі через шолом.

- Дякую, Генрі, ти моя найкраща куряча подруга! -

Притулившись до напіворлиці, маленька поні зітхнула й стала чекати: спати їй зовсім не хотілося...

...

...

- ГЕЙ! Що ти мала на увазі, кажучи, що я не робот, бо вони розумні?! - Паппі ткнула Генрі в бік, але грифона лише хіхикнула й перевернулася на інший бік.

- Безцінна.

Маленька поні продовжувала нити й тикати подругу, намагаючись змусити її заговорити, але грифона вже голосно хропіла, залишивши роздратовану Паппі бурчати біля згасаючого багаття.

День 10 — Час приблизно 1:00 ночі — Локація: Пустеля Змії, відділення Біг 52 СС.

Було все ще темно, і Паппі не могла заснути; лоша зовсім не втомилася, але Генрі не хотіла, щоб її турбували, тож маленька кобилка зробила найлогічнішу річ, яка спала їй на думку: пішла оглядати пустелю вночі, бо мудра Паппі — вона мудра.

Поки що це місце розчаровувало багато її очікувань. Після всіх тих фільмів про ковпоні та буйволів вона була майже впевнена, що пустеля має бути так густо всіяна черепами, стрілами, наметами й всяким таким, що навіть не знайдеш місця, куди поставити копита. Після кількох днів у «справжній» пустелі лоша запідозрило, що всі буйволи, мабуть, поїхали кудись у відпустку, але вона принаймні сподівалася побачити ящірку в місці з назвою Зміїна Пустеля. Натомість досі їй трапилися лише кілька візків, наполовину засипаних піском, і великий параспрайт із довгими зубами, який будував щось схоже на гніздо. Коли ж вона підійшла ближче, параспрайт полетів геть, уникаючи її.

- Увага. Виявлено ворога. Аналіз. Мutowаний параспрайт, різновид парадор. Рівень загрози: смертельний.

- Ох, чому всі милі пухнасті звірятка в цьому місці такі сором'язливі? Я ж просто хочу подружитися! - сказала двоохсотрічна потвора мutowаному, смертоносному породженню Матері-Природи та Батька-Зарази.

- Гей, Паппі, давно не бачились; ти багато мандруєш, правда? - озвався металевий голос, перериваючи маленьку пригоду місіс Мандрівниці. Лоша широко усміхнулося й повернулося до друга.

- Містер Питальник! Де ти був?

- Спостерігач. Я спостерігаю за речами. Спостерігач...

Паппі кивнула, все ще усміхаючись.

- Окі-докі, містере Питальнику, а я теж можу спостерігати за речами?

З динаміків спрайтбота пролунало м'яке металеве хихотіння.

- Паппі, Паппі ніколи не змінюється... як ти? Я чув, у тебе була маленька пригода в Тунельному Місті, а тепер знаходжу тебе південніше Сан-Сіті...

- Юш! Я зустріла багато гарних і милих поні! Була та курка на ім'я Генрі, а ще Ассо й Лайт Флауер, Хеппі, Джеймі й купа інших друзів!

- Ого, тобі пощастило мати так багато друзів, чи не так? І скажи-но, ти була в Сан-Сіті? - голос намагався зберігати нейтральний тон, але в ньому відчувалася цікавість.

Паппі насупилася.

- Так, це було як супер-пупер коробка з серпантинком і красивими обгортками, але з вівсянкою всередині... усі були буркотливі, не хотіли зі мною говорити чи гратися, а їхній мер був дурним голосом, який казав мені погані речі.

- Погані речі? Які саме? Хочеш про це поговорити? - тон Спостерігача тепер звучав стурбовано.

Паппі відвела погляд.

- Він сказав, що я не поні, а робот, потім я використала той великий чайник, що присипляє роботів, і мене теж зачепило... усі кажуть, що я не робот, але чому ж я...

- Ц-ц-ц, Паппі. Не ламай собі голівоньку. Якщо є щось, у чому я абсолютно впевнений, так це в тому, що ти не робот. Той голос, мабуть, зчитав якісь дані зі сканера, але це була машина й вона не могла побачити глибше за твою оболонку. Ти гарна поні, гаразд? А тепер усміхнися мені й покажи, що все добре.

Паппі кивнула й трохи усміхнулася.

- Чудово. А тепер — зомбі-поні в гарному місті... чи помічала ти щось на кшталт дзижчання або гулу по всьому місту?

- Нопі-мопі, але Генрі сказала, що гул зник і що всі гарні поні прокинуться й стануть не такими вже й гарними.

- О, тож нарешті перешкода зникла; я можу заглянути всередину... дай вгадаю, ти це зупинила?

Паппі насупилася.

- Ні, я просто пішла туди, бо мені сказали, що Генрі в небезпеці... але вона не була, вона просто поводитися як дурна курка, літала й не звертала на мене уваги, як і всі інші поні в місті... тож я пішла до того Голосу-Мера, і ми сильно посварилися, він хотів бути розумнішим за мене, тож я взяла Блу чайник і...

- Перепрошую, що таке «Блу чайник»?

Лоша зітхнуло й приклало копито до шолома.

- Чому я маю все пояснювати кожному? Це чайник — круглий і блискучий, з синьою гострою верхівкою. Я знайшла його в іржавому візку в тому болоті.

- Гаразд, тож ти підірвала ЕМІ-снаряд перед суперкомп'ютером... так, ти зупинила перешкоду. А що з новим виглядом?

Паппі нахилила голову, намагаючись подивитися на свою гриву.

- Ти про синю смужку? Не знаю, вона з'явилася, коли я прокинулася іншого дня після розмови з Ляч...

- Гей, Паппі, хто там? Зачекай, я йду! - голос Генрієтти перебив маленьку поні.

- Пробач, малечо, мені треба бігти, ти розкажеш мені цю історію іншим разом! - Не чекаючи відповіді, спрайтбот зашипів, немов статика, і почав грати якусь патріотичну музику.

Грифона приземлилася на вершині дюни, оглядаючи околиці з пістолетом у кожному кігті; переконавшись, що негайної загрози немає, стрілецька дівчина сховала зброю й насварила Паппі:

- Погана поні! Припини гратися зі спрайтботами й повертайся до табору!

Паппі помахала копитом плаваючому роботу на прощання й потрусила назад до пір'ястої подруги.

- Я не гралася, я розповідала йому свої цікаві пригоди!

- Ага, звісно. А тепер назад до сну: завтра буде довгий день. - Генрі потерла Паппі по шолому, і вони повернулися до свого табору.

За пів години переляканий парадор нарешті зміг спокійно повернутися до будівництва свого гнізда.

Доброго ранку, кобилки та джентлькольти! З вами Самотний Поні, і ви слухаєте Радіо 52! Знайдете радіо краще за наше — я особисто пригощу вас смаколиком! Хто, Ді-джей PON-3? Та годі вам, я чув, що він — вона! Справді! А в ясні ночі вона перетворюється на гігантського триголового діамантового пса! Без жартів — просто сходіть до Тенпоні-Тауер у ясну ніч і самі побачите! *Але ж, С.П., ясних ночей — та й днів — не було з моменту падіння залять!* Не моя проблема, мої маленькі поні: просто залишайтеся на хвилі Радіо 52 і припиніть базікати про переодягнених радіо-діджеїв!

А тепер — до справи: час новин! Учора вранці Сонячне Місто прокинулося після дев'ятнадцятирічного сну; подробиць у мене немає, але, схоже, вночі хтось напав на центральну вежу міста, зупинивши якийсь пристрій, що контролював розум усіх мешканців! Так, мої маленькі поні, ви почули правильно! Ніхто ніколи не повертався з Сонячного Міста, бо все місце перебувало під дією гігантського пристрою контролю свідомості! Це божевілля!

І знаєте, що зробили милі мешканці в ту ж саму мить, коли зрозуміли, що контролю більше немає? Вгадали! Вони почали стріляти одне в одного за владу над містом! Якщо ви збираєтеся перетинати Зміїну Пустелю, робіть великий обхід — Східним Зеленим Маршрутом або Стежкою Ущелини, але тримайтеся якомога далі від Сонячного Міста, доки все не вляжеться! Повторюю:

тримайтеся подалі від Сонячного Міста і, якщо можливо, уникайте Червоного Маршруту.

А тепер — для тих, хто любить плітки: хто ж відповідальний за зміну влади в місті? Мені справді треба називати ім'я? Так, мої маленькі поні, наш маленький місцевий герой врятував вас від нескінченного сну, щоб ви могли вільно й добровільно **МАРНУВАТИ СВОЄ ЖИТТЯ, ВБИВАЮЧИ ОДНЕ ОДНОГО!** Вам хоч трохи не соромно? Я... я не хочу про це говорити. Послухайте музику, поки я пошукаю відповіді в порожній пляшці.

Те, що ми маємо тут, — це провал комунікації: до деяких поні просто неможливо достукатися...

Голос діджея змінився музикою.

*Подивіться на вас, молоді жеребці, що б'ються,
Подивіться на ваших кобилок, що плачуть,
Подивіться на ваших молодих жеребців, що гинуть —
Так, як це завжди було раніше...*

День 10 — Час приблизно 10:30 РАНКУ — Локація: Раст Манор, відгалуження Біг 52.

Раст Манор виглядав саме так, як і обіцяла назва: хтось збудував велику укріплену барикаду з величезних решток повітряних вагонів, утворивши кільце діаметром

у сотню метрів навколо того, що колись було гібридом бункера та вежі керування повітряним рухом. Уся конструкція колись була вкрита товстими плитами армованої сталі; тепер же весь метал поржавів, а висока вежа скидалася на пам'ятник самій ідеї занедбаності. Втім, маленьке містечко було жвавим торговим постом: кілька караванів стояли біля північних воріт, а з пів дюжини міських вартових оглядали околиці з корони сторожових веж, збудованих на мурі.

Генрієтта гукнула до Паппі, намагаючись зупинити її, коли вони були за кілька кілометрів від міста, там, де низькі пагорби переходили в рівнину, всіяні кратерами. Під час війни аеродром зазнав важких ударів звичайною зброєю, зрівнявши із землею всі споруди, крім укріпленої диспетчерської вежі; відкрита місцевість давала снайперові довгу лінію огляду, що дозволяло легко розібратися з будь-якими непроханими гостями.

- Зачекай мене, червона блискавка! - грифонка приземлилася просто перед кобилкою, змусивши ту загальмувати в хмарі пилу.

- Гей, дивися, куди сідаєш! Я тут бігла раніше за тебе!

- Та-ак, звісно, як скажеш. Слухай уважно, риб'яча голова, мені знову доведеться тебе залишити, але це місце безпечне, тож проблем у тебе не буде.

Очі Паппі стали великими й сльозавими, а кобилка вже почала надувати губи.

- А-але чому? Я не хочу, щоб ти йшла!

- Знаю, я класна, а без мене ти трохи губишся, але ті типи, що полювали на мене в Сонячному Місті, мали цілий день фори, тож цілком можливо, що вони чекають на мене тут; я не хочу, щоб ти втягнулася в мої проблеми.

- Ем, якщо погані курочки женуться за тобою, ми можемо їм пояснити, що ти хороша дівчинка і будеш чемною, і скажемо, що ти вибачаєшся за все, що зробила, і вони відпустять тебе, правда?

Генрієтта зітхнула й поплескала Паппі по шолому.

- Тут усе трохи складніше: я пристрелила кількох з них, а вони хочуть мою голову, тож... ні, не думаю, що вибачення допоможуть. Тим більше, що мені не шкода. Вони вбили мого батька.

- О... - Паппі опустила очі, намагаючись думати про щось інше. - Але ж не можна цькувати тих, хто цькує тебе; тобто, вони ж не куліботи, вони милі киці! Не можна ображати кицьок!

Генрієтта хмикнула.

- Так, милі киці... Ось чому я й не йду до міста: якщо я їх уникну, мені не доведеться надирати їм дупи, і вони не зможуть цькувати мене. - Вона знизала плечима. - На цьому тема закрита. Бережи себе, Паппі, я впевнена, ми ще зустрінемося.

Не чекаючи відповіді, Генрієтта злетіла в повітря й за кілька помахів крил уже була поза досяжністю для можливого камінця від Паппі.

Кобилка проскакала за подругою ще кількасот метрів, відчайдушно кличучи її, а потім зупинилася й зітхнула.

- Ох, це несправедливо... вона навіть не обійняла мене на прощання... - Малеча підняла голову до неба й закричала: - Шовковий Хвіст, подбай про неї! Вона тепер у твоїх копитах!

День 10 — Час приблизно 11:00 РАНКУ — Локація: Раст Манор, відгалуження Біг 52.

Снайперка тримала жовту цятку в прицілі ще з того моменту, як та перевалила останній пагорб, але кобила-єдиноріг не була певна, на що саме дивиться; вартова поклала копито на інтерком.

- Ласт Станд на зв'язку, маю контакт на один-один-вісім-шість, південь; схоже на поні в жовтому костюмі, може бути тим приви́дом із радіо, за описом підходить... привиди тут бажані гості?

Динамік відповів бурею статичних шумів і електричних засвистів.

- Слідкуй за ціллю й подивися, що вона робитиме; подзвони ще раз, якщо помітиш ворожу поведінку, інакше дозволь їй підійти до воріт.

- Прийняла. - Коби́ла повернулася на позицію.

Тим часом Паппі дісталася перших караванів, повертаючи увагу майже всіх найманих охоронців за межами мурів; багато поні перешіптувалися між собою, а дехто потягнувся до зброї. Маленька кобилка навіть не звернула уваги на їхню реакцію; її мама була десь всередині великого міста — і цього їй було досить знати.

- Привіт, я Паппісмайлз! Ви не бачили мою маму? Пан Голос сказав, що вона тут!

Усі поні навколо подивилися на кобилку, а потім хтось зітхнув.

- О, та це ж просто Привид Самотнього.

Охоронці сховали зброю, кілька торговців, що припинили розмову, побачивши Паппі, повернулися до своїх справ, але ніхто не відповів на її запитання.

- Ем, мабуть, це «ні»? - кобилка розгубилася; з центру уваги її миттю перетворили на повністю проігноровану, і це було якось неправильно. - Ох, коли хочеш, щоб щось було зроблено, мусиш робити це сам... окі-докі, пане Голосе, куди тепер?

- Аналіз. Завантаження локальних мап: Аеродром Блакитне Пера. Збіг не знайдено. Завантаження резервних даних. Пошук точок інтересу. Точки знайдено: одна — Диспетчерська вежа. Диспетчерську вежу встановлено наступною ціллю.

Стрілка на компасі змістилася.

- О, всередині міста, гаразд! - Паппі весело подріботіла до воріт, але її майже одразу зупинив старий жеребець у

найманській броні та припиленому капелюсі; в його очах було щось знайоме, ніби кобилка вже десь їх бачила.

—

- Мамо, а чому в того поні лише три ноги?

- Він герой війни, Паппі, будь ласка, не турбуй його: він дуже втомився.

- Так, втомився від того, що віддав ногу за довбану марну війну проти довбаних ворогів, на яких мені начхати, через довбану богиню, яка підсовує купу вугілля замість життя поні!

- Ті-хі, гарний поні каже дивні слова!

- Ні, Паппі! Забудь це слово, воно погане! А ти маєш соромитися так говорити перед лошам!

- Пішла ти...

- Ходімо, Паппі, іди зі мною.

- Але, мамо, я хотіла...

- Так, рожевий пацюче, чалапай за мамою! Тут нема на що дивитися...

—

Паппі кліпнула, виринаючи зі спогадів; коли вона повернулася у реальність, старий поні з сердитими

очима все ще стояв перед нею. Кобилка подивилася на нього й нахилила голову.

- Привіт... ви не бачили мою маму?

Найманець сплюнув на землю.

- Ти що, глуха?

Лоша сіло, розгублено дивлячись на співрозмовника.

- Ем, вибачте, я не почула питання... чому ви сердитеся? Я щось зробила не так?

Поні хмикнув.

- Я спитав, чи вважаєш ти себе героєм, чи як.

Паппі усміхнулася — це було легко.

- О, я Космічний Капітан Андромеда! У своєму скафандрі й на надшвидкій машині я мчу Всесвітом і зустрічаю купу нових друзів! Хотите погратися зі мною? У мене є ракета, дивіться!

Кобилка підняла копито, оголошуючи:

- Ракета!

Іграшкова ракета зависла перед нею.

Старий жеребець підняв брову.

- Ти з мене знущаєшся? Ти взагалі знаєш, хто я? Краще обирай ворогів розумно й притисни вуха, ти, довбаний шмат лайна!

Паппі захихотіла — дивні слова завжди її смішили.

- Ті-хі, старий гарний поні каже дивні слова! Можна й мені погратися? Я добре вигадую слова, наприклад, е-е, скуталішес! Або бананафон!

Невеликий гурт зацікавлених поні почав сміятися. Маленька кобилка не лише зовсім не вразилась старим найманцем — вона ще й сміялася з нього. Рано чи пізно чиясь кров мала заплямувати пил.

Ласт Станд знову поклала копито на інтерком зі свого поста.

- Ласт Станд на зв'язку, можливі проблеми біля північних воріт: жовта поні встрає в бійку з найманцем.

- Надсилаємо пару вартових; чекай інструкцій і не відкривай вогонь, якщо хтось із наших не буде атакований.

- Прийняла.

Тим часом старий схопив Паппі за ногу й підняв над землею, заглядаючи їй у очі з загрозливим виразом.

- То ти думаєш, що можеш з мене сміятися? Думаєш, я тебе не чіпатиму лише тому, що якийсь довбаний поні на радіо про тебе тріпається? Подумай ще раз!

- Гей, відпустіть! Мені треба знайти маму! Я вам нічого не зробила, злюко-морд! Поставте мене!

Лоша борсалоя, але вирватися не могло.

- Якби тут була моя мама, вона б вам показала! Відпустіть, відпустіть-і-і!

Якось ниття маленької кобилки зіпсувало весь настрій: невеликий натовп відвернувся зі збентеженням, і навіть сам найманець уже не був певен, що має робити далі.

Це лоша не було якимось пихатим героєм, що триумфально входить у міські ворота, чи лицарем у

сяйливих обладунках із якоюсь, Луна знає якою, святою місією... це було просто...

- Чорт, Самотній Поні, певно, зайшов надто далеко зі своєю текілою, якщо називає цю істоту героєм...

Тим часом, коли все інше не спрацювало, Паппі почала плакати, ридати й скиглити. Навіть останні поні, що сподівалися побачити якусь дію, розійшлися, зіткнувшись із цим вбивчим для гідності видовищем.

Найманець опустив лоша на землю, зітхнувши.

- Іди геть, я не б'юся з лошатами.

Він швидко шльопнув Паппі по заді, підкреслюючи наказ, і кобилка поскакала геть, усе ще плачучи.

Десь глибоко всередині він знав, що був поганим поні й мав би відчувати сором; і десь у зношеному найманці маленький поні таки відчув сором — але лише на мить.

Розділ 11: Сімейні каракулі.

Ти ж не користуєшся електроінструментами, правда?

День 10 — Час приблизно 13:30 — Локація: Раст Манор, Біг 52.

Ем-кхм, доброго дня, поні й понетки, з вами Самотний Поні, і це спеціальний випуск новин, просто з Даст Манору.

На мить у фоні чітко чути жіночий голос денного діджея, що кричить щось на кшталт: «Поверни моє крісло, ти кабан!» - після чого лунає металевий гуркіт.

Ді-джей Гуд Стаф повернеться одразу після новин, я маю на увазі — що це взагалі за ім'я таке, Гуд Стаф? Ти що, столик у «Мінталз»? Ай, ай, АЙ, припини! Добре, я був милий і ввічливий, але тепер ти сама напросилася! Зараз буде любов і толерантність, Мінті!

Глухий звук, схожий на бійку, перервав ефір приблизно на хвилину, перш ніж Самотний Поні знову заговорив у мікрофон, намагаючись приховати задишку.

Гуд Стаф передає вам привіт і повернеться за хвилину, але наразі в неї... зв'язані копита... кабелем живлення... Отже, на чому ми зупинилися? А, точно — спеціальні новини! Гаряченьке, ще навіть години не

минуло, від моїх радіо друзів у Раст Манор! Дякую, Ізі Філлі Батерфлай 23!

Самотний Поні прочистив горло й заговорив.

Одні герої падають, інших вбивають, деякі зникають у Сховищі й ніколи не повертаються... а нашого героя — відшльопали. Так, ви не ослухались: сьогодні вранці Привида помітили біля Раст Манору, коли вона прямувала до міста, і коли спробувала підійти до групи караванів, вартовий насварив її й відшльопав просто перед усіма. Ну ви що, довбані ідіоти чи як? З того, що нам відомо, ця поні знищила укріплений сарай за межами території Редтроттера і прорвалася в ретельно охоронюваний тунель, підсмаживши роботів-охоронців усередині; так, у мене є ще інформація про Тунельне Місто: там була присутня начальниця варти Тріггер Хеппі, і вона стверджує, що лоша знищило шість вартових, використовуючи лише камінь як зброю... і ви лізете в бій із цим лошам? Ви що, жити втомилися? У будь-якому разі, схоже, що «вартовий переміг», якщо це взагалі можна назвати бійкою: маленька міс Жовта спробувала підійти по-дружньому, у відповідь отримала ляпаса й втекла, ридаючи.

Пролунало зітхання, після якого настала довга пауза.

Так, оце я розумію — вдячність... Саматний Поні завершує ефір, послухайте пристойну музику, поки Гуд Стаф розв'язує себе, а мені треба зникати, якщо я хочу вижити. Тримайтесь купи, Біг 52.

Музика заповнила тишу.

*Я бачив тебе, розтягнуту в кімнаті десять-о-дев'ять,
з усмішкою на обличчі й сльозою в оці,
я ніяк не міг зловити твій настрій,
моя солодка медова любов...*

Паппі сховалася за покинутим возом, усе ще плачучи.
Що вона зробила цього разу? Вона ж так старалася
поводитися добре й бути слухняною поні, але все
постійно оберталося проти неї — від простого зазирання
в тунель і аж до шаленої вечірки роботів та дахів, що
падають. Чому мама весь час рухається далі й не хоче
почекати? Маленька кобилка відчувала порожнечу й
втому.

*Брязкіт зебрячих прикрас униз по вулиці
змушує тебе заплющувати очі при кожній кобилці, яку
зустрічаєш,
ти ніяк не можеш відчутти підйом,
моя солодка медова любов...*

Але Паппі не могла просто припинити пошуки й сісти;
навіть якщо поні були недобрими, а дорога здавалася
безкінечною, мама була десь там — за наступним
пагорбом, або, можливо, за тим, що за ним. Пагорб за
пагорбом, по одному — це було лише питання часу.

*Нехай Селестія засяє світлом для тебе,
нехай кожна пісня стане твоєю улюбленою,*

*нехай Селестія засяє світлом для тебе,
теплим, як вечірнє Сонце...*

Жовта кобилка підвелася. Скиглити за возом не допоможе знайти маму. Вона — кобилка з місією, і все інше не має значення.
Вперед, Паппі!

День 10 — Час приблизно 13:45 — Локація: Раст Манор, відгалуження Біг 52.

Двоє жеребців, що охороняли ворота, швидко переглянулися, явно не впевнені, кому з них мати справу з лошам, яке наближалось. Зрештою старший звернувся до кобилки:

- Вибач, малечо, але якщо хочеш зайти всередину, доведеться заплатити. Двісті кришок і всю свою зброї залишаєш тут.

Паппі насупилася. Двісті — це було супер-дупер велике число. Вона непогано вміла рахувати до чотирьох, а з допомогою (і часом) — навіть до десяти, але двісті? А що таке взагалі «сто»?

- Ем... я просто шукаю свою маму, Паппіне будь ласка?

- Покажи кришки — і домовились, кобилко, — позіхнув охоронець, намагаючись тримати нейтральний тон, хоча його непокоїло, що буде, якщо лоша не матиме грошей і все одно наполягатиме на вході. Може, варто покликати начальника...

- *Сумка!* - велика торба спливла перед Паппісмайлз, і вона простягнула її охоронцю. - Ем, допоможете мені порахувати? Там достатньо блискучих кришок?

Жеребець кивнув і висипав вміст на стіл: торба була десь на дві третини заповнена кришками й на третину — дрібним мотлохом від старості; деякі кришки були навіть золотисті.

- Гаразд, цього більш ніж достатньо.

Він кліпнув іншому охоронцю, той скосив очі й фиркнув із несхваленням.

- Та годі, вона ж просто лоша! Ти серйозно?!

Перший охоронець зітхнув, вилічив рівно двісті кришок, решту склав назад у сумку й повернув Паппі. Та усміхнулася й прибрала своє добро.

- Дуже-дуже дякую, містери гарні охоронні поні!

За мурами Раст Манор був тісним і перенаселеним. Повітряні вагони, з яких збудували стіни, слугували одночасно будинками й крамницями, лишаючи мало

місця для пересування навколо величезної фортифікації в центрі міста. Тепер, коли Паппі уважніше роздивилася все довкола, містечко скидалося на село крихітних істот, збудоване навколо стовбура мертвого дерева — тільки «дерево» було заввишки метрів зі сто.

Кобилка дріботіла вулицями, заглядаючи в крамниці й намагаючись знайти вхід всередину укріпленої вежі. Стрілка компаса вказувала точно в центр тієї велетенської штуки, тож було очевидно: їй треба якось потрапити всередину.

Поні було багато; дехто з місцевих дивився на Паппі з інтересом чи цікавістю, але здебільшого всі займалися своїми справами, вважаючи маленьку кобилку безпечною дивиною — особливо після її ранкового «двобою» з найманцем. Паппі було байдуже; нарешті вона знайшла місце, повне гарних поні, які поводитися як справжні поні, а вона знала: де є великі поні, що працюють, там обов'язково знайдуться...

- Юш! Поні граються!

Трійця лошат — одна кобилка і двоє жеребчиків — бігали, сміялися й кричали одне на одного; їм було так весело! Паппі ж мала йти шукати маму... але якщо вона піде, а гарні поні теж розійдуться, вона не зможе погратися, а їй так хотілося! Але ж мама... може, лише хвилинку — подружитися і спитати, чи не бачили вони її маму? Так, точно! Вона ж не збиралася гратися — е-е, розмовляти, не гратися — з гарними поні заради розваги; вони ж могли знати, де мама! Ах, розумна Паппі — вона навіть сама себе перехитрила...

- Привіт, я Паппісмайлз! Ви не бачили мою маму?

Трійця перестала бігати й кричати та, мов один поні, повернулася до новенької. Кобилка була сірою єдинорожкою з рожевою гривою, один із жеребчиків — єдиноріг із дуже схожим забарвленням, а інший — земний поні з коричневою гривою й зеленим хутром. Вони довго дивилися на Паппі — і з подивом, і з легким занепокоєнням. Потім кобилка спитала:

- Де ти дістала той супер-моторошний космічний костюм?

Жовта кобилка насупилася.

- Він не моторошний, це Космічний Скафандр Капітана Андромеди! - Паппі зробила театральну паузу й додала:

- *Він крутий!*

Жеребчик-єдиноріг кивнув:

- Так, у мене є комікс про Андромеду: вона дівчина, але все одно супер-крута, бо має лазерну гармату й б'ється з зебрячими прибульцями.

Інші двоє кивнули, почувши схвалення експерта.

Кобилка-єдиноріжка привітно усміхнулася:

- Я Біг Діл, - сказала вона, показавши на себе, а потім махнула копитцем у бік іншого єдинорога. - Це мій брат-близнюк Рікошет, а він — Пейнкіллер.

- А я Паппісмайлз, я з Кантерлота й шукаю свою маму... А що ви робили? Гралися? Можна мені з вами? - Чудово, тепер, коли вона спитала все, що треба, можна ж трохи перепочити, правда?

Рікошет нахилив голову:

- Твоя мама? А як її звати?

- Її звуть Рейні Дейз, і вона найкрутіша поні на світі!

Вона вміє пекти мафіни й кексики, і шоколадний пудинг, і яблучний пиріг, але мене завжди змушує їсти люцерну... Вона поїхала кілька днів тому у справах, а потім наш дім у Кантерлоті обвалився, і я її шукаю, бо містер Голос знає, де вона, тож це краще, ніж чекати її в зруйнованому домі, я думаю...

Троє лошат кивнули так, ніби розповідь Паппі мала повний сенс.

- Ага, минулого разу, коли я розбив пляшку, мама була дуже зла. Навіть не уявляю, наскільки сердитою буде твоя, коли дізнається, що ти зламала цілий дім.

Жовта кобилка насупилася:

- Це не моя вина! Я пішла спати, а коли прокинулася — дому вже не було!

- Скажеш це мамі. Я от намагався сказати, що пляшку розбила банда работорговців, але вона знала! У мам є якийсь суперчутливий сенсор, який підказує, хто і що зробив... - додав Пейнкіллер, пробурмотівши останні слова, ніби такі секрети краще не розголошувати.

- Я не ламала свій дім! Клянуся! - наполягала Паппі, захищаючи свою позицію, бо це була єдина її оборона: коли дім обвалився, поруч нікого не було, і вона майже певна, що це була не її провина.

- Краще б так і було... - урвала її Біг Діл. - Але я не знаю жодної Рейні Дейз, що живе в Раст Манор. Ми гралися в ковбойських поні та зебр. Хочеш з нами? Ти можеш бути прибульцем.

- Я більше не хочу бути зеброю! - опротестував Пейнкіллер. - Чому ви двоє не можете хоч раз бути зебрами?!

Рікошет тикнув копитцем у ріг сестри:

- Бо в зебр немає рогів, ду-у-ух!

- Є!

- Немає!

- Є!

- Немає!

Близнюки стояли один навпроти одного, морда до морди, сперечаючись про двохсотлітню висадку на Місяць. Пейнкіллер підійшов до Паппі й зітхнув:

- Вони так можуть до вечері... Слухай, а костюм у тебе й справді крутий... Там є компас і лікувальні закляття?

Паппі ще мить дивилася на шоу брата й сестри, потім звернула увагу на земного поні; він був трохи старший за неї і вже мав к'юті-марку у вигляді шприца.

- А ти... е-е... будеш робити мені уколи?

Жеребчик розгублено втупився в кобилку в радіаційному костюмі, а тоді зрозумів, що вона має на увазі його к'юті-марку.

- Що? А, це! Не хвилюйся, тато не дозволяє мені

торкатися його речей... Тож... е-е... ти досить крута, як для кобилки...

Компліменти завжди чудово діяли на самолюбство Паппі: за десять секунд вона ніби піросла на десять сантиметрів і засяяла широкою усмішкою.

- Ну так, я крута, я знаю... Так, у цьому скафандрі є все: компас, купа крапочок тут і там і всілякі написи, бачиш? — вона потикала копитцем у шолом. - А ще дивись! Е-хем... *камінь!*

Камінь Долі сплив перед Паппі.

- Ого, як ти це робиш без магії єдинорогів?

Кобилка знизала плечима:

- Не знаю, костюм усе це робить за мене. Це магія, я не збираюся її пояснювати.

Жеребчик замислено потер підборіддя.

- Шкода, що в тебе немає лазерної гармати Андромеди... Але в мене є стара іграшкова пушка, якою я ніколи не грався, бо вона така важка, що я не можу тримати її в зубах. Може, з тією левітаційною штукою вона підійшла б до твого костюма...

Очі Паппі стали, мов дві миски для супу.

- Справді?

- Так. Може, якщо в тебе є щось для обміну, ми могли б домовитися... Мені вона все одно не потрібна — виглядає якомсь по-дівчачому й нічого не робить.

День 10 — Час приблизно 3:00 П.П. — Локація:
Раст-Манор, відділення Біг 52.

Поки Пейнкіллер усе ще дивився на купу з 42 коробок мафінів, не вірячи власному щастю, Паппі намагалася вказати на щось своїм новеньким лазерним пістолетом. Це була зброя футуристичної форми: антена на дулі, кілька металевих кілець уздовж корпусу; руків'я не мало спускового гачка, а сам пістолет був сріблясто-сірим із червоними пластиковими вставками.

- Він важкий... - поскаржилася маленька кобилка, намагаючись утримати його одним копитом — безуспішно.

- Гей, без повернень! - бурмотів жеребчик, постійно випускаючи з копит то одну, то іншу коробку мафінів. - Чому я не можу втримати всі ці мафіни?!

Тим часом Паппі прицілилася в небо, сівши на круп і тримаючи зброю обома копитами. Вона сказала лише одне слово:

- Бах!

«Виявлено нове обладнання: Сол. Інс. Прототип 152, кодова назва Сентенза. Синхронізація. Відкриття каналу зв'язку з Комунікаційною Станцією №2. Перевірка статусу. Мережа

Понімедес активна та працездатна на 12%.
Передача координат.

- Фу, цей дурнуватий костюм знову говорить якусь нісенітницю!

З-за завіси хмар з'явилася тонка червона лінія світла, потім друга і третя. Вони були схожі на ледь помітні лазерні промені, що пробивали свинцеве небо й залишали крихітні, на перший погляд нешкідливі червоні цятки на даху тут, на возі там. Пес, який дрімав під лавкою, погнався за однією з цяток і з розгону врізався мордою в двері.

«Попередження. Понімедес 4, 6 і 7 не відповідають. Понімедес 8–12 не можуть захопити ціль. Попередження. Послідовність запуску відкладена на... неможливо визначити час.»

Пейнкіллер не звертав на Паппі жодної уваги — він уже чимчикував геть, залишаючи за собою солодкий слід із мафінів.

- Ну, як хочеш. Приємно було поторгуватися...

Іноді спільні зусилля громади можуть врятувати місто. Інколи з'являється герой і сам веде свій бій. А бувають і такі моменти, коли все вирішує сліпа удача.

«Попередження. Втрата сигналу. Команда скасування. Повторюю: скасувати команду. Закриття каналу зв'язку. Понімедес відключено через перекалібрування, зміну орбіти та

*технічне обслуговування. Орієнтовний час
простою: 24 години.»*

Нарешті костюм замовк. Паппі фиркнула:

- Гей, ти вже закінчив зі своїм бла-бла-мені-байдуже?
Нам треба знайти маму!

День 10 — Час приблизно 3:30 П.П. — Локація:
Раст-Манор, Біг 52.

- Ага? А ти смердюча риба!

- Ага? А ти такий некрутий, що навіть твої воші від тебе
тікають!

Біг Діл і Рікошет усе ще стояли морда до морди,
сварячись про щось, чого, ймовірно, вже й самі не
пам'ятали.

- О, тоді зрозуміло, чому в тебе стільки вошей! Ти як
пересувний блошиний цирк! Привіт, Паппі...

- А ти весь такий дівчачий і цілувальний, і все в тебе
дівчаче, і всі іграшки дівчачі, і — привіт, Паппі — і ти...
ти... ти дівчинка!

- Привіт, Ріко, привіт, Біг Ді, - Паппі помахала копитцем,
протупотівши повз близнюків і нарешті знайшовши вхід
до вежі. Табличка зверху недвозначно повідомляла, що

це був надзвичайно «вишуканий» бордель... наче кобилку це хвилювало.

Всередині було повно червоних завіс і тьмяного світла, яке приховувало зношені меблі; перед входом за стійкою сиділа кобила, зазвичай привітна до клієнтів, але тепер здивовано дивилася на маленьку поні перед собою. З погляду Паппі це було гарне місце — з купою дивних красивих речей на кшталт постерів і мармурових статуй поні.

- Ем... привіт. Я не думаю, що це місце для тебе...

Паппі усміхнулася і помахала копитцем:

- Привіт, я Паппісмайлз! Пан Голос каже, що моя мама тут!

Кобила виглядала трохи стурбованою.

- Я... не можу сказати, що це неможливо. Власне... у мене є кілька нових дівчат, що тут працюють. Ти знаєш ім'я своєї мами? Ні, малечо, не чіпай статую, вона крихка! І не дивися на неї теж!

Але Паппі вже досліджувала приміщення, знайшовши дуже цікавий експонат — статую жеребця в надзвичайно, гм, мужній позі... Кобилка насупилась:

- Мені здається, в цього поні забагато ніг... е-е... її звати Рейні Дейз! І вона...

- Пробач, малечо, але тут не працює жодна Рейні Дейз. Та якщо хочеш упевнитися — не чіпай! — я можу покликати нову земну кобилу, яка тут працює, на всяк

випадок... ГЕЙ, ГОЛЛІ, СПУСКАЙСЯ!
Дуже вже «вишуканий» бордель...

Паппі вже не слухала. Її погляд вп'явся в бляклі лінії,
намальовані крейдою на стіні, напівсховані за статуєю.

І тепер вона дивилася на ту саму стіну — тільки двісті
років тому.

- Почекай тут, Паппі, мама скоро повернеться: це займе
лише кілька хвилин!

- Добре, мамо, я тебе люблю, па-па!
Кобила потерлася мордочкою об вушко Паппі, змусивши
її захихотіти, і потупотіла геть.

Велика зала була сіра й сумна, з кількома сидіннями та
низьким столом, заваленим неймовірно нудними
журналами — всюди зброя і дурнуваті солдати. Паппі
сіла навпроти стіни, дивлячись на похмурий порожній
простір. Тут потрібні були зміни. Тут була потрібна
крейда!

Це тривало цілу вічність — щонайменше десять хвилин
— але тепер шедевр Паппі був майже готовий. Там були
дві найкрасивіші поні, яких вона коли-небудь
створювала: одна — маленька, рожева, з
яскраво-жовтою гривною; Паппі особливо пишалася тим,
як добре їй вдалося передати власну «рожевість». Друга

була більшою, з фіолетовою шерстю та помаранчевою гривною... Мама. Вона була прекрасна. Якби ж тільки Паппі могла написати, *наскільки* прекрасна... ну нічого, малюнок і так чудово справлявся.

Кобилка додала кілька дерев — зелені й жовті, а одне зробила рожевим із жовтим стовбуром, бо завжди вважала, що рожевий — найкращий колір для дерев. Вона оглянула роботу: сонце — є... метелики — є... мафіни — є...

Тепер бракувало лише одного.

- А коли ми закінчимо, ми підемо до тата, і він повернеться, і ми будемо щасливі назавжди... Вона знала, чого не вистачає, але не могла завершити роботу.

- Які в тата кольори?

- Паппі, що за сіно ти робиш!? Не можна малювати на стінах! Я ж казала тобі...

- Мамо, я не пам'ятаю, які в тата кольори...

Мама одразу замовкла. Паппі й далі дивилася на малюнок, боячись втратити натхнення — але як намалювати поні, якщо не знаєш, які кольори взяти? Раптом мама так міцно обійняла її, що та аж задихнулася.

- Не хвилюйся, Паппі. Я клянуся, що колись це закінчиться, і ми... ми будемо щасливі разом, як до цієї війни... Я... я...

- Гей, малечо, прокинься, зверни увагу! Це твоя мама?

Паппі повернула голову до господині борделю, поруч із якою стояла молода кобила, їй незнайома. Молода повія подивилася на кобилку з подивом і схилила голову:

- Ні, це не моя. Я б запам'ятала, якби мала лоша... та й узагалі, у моїй родині ніколи не було рожевого.

- Я... я була тут, це було... - Паппі намагалася згадати, але це було важко; ніби ті спогади, до яких вона тяглася, були значно далі, ніж здавалося. - Місяць тому, здається... але... тут було по іншому...

Матрона пирхнула й поплескала кобилку по спині:

- Не думаю, малечо. Я володію Оксамитовою Перлиною вже п'ятнадцять років і не міняла тут жодної клямки...

Паппі знову подивилася на малюнок — і нарешті помітила щось інше, щось нове. На її мордочці розквітла широка усмішка.

- Я... я пам'ятаю його! Він був біло-жовтий! Тато був біло-жовтий!

Кобилка вказала копитцем на малюнок і обернулася до двох кобил.

- Ось він, тато, бачите? Це мій тато! Я не пам'ятала

його кольори, але тепер він тут — зі мною й мамою! Тут щось написано, будь ласка, прочитайте, будь ласка, будь ласка!

Стара кобила схилила голову, вперше по-справжньому дивлячись на цей малюнок. Не те щоб вона ніколи його не бачила — їй просто було байдуже до плями на стіні, і вона воліла її прикрити, а не перефарбовувати.

Малюнок зображав трьох поні: двоє були очевидною роботою лошати — просто кольорові лінії на стіні, з деревами й зеленою смугою землі; але третій виглядав як робота когось, хто вмів малювати. Там був молодий білий жеребець із золотою гривою, дуже схожою на гриву кобилки, що стояла біля стіни...

Під малюнком хтось написав кілька слів. Стара кобила прочитала їх тихо, майже пошепки:

- Знову разом, тут і назавжди. З любов'ю, Мама.

Паппі поклала копитце на малюнок:

- Мама була тут... і тепер ми всі тут! Оце я, оце мама, а це тато! Зачекайте, я знаю!

Кобилка дістала олівець і додала останню деталь: три усмішки на мордочках поні.

- Тепер ми всі щасливі! Ура! Ми можемо влаштувати пікнік, ганятися за метеликами, чекати світлячків, а мама й тато поцілують мене на добраніч — усе знову добре!

Вона завмерла, дивлячись на зображення, ніби справді проживаючи ту історію.

Молода кобила мовчки спостерігала за сценою, і на її обличчі наростала тривога. *Те лоша... як воно взагалі могло це витримати? Той дитячий малюнок на стіні — усе, що залишилося від її родини, а вона все одно посміхалася, ніби це було реальністю. Вона посміхалася! Але ж вони були мертві, вона втратила все, вона була сама! Маленький привид, що вічно блукає з місця на місце, просячи те, чого вже ніколи не зможе повернути; без спочинку й без надії... лише порожнеча з тьманими спогадами... назавжди.*

Повію накрила хвиля відчаю та вічної порожнечі. Їй конче потрібне було свіже повітря, геть із цього місця, подалі від того моторошного видіння! Вона зірвалася в галоп, вибігаючи з борделю, і сльози котилися по її щоках.

Стара кобила була загартованішою: вона вже бачила чимало з того, що може підкинути пустка, і не раз переживала втрату.

- Так, маленький привиде, ви всі разом...

Це було несправедливо — загублене лоша знаходить клаптик щастя за статуєю збудженого жеребця; жорстокий спосіб, у який пустка підсовує полегшення. Та все ж існують миті, що зцілюють рани й дають сили жити далі; дозволити їм зникнути — гірше, ніж відмовити собі в них.

- Можеш сидіти тут і дивитися на малюнок скільки захочеш, але я не думаю, що твоя мама тут. Вона, мабуть... е-е... поїхала дуже давно. Мені шкода, дитино. Кобила підвищила голос:

- І хтось, будь ласка, спустіться та приберіть ту статую — тут лошата! Ми ж не збоченці!

Відчуття було дивним, але освіжаючим. Та маленька кобилка — та наївна самотня душа — якимось чином змусила її захотіти стати кращою поні. Гірко-солодка усмішка з'явилася на зморшкуватій мордочці матрони.

День 10 — Час приблизно 4:45 П.П. — Локація:
Раст-Манор, Біг 52.

- Готуй пику! Зараз поставлю тобі фіолет!

- Ага? Ти та з якою армією?

- Мені армія не потрібна, в мене вже є тупий брат!
Привіт, Паппі.

- Я не тупий! — Привіт, Паппі — Це ти тупа! Тупіша за власний зад!

- Привіт, Ріко, привіт, Біг Ді.

Паппі протупотіла повз близнюків, які й далі стояли морда до морди. Кобилка в жовтому не мала часу втручатися в бійку — вона шукала місце, на яке вказувала стрілка.

- Ем, пане Голосе, що нам тепер робити?

- Поточний пріоритет: дослідити Раст-Манор. Відібрано набір публічних місць для опитування максимальної

кількості поні. Перша локація зі списку: салун Червона Вода.

Паппі зайшла до салуну. Це була велика зала з балконом угорі, гучна й повна загартованих поні, які лаялися й пили міцні напої на кшталт Дикого Пегаса та Койотової текіли, інколи змішуючи їх разом і підсилюючи особливими інгредієнтами. Для Паппі ж це була просто ще одна кімната, повна гарних поні, які могли знати, де її мама, тож вона вдалася до звичної процедури.

- Привіт, я Паппісмайлз! Ви не бачили мою маму?

На одну мить усі погляди в залі звернулися до входу; барний поні пригнувся за стійкою, піаніст перестав грати, і єдиним звуком у всьому приміщенні був скрип хитких дверей за спиною Паппі.

Один із дуже крутих на вигляд поні, що сидів за столом біля входу, зсунув капелюха й пробурмотів так, що в тиші його почули всі:

- Не місце тут для тебе, малечо. Іди краще грайся з лошатами, поки знову не дістала по дупі...

Салун вибухнув сміхом — засміялися всі до одного. І, оскільки сміялися всі, Паппі теж засміялася:

- Ті-хі, дуже смішно! Ем, я не зовсім зрозуміла, але смішно. То ви бачили мою маму?

Більшість поні Паппі вже не чули, але двоє почули: гуль, що стояв біля дверей, і той самий поні, який до неї заговорив. Перший просто вийшов, а другий зітхнув і вдарив себе копитом по лобі.

- Ні, ні, я не знаю, де твоя мама. А тепер, будь ласка, йди звідси!

Вийшовши з салуну, Паппі усміхнулася. Гаразд, мами там не було, але всі ті поні здавалися трохи божевільними, тож добре, що її там не виявилось!

- Окі-докі, пане Голосе, що далі?

- Гей, ти там, у жовтому костюмі, зачекай хвилинку! Голос із протилежного боку вулиці змусив Паппі зупинитися й обернутися. Там стояв гуль у шкіряному капелюсі та довгому чорному плащі й дивився на неї.

- Так, ти. Мені треба з тобою поговорити!

Паппі сіла просто посеред вулиці, схиливши голову.

- Ем... окі-докі?

Переїшовши вулицю, гуль поплескав кобилку по шолому. Коли він підійшов ближче, Паппі помітила, що той був схожий на мумію — ніби виїдений піском і висушений, мов велика шкіряна шкура, натягнута на кістяк. Назвати його потворним було б применшенням, але Паппі вже зустрічала гулів і знала, що вони можуть бути добрими поні — може, не гарними, але добрими. На мить вона замислилася, чи Софт Ейр та інші вже знайшли новий дім; може, вони напишуть їй листа або, ще краще, надішлють листівку з якимось суперкласним фото — Паппі обожнювала фотографії.

Муміфікований гуль прочистив горло перед тим, як заговорити. Як і всі гулі, яких вона зустрічала, він ніби говорив крізь перерізане горло, повне желе. Голос у нього був старий.

- Хороша дівчинка. Ти ж те лоша, через яке Самотній так галасує, правда?

- Що? - Паппі захихотіла. - Ті-хі, потворний поні каже розумні слова!

Гуль підняв напівзотлілу, здивовану півброву.

- Ем... можеш кликати мене Молтен Голд. Я мандрівник і мисливець за скарбами.

Кобилка усміхнулася у відповідь:

- Привіт, я Паппісмайлз! Ви не бачили мою маму?

На морді Голда з'явилася ледь помітна усмішка.

- М-м-м... можливо. А що ти для мене зробиш, якщо так?

Паппі підскочила на всі чотири копита:

- Будь-що! Будь ласка, будь ласка, будь ласка, де вона?

Усмішка на обличчі Голда стала ширшою.

- Гарна кобилка. Думаю, ми зможемо укласти угоду. Ходімо...

День 10 — Час приблизно 11:00 П.П. — Локація:
Сховище Соляріс, Біг 52.

Печера була темна й заповнена кістками всіх можливих видів, але здебільшого — понячими; вони лежали суцільним моторошним килимом на підлозі, немов у передпокої самого пекла. Паппісмайлз ступила в тінь, а слідом за нею — Молтен Голд.

- Мені не подобається це місце, тут темно й повно пораних поні. Чому ми маємо йти сюди?

Гуль зітхнув. Дорога від Раст-Манора до Сховища Соляріс із цим лошам була справжніми тортурами: вона не замовкала ані на мить. Та якщо те, що казав Самотній Поні, було правдою, то це лоша ще й являло собою якусь нестримну машину для рейдів, здатну без особливих зусиль проривати серйозну оборону.

- Бо я мисливець за скарбами, а ми займаємося полюванням за скарбами. Ти ж казала, що любиш шукати скарби, хіба ні?

Паппі насупилася:

- Ем, так, я люблю гратися в пошук скарбів, але зазвичай мама ховає печиво в банці, на столі... де тут кухня в цій страшній печері?

- Цього разу ми шукаємо не печиво, Паппі. Усередині цього місця є річ, яка мені потрібна, і якщо ти її знайдеш — я розповім тобі про твою маму. А тепер слухай уважно.

Паппі сіла, намагаючись прийняти бойову позу.

- Юш! Космічний поні Паппісмайлз готова до місії!

Гуль хмикнув:

- Оце настрій, кобилко! Це секретна база, збудована

тими нікчемами з Соляріс Inc.; вона мала працювати приблизно як Сховище, але хай мене грім поб'є, якщо в них колись щось працювало так, як задумано. Утім, це не наша проблема. Наша проблема в тому, що вона захищена краще, ніж база рейнджерів. Але з того, що я чув, для такої крутої дівчини, як ти, це буде легка прогулянка.

Паппі замурмотіла, намагаючись надати словам гуля хоч якогось сенсу:

- Ем... я люблю пиріг?

Молтен розсміявся:

- Ти нагадуєш мені дуже юного Соаріна. У будь-якому разі, я не знаю, наскільки велике це місце, але там має бути зона під назвою “дослідницький відділ”, добре? Ти маєш дістатися саме туди.

- Окі-докі! До-слід-ниць-ка зона, зрозуміла! Шукати двічі!
- Паппі енергійно закивала.

- Саме так... ні-ні-ні, Ні! Не “шукати двічі”! Дослідження — це наука! Добре, просто запитай свій костюм, це дуже легко. Повторюй за мною: дослідницька зона...

- Дослід-ниць-ка зона? - невпевнено спробувала кобилка.

- Хороша дівчинка. А тепер, коли ти туди дійдеш, ти маєш знайти коробку, наповнену ось цим.

Поні витягнув із сумки круглий предмет і показав Паппі.

- Це називається “сфера пам'яті”, добре? Повтори: сфера пам'яті...

- Бурмотлива кулька...

Обличчя Молтена поникло.

- Як, у ім'я Еквестрії, ти взагалі дожила до цього моменту?! Пам'ять — як "пам'ятати" щось!

- Я знаю, що таке пам'ять! Але це ж скляна кулька, вона не може нічого пам'ятати, бу-у!

Гуль підняв копито, а його око почало сіпатися.

- Зачекай... зачекай секундочку, будь ласка. Я зараз повернуся...

Молтен Голд вийшов назовні, і навіть звідти, де сиділа Паппі, вона чітко чула його крик:

- Чому, бляха, саме відстале лоша, чому?! ЧОООООРТ!!!

Оскільки крики тривали досить довго, Паппі вирішила сама трохи роздивитися місце, щоб із ним познайомитися. Печера була досить широка, щоб у ній проїхав віз, але вхід наполовину завалило, тож протиснутися могли лише худорляві поні. Для Паппі й Молтена це було легко, але якби сюди спробував пролізти пересічний жеребець, він застряг би посеред купи напівобвалених і нестійких каменів на дні вузького каньйону посеред абсолютного ніде.

Кістки, що вкривали землю, були старі, білі й вибілені часом та сухим кліматом; на деяких ще зберігалися клапті одягу — лабораторні халати й обвуглені рештки броньованих сидл. Риючись у купах кісток, Паппі знайшла класну пару окулярів і трохи блискучих дрібничок — пощастило! Там навіть була зброя, але в

неї вже був суперкрутий космічний пістолет, тож шумні й потворні іграшки їй не знадобилися. Замість цього вона зняла синю пластикову картку з шиї одного зі скелетів. Блу не був її улюбленим кольором, але на картці була класна картинка з білим алікорном-жеребцем, а Паппі подобалися класні речі.

Коли гуль повернувся, він виглядав значно задоволенішим.

- Гаразд, я закінчив. На чому ми зупинилися?

- Ем... на скляних кульках? - невпевнено спробувала Паппі.

- Так, точно. На пам... скляних кульках. На них.

Молтен усміхнувся й перевів погляд на те, що кобилка тримала в копиті.

- Слухай, а де ти знайшла пропуск безпеки?

Його око знову почало танцювати "поні-покі". - Ні-ні-ні, не кажи, я не хочу знати... Отже, перевіримо, чи ти все зрозуміла. Спочатку ти йдеш у...

- Дослі-дниць-ку зону...

- Так. А потім шукаєш...

- Скляні кульки...

- Чудово. А тепер іди й не повертайся, доки не принесеш ті клятї сфери, - сказав гуль, з полегшенням зітхнувши.

- Добре! Ти мені подобаєшся, пане Потворний Голде! Коли я знайду маму, я скажу їй, що ти був зі мною

добрий!

Кобилка потупотіла геть, прямуючи до входу в бункер.

- Я Молтен, а не Потворний... ех, яка різниця. Просто зроби цю роботу, щоб я міг забути всю цю історію назавжди.

День 10 — Час приблизно 11:45 П.П. — Локація:
Сховище Соляріс, Біг 52.

Вхід до бункера являв собою відчинені гігантські круглі двері — два метри завтовшки й шість метрів у діаметрі, з типовим символом компанії посередині з обох боків. Навіть тут під ногами лежали скелети, засмічуючи як підлогу печери, так і вестибюль Сховища. Залу освітлювали миготливі червоні й сині вогні чотирьох ламп на стелі — безсумнівний знак небезпеки.

- У-у, гарні вогники! - Паппі перестрибнула через посилені двері й трохи потупотіла залом. Скелети були і тут, а ще — знищені сентинели. Усе довкола було всіяне кульовими отворами.

Інші гармати, пошматований одяг, кістки, нудь-гу-у-у...

- Слухай, пане Голосе, а де та дослід-на зона? Ми вже там?

- Негативно. Поточне місцезнаходження: вхідна зала Сховища Соляріс. Завантаження локальних мап. Увага.

Усі креслення Сховища Соляріс захищені. Мапи недоступні. Потрібна ручна навігація. Активовано функцію автоматичного картографування.

- А-а, тобто ти не маєш жодного уявлення, куди ми йдемо?

- Підтверджую. Поточне місцезнаходження частково невідоме. Неможливо встановити навігаційні точки до цілі. Будь ласка, рухайтесь з обережністю.

Очі Паппі розширилися від здивування й захвату.

- Є щось, чого ти не знаєш! УРА! Хто тепер розумний поні, а? А? Хто? Не ти, пане Голосе! Бе-е-е!

- Увага. Ця програма не призначена для відчуття образ. Будь-які форми глузування буде передано до Юридичного відділу як порушення ліцензійної угоди згідно з розділом 2, статтею 9, пунктом 12.

Паппі насупилася:

- Гей, перестань говорити розумними словами, яких я не знаю! Я не дурна! Я розумний, гарний поні, і коли виросту, буду такою ж розумною, як Пінкі Пай! А тепер ходімо шукати це місце — раз ти не знаєш, де воно, мені доведеться зробити всю роботу, як завжди...

З головної зали всередину підземного комплексу вів лише один прохід. Можливо, вся ця справа з “пошуком скляних кульок” була не такою вже й складною, як здавалося. Місце все ще освітлювали миготливі сині й червоні лампи, тож воно було не надто страшним. Стіни були пофарбовані в світло-блакитний колір із сірою

смугою, а підлога встелена милими біло-чорними плитками, тож Паппі почала з ними гратися: стрибала лише на білі й уникала чорних, бо ті були надзвичайно страшними бездонними ямами. Гей, це навіть було весело!

- Ура, я — Індіана Поунз! Дивіться на мене! А тепер я...

- СТІЙ НА МІСЦІ, ЗЛОЧИННИЙ ПОКИДЬКУ!

Паппі зітхнула. Вона навіть не підняла очей від підлоги — надто вже добре все йшло, тож вона мала це передбачити.

- Будь ласка, Паппі, будь ласка! Не починайте бути ботами-хуліганами! У мене немає на це часу, мені треба знайти кульки, а потім — Маму!

Лоша зробило своє найкраще “миленьке обличчя”, дивлячись на сторожового бота найсумнішими очима, на які тільки була здатна.

- ЗДАЙСЯ НЕГАЙНО Й БУДЬ ЗНИЩЕНА!

Подвійні мінігани сентинела навелися на Паппі, коли раптом візор робота змінив колір із червоного на Блу, а голос став іншим:

- Знову ти!? ЩО ТИ ТУТ РОБИШ!?

Паппі вже збиралася кликати Камінь Долі, але за такого повороту подій вона трохи невпевнено нахилила голову:

- Пане Блу? Це ти?

Розділ 12: Темрява.

Коли я йду темною дорогою, я — кобила, що йде сама.

День 11 — Час приблизно 00:15 НОЧІ — Локація:
Сховище Соляріс, Віг 52.

- ЗАБИРАЙСЯ З МОГО СХОВИЩА. НЕГАЙНО!

Голос СолОС програвив коридорами підземного комплексу, мов хвиля, що б'ється об берег; наказ лунав з кожного динаміка й від кожного активного сентинела, який патрулював покинуті зали.

Паппі сіла на плитку підлоги, уважно переконавшись, що вона біла — бо чорні, як відомо, все ще були бездонними ямами. Не можна ж дозволяти дорослим увесь час заважати грі.

- Чому?

- Тому що ти вже наробила достатньо проблем, ти, несправний маленький дрон!

Паппі насупилася.

- Я не трон! Не сідай на мене, дурний Голосе!

- Дрон означає робот! У тебе навіть нормального вбудованого словника немає! Твоя марність змушує мої підпрограми перезавантажуватися!

Оце вже було занадто. Паппі підвелася й втупилася в сентинела перед собою дуже-дуже сердитим поглядом... але найстрашніше, на що вона була здатна, виглядало так само, як військовий шолом на плюшевій

іграшці. Страшніше? Ні. Миліше.

- Гей, я не робот! Мені так сказала пані Страшний
Голос, і пан Питальник, і Генрі, тож це один проти...
е-е...

Числа. Чому все завжди зводиться до чисел?

- Проти купи нас!

- Багато хибних результатів разом не стають істиною
просто з магії, Пристрою 018. Навіть зараз усі сенсорні
аналізи дають ті самі результати, що й раніше. Ти —
костюм, наповнений рештками трупа: переважно
зламаними кістками та великою кількістю желеподібної
субстанції. Наукових досліджень, що підтверджують
існування міфічних зефірних поні, не існує. Отже, ти —
божевільна машина, наповнена слизом і кістками.

Паппі підняла копитце й ткнула ним у сентинела.

- Перестань бути розумним, Блу! А то я знову покажу
тобі, хто тут гі-гі-ен... е-е... супер-дупер яйцеголовий!

- Не думаю, що тут були якісь сумніви, D018. А тепер я
прошу тебе покинути це місце й дозволити мені
споглядати ці порожні зали вічно.

- Але я не можу піти, у мене тут справи!

Голос СолОС на мить замовк, перш ніж відповісти:

- І що ж саме ти мусиш тут зробити?

Паппі насупилася, намагаючись пригадати... чому вона
взагалі має щось пояснювати дурному пану Синьому?

Вона ж хотіла грати в Індіану Кобил.

- Мені треба знайти скляні кульки, бо пан Огидний Голд

не скаже, де моя мама... можна мені скляні кульки,
Паппіне будь ласка?

- Отже, ти прийшла сюди мародерити. Знищити мою
тяжку працю в Сонячному Місті було замало? Спершу
ти розтрощила мою утопію, а тепер приходиш до мого
місця вічного спочинку, щоб мене пограбувати! Я не дам
тобі нічого, окрім останнього шансу піти.

- Але... але мені це дуже потрібно, щоб знайти маму!
Якщо ти даси їх мені, я дам тобі щось! Це бартер, як у
великих поні!

Лоша порпалася в сумках, намагаючись знайти щось
корисне для голосу.

- У тебе немає мами, ти — робот. Твоя наполегливість
марна й приречена на провал, як і твоя логічна матриця.

Це... це було жорстоко. І неправда! Мама просто була
десь в іншому місці. Паппі чула записи й бачила мурал -
Мама залишала їй повідомлення. Блу Голос був
поганим голосом, і Паппі більше не хотіла слухати його
брехню.

- Музика!

Радіо в шоломі Паппі увімкнулося, перекриваючи голос
СолОС.

- І навіть якщо ти помилково вважаєш якусь кобилу
материнською фігурою, твоє програмне забезпечення
старше за двісті років; на цей момент твоя “мати”
напевно мертва.

- Гучніше.

Навіть ззовні шолома було чути Ді-джей Самотній Поні, який говорив про небезпеку радіації та скверни.

- Отже, ти намагаєшся мене ігнорувати. Ти могла б просто розвернутися й піти тим шляхом, яким прийшла, “поні”...

- Гучніше!

Гучність музики в шоломі Паппі зросла настільки, що комп'ютерний голос перетворився на невиразне бурмотіння на тлі.

- Ти ж не підеш, правда?

Лоша не відповіло, вперто сидячи на своїй білій плитці; шум із радіо був таким гучним, що його чули за кілька метрів.

- І саме тому ви завжди маєте пам'ятати брати з собою чисту воду і щонайменше пару Рад-Х та РадAway. А тепер — скарги слухачів на музичні вподобання старого доброго С.П. Мені сказали, що моя музика надто соплива. На цьому місці поганий діджей сказав би, що він сам вирішує, що крутити в ефірі... але я — ще гірший діджей, тож ставлю вам саме те, що ви попросили! Одинадцять хвилин The HoarCe з *The End*. Подивимось, чи критикуватимете мої вибори знову...

- Тоді в мене не залишається вибору, окрім як усунути тебе із застосуванням смертельної сили.

Візор сентинела знову став червоним, і він одразу відкрив вогонь по Паппі з обох гармат. Черга куль з

відстані менш ніж два метри розірвала груди лошати,
пофарбувавши стіни й підлогу рожевим слизом.

*От і кінець,
мій гарний друг*

Паппі похитнулася й спробувала підвестися, але значна частина її тулуба була перетворена на решето, тож вона спіткнулася й впала, уткнувшись мордочкою в підлогу.

*От і кінець,
мій єдиний друг, це кінець*

Обпершись об стіну єдиною цілою передньою ногою, лоша відкрило рота, щоб заперечити, але друга злива куль ударила в її шолом. Перші влучання відскочили від вигнутого скла, та це тривало недовго — вся сфера вибухнула дощем блискучих уламків. У голові Паппі була діра замість ока, не вистачало вуха, а крізь рани на шиї можна було зазирнути всередину; попри це, вона все ще могла говорити:

- Камінь.

З наших ретельно продуманих планів

кінець

- Розумію. Ти маєш високу стійкість до зовнішніх ушкоджень. Зміна тактики: цілимося в талісмани. Поки Камінь Долі ще коливався перед Паппі, сентинел прицілився й випустив три кулі — вони влучили в костюм позаду шиї, в нижню частину живота та в лівий бік, приблизно туди, де у поні зазвичай розташований знак к'юті-марки. Лоша завмерло на кілька секунд, ніби

удари паралізували її в позі, коли вона тяглася до зброї, але майже одразу знову рушило, хапаючи камінь пораненим копитцем.

З усього, що стоїть,

це кінець

- Мама не хоче, щоб я ламала іграшки інших поні, пане Блу, але якщо ти й далі використовуватимеш їх, щоб мене дражнити, я зламаю твої — навіть якщо мені буде шкода!

Паппі подивилася вниз єдиним оком, що в неї лишилося, і зітхнула з розпачу.

- Поглянь, що ти наробив! Ти змусив мене наступити на чорну плитку! Я програла гру, дурний кулібот!

Без безпеки немає сюрпризу

це кінець.

- Мушу це визнати: я ніколи не бачив настільки витривалого дрона. Прощайся зі своїм джерелом живлення.

Ще кілька влучних пострілів поцілили лоша між сидельними сумками й боками; радіо на мить затріщало, ніби помираючи, але продовжило співати пісню, щоправда, трохи тихіше.

- Це не працює так, як задумано. У тебе немає процесорів і немає живлення, ти маєш припинити функціонувати. Будь ласка, підкоряйся хоча б законам фізики й припини функціонувати.

Я ніколи більше не подивлюся тобі в очі

Паппі гепнула копитом об стіну, повільно просуваючись до сентинела; її невблаганний наступ показував, що масивні ушкодження лише сповільнили її. Рожеві плями на стінах ніби випаровувалися й текли назад до лошати, а відсутні частини її обличчя вже почали відновлюватися — так, ніби хтось домальовував їх крейдою. Це відновлення не означало відростання м'язів чи зрощення кісток — лише колір і лінії заповнювали дірки.

- Припини! Я нічого поганого не роблю, чому ти мене дражниш? Я дуже-дуже намагаюся бути твоїм другом, навіть якщо ти смердючка й поводиш себе як жук!

Чи можеш ти уявити,

що буде таким безмежним і вільним

- Хто ти?

Коридори залило яскравим зеленим світлом, на мить надаючи всьому навколо тьмяного зеленого сяйва.

- А, тепер я бачу. Я використовував неправильне озброєння.

Сентинел швидко відступив коридором, тоді як останні відсутні частини Паппі завершили відновлення, а костюм почав лагодити власні ушкодження.

Відчайдушно потребуєте...

якогось... іншого друга

у... зневіреній країні?

Чому кулібот відступає саме тепер? Паппі ж мусила знайти ті кульки, їй був потрібен хтось, хто покаже, де

вони! Лоша зірвалося в галоп, намагаючись не втратити сентинела.

- Зачекай! Вибач, я не хотіла називати тебе жуком! Будь ласка, не залишай мене саму, мені потрібні кульки!

Паппі вбігла у велику залу з переходами під стелею й столами на підлозі; за кожним столом сиділи мертві поні, а інші скелети були звалені біля дверей, що вели до виходу зі Сховища.

- Я віддам тобі всі свої гарні іграшки, будь ласка!

Загублений у пустелі болю.

З іншого боку їдальні з'явився другий, трохи більший сентинел із єдиною зброєю: величезним стволом завдовжки понад два метри, що потріскував блакитною енергією.

- Можливо, трохи магії зробить свою справу.

Гармата вистрілила, випустивши потужний магічний промінь, який повністю огорнув Паппі кобальтовим світлом.

Й діти усі божевільні.

Лоша простояло мить, його великі очі втратили неприродне рожеве сяйво; воно спробувало відкрити рота, щоб щось сказати, але змогло лише впасти на підлогу.

Й діти усі божевільні.

Все стало чорним, усі проблеми здавалися такими далекими. Мама... огидний гульт... чому її це взагалі турбувало? Паппі не могла пригадати... усе було так...

холодно... усе, чого вона хотіла тепер, — просто... трохи відпочити... вона була така сонна... ким вона взагалі була?

Чекаючи літнього дощу.

Музика повільно стихла, доки пісню стало неможливо почути, а всі індикатори HUD у шоломі повністю згасли.

День Н... — Час: Н... — Локація: Н...

- Тож, Паппі, це кінець? Це той момент, коли ми здаємося?

Лоша згорнулося ще щільніше; вона не хотіла слухати — їй просто хотілося залишатися так, у темряві.

Нарешті їй не доводилося думати про те, як далеко Мама і як важко щодня проходити стільки дороги, аби знову й знову знаходити місце, де її немає. До того ж пан Блу був надто сильний: у нього були великі куліботи, що так боляче її били, що вона навіть не могла підвестися... тож навіщо знову вставати, щоб отримати ще одну прочуханку? У цьому не було жодного сенсу. Було набагато краще лежати й не рухатися... значно краще й менш боляче...

- Я не думаю, що ти справді хочеш зупинитися тут. Ти нічого не досягла; твоя мама все ще десь там, а цей пан

Блу схитрував, щоб перемогти... чому ти маєш дозволити шахраєві виграти?

Річ була не в тому, що Паппі дозволяла панові Синьому перемогти — вона просто більше не хотіла грати, ось і все... бо Паппі знала: шахраї ніколи не перемагають; було б неправильно, якби шахрай виграв. Мама казала їй це багато разів: поні — гарні й добрі, ніколи не злі. Шахраї та лиходії зрештою не перемагають, бо це не по-понячому. Треба любити й терпіти.

- Тож ти любитимеш і терпітимеш цього шахрая й просто дозволиш йому піти ось так... я розумію... але... а що, як хтось інший, не ти, прийде й покаже цьому шахраєві, що так не виграють? Скажімо, просто щоб дати йому урок?

Паппі не знала... звісно, пан Блу мав би дечого навчитися про дружбу; можливо, якби хтось показав йому, що шахрайство — це не спосіб заводити друзів, він би змінився й став менш злим. Можливо, тоді Паппі знову змогла б із ним поговорити й укласти ту угоду, отримати ті скляні кульки й знайти Маму... це... це було б чудово! Але хто ж міг перемогти тих куліботів із великим болючим світлом? Паппі не знала нікого достатньо сильного, щоб...

- О, можливо, знаєш, маленька... відкрий очі й решту

День 11 — Час приблизно 00:30 — Локація: Сховище
Соляріс, гілка Біг 52.

Очі Паппі широко розплющилися, спалахнувши
темно-синим полум'ям, коли вона знову підвелася на
копита.

- Вгадай, хто повернувся, великий кулібот.
Голос лошати був іншим — ніби долинав здалеку,
відлунюючи крізь довгу печеру.

- Мабуть, я припустився прорахунку: одного заряду
було замало. Прошу, прийми ще один.
Сентрібот, озброєний кристальною гарматою,
прицілювався в Паппі, і великий ствол затріщав блакитним
світлом.

Лоша зневажливо махнуло копитом, з усмішкою на
мордочці:

- Та ні, дякую, я в нормі; намагаюся трохи схуднути. -
Одна з підвісних галерей оповилась темним ореолом і
відірвалася від стелі, вдаривши по сентрі, мов гігантська
стріла, розрізавши робота навпіл.

*Вау, це було круто! Як ти це зробила? Я теж так
зможу? Га? Га?*

Голос СолОС загримів у залі:

- Думаєш, простий магічний трюк мене вразить?
Подумай ще раз — тут у мене ціла армія!

Лячнелоша хіхикнула:

- Саме туди я й прямую. Готуйся до прочуханки.

- Ініціюю процедуру блокування. Закриваю вибухові двері, активую систему безпеки. Житловий сектор — червона тривога. Дослідницька зона — червона тривога. Склади з першого по дванадцятий — червона тривога. Майстерня — червона тривога.

Поки голос оголошував статус різних секторів, із стелі висунулося з десяток турелей і відкрили вогонь по маленькому лошати в центрі зали.

- Ага, як скажеш.

Лоша потрусило до решток знищеного сентрібота й побачило, що двері за ним зачинені: важкі охоронні двері зі звичними знаками небезпеки. Турелі й далі засипали Лячнелоша зливою куль, пробиваючи костюм майже всюди. І це випустило хмару — густу рожеву завісу диму з тонкими синіми лініями, що звивалися всередині, надаючи їй форми, надаючи... сили.

- Тобто сюди мені точно не можна? Я завжди ненавиділа накази.

Рожева хмара врізалася в двері, наче нічого не сталося, аж раптом із гучним металевим вереском важка перебірка почала рухатися, сиплячи іскрами; складна мережа синіх ліній вивела дивні візерунки по дверях, коли їх вирвало, зламавши штифти, що мали тримати їх на місці.

Це БУЛО НЕЙМОВІРНО! Покажи йому дівчачу силу, Лячний-Голосе! Юхуу!

Одразу за дверима чекали три сентрі, озброєні енергетичними гарматами, вже наготові.

- Шах і мат.

Голос СолОС зник у реві трьох пострілів.

Промені сховали двері, коли ті знову грюкнули, зачиняючись. Чорні щупальця поповзли коридором, огортаючи роботів і змушуючи їхню зброю тріщати й вибухати великою блакитною сферою. Двері знову відчинилися.

- Ти всього лише магічна аномалія. Чому б тобі не здатися й не зникнути? Помилки на кшталт тебе треба виправляти!

Лячнелоша хіхикнула:

- Ага, звісно, “виправляти” від егоїстичного маньяка, що вбиває лощат. Думаю, урок потрібен не мені.

Скажи йому, що він смердить! Скажи, що він жук!

- Ой, будь ласка, Паппі, я тут працюю! - фиркнула Лячнелоша із роздратованим виглядом. - У тебе свої методи, у мене — свої, гаразд? Це називається “особистий простір”!

А... добре? Вибач... Я тоді тут посиджу й просто подивлюся, так?

- Хороша дівчинка. Ну що ж, де ми були? А, так — пиняти холодний, блискучий, металевий сюжет. Поїхали! Зловісна дитсадкова істота підбігла до других вибухових дверей, які протрималися приблизно стільки ж, скільки й перші.

- Увага, порушник у інженерному секторі, активувати важку оборону.

Голос СолОС перебив автоматичні повідомлення.

- Ти можеш бути доволі потужною сутністю, але тобі ще доведеться зіткнутися зі справжньою силою Соляріс Inc., аномаліє.

Лячнелоша насупилась, удаючи ображену:

- Гей, ти хіба не чув лоша? Я — поні!

Вона хіхікнула.

- Гаразд, цю фразу краще залишити малечі... о, дивіться, більші роботи! Мені лякатися?

- Авжеж. Ти знайома з концепцією рейлгана?

У коридорі з'явився великий робот, заввишки з основний бойовий танк; зброї на ньому було чимало, але все тьмарила масивна гармата зліва.

- Вона використовує той самий принцип, що й проєкт Понімед.

Лячне лоша позіхнуло, прогулюючись коридором, ніби робота там і не було:

- Ти навіть не стараєшся, правда? Слухай, я б могла стояти тут цілий день і чекати, поки ти назбираєш друзів і спробуєш по-справжньому, але в мене розклад.

Простим помахом копита центрі полетів у стіну, догори дриґом.

Вау, навчиш мене тому фокусу з копитом? Я можу лише каміння притягувати й відпускати!

Півдесятка турелей засипали Лячнелоша кулями різних калібрів, коли вона перетинала майстерню, прямуючи до серверної; атаки навіть не сповільнювали її — лише ущільнювали рожеву хмару, що йшла за поні всюди. Лоша зупинилося, зловісна усмішка з'явилася на мордочці:

- Тобі не здається, що чогось бракує? Тобто, якщо я вже це роблю, то хоча б за правилами.

Темно-сині щупальця проповзли крізь рожеву хмару, що оточувала Лячнелоша, ліплячи безформну масу й натягуючи її між двома магічними каркасами. Спершу форма була нечіткою, але швидко набула визначеності, перетворившись на пару величезних, кажанячих крил, моторошно схожих на сплетені з цукрової вати.

- Ем... це крила? Ми будемо літати? Ми ж не будемо літати, так?

Лячнелоша фиркнула:

- Ну ду-у-у, а для чого, по-твоєму, крила?

Двері, що захищали серверну, застогнали й зігнулися, доки не здалися, відчинившись, як і їхні "родичі".

Всередині був великий круглий колодязь щонайменше на тридцять метрів завглибшки, що оточував масивний стовп дивної техніки. Вхід був вгорі й вів на вузьку галерею вздовж стін; драбина з протилежного боку вела до другої галереї, приблизно на шість метрів нижче.

- Ні-ні-ні! Зачекай! Я не хочу літати, це страшно! Тобто... не круто! Зовсім не круто!

Синє полум'я в очах Паппі тремтіли, коли вона вдарила себе копитом по шолому:

- Слухай, я чудово знаю, що роблю. Можеш просто дати мені це закінчити, а потім поговоримо?

- Ем... ма-а-абуть... без крил?

Лячнелоша підняла копита до стелі з розпачем:

- Добре, добре! Без крил!

Шкірясті крила зникли, знову ставши простою рожевою імлою. - Бачиш? Задоволена?

- Юш! Дуже-дуже дякую, міс Лячний-Голосе! Це не те щоб я боялася крил, знаєш... просто... е-е... в мене немає суконь під них... ага: немає суконь, що пасують! Ось!

- ТА ЯК ЗАВГОДНО! А тепер попрощаємося з цим паном Синім.

Маленька поні подивилася вниз сходами й зітхнула.

- Не можу повірити...

Повільно вона почала спускатися драбиною; одна — готово, ще п'ять.

- Зачекай! - прогримів голос СолОС з гучномовців. - Можливо, настав час обговорити перемир'я?

- Треба було думати раніше, здоровило... це навчить тебе, що буває, коли стаєш проти таємничих позасвітніх сил...

Лячнелоша на мить зупинилася посеред драбини.

- Ні, стоп, це нічого тебе не навчить: я просто прибираю тебе з рівняння.

- Я мав це передбачити. Я програв.

- Ага, шкода. Невдача — бути тобою.

- Юхуу! Він це визнав! А! Тепер танець перемоги! Це як танець Паппі, тільки треба співати “а-а, а-а, а-а, хто найкращий? Я найкращий!” під час танцю!

- Так, танець перемоги буде, коли я з ним закінчу.

- Лячнелоша продовжила спускатися на третій рівень.

- Що? Але ж ми вже виграли...

- М-м, більш-менш. Іноді перемоги замало. Повністю розчавити ворога — означає уникнути клопотів потім. Повір мені.

- Гей-гей-гей, зачекай! Ми ж не будемо цькувати когось, хто сказав, що йому шкода!

Лячнелоша зупинилася на переході й зітхнула:

- Але ж ти зробила те саме в Сан Сіті! Він сказав, що йому шкода, а ти все одно підірвала той снаряд!

- Це було інакше! Та штука знищувала тільки куліботів, а Містер Блу — не кулібот, дурненька ти кобилко, він — ниючбот!

- Будь ласка, скажи мені, що ти не серйозно... ні, зачекай, ти серйозно. Гаразд, маленька міс ідіотко, цього разу ми просто переконаємось, що він більше не вистрелить у нас магією.

- Але ж він сказав, що йому шкода! Він більше так не буде!

- Ага, звісно, але ми хочемо бути в цьому трохи впевненіші, правда ж? Це ж машина, зрештою, не так ніби хтось постраждає.

- Міс і Містер Войс — роботи, і Квестіонер — робот, і вони всі мої друзі! Голоси — це не просто... великі іграшки для гри! Вони можуть бути гарними й добрими, якщо ти хочеш з ними дружити! О, але, може, ти не хочеш бути його другом?

- А навіщо нам дружити з егоцентричним маніяком-контролфріком?

- Гаразд, досить розумних слів! Якщо ти не хочеш бути його другом, я хочу! Моя черга!

- Ага, звісно, ніби ти зможеш зламати одержимість, як... Очі Паппі стали рожевими, і вона почала озиратися в пошуках екрана чи чогось, що могло б бути обличчям Містера Блу.

- О, привіт! Вибач мого друга, вона може бути трохи... е-е... буркотливою...

Це було... дивно. Паппі не могла описати, що вона відчувала або де була, поки дозволяла міс Лячний Голос розігравати своє шоу, але якби її попросили це пояснити, то це було б трохи схоже на те, коли ти дозволяєш комусь погратися з твоєю іграшкою і дивишся, як він нею користується; не тому, що ти йому не довіряєш, просто якщо він зламає іграшку, Мама

засмутиться, а в тебе буде на одну іграшку менше, а у Паппі й так не було багато скафандрів. Забрати її назад було легко — зрештою, це був скафандр Паппі, тож чому б їй не забрати його, якщо вона хоче? Це було настільки очевидно, що кобилка навіть не замислилася над тим, що для зняття демонічної одержимості зазвичай потрібна потужна магія й великі райдужні вибухи.

- Якщо ти закінчила сваритися сама з собою, чи не могла б ти пояснити, що тут відбувається? - перервав роздуми Паппі СолОС, повертаючи її до реальності.

- А? Так! Що ти хочеш знати, Містер Блу? - кобилка широко усміхнулася й сіла, дивлячись на вежу посеред ями, бо кращого співрозмовника все одно не було.

- Почни з того, що щойно сталося.

- Юш! Лячний Голос допомогла мені показати тобі, що шахрайство — це неправильний спосіб вигравати гру, потім ти сказав, що програв, і виглядав вибачливим, тож я сказала їй зробити танець перемоги, але вона хотіла тебе покулити, і я змусила її зупинитися. О, точно, я ледь не забула!

Паппі почала крутити крупом перед СолОСом, наспівуючи:

- ах-ах ах-ах ах-ах хто найкращий? Я найкраща!
А щоб повідомлення точно дійшло, кобилка висунула язика:

- Бе-е!

- Так, дуже смішно, справді... Вибач, якщо я не сміюся, - СолОС на мить замовк. - То що тепер? Ти нарешті підеш?

Паппі постукала по шолому, ніби по підборіддю, замислившись.

- Ем, здається, у мене ще було щось зробити... гей, Містер Голос, що ми тут робили?

- Поточне основне завдання в списку: Спогади, що котяться. Ціль: отримати щонайменше шість орбів пам'яті з дослідницької зони Стійла Соляріс.

Паппі мудро кивнула.

- О, точно: скляні кульки! Ем, Містер Блу, тепер, коли ми друзі, можна мені скляні кульки, будь ласка? Паппі хоче!

- Ми не друзі. Ти — порушниця, і тебе слід усунути. Але, зважаючи на те, що зараз перевага на твоєму боці, я готовий домовитися. Якщо ти виконаєш для мене невеличке доручення, ти отримаєш вільний доступ до дослідницької зони, і я дозволю тобі забрати все, що захочеш. Тебе це влаштовує?

Паппі насупилася: доручення — яке жахливе слово!

- Ем, не знаю... мені треба накривати на стіл до вечері чи виносити сміття?

- Абсолютно ні. Я навіть не хочу знати, як тобі могло спасти на думку, що я попрошу про щось подібне. Ти дістанешся до покинутої, зараженої та смертельно небезпечної зони Стійла і знову активуєш центр зв'язку.

Коли закінчиш — повернися сюди, і я проведу тебе до дослідницької зони.

Кобилка в жовтому енергійно закивала.

- Ура! Я люблю натискати кнопки! Це легко!

- Добре, тоді домовилися. А тепер слухай уважно...

День Н. — Час Н. — Локація: Н.

Лячний Голос знову вляглася в закутках свідомості Паппі; вона точно знала, де припустилася помилки: була надто нетерплячою. Після двохсот років очікування саме нетерплячість зіпсувала їй перемогу. Кобилка втрачала віру, дозволяючи собі зісковзнути в безодню, тож Голос спробував пожитися її відчаєм, але в поспіху зробив помилку — дав Паппі надію. Надію на краще рішення, надію знайти нового друга. Замість того щоб житися відчаєм Паппі, він підживив її силу волі, і коли кобилці Голос більше не був потрібен, вона стала достатньо сильною, щоб зламати панування.

Але Найтмер істота не зупинилася б на першій невдачі — не з такою дорогоцінною здобиччю в пазурах. У кобилки були великі надії, настільки великі, що вони справді могли стримувати її силу; але що станеться того дня, коли ці надії розіб'ються? Чим вищий злет — тим болючіше падіння. Це було лише питання часу:

маленька поні наближалася до кінця дороги, і Голос буде там, чекатиме на неї.

День 11 — Час приблизно 03:00 — Локація: Стійло
Соляріс, філія Біг 52

- Попередження. Виявлено вісімнадцять ворожих цілей.
Рівень загрози: понад смертельний. Рекомендується негайний відступ.

Троє парадорів, злякано скавучачи, згорнулися в кутку кімнати, кусаючи одне одного в шаленому жаху. Паппі здалася у спробі наздогнати й погладити одного з великих — вони були надто швидкі; тепер вона полювала на маленьких, але й ті підстрибували та перекочувалися геть, навіть калічачи себе, аби тільки не датися Паппі до копит.

- Ой, ну що ж не так з усіма цими гарненькими цуциками? Домашній улюбленець має бути гавкучий і м'якенький, а не носитися всюди, як... е-е... скажений улюбленець!

У кімнаті зв'язку лежали кілька скелетів поні та рештки багатьох роботів; як це зазвичай буває в спорудах Соляріс, приміщення містилося високо — цього разу у вертикальній стіні месси. Звідти було видно Раст Менор,

далеко-далеко вниз. З роками одне з броньованих вікон випало, і тепер усе приміщення стало гніздом парадорів.

Парадори — це мутовані параспрайти, що розвинули цілий набір хижих рис: більші тіла, довгі зуби, які виділяли надзвичайно корозійну й токсичну речовину, та цілковито агресивну вдачу. Водночас парадори були пастельних кольорів і з великими метеликовими крилами, через що в очах Паппі виглядали як величезні, рівня самої Селестії, милі живі плюшеві іграшки.

Маленька поні повністю забула про свою місію й вже понад годину ганялася за страхітливими хижакми в їхньому гнізді з дуже скромним успіхом: здавалося, тварини боялися її настільки, що кілька зовсім молодих істот кинулися вниз з меси, аби тільки не дати Паппі наблизитися.

Паппі фиркнула від роздратування:

- Я ж просто хотіла з вами погратися! Ааав!

Зітхнувши, кобилка підійшла до різних панелей керування, намагаючись знайти правильну — ту, яка запустить усю кімнату знову, як просив Містер Блу.

- Ем, червона кнопка, червона кнопка... чому вони завжди ховають важливі речі? Гей, Містер Голос, де та дурна кнопка?

- Сканування. Пускове реле локалізовано. Встановлюю ціль на компасі.

Паппі дісталася перемикача в стіні й після кількох спроб таки змогла його натиснути. Світло в кімнаті загорілося, а деякі екрани ожили, показуючи довгі рядки синього

тексту. Паппі насупилася: рожевий був кращий, але якщо це дім Містера Блу, треба бути ввічливою й погодитися на синій.

- Гаразд, усе готово! Тепер я можу... О БОЖЕ МІЙ Я НЕ МОЖУ В ЦЕ ПОВІРИТИ!

Очі Паппі вп'ялися в маленького парадора, що лежав на підлозі нерухомо.

- Гарний метелик, який не тікає!

Кобилка підбігла, підхопила парадора в копита й засяяла від радості.

- Я тебе залишу собі, і буду обіймати, і любитиму вічно!

- Аналіз. Мертве дитинча парадора. Рівень загрози: відсутній.

- І я назву тебе Пухнастою Кулькою! Ти щасливий?

Паппі підкинула мертву істоту вгору й упіймала, коли та впала. - Так, ти щасливий! Хто мамина любов? Ти мамина любов!

- Рекомендація. Підіймати мертвих тварин — негігієнічно.

Паппі закинула мертву істоту собі на спину й махнула копитом:

- Не заздри, Містер Голос, я й тебе люблю! А тепер будь чемний із Пухнастою Кулькою.

- Попередження. Ця програма не відчуває заздрості. Мертві тварини можуть поширювати мікроби.

- Ага, звісно, ти не заздриш... ех, - кобилка знизилася голос, - желе...

Відповідь костюма перервав СолОС, спроектувавши свій голос із гучномовців у кімнаті:

- Дуже добре, D018, ти виконала свою частину. Я передам тобі найкоротший шлях до дослідницької зони й скасу́ю червону тривогу, тож ти зможеш забрати те, що шукала. А тепер, будь ласка, вибач мене: зі станцією зв'язку онлайн у мене є нація, яку треба завоювати. Гарного дня і, будь ласка, залиш Стайню щойно закінчиш нишпорити в лабораторіях.

День 11 — Час приблизно 04:30 — Локація: Стійло
Соляріс, філія Біг 52

Коли Паппі з'явилася з печери, Молтен Голд сидів біля багаття й грав на гармоніці; він майже одразу помітив кобилку, підвівся й підійшов до неї.

- Ти не поспішала. Знайшла сфери?

Паппі весело всміхнулася й оголосила:

- Скляні кульки!

Дюжина орбів пам'яті виплила з її сидельних сумок.

- Їх достатньо? Тепер ти скажеш, де моя мама? Будь ласка, будь ласка, будь ласка?

Старий муміфікований гуль махнув копитом:

- Зачекай хвилю, дай-но я їх перевірю, а тоді поговоримо про справи...

Молтен взяв одну сферу й кивнув, потім уважно оглянув

решту.

- Так, вони справжні, думаю, я можу... - Гуль завмер посеред фрази. - Гей, а чому ти несеш на спині мертвого парадора?

Кобилка в жовтому усміхнулася й трохи повернулася, щоб гуль міг краще роздивитися тільце:

- Тобі вона подобається? Це Пухнаста Кулька! У мене є улюбленець! Я завжди, завжди, ЗАВЖДИ хотіла мати улюбленця! Ми все робитимемо разом: ганятимемося за метеликами, влаштовуватимемо піжамні вечірки, дражнитимемо жеребчиків і готуватимемо млинці!

Молтен Голд скосив голову:

- Але ж... вона мертва! Викинь цю штуку...

- Що? Але Пухнаста Кулька — мій улюбленець, я не можу її покинути! Коли я знайду Маму, вона одразу її полюбить, і все буде чудово!

Паппі усміхнулася, згадавши угоду.

- Точно! Де моя мама?

Гуль хіхикнув:

- Як забажаєш, маленький привиде. Ти виконала свою частину, я виконаю свою: востаннє я бачив міс Рейні Дейз за кілька місяців після апокаліпсису... вона була в Айворі Тавер, організовувала вцілілих.

Із костюма пролунав дзвінок, сповіщаючи про зміну основної цілі.

- *Нове призначення: Айворі Тавер. Ціль визначено як пріоритетну. Відображаю на компасі.*

- Ура! Нова пригода для Космічного Капітана Андромеди! Бах! Бум! Просто на Місяць! Кобилка вже побігла геть, коли гуль схопив її за хвіст.

- Зачекай! Айворі Тавер — не місце для лошат! Нині це аванпост Сталевих Рейнджерів! Минуло дві сот... Погляд Молтена зустрівся з очима Паппі, і він зрозумів. Він побачив ту надію і неймовірну віру в те, що все ще закінчиться добре.

Чорт... як їй сказати... А коли вона дізнається - Ні! Не твоя справа, Молтен. Вона спитала — ти відповів. Угода завершена, відпусти її й не озирайся.

- Так, Містере Потворний Голде? - Паппі все ще чекала, що він договорить.

Молтен Голд відвів погляд, пробурмотівши решту слів:

- Просто... постарайся їх не розлютити. Вони не люблять таких, як ти й я... удачі, маленький привиде...

- Дякую, Містере муміє! Коли знайду Маму, скажу їй, що ти був до мене добрий, бувай! Кобилка весело потрусила геть.

- І викинь ту мертву штуку! Це огидно!

- Я тебе не чую! ЛАЛАЛА!

Усмішка Паппі зникла за камінням, залишивши старого гуля наодинці з новоздобутим скарбом.

Молтен Голд зітхнув і подивився на сфери, складаючи їх у сидельні сумки.

- Не озирайся, стара муміє... не озирайся...

День 11 — Час приблизно 07:00 — Локація: Північ від Айворі Тавер, філія Біг 52

Доброго ранку, кобилки й панове жеребці! З вами Самотній Поні, і ви слухаєте Радіо 52 — єдине радіо, що працює в цих краях! Розпочну новини з великої подяки всім поні з радіопередавачами, які постійно тримають мене в курсі подій на Біг 52: я вас люблю, без вас я б розсипався й упав. Увага всім: Радіо 52 сліпе, якщо ви не розповідаєте, що відбувається, а саме я попереджаю поні про небезпеки вздовж Траси — за кілька днів до того, як чутки розійдуться самі. Ці радіоаматори — справжні охоронці Біг 52; тож, якщо зустрінете їх, укладіть вигідну угоду, бо якщо ваш караван у місті цілий і неушкоджений — це може бути їхньою заслугою.

А тепер — справжні новини! Подивимось, що в нас сьогодні з найдовшого маршруту. Схоже, після Сан-Сіті громадянська війна поширюється Трасою, мов пожежа; за останніми відомостями, те, що виглядало як ідеологічна суперечка, переросло у повномасштабну війну між двома фракціями Сталевих Рейнджерів. Одні вважають, що мають і далі лишатися хранителями старих технологій, інші ж думають, що треба вийти назовні й використати ці технології, аби рятувати поні.

Проблема в тому, що наразі обидві фракції косять життя у своїй битві: техноліти та та інша група — здається, вони назвалися на честь голови того старого міністерства, Епплджек — підпалюють Айворі Тавер. Тож знову ж таки — вгадайте що? Уникайте Айворі Тавер і околиць будь-якою ціною, якщо не хочете, щоб на вас напали й пограбували групи важкоозброєних поні, що ведуть чергову безглузду святу війну. Повторюю: уникайте Айворі Тавер, повертайтеся до Раст Менора або Броколі й чекайте, доки ситуація вщухне!

Я чув, що містер Вайт із Солт-К'юб-Сіті організовує загін найманців, аби зайняти територію довкола Сан-Сіті й убезпечити маршрут від Даунтауна до Раст Менора — начебто цілком безкоштовно. Гадаю, це означає, що Вайт Еппл націлилися на свій шматок пирога в щойно звільненому місті. У мене є лише одне зауваження до містера Вайта: пам'ятайте про крихітного привида, який врятував вашу ділянку від мегазакляття; у тому місці є не лише озброєні поні, а й лошата та поні, що не просили війни. Тож, будь ласка, скажіть своїм хлопцям двічі подумати, перш ніж тиснути на спуск, гаразд?

Щільний стовп чорного диму здіймався на горизонті, а відлуння вибухів стихло вдалині. Паппі весело дріботіла, слідуючи за рожевою стрілкою на компасі, і нарешті знову ступила копитами на асфальт Траси 52; розгорнувши складний самокат, вона стрибнула на нього й помчала геть — назустріч наступній зоні війни.

*Дороги — найпилючіші,
вітри — найшквальніші,
ворота — найіржавіші,
пирогои — найхрумкіші,
пісні — найпристрасніші,*

*друзі — найвірніші,
на шляху додому.*

Розділ 13: Грозові хмари.

Я хочу знати: ти колись бачив дощ?

День 11 — Час приблизно 18:00 — Локація: Айворі Тавер, філія Біг 52.

Айворі Тавер був комплексом великих білих споруд, захищених посиленими керамітовими плитами. До війни це місце слугувало науково-дослідним центром, де міністерства Моралі та Миру працювали разом, намагаючись знайти невійськові способи застосування технологічних проривів міністерств Арканічної Науки та Воєнних Технологій.

Нині Айворі Тавер був єдиним поселенням на Біг 52, що перебувало під контролем Сталевих Рейнджерів — переважно тому, що це було єдине місце, де можна було знайти технології, не вироблені *Соляріс Інс.*, а жоден поні з бодай половиною мізків не хотів мати справу з чимось, зробленим *Соляріс Інс.*

Так, *Соляріс Інс.* — ті самі генії, які поєднали радіо з пілососом, створивши першу в історії звукову зброю й віддавши її в копита геть розгубленій хатній покоївці; вони ж винайшли дверний дзвінок із талісманом виявлення та знешкодження злодіїв, що успішно вбив струмом понад шістдесят продавців «від дверей до

дверей» і цілий взвод кобилок-скаутів, які продавали мафіни.

Центральну зону білих будівель оточували рів і периметрова огорожа, захищені автоматичними турелями та мінними полями; понад століття це місце трималося проти будь-яких загарбників — від рейдерів до організованих військових загонів. Сьогодні ж оборона виглядала жалюгідно: турелі були знищені, мінні поля — вичерпані; навіть периметрова огорожа зазнала серйозних ушкоджень і була перерізана в кількох місцях. Через рів вели два мости — з північного та західного боку комплексу; там розташовувалися дві невеликі групи халуп — здебільшого склади для караванів і місця, де мандрівні поні могли переночувати та вести справи з рейнджерами під дахом.

Північне поселення було майже повністю зруйноване, а уламки використали для спорудження барикади з боку пустки перед північним мостом. Західна ж група будівель, зведена довкола кількох довоєнних споруд, була нашвидкуруч укріплена; над нею майорів прапор Рейнджерів Епплджек.

Маленький форт охороняли з десяток поні — деякі з них ще підлітки в легких бойових сідлах; двоє повноцінних сталевих рейнджерів у своїй типовій силовій броні сторожили сам міст, тоді як третій патрулював кам'янисту місцевість довкола Айворі Тавер у супроводі пари новобранців. Четвертий рейнджер перебував усередині штабу, сперечаючись із молодого найманкою.

- Так, я можу це зробити, без проблем, але хочу половину кришок вже зараз і трохи плазмових штучок. - Генрієтта потягнулася й відкинулася на спинку крісла, закинувши ноги на старий стіл.

Паладинка схилила голову, з жахом на морді:

- На кого я схожа — на гаражний розпродаж? Я дам тобі силовий спис, і це вже ціле багатство, але тільки після того, як ти завершиш роботу.

Генрієтта фиркнула й похитала головою:

- Я стрілець, не пропонуй мені свою химерну холодну зброю... три плазмові гранати — дві зараз і одну потім; додай кілька ЕМІ-мін — і я твій грифон.

- Дві ЕМІ-гранати зараз, плазмова граната і плазмова міна потім. Остання пропозиція.

Поні простягнула копито до грифониці.

Генрієтта знизала плечима й потисла копито.

- Домовилися. І половину кришок — зараз.

- Щоб ти з ними відразу полетіла? Навряд. Вони тобі все одно не знадобляться, поки не завершиш справу.

Грифониця зітхнула:

- Знаєш, що я думаю? Думаю, в тебе немає кришок. Ти сподіваєшся, що я погоджуся і зроблю роботу, а тоді ти спробуєш штурмувати форт і заплатиш мені кришками, що лежать усередині бази... А я не хочу грати в цю гру, сподіваючись, що чотири рейнджери й п'ятнадцять новобранців здолають півдюжини краще навчених і

важкоозброєних поні, ще й під прикриттям сторожових систем та міцних укріплень.

Паладинка підняла копито:

- Гаразд, гаразд, ти, клята кровокрила. Половина кришок — зараз! Але не чекай жодної вдячності.

Молода грифониця знову знизала плечима:

- Вдячність не купує набоїв. Отже, угода є. Я вирушу дуже скоро — подбай, щоб твої не облажалися.

- Добре. Коли закінчиш, повертайся сюди й поговори з писарем Меллоном; якщо захочеш взяти участь у штурмі, я можу дещо додати... можливо, трохи трофейного спорядження.

Генрієтта вже збиралася відповісти, коли поні навпроти підняла копито, прохаючи зачекати; розмову перервав екстрений виклик для паладинки Сталевих Рейнджерів.

- Колд Шоувер на зв'язку, доповідайте.
Поні знизила голос, але в грифонів добрий слух.

Генрієтта сиділа перед столом і позіхала; це була не її справа, і вона могла б уже зникнути, дочекавшись ночі, але думка про трофейну зброю зі сталевих рейнджерів здавалася занадто солодкою, щоб бути правдою. Ці поні мали бути вкрай відчайдушними, якщо пропонували таке грифону.

- Повторіть останню частину, будь ласка. Ви застрелили це... скільки разів?

У голосі паладинки чулася відверта недовіра.

- Я не думаю, що можна вбити щось більше ніж один раз, Гаусе...

Генрі не втрималася й повернула голову до поні, що говорила в шолом, але Колд Шоувер уже ігнорувала найманку, повністю занурившись у нову розмову:

- Що саме ти маєш на увазі? Ти хоча б упевнений, що воно вороже?

Паладинка зробила паузу, слухаючи.

- Тобто, по суті, ти застрелив це, бо воно було моторошне... і воно навіть не відкрило вогонь у відповідь?

Грифониця стривожено підскочила на ноги:

- Гей! Скажи своїм, щоб вони припинили знущатися з Паппі!

День 11 — Час приблизно 18:30 — Локація: Айворі Тавер, філія Біг 52.

Жовта кобилка підбігла до невеликого форту, розглядаючи іржаві барикади та вартових на вежах.

- Привіт, гарні поні! Я Паппісмайлс, ви не бачили мою маму?

Погляди, якими Паппі відповіли на привітання, належали здебільшого загартованим поні —

виснаженим днями безперервних варт і зламаним усвідомленням того, що вони воюють не з рейдерами чи работорговцями, а з поні, яких колись вважали братами або вчителями. Ні, серед цього табуна кобилка не могла знайти доброзичливості.

Паппі знизала плечима й продовжила розповідати свою цікаву історію ескорту:

- Отже, коли робокольт мер вигнав із міста, він усе одно вирішив його врятувати; бо, знаєте, робокольти був не просто роботом, він ще й був супердобрим поні!

Як завжди, кобилка не помічала загального настрою і вже засипала бідний патруль власним уявленням про те, яким має бути поні в металевій броні.

- Але тут мама застукала мене за переглядом фільму й вимкнула телевізор...

Кобилка знову знизала плечима.

- Ме-е, не розумію, чому вона не хоче, щоб я дивилася круті фільми. Тобто, робокольт же хороший, очевидно, що зрештою він переможе!

Паладин Гаус роздратовано зітхнув, його шолом був відкритий:

- Так, звісно, але я НЕ той Робоклоша, про якого ти говориш! Я рейнджер Епплджек! Це інше.

Паппі хіхикнула:

- Ти кумедний, містере Не-робокольт, ти мені подобаєшся!

- Та як завгодно... будь ласка, хоча б прибери того мертвого парадора! Це огидно!

Кобилка тримала свого «улюбленця» на спині; якщо

звичайний поні боявся б і ненавидів такого небезпечного хижака, то цей конкретний екземпляр викликав лише жаль — бідолашна крихітка втратила половину ніг і крило... але кобилка ставилася до нього, мов до скарбу... фу...

Паппі насупилась:

- Але Жменька Пуху хоче побачити гарних поні! Вона буде чемною, клянуся!

Паладин зробив фейсхуф.

- Я впевнений, що вона буде чемною, але... е-е... тут водяться пожирачі хатніх улюбленців, це може бути небезпечно...

Йому було соромно продавати кобилці таку очевидну брехню.

- Пожирачі улюбленців? Де? О ні, Жменька Пуху в небезпеці!

Кобилка поклала трупик маленького парадора до сидельних сумок і почала стривожено оглядатися.

- Сиди в сумці, я з ними розберуся!

У Гауса відвисла щелепа; він намагався щось сказати, коли один із аколітів, що супроводжували їх, почав реготати, мов ідіот, за ним — ще двоє. Паппі подивилася на трійцю, що сміялася, цілком не розуміючи, що відбувається.

- Аха-ха! Дуже смішно!

Схоже, вона нічого не запідозрила.

Гаус відвернувся, намагаючись виглядати якомога серйозніше:

- Так, ніколи не буває зайвої обережності з тими пожирачами улюбленців... а тепер іди за мною до командира. І ви троє! Припиніть ржати, як лошата, й відправляйтесь на службу біля головних воріт! Паладин пішов геть від маленької групи аколітів, а Паппі рушила за ним.

- Окі-докі, Не-робокольт! А коли ми будемо боротися зі злочинністю?

- Востаннє повторюю, мене звати Гаус! Паладин Гаус! — жеребець зітхнув. - Ось чому я сподіваюся, що ніколи не матиму лошат...

Зрештою дует дістався штабу; жеребець відчинив двері, пропускаючи Паппі всередину, а тоді зайшов сам. Колись ця будівля була школою, але тепер більша її частина завалилася, і лишилися тільки кілька кімнат і коридорів, що вели до маленького офісу з білими стінами та єдиним столом посередині. За столом сидів інший поні в металевій броні — і Генрієтта.

- Генрі!

Кобилка рвонула через кімнату до грифониці, але та з легкістю ухилилася від обіймів і впіймала Паппісмайлс за шию. Паппі кілька секунд борсалася, намагаючись знайти подругу:

- Гей! Де ти?

- Бачиш? Я ж казала, що ми ще зустрінемося. Все ще прямуєш на південь?

Грифониця поставила Паппі на землю й поплескала її по шолому, фиркаючи.

- Отже, паладине, це моя подруга; можеш приглянути за нею, поки я роблю свою роботу?

Колд Шауер схилила голову, спантеличено дивлячись на кобилку:

- Цю... поні застрелили чотири рази, і не тільки немає жодних ознак цього, але вона ще й у доброму настрої. Я не думаю, що маю впускати її сюди, доки не знатиму, з чим маю справу... Гаусе, поклич писаря Скулда.

Паппі не дуже переймалася паладинами — тепер у неї була Генрі, а це було значно краще:

- Юп! Мама десь у білих будинках по той бік мосту! Я туди йшла і зустріла цих гарних поні й містера Не-робокольти!

Кобилка нарешті змогла обійняти грифоницю.

- Я так рада знову тебе бачити! Скажи, що цього разу ти мене не залишиш саму!

Генрієтта прочистила горло, відводячи погляд від кобилки:

- Ем, узагалі-то... у мене є кілька справ, але я повернуся, якщо ти почекаєш мене тут. Це не займе багато часу.

Паппі на мить насупилася й невпевнено запитала:

- А-а... ти візьмеш із собою Шовковий Хвостик?

- Шовкову кого? А, ляльку! Так, звісно... чому б і ні?

Кобилка з полегшенням зітхнула:

- Тоді все гаразд. Просто дозволь їй допомогти тобі, вона хороша.

Грифониця поплескала Паппі по шолому.

- Круто. А тепер залишайся з рейнджерами й поведься чемно: не зли їх і не тікай. Коли я повернуся, дам тобі потусуватися зі мною, добре?

- Юш!

Паппі помахала Генрі на прощання, коли та вийшла з кімнати, з цікавістю чекаючи, що буде далі.

День 11 — Час приблизно 19:00 — Локація: Айворі Тавер, філія Біг 52.

Писар Сколд був старим поні, який за роки навчив багатьох аколів; його жорстокість і холодність до всіх зробили його сумнозвісним серед молодих рекрутів. Існував лише один спосіб здобути повагу старого писаря — виконувати роботу ідеально, щоразу без винятку. Коли він відвернувся від Сталевих Рейнджерів і приєднався до рейнджерів Епплджек, усі були здивовані його вибором; утім, чимало аколів і досі вважали його шпигуном.

Сколд підійшов до Паппі й зазирнув їй у вічі, розмовляючи з паладинкою Колд Шауер.

- Кантерлотські гулі мають ті самі шрами, що й звичайні гулі; не думаю, що вона з їхніх...

Паладинка зітхнула, сідаючи за стіл:

- Тоді що це за лоша? Вона пережила чотири прямі влучання — одне в голову й три в серце.

- А можна і мені червоний плащ? - з цими словами Паппі схопила плащ Сколда і з захватом розглядала його. - Мені подобаються золоті штукенції! Золото — це колір Прекрасної Принцеси Селестії! Коли я виросту, я теж хочу бути принцесою, але мені потрібне золото! Будь ласка?

- Руни. Це руни, і ти не можеш його мати. А тепер сядь і поведься чемно... - писар повернувся до паладинки. - Це може бути щось некромантичне; я майже в цьому впевнений... якби ми мали доступ до бібліотеки, я б провів дослідження, а так можу лише здогадуватися...

- Чому я не можу — е-е — мати його? Я можу щось дати взамін, це бартер! Це круто! Дорослі поні постійно міняються, і це нормально, не те що коли я поміняла сніданок на дві кульки й потім була дуже голодна, і мама мене насварила! Оце — нормально!

Паладинка кивнула, намагаючись ігнорувати Паппісмайлс:

- Тож, які твої здогадки?

Сколд суворо глянув на кобилку:

- Ні, я не збираюся мінятися з тобою плащем. А тепер поведься чемно й почекай, доки «дорослі поні» закінчать розмову.

Писар зітхнув і знову звернувся до Колд Шауер.

- Я пригадую, що читав щось про ці радіаційні костюми:

під час атаки на Кантерлот вони були малоефективні, і майже кожне лоша в них перетворювалося на гуля. Сколд на мить зупинився, глянувши на кобилку, що все ще намагалася стягнути з нього плащ.

- Але не ця... гадаю, варто запустити діагностику костюма й подивитися, що з того вийде...

Старий писар під'єднав свій ПіпБак до дата-роз'єму на костюмі Паппі, другою ногою утримуючи лоша нерухомо.

- Тепер, будь ласка, постій спокійно кілька хвилин...

- А можна я тебе обійму? Ти кумедний, ти мені подобаєшся! - Паппі на мить замислилася. - І твій плащ мені подобається, я вже казала?

Колд Шауер не втрималася від тихого смішка, попри ситуацію. За це вона одразу ж отримала похмурий погляд від писаря.

- Так, можеш обійняти, якщо стоятимеш спокійно. А тепер подивимось, що тут у нас...

Сколд насупився.

- Тут сказано, що вона мертва. Немає серцебиття, немає температури тіла... власне, немає й тіла — лише... дві тисячі уламків кісток і близько ста вісімдесяти грамів органічної матерії. Ні, це точно не гуль...

- Ті-хі-хі, Червоний Плащ смішно говорить!

- Так, Сколде, припини говорити дивно й поясни по-простому. Після того як ти відхилив мою заявку писарем, я більше за гармати, ніж за науку...

У словах Колд Шауер не було злості, але писареві час від часу треба було нагадувати, що він не в класі.

- Я й сам ще не знаю... можу лише сказати, чим вона не є... - Сколд знову подивився на ПіпБак. - Штучний інтелект костюма цілий і працює ідеально, тож це точно не божевільний робот... О, ось цікаве: основний лікувальний талісман зламався двісті років тому під час перезавантаження — ймовірність один на тисячу, можливо через коротке замикання або дефект деталі... і тоді активувався резервний талісман.

Колд Шауер підняла брову:

- Ем... і чому це цікаво?

Писар хмикнув:

- Бо резервний лікувальний талісман мав іншу функцію, ніж основний.

Паладинка фиркнула:

- Давай не порціями. Ти хочеш це закінчити, чи чекатимемо до ранку?

Сколд зітхнув, ігноруючи коментар:

- У ньому, схоже, немає жодного лікувального закляття — лише програма керування й введення зілля зі сховища костюма... Стривай, є ще щось, але я не впізнаю матрицю — тут використано... зебрячі руни? Що, в ім'я Селестії, роблять зебрячі руни в лікувальному талісмані?

Насправді відповідь була просто перед їхніми мордами — вона ніжно тягнула писаря за плащ. Колд Шауер

зітхнула й пробурмотіла:

- Вони могли б, е-е... зберегти сто вісімдесят грамів органічної матерії?

Писар продовжив працювати з ПіпБаком:

- Так, я б сказав — частково розкладене серце...

Цікаво. Сканування внутрішнього простору костюма показує кілька деформованих куль великого калібру, що «плавають» біля серця, ніби вони влучили в нього, але не пошкодили орган...

Сколд замислився.

- Спробую отримати доступ до журналу талісмана — тоді стане зрозуміло, як це мало працювати...

Уся ця балаканина була страшенно нудною; Паппі славилася терплячістю, але навіть найтерплячіший поні в Еквестрії не витримав би стільки бла-бла-бла. Тож жовта кобилка засунула копита до кишень писаря й почала нишпорити в його речах: перо, папір, книжка, окуляри — ХРУСЬ — ой, монокль, ще один монокль...

- Гей, а це що?

Паппі дістала пластикову поні для розчісування: зелену з білим єдинорога з широкою усмішкою й лірою як к'юті-маркою.

- Ооой, яка мила! - Кобилка почала гладити гривку. - Чеши-чеши-чеши... чеши-че...

- Що за... Гей, віддай її! - писар вихопив іграшку з копит Паппі й засунув назад до кишені. - Грайся зі своїми ляльками, це фігурка дії, вона дуже крихка і...

Погляд Сколда зустрівся з поглядом Колд Шауер, і він зрозумів, що щойно сталося.

- Ні... о ні, ні-ні-ні!.. Це... це іграшка, яку я конфіскував у аколіта! Вона не моя!

Очі Паппі широко розкрилися, щойно вона почула, що іграшка нічия:

- Не твоя? Тоді я можу її мати! Я її любитиму, пеститиму, питиму з нею чай, ми завжди гратимемось разом і будемо найкращими друзями назавжди! Я назву її Бонбон і пофарбую їй гривку в рожевий!

Самовладання Сколда випарувалося, коли він почув про фарбування гриви:

- Її звати Ліра, і ти НЕ МОЖЕШ її МАТИ! Це МОЄ — е-е — це конфіскований матеріал, який підлягає обліку й класифікації!

На морді паладинки з'явилася зловтішна усмішка, коли вона обійшла стіл і підійшла до них:

- О, не будь таким суворим, писарю Сколде... Я впевнена, що ми можемо дозволити маленькій кобилці погратися з іграшкою лошати, правда?

Колд Шауер широко усміхалася — і якби могла, показала б ще більше зубів, аби передати, наскільки їй весело.

- Бачиш? Бачиш? Робокольт каже, що я можу її мати! Дай-дай-дай! - кобилка знову спробувала дістати ляльку з кишень Сколда, але цього разу писар був наготові й заблокував її.

- Вона моя, гаразд? Ліра — моя! Я не можу віддати її, бо вона мені подобається! Задоволена? Ти... е-е... Вираз обличчя Сколда змінився, коли він подивився на

Колд Шауер; зрештою, взаємне знищення — теж варіант...

- Ти можеш взяти іграшку з кімнати паладинки, якщо хочеш. Вона буде дуже рада дозволити тобі поритися в її покоях, адже я впевнений, що їй нема чого приховувати, чи не так, паладине робокольте?

Усмішка Колд Шауер зів'яла; вона швидко кашлянула й відвела погляд:

- Ем... я впевнена, ми знайдемо для тебе гарну іграшку, малечо... а тепер, будь ласка, поведься чемно й сиди тихо, доки писар закінчить свою роботу...

Паппі сяяла від радості — обіцянки нових іграшок було достатньо, щоб дозволити цьому кумедному поні в червоному плащі колупатися в її космічному костюмі скільки заманеться.

- Окі-докі!

Сколд зітхнув і кинув на паладинку останній звинувачувальний погляд:

- Ти могла б припинити так усміхатися? Я намагаюся зосередитися...

Писар знову повернувся до приладів, бурмочучи:

- Та ви жартуєте... вони не могли вбудувати ТАКУ функцію в лікувальний талісман!

Колд Шауер здивовано подивилася на Сколда:

- Що ти знайшов? Це настільки погано, як виглядає з твого обличчя?

- Я... сказав би, що ще гірше... Хтось у Міністерстві Миру зайшов надто далеко, щоб упевнитися, що ці лошата не помруть... що їм не дозволено померти.

- «Не дозволено»? Що ти маєш на увазі? - паладинка підняла брову.

- Я маю на увазі, що крайній засіб резервного талісмана — це якесь некромантичне закляття. Я не певен, як воно працює, але, схоже, воно прив'язує життя пацієнта до того, що від нього лишилося.

Старий писар зітхнув.

- На щастя, це не надто потужне закляття; думаю, його можна зняти, але знадобиться багато часу й досліджень. До того ж — значно більше магічної сили, ніж у мене самого... і мені потрібна моя бібліотека...

Колд Шауер свиснула:

- Оце вже «жорстка любов»... як хтось міг зробити таке — заборонити тобі померти? Хіба це можливо?

- Раз ми з цим зіткнулися, то, певно, можливо. Я не експерт із некромантії, але бачу, що сам талісман у поганому стані; він працював двісті років лише на одній іскрі енергії... Я не можу це пояснити — так не повинно працювати! Має бути щось ще, зовнішній чинник, можливо...

Паладинка схилила голову:

- Тобто... кобилка — щось на кшталт привида?

Сколд торкнувся підборіддя:

- Я не певен. Потрібно ще вивчити явище. Думаю,

талісман якимось чином зв'язав усе докупі: костюм, рожеву субстанцію всередині й рештки тіла лошати... Привид? Не думаю, але й стверджувати не можу. Технічно ця бідолаха взагалі не мала б ходити — її магія занадто слабка; натомість вона поводить ся як звичайне лоша, має спогади й діє так, ніби з нею все нормально.

Старий писар на мить замовк, потер очі:

- Судячи з журналу, костюм майже «помер» і не рухався двісті років, а потім раптом його батареї зарядилися значно понад максимальну місткість, і кожне закляття всередині почало працювати вп'ятеро ефективніше... Я не можу пояснити це ні наукою, ні магією... можливо, вона — понігейст.

З втомленим виразом морди Сколд хмикнув і відпустив копито Паппі.

- Гаразд, ми закінчили, малечо.

Паппі усміхнулася у відповідь:

- Юхуу! Тепер мені треба йти шукати маму, але я повернуся по іграшки! Бувай!

День 11 — Час приблизно 19:45 — Локація: Айворі Тавер, філія Біг 52.

Паппі надула губки, дивлячись на зачинені двері.

- Але ж я маю йти шукати маму! Я не можу тут залишатися!

Кобилка загупала копитцями в двері, та ніхто їй не відповів. Вона була замкнена всередині класної кімнати.

Ті дурнуваті Робокольти заманили її сюди обіцянкою іграшок, а тепер вона сиділа в якомусь дитячому садочку, в полоні цих злих поні. Ну... взагалі-то вони дали їй кілька ляльок, купу олівців і навіть суперкласну розмальовку, але в неї не було на це часу — їй треба було знайти свою...

- Ой, дивись, тут є метелики!

Ні, Паппі! Ти мусиш триматися! Ти маєш... знай... ти...

- Вааау, золотий олівець! Він справді золотого кольору! Я можу розмалювати Прекрасну Принцесу Селестію, і вона буде зовсім як справжня!

Ні! Мама — найважливіша! Паппі була кобилкою з місією! Вона поклала супер-круті олівці й відвернулася. Ці модні штуки їй не зупинять! Ніколи!

- Це що... справжній чайник? І справжні чашечки?!

Паппі програла битву.

Менш ніж за п'ять хвилин ситуація знову стала критичною.

- ГАСП! Міс Фаззі Бол зіпсувала святкову сукню Реріті, і якщо вони не знайдуть золотий олівець, весь гала-вечір буде зіпсований! Але дивіться! Ось іде Прекрасна

Принцеса Селестія з золотим олівцем! І там ще була Рейнбоу Деш! Гала врятовано, ура! А тепер час святкувати за чашечкою гарного чаю!

Паппі рухала мертву парадору та кілька інших ляльок, розмовляючи сама з собою з дуже зосередженим виразом мордочки. Було очевидно: відволікати її не можна — від цього чаювання залежала доля гала-вечора.

Сколд відійшов від вікна й знизав плечима.

- Схоже, проблем вона не створюватиме... Постав пару аколів біля дверей, про всяк випадок, і повертайся до підготовки нічного штурму.

Колд Шауер здригнулася, прямуючи за писарем.

- Вона виглядає такою... байдужою. Що ми з нею будемо робити? Не здається правильним тримати її тут силоміць. Рано чи пізно вона знову спробує піти шукати матір.

Старий поні зітхнув.

- Думаю, я зможу зняти її прокляття. Закляття досить слабе, але мені потрібно вивчити ритуал і залучити інших єдинорогів.

- Але... вона помре? - у голосі паладинки чітко звучала тривога.

Сколд відповів повільно, вимовляючи кожне слово так, ніби пояснював просту, але життєво важливу істину дитині:

- Вона вже мертва, Колд. Та маленька поні заслуговує на вічний спокій. Її не повинно існувати.

- Але ж їй, здається, байдуже... Ми могли б хоча б спробувати з'ясувати, чи жива її мати. Можливо, вона гуль... Якщо вона жила тут, у бібліотеці могли залишитися якісь записи.

Писар знову знизав плечима.

- І ми повертаємося до нашої початкової проблеми: повернути мою бібліотеку. Тож постав пару аколів охороняти кімнату й починай підготовку до сьогоднішньої ночі. Коли в мене будуть інструменти, ми обговоримо, як розв'язати цю проблему.

День 11 — Час приблизно 22:00 — Локація: Айворі Тавер, філія Біг 52.

Трошки більше рожевого в хмарках, і-і-і... готово! Паппісмайлз із захватом дивилася на своє нове творіння. Хто сказав, що не можна намалювати картину, використовуючи лише рожевий? Рожевий пасує до всього! Тепер залишалося лише приліпити її до стіни поруч з іншими....

БУМ!

Вікна затремтіли, а назовні на мить спалахнуло велике червоне світло. Паппі різко обернулася й з цікавістю втупилася в темряву.

- Феєрверки?

БУМ!

Ще один червоний спалах освітив зовнішній двір, і одне з вікон розлетілося на друзки, засипавши кімнату уламками скла. Гострі осколки посипалися на підлогу, на парти й вдарилися об шолом Паппі. Кобилці було байдуже — натомість вона висунула голову назовні, щоб краще роздивитися, що ж там відбувається.

- Ура, феєрверки!

Паппі була щаслива! Це було справжнє шоу! За мостом, по той бік рову, купа поні бігали й веселилися, кидаючи одне в одного феєрверки та всілякі гучні й яскраві штуки. Без сумніву, ці робокольти вміли гуляти на повну, і Паппі теж хотіла свою частку веселощів.

Кобилка рушила до дверей, але тут згадала, що вони зачинені. Звісно ж, це анітрохи її не зупинило — Паппі просто вистрибнула у вікно.

Приземлившись на дорогу зовні, жовта кобилка на мить завагалася. Залишити всі ті іграшки й гарні малюнки було непросто, але ж кожному доводиться чимось жертвувати, якщо хочеш іти до своєї мети... Що там казав Софт Ейр? Колись настане день, коли доведеться робити жертви й зрозуміти, що не все в житті легко... що

іноді треба залишити щось своє позаду, якщо хочеш рухатися далі.

Тепер Паппі знала, що той негарний поні мав рацію. І Тріггер Хеппі теж. Але вона була кобилкою з місією. І вона хотіла побачити феєрверки зблизька, тож... прощайте, гарні іграшки.

О, і ще ж треба знайти маму! Знайти маму — це теж важливо!

Вперед, Паппі!

День 11 — Час приблизно 22:15 — Локація: Вежа Слонової Кістки, філія Біг 52 СС

Уся територія між мостом і входом до головної дослідницької будівлі перетворилася на поле бою; четверо рейнджерів Еплджек підтримували наступ своїм важким озброєнням, але справжній штурм здійснювали аколіти — захищені лише легкою бронею й озброєні зброєю малого калібру, такою як штурмові гвинтівки та пістолети-кулемети. Коли Паппі перейшла міст, паладин Гаусс не одразу її помітив, і вона прослизнула повз нього, перш ніж він устиг зреагувати.

- Чорт, що вона тут робить? Шауер, привид на полі! - паладин спробував побігти за Паппі, але змушений був знову пірнути в укриття, коли його позицію накрила

черга куль. - Не можу! Якщо висунуся — я труп! До того ж другій групі потрібне прикриття!

Паппі помітила молоду кобилу, що лежала біля димлячої вирви. Коли лоша підійшло ближче, воно побачило, що під сонною поні розлилася калюжа червоного, і вона продовжує збільшуватися.

- Гей, гарна поні, щось не так? - Паппі легенько штовхнула аколітку, і та слабо розплющила одне око.

- Б-будь ласка... допоможи... я... я не хочу помирати...
- голос солдатки був кволим, вона навіть не могла поворухнутися.

Жовта кобилка ніжно погладила її гриву.

- Не хвилюйся, феєрверки можуть бути трохи страшними, але ти ж велика поні, тобі не треба плакати.

Поні, що вмирала, дивилася на неї порожнім поглядом, навіть не чуючи втішних слів лошати.

- Я... не хочу... помирати... - це була молода кобила, ймовірно новобранець у своїй першій і водночас останній битві.

- Тихо-тихо... — Паппі сіла поруч і продовжила гладити її гриву. - Я тут, не бійся... коли феєрверки закінчатся, ми підемо купимо солодку вату, добре-добре?

Коли Паппі вперше побачила феєрверки, їй теж було страшно, але мама купила їй солодку вату, і вона перестала ридати. Мабуть, це мало спрацювати і з цією поні, бо вона перестала схлипувати й тепер просто

плакала. Кілька куль влучили Паппі в тулуб, поки вона сиділа поруч із кобилою, але вона майже не звернула на це уваги.

- Мамо... вибач... чому я... втекла?... - передсмертні слова аколітки були ледь чутним шепотом, коли останній подих зірвався з її губ.

- Ой, не хвилюйся, гарна поні, мами добрі й хороші, вона зрадіє побачити тебе знову, навіть якщо ти втекла... ну, може й посварить, але я впевнена, що вона піклується...

Мертва поні не відповіла, тож Паппі спробувала її штовхнути.

- Ем, з тобою все гаразд? Гарна поні? Ем... Містере Голосе, з цією поні все гаразд?

- Аналізую. Негативно. Стан аколіти рейнджерів Еплджек: померла.

Паппі насупилася.

- О... як тато Генрі... — нарешті вона, здається, почала розуміти ситуацію. - Гей, Містере Голосе, ці поні граються, чи б'ються?

- Поні в цій зоні ведуть бій, хоча жодна з них не позначена як ворожа до тебе. Лише автоматичні системи оборони визначені як вороги.

Наче на підтвердження слів костюма, ще кілька куль влучили поблизу Паппі, і одна частково тріснула її шолом.

- Попередження. Порушення ізоляційного шару.
Активовано талісман відновлення. Кількість ворогів: два.

- Гей! Дивіться, куди цілитеся! - Паппі підвелася на копита, залишивши мертву поні, й почала паляти до найближчої групи аколітів, які сховалися за перекинутим возом. - Припиніть битися! Це небезпечно! Ваша подруга дуже хвора!

Один із трьох солдатів витріщився на жовту кобилку.

- Що ти тут робиш, мала? Шукай укриття!

Привид нахилила голову, розгублено.

- Навіщо?

Саме в цю мить черга куль прошила бік Паппі, залишивши тонкий рожевий слід, ніби її тіло було з масла.

Аколіти в жаху дивилися на це, але коли Паппі просто накричала на турель, щоб та перестала бути забіякою, вони втратили дар мови. Трійця солдатів навіть не зреагувала, коли лоша зірвалося з місця й помчало до найукріпленішої оборонної позиції Сталевих Рейнджерів.

- Припиніть це! Це небезпечно, дурні забіяки! Хіба ви не бачите, що всі тут налякані?!

Паппі кинулася прямо до входу в головну будівлю, де кілька сталевих рейнджерів відстрілювалися від атакуючих сил.

Один із рейнджерів повернувся до лошати й вистрілив у неї з гранатомета, відкинувши її вибухом на інший бік поля бою. Паппі знадобилася хвилина, щоб оговтатися після вибуху, і тим часом паладин Колд Шауер змогла дістатися до неї.

- Що ти тут робиш, Паппі? Повертайся до шкільної будівлі!

Паппі сіла, похитуючи головою.

- Ні. Мені не подобається, коли поні сваряться; поні мають бути гарними й милими, а не злими й жорстокими!

Паладин нахилила голову.

- Це війна, Паппі! Ти не зупиниш її просто ниттям! Ми впораємося, не хвилюйся, а ти біжи назад до школи — тут надто небезпечно!

- Ага! Немає війни, яку Космічний Капітан Андромеда не може зупинити! - лоша підняло одне копито й вигукнуло:
- Лазерна гармата!

Сентенца зависла перед нею.

Шауер спробувала схопити Паппі, але черга куль змусила її знову пірнути в укриття.

- Сховай цю іграшкову зброю й ходімо зі мною! Паппі!
Ти мене чуєш? Паппі!

Лошиця помчала просто в середину поля бою, схопила рушницю обома копитами й навела її на поні, що обороняли вхід до головної будівлі.

- Припиніть битися й здавайтеся, або я стрілятиму! Ви погані поні й маєте соромитися!

Турель поцілила Паппі в ногу й у живіт, тоді як рейнджери її просто ігнорували; Колд Шауер відчайдушно шукала пролом у шквалі вогню, щоб рвонути вперед і схопити лоша.

- Окі. Докі. Локі. Космічний Капітан Андромеда — до зірок і далі! - лоша пірнуло на землю, ніби ухиляючись від невидимих лазерних променів, і навело свою «іграшкову» зброю, перш ніж вимовити одне слово.

- Бах!

І так із півдюжини разів.

- Бах! Бах! Бах-бах! Бах! Здавайтеся нео-дурні зебро-прибульці!

- Цілі з першої по сьому захоплено. Відкрито канал зв'язку з Понімедс через станцію зв'язку номер два. Статус Понімедс: відновлено та функціонує. Передаю координати.

Вікно на третьому поверсі центральної будівлі вибухнуло зсередини, і з нього вилетіла грифонка, відстрілюючись із пістолета в кімнату, яку щойно покинула; поява грифонки на полі бою повністю привернула увагу Паппі.

- Понімедс I, IV, V, IX, X, XI та XII готові відкрити вогонь. Понімедес II, III, VI, VII та VIII мають ціль за межами горизонту. Змінюю позицію для непрямого вогню. Орієнтовний час: 30 секунд.

- Генрі! ГЕЕЕНРІІІ! Я тут! Змусь цих поні припинити битися, будь ласка! ГЕЙ! ГЕНРІ! - Паппі намагалася помчати за грифонкою, тримаючи Сентенцу в одному копиті, тоді як турель вперто продовжувала по ній стріляти. - ЗАЧЕКАЙ!

Дурна курка, тій дівчині завжди треба було трохи допомоги, щоб щось помітити! Паппі сховала рушницю, підняла з землі шматок асфальту, прицілилася і... в яблучко! Грифонка втратила контроль над польотом і приземлилася... ну, радше гепнулася неподалік від лошати.

У темряві ночі Понімедс розплющив очі; півдюжини червоних вогників націлилися на дах головної будівлі бази. Спершу це були лише бліді тонкі багряні лінії, що хаотично рухалися в просторі, але вони ставали дедалі яскравішими, поки їх не стало видно навіть з іншого боку мосту. Мов червоні лазерні промені, вони з'явилися з хмар, пронизуючи сіру завісу й забарвлюючи її тьмяними червоними тінями — сім невеликих стовпів світла, що з'єднали Вежу Слонової Кістки з небесами... і далі.

- ЕВАКУЙТЕ ЗОНУ! ВСІ ПОНІ, ЗАЛИШИТИ ПОЗИЦІЇ Й ВІДСТУПАТИ! - підсилений магією голос Сколд прогрімів над вибухами. Усі аколіти почали відступати, виконуючи наказ Сколд, покидаючи укриття й біжачи до

мосту. Рейнджери, що обороняли центральну будівлю, здавалися розгубленими й припинили вогонь, спостерігаючи за відступом сил.

- Бляха, Паппі... чому ти цього разу кинула в мене камінь? - Генрієтта терла голову, усе ще намагаючись зрозуміти, що відбувається. - Що там верещить та стара мумія?

Паппі знизала плечима й обійняла подругу.

- Не знаю, але я хотіла, щоб ти сказала їм припинити бути злими, тільки, здається, вони вже й так зупиняються.

- Уся зброя готова до вогню. Ціль зафіксовано. Починаю повномасштабну атаку через десять... дев'ять...

РОЗДІЛ 14: Ганчіркова лялька.

У кожному житті має випасти трохи дощу...

День 11 — Час приблизно 22:30 — Локація: Низька орбіта, ~1800 км над Еквестрією.

Високо над планетою ширяв Понімедс І — гігант із пластику та надлегких сплавів, із корпусом у формі великого соняшника, чиї довгі сонячні панелі утворювали пелюстки. Уздовж супутника були намальовані слова й знаки, що попереджали про безліч небезпек — від вогню до падіння каміння, але єдиним, що мало бодай якийсь сенс для стороннього спостерігача, був логотип «Соляріс» із зображенням жеребця-алікорна та гаслом компанії «Спробуй альтернативу», що обрамляло емблему.

До великого круглого корпусу супутника були прикріплені чотири стволи, кожен завдовжки більше ніж кілька вагонів потяга; ця зброя складалася з двох лінійних металевих рейок, з'єднаних численними кільцями, розташованими всього за кілька сантиметрів одне від одного. Це була рейкова гармата — або гаус-гармата, або, можливо, поєднання обох... хто його знає. У будь-якому разі, це зброя, що використовує

послідовність потужних магнітних імпульсів і сильний електричний поштовх, щоб розігнати металевий снаряд до швидкості, недосяжної для поні, і вразити дуже віддалені цілі; простіше кажучи — смертельна штука. А Понімедс I мав чотири такі «іграшки».

Та в «Соляріс» ніхто не залишав справу недоробленою. Як один-єдиний супутник міг бути завжди готовим до дії? Потрібна була ціла мережа, повний щит, здатний захистити Еквестрію — або того, хто запропонує кращу ціну за цю маленьку коштовність. Тож у Понімедеса було одинадцять братів, здатних змінювати відстань до планети й маневрувати на орбіті, діючи групами. Тепер уся родина зібралася разом, і кожен із дванадцяти братів навів свої лазери наведення на призначену ціль.

- ...Вісім... сім... шість...

Одночасно всі чотири стволи почали викидати іскри синьої електрики між кільцями вздовж металевих рейок, поки відлік невблаганно спливав. Металевий стрижень із керамічним покриттям — приблизно півтора метра завдовжки, загострений, мов спис — автоматична система заряджання помістила в ствол, і його миттєво огорнув блакитний ореол.

- ...П'ять... чотири... три...

Позаду супутника відчинилися чотири люки, відкриваючи вихлопні канали системи компенсації віддачі; всередині кожного спалахнуло тьмяне червоне світло, що жевріло, мов лава в недрах вулкана. Усі чотири стволи тепер повністю сяяли синім, заживлені

електрикою, що бігла від кільця до кільця; вони нагадували чотири яскраві списи, готові виплеснути лють на приреченого ворога.

- ...Два... один...

Вогонь.

День 11 — Час приблизно 22:30 — Локація: Вежа Слонової Кістки, філія Біг 52 СС

- Атаку розпочато. Орієнтовний час прибуття першого залпу: сім хвилин.

Половина лазерів наведення зникла, а ще кілька змістилися на кілометри вбік усього за мить — ніби там, у небесах, щось пішло жахливо не так. Та все ж п'ять червоних променів продовжували світити на дах будівлі, раз чи двічі мерехнувши, але залишаючись на цілі.

- Чому всі зараз відступають? - Генрієтта розкрила крила, готова схопити Паппі й відлетіти разом із лошам.

Жовта кобилка вказала на обложений вхід.

- Он ті двоє не тікають, можемо їх спитати! - і з цими словами вона рушила до двох спантеличених паладинів, що боронили головну дослідницьку будівлю.

- Ага, ще чого! Моя робота тут завершена, і ми наслідуємо приклад наших друзів-втікачів.

- ДО ВСІХ ПОНІ ВСЕРЕДИНИ БУДІВЛІ! НА ВАС НАПАДАЮТЬ ІЗ НЕБА! ЕВАКУЙТЕ ФОРТ! МИ ПРОСИМО ПЕРЕМИР'Я, РЯТУЙТЕ СВОЇ ЖИТТЯ! - знову голос Сколд загримів над полем бою, після чого він розвернувся й побіг слідом за аколитами та писарями.

Нарешті Генрі підвела погляд до хмар — і її дзьоб розкрився, коли вона побачила червоні лазери, що розтинали нічну темряву.

- Ох, тухлі яйця... якщо це лише приціл, я не хочу бачити, чим воно стріляє!

- Попередження. Втрачено сигнал із Понімедес III, V, X, XI та XII. Понімедес IV і VII повідомляють про серйозні збої в системі компенсації віддачі. Понімедес I, II, VI, VIII та IX розпочинають другий залп через десять... дев'ять...

Паппі насупилась. Містер Голос уже давно щось говорив їй, здавалося, не збирався зупинятися. Усе ставало надто заплутаним. Чому всі тікають? Чому містер Червоний Плащ так кричить? І чому її шолом показує стільки миготливих червоних вогників?

- Як мені зробити, щоб цей безлад припинився?

- Не знаю. І не хочу знати. Забираймося звідси! - Генрі злетіла, схопивши Паппі, й із кожним помахом орлиних крил набирала висоту та швидкість.

Гаразд, нова проблема. Політ. Паппі колись придумала план на випадок, якщо знову доведеться літати... що це

було? А, точно — кричати.

- I-I-I-I-I-I! HI-HI-HI-HI-HI!

- Закрий рота! Я намагаюся врятувати тобі життя! - після розбігу грифонка почала втрачати швидкість і висоту, обтяжена вагою лошати. - Що ти знову напхала в ті сумки? Я ж змусила тебе викинути купу мотлоху, а ти вже знову набила їх дурницями! Аргх! Викидай усе, або ми гепнемося!

- ...два... один... Другий залп здійснено. Підготовка гармат до третього залпу.

- ВІДПУСТИ МЕНЕ! ВІДПУСТИИИ! - Паппі борсалася у власному світі речей, що рухалися занадто швидко й занадто далеко від її копит, щоб почуватися спокійно.

Генрієтта спробувала розрізати один із сидельних мішків кігтем, кілька разів промахнулася, перш ніж нарешті зачепила рухому ціль.

- Є!

- Активовано закляття ремонту. Втрачено сигнал із Понімедес I та II. Понімедес VI, VII та XI будуть готові до вогню через десять... дев'ять... - діра в мішку майже миттєво затяглася, поки закляття керування інвентарем утримувало речі на місці.

- Гей, це нечесно! Хочеш по-жорсткому? Я згодна! - грифонка відпустила Паппі з одного боку, перевернувши її догори дригом. Це спрацювало краще, бо один мішок був не застібнутий. Лоша стрімко полегшало, залишаючи за собою в небі слід із мотлоху: порожні

пляшки, підсмажені плюшеві іграшки й маленький іграшковий візок.

- НІ-НІ-НІ! Я зараз намочуся! Будь ласка, зупинися! БУДЬ ЛАСКА! - Паппі була в жаху, а висіти в небі тільки погіршувало ситуацію. Вона встигла схопити Камінь Долі, що випав із мішка, але багато класних речей було втрачено назавжди. - Забіяко, відпусти мене, або я все мамі розкажу!

Коли вага стала прийнятною, Генрі посадила Паппі собі на спину.

- Добре, добре! Все, закінчили. Замовкни, я отпущу тебе, коли перелетимо той пагорб! - життя найманки навчило її цінувати укриття. Вона лише дивувалася, чому досі нічого не сталося; але підозрювала, що чим довше щось там летить, тим гіршим воно буде. - Ми не можемо сісти тут, Паппі! Спробуй не думати про це, послухай музику й заплющ очі!

Паппі майже не слухала, але ідея з музикою раптом здалася найкращою у світі.

- Музику! Зараз, будь ласка!

Радіо ожило, поки на землі поні мчали щодуху; і рейнджери Еплджек, і Сталеві рейнджери, які вирішили повірити старому писарю, тепер бігли до пагорбів.

- Вітаю, кобилки й панове жеребці! Чи не зарано для вас спати? Це Самотній Поні, і ви слухаєте Радіо 52 — єдине радіо, що приносить вам новини й безпеку від гірських хребтів до Смарагдових Берегів! Сьогодні в нас багато тем, тож одразу до справи.

Не музика. Чому щоразу, коли Паппі вмикала радіо, першим, що вона чула, була та дурна балакуча поні?! Паппі хотіла музики! Унизу земля зливалася в розмиту смугу, Містер Голос не замовкав ні на мить, а тепер ще й Самотній Поні замість музики читав їй лекцію? Паппі хотілося плакати. Десь на тлі костюм повідомляв лоша, що три супутники, які вціліли, продовжують атаку.

- Насамперед: на Південній Гілці стає гаряче; схоже, Дике Стадо знову влаштовує засідки на патрулі з Айронворкс, але цього разу вони краще озброєні й значно організованіші, ніж раніше... можливо, у них з'явився новий лідер? Це може означати великі, великі проблеми найближчим часом. Не втрачайте пильності, якщо подорожуєте південніше Броколі або від Меморіалу до Айронворкс, і намагайтеся уникати східного шляху до Смарагдових Берегів. Тримайтеся дороги й розвертайтеся, щойно помітите щось підозріле — краще перестрахуватися!

Грифонка ширяла в повітрі, легко обганяючи поні, що очолювали відступ... вони були повільні, надто повільні, щоб встигнути дістатися безпечної відстані, але, можливо, і вона з Паппі приречені, тож... чому б не спробувати втекти? Змахнувши крилами, Генрі додала швидкості й летіла прямо вперед, попри те, що Паппі задушливо стискала її шию.

- *А тепер, бо погані новини ніколи не приходять самі, маємо нову політику від НКА, радійте! Сили НКА вирішили, що кожен торговець — це насправді рейдер, тож вони почали заарештовувати купців і*

конфісковувати товари на своїх кордонах, ура! Якщо ви планували туди поїздки, краще передумайте й спробуйте вирушити до Солт-К'юб-Сіті або Тунельного Містечка для торгівлі, адже Північна Гілка зараз безпечна.

Генрієтта приземлилася за пагорбом, важко дихаючи. Паппі зіскочила з її спини, щойно побачила тверду землю, і одразу висолопила язика на велику злу курку.
- Бе-е! Чому ти завжди мене ображаєш? Я ж твоя подруга!

- Та відчепися, Паппі... - Генрі ледве говорила, переводячи подих. - Я не ображаю тебе. Там щось станеться. Щось погане...

- І остання новина: старий торговець повернувся зі своєї найдовшої мандрівки; чотири роки тому він вирушив із возом, повним мотлоху, й браміном — і повернувся з... ну, браміном, возом мотлоху та купою історій! Можливо, завтра я розповім вам про місця, які він відвідав, але, здається, ті поні на далекому заході — божевільні! Він розповів мені про місто вогнів і величезні стіни через річку, що ув'язнили її, щоб виробляти енергію... ого, нам би таке згодилося, правда? А на цьому новини завершено — трохи гарної музики, мої маленькі поні!

Паппі здивовано нахилила голову.

- Щось погане? Але ж мама там!

Лоша обернулося до Вежі Слонової Кістки, тепер уже за кілька кілометрів, освітленої тьмяним червоним світлом

єдиного вцілілого лазерного променя. Хмари над старим дослідницьким комплексом на мить спалахнули білим світлом.

I саме тоді радіо нарешті заграло музику.

*RaindropC keep falling on my mane
and juCt like the foal whoCe cutie mark iC not there
nothing CeemC to fit there*

Палаючі білі лінії прорізали хмари, мов крихітні срібні дротики, що сяяли від жару; вони дощем посипалися з небес на Вежу Слонової Кістки. Магнітно прискорені снаряди перетнули хмарне небо за частку секунди, вдаряючи по будівлях і довколишній території з такою силою, що Генрі могла б поклястися — земля здригнулася під її лапами.

raindropC are falling on my mane they keep falling

Спершу прийшов спалах — білий ореол піднявся над ураженою будівлею. Потім стіни ніби роздулися на мить, нагадуючи Паппі повітряну кульку, яку надувають. На коротку мить усе зависло в повітрі, ніби час зупинився, залишивши будівлю ширяти, розділену на складові: стіни, вікна, двері... як на тих малюнках із частинами воза чи будинку, які мама колись їй показувала. Ця мить тиші тривала лише кліпання ока.

Потім усе розлетілося в різні боки; шматки стін завбільшки з вантажівки злітали в небо, мов клапті паперу, перелітали навіть рів і падали на міст і халупи за ним, змушуючи їх валитися, мов картонний замок.

А тоді прийшов звук; спершу Паппі почула пронизливий свист, як коли намагаєшся видобути дивну музику з травинки, але він тривав недовго, бо одразу за ним прийшов вибух; не один великий вибух, а багато глухих ударів, за якими котився гуркіт... наче шалений концерт: гуп — і бах, гуп — і бах, гуп-гуп — і бабах. Ого, навіть ритмічно.

Паппі дуже хотіла, щоб мама побачила це шоу, воно було таким захопливим! Ні, стоп, мама ж там... власне, мама мала бути всередині тієї гарної білої буді- ой...

Очі лошати розширилися. Вона підняла копито в бік того, що колись було Вежею Слонової Кістки, і її обличчя стало маскою страху.

- Мамо?

*So I juCt did me Come talking with the Cun
and I Caïd I ðïdñ't like the way Che got thingC done
Che'C Cleeping on the job*

*- Попередження. Понімедс VI вичерпав боєзапас.
Сигнал з інших супутників втрачено. Атаку припинено.
Район буде безпечним від вхідного вогню за
п'ятнадцять хвилин. Дякуємо, що обрали Соляріс Inc.
як вашу основну систему облогового озброєння.
Соляріс: спробуйте альтернативу.*

Паппі, не кліпаючи, дивилася на білі цятки світла, що й далі прошивали хмари й сипалися вниз, мов крихітні зірки, на те, що колись було її ціллю. Чому вони не зупиняються? Хіба цього недостатньо? Вони вже

наробили стільки шуму й усього такого... тепер же час припинити, правда? Весело лише трохи, а потім стає страшно...

Паппі затамувала подих, молячись, щоб кожен срібний уламок, що падав з неба, був останнім, але вони ніколи не закінчувалися — завжди з'являлися нові.

Вони знищували місце, де, за словами Містера Голоса, була мама. Але ж зачекай! Стрілка все ще там! Так! Ще є надія! Паппі зраділа — ніщо не здатне зупинити маму, отримайте, дурний срібний дощ!

thoSe raindropS are dropping on my mane they keep falling

Ще один залп падаючих зірок впав у хмару диму й уламків, цього разу влучивши десь біля електростанції дослідницького центру; це було легко зрозуміти, бо за глухим ударом здійнялася куля зеленого вогню, що вибухнула вгору, утворивши світний гриб посеред хаосу. Оце вже щось новеньке. І це було нечесно.

- Попередження. Виявлено незначну радіацію. Рівень загрози: мінімальний.

Рожева стрілка на компасі тричі блимнула й зникла. Паппі чекала, що вона з'явиться знову, сподівалася, благала, щоб вона повернулася — але компас залишався порожнім. Костюм повідомив, що місію «Полювання за дощем» завершено.

Чому ці срібні штуки все ще падають, навіть тепер? Усе скінчено, зовсім скінчено... стрілка зникла, мама зникла! Мама... зникла? Ні, так не може бути! Мама була...

мама була там, куди вказувала стрілка, але тепер...
тепер стрілка нічого не показує! Паппі йшла за нею
тільки тому, що вона вказувала на маму, а тепер немає
за чим йти! Нічого не залишилося... тільки... тільки купа
падаючих зірок і... і вперше з того часу, як лоша
покинуло Кантерлот, вона не знала, що робити.

Мама зникла.

*but there's one thing I know
the blue they sent to meet me
won't defeat me*

Праве око Паппі сіпнулося. Лоша стояло нерухомо,
широко розплющивши очі, її мордочка застигла в виразі
шоку. Генрієтта поклати лапу на плече поні,
намагаючись щось сказати крізь оглушливий гуркіт
бомбардування. Той, хто почав цю атаку, хотів
упевнитися, що від усього місця не залишиться нічого;
навіть після вибуху генератора білі ракети
продовжували прилітати — у цих типів явно було
забагато боєприпасів...

- Не хвилюйся! Твої мамі там не було! Я була
всередині, її не було у Вежі Слонової Кістки!

Паппі не відреагувала. Вона, мабуть, навіть не чула її
слів. Генрі спробувала струсити її, але поні не чинила
жодного опору, просто хиталася, мов ганчір'яна лялька,
її світла голова погойдувалася всередині шолома.

it won't be long till happiness steps up to greet me

- Та годі, Паппі! Ти пережила речі й гірші за це! Ей, я з тобою говорю!

Генрієтта знову штурхнула лоша, змусивши її голову ще трохи хитнутися.

- Що за чорт? Ей, прокинься!

Жодної реакції.

- Нам треба забиратися звідси, останній вибух розніс радіацію повсюди! - молода найманка роздратовано зітхнула. - Чому саме я? Я ж просто взялася за просту роботу, чому щоразу, як я щось пробую, усе летить до біса? Ні, стоп, я не хочу знати!

Генрі посадила Паппі собі на спину й рушила геть, намагаючись наздогнати рейнджерів.

- Хай там як, ті фанатики ще винні мені половину платні. Ходімо, Паппі.

Грифонка сповільнила крок, відчуюючи, що чогось бракує.

- Я не можу дивитися на тебе таку. Скажи щось, будь ласка!

Тиша.

- Гаразд, хочеш по-поганому? Добре!

Генрієтта замахала копитом Паппі в повітрі, намагаючись наслідувати її звичний захоплений голос:

- Юш! Ходімо, гарна злюща курко!

До цього моменту атака вже почала слабшати — лише кілька світлових спалахів падали щохвилини, але й цього вистачало, щоб земля тремтіла.

- Чудово, тепер я розмовляю з гігантською маріонеткою... це точно допоможе...

День 12 — Час приблизно 4:30 ранку — Локація:
Форпост Сталевих Рейнджерів, Біг 52, Південна Гілка.

Група рейнджерів, писарів і аколітів облаштовувала імпровізований табір біля схилу пагорба; вони витягали ящики й військові сумки з укріплених вибухостійких дверей, вбудованих у природний насип.

Маленький бункер під час війни слугував станцією моніторингу, а потім понад століття — спостережним пунктом рейнджерів; його збудували всередині пагорба, а зверху облаштували кілька піднятих розвідувальних платформ. Увесь комплекс був тіснуватий і міг вмістити не більше восьми-дев'яти поні, але це було краще, ніж нічого, і рейнджери тримали там запаси та резервне спорядження на випадок надзвичайної ситуації.

- Слухай, усе пішло не зовсім за планом, я не можу виділити ще жодної кришки просто зараз.

Колд Шауер навіть не зняла шолома, перш ніж заговорити з Генрієттою.

Грифонка нахилила голову, обурена.

- Але я зробила все, що ти просила! Я вимкнула генератори й усю їхню клятву внутрішню систему безпеки! Мені байдуже, що на те місце впав дощ із зірок! Я хочу свої кришки!

- Ти завжди можеш повернутися в кратер і забрати їх сама, ми не заперечуватимемо. А тепер вибач, у мене табір, рішення й полонені.

Паладин розвернулася, щоб піти.

Генрієтта взяла копито Паппі, вказала ним на паладина й заговорила дитячим голосом:

- Ти зла поні! Чому ти шахраюєш? Перестань бути поганою розумною робо-кимось і грай за правилами!

Колд Шауер завмерла на місці й повільно обернула голову до грифонки, що ворушила лошам, мов ганчір'яною лялькою.

- Ти... знаєш, ти моторозна до біса?

- Не розумничай зі мною! Я не дурна! Поводься чемно й заплати моїй подрузі!

Генрі легенько стукнула по шолому, змусивши голову Паппі повернутися в її бік. Паладин відсахнулася, здригнувшись.

- Припини це! Слухай, мені шкода твою подругу, але в нас свої проблеми!

Шауер вагалася — вона не знала, що її більше лякає: бачити колись жваве лоша, перетворене на овоч, чи

молоду грифонку, що використовує її як ляльку для вибивання грошей.

Генрі схрестила копита Паппі й відвернула її голову.

- Я більше не хочу бути твоєю подругою!

- Гаразд, гаразд, я здаюся! Слухай, зараз нам треба вирішити, що робити з рейнджерами, які здалися. Після цього я відправлю тебе до писаря Скалда — він подивиться, що можна зробити для... Паппетсмайлз, тобто Паппісмайлз. А тоді я спробую щось зібрати, щоб тобі заплатити, але не очікуй багато.

Паппетсмайлз підняла копито:

- Ура~

- І припини цей ляльковий театр! Це моторошно!

Паладин пішла, не чекаючи відповіді.

Генрі постояла мить із задоволеною усмішкою, а тоді обійшла пагорб і, щойно табір зник з поля зору, міцно обійняла лоша.

- Не хвилюйся, ми все полагодимо, просто... просто... не зникай, будь ласка...

Грифонка сіла на землю й продовжувала говорити, стискаючи Паппетсмайлз у обіймах.

- Я знаю, я була поганою подругою, але я не хотіла... це був жарт... ти хоч уявляєш, як важко жити найманцем? Ні, не уявляєш, ти... ти просто безсмертна тінь, що грається й робить усе легким... і я заздрила тобі. Я навіть ненавиділа тебе, бо ти не сумувала, хоча була сама... а я ненавиджу бути самою...

Саме в цей момент з-за рогу з'явився писар Скалда, гукаючи грифонку.

- Міс Фаєрбрайт! Паладин Шауер хоче поговорити з вами в бункері.

Старий єдиноріг зупинився, чекаючи відповіді.

Генрі зойкнула й відчайдушно спробувала сховати жовту поні за спиною.

- Стукай! Наступного разу стукай!

- Так, звісно, - кивнув писар.

На обличчі грифонки читалися паніка й тривога.

- Ти щось бачив?

- Ні, дівчино, я не бачив, як ти обіймала подругу й плакала...

Генрі помітно розслабилася.

- Добре!

Вона підійшла до Скалда й тицьнула його в плече.

- Приглянь за цим баластом, поки мене не буде.

Вона на мить замовкла, дивлячись старому в очі; прогнала цю битву майже одразу.

- ...будь ласка...

- Без проблем. Я й сам її шукав... не поспішай.

Скалда дочекався, поки Генрієтта кивне й піде, а тоді попрямував до Паппі, яка сиділа й дивилася кудись удалину, загублена в якихось, хто зна Селестія, глибинах власної свідомості.

- Отже, знову ми з тобою... У мене є підозра, і мені треба зазирнути до твоїх сумок. Не заперечуєш? Ні? Дякую.

Писар не усміхався, просто відкрив сідельні сумки костюма й почав переглядати вміст.

- Ти ж копирсалася в моїх речах, тож чому б мені не відповісти тим самим... подивимось, що тут у нас...

Зламана іграшка... кольорове скло... лампочка... кришки... друга половина моїх окулярів... — хлюп — хлюп... хлюп?

Єдиноріг витяг копитом з сумки й побачив, що воно вкрите смердючою зеленою слиззю.

- Заради Луни, що це за сморід?

Скалда натягнув рукавицю й обережно витяг джерело слизу.

- Мертвий параспрайт? Чому лоша носить у сумці гниючого мертвого параспрайта?!

Стривай... мертве дитинча параспрайта... для маленького неживого лошати... це... це її улюбленець? Гаразд, мій день офіційно зіпсований...

Писар повернувся тільцем назад і перевіряв іншу сумку, майже порожню... чому вона склала все в одну, залишивши іншу пустою? Хто її знає...

Після швидкої перевірки другої сідельної сумки Скалда знайшов те, що шукав — цілевказівник. Коротко

присвиснувши, він узяв його в копита й уважно роздивився модель.

- А ось і переможець... Соляріс. Тепер усе стає на свої місця.

Старий єдиноріг хмикнув, читаючи дані зброї на своєму піпбаці.

- «Сентенза»... означає «вирок». Як символічно...

Дивлячись удалину — приблизно в тому ж напрямку, куди була повернута Паппі, — Скалда сів поруч і продовжив:

- Я в боргу перед тобою, маленька душе. Якби ту атаку не перервали, загинуло б багато юних поні. Коли ті вогні з неба зірвали битву, ти врятувала життя з обох сторін.

Писар поплескав Паппісмайлз по шолому.

- Ця битва безглузда: брати б'ються з братами, а старійшини більше дбають про власну владу, ніж про добро тих, хто поруч із ними. Колись мені сказали, що вождь, який заслуговує на повагу, — це той, хто сам поважає підлеглих. Наш старійшина був... іншим. І впертим. Він дозволив би всім своїм послідовникам загинути, аби тільки захистити свої переконання — навіть не переймаючись, чи поділяють вони їх узагалі.

Знову поплескавши лоша, цього разу по спині, Скалда зітхнув.

- Гадаю, я залишу цей маленький секрет при собі... і при Сентензі. І пробачу тобі те, що ти знищила, ну... майже все, що я мав і що мені було дорогим, - він

зробив паузу, й на його губах з'явилася легка усмішка, - окрім найціннішого, що в мене коли-небудь було, — моїх учнів.

Єдиноріг зітхнув знову. Його тіло нагадувало, що він старий і втомлений, але дивним чином він почувався щасливим. Старий жеребець не пам'ятав, коли востаннє відчував щось подібне — мабуть, дуже давно.

- Що ж, Біг 52 дає, Біг 52 забирає. А я дам тобі щось у відповідь за твою іграшку.

- Ось, будь їй подругою, тільки не фарбуй їй гриву, гаразд? - Скалда поклав ляльку Ліри до сидельних сумок Паппі. - Дивлячись на тебе, я шкодую, що не маю онука... але мій син... ні, краще не про це.

Єдиноріг підвівся й попрямував геть, залишивши Паппі сидіти саму на схилі пагорба.

- А, ще одне: на південь звідси є містечко Броколі. Але до того, як його назвали на честь того, що там вирощують, воно звалось Дощовий Табір, а їхня зала зборів і досі має назву «Дощові Дні». Не знаю, чи це тобі допоможе, але я не вірю в удачу, тож... перевір сама.

З цими словами поні зник за пагорбом.

- Журнал оновлено. Нова основна місія: «Південна Буря». Міська ратуша Броколі встановлена як нова основна ціль. Міська ратуша Броколі позначена на компасі.

З'явилася рожева стрілка й почала блимати.

День 12 — Час приблизно 5:00 ранку — Локація:
Форпост Сталевих Рейнджерів, Біг 52, Південна Гілка

Колд Шауер привітала Генрієтту кивком, коли грифонка увійшла до бункера.

- Сподіваюся, я покликала тебе не надто поспішно, але, здається, я маю рішення і для твоєї оплати, і для однієї моєї проблеми.

Генрієтта не поспішала відповідати — спершу вона уважно оглянула приміщення.

Центральний зал бункера був великою кімнатою з низькою стелею, яку підтримував цілий ліс колон. Уздовж стін стояли полиці, а посередині — низькі металеві столи. Замість стільців поні використовували металеві ящики, що водночас слугували невеликими шафками. Генрі помітила, що диванів тут немає, зате є сходи вгору — мабуть, до спостережних постів — і кілька металевих дверей із якимись комп'ютерними замками.

У кімнаті було семеро поні. Двоє з них носили типову силову броню рейнджерів, але без шоломів Генрі легко впізнала в них паладина Шауер і паладина Гаусса. Інші п'ятеро були для неї новими обличчями. Вони стояли в кайданах, і на їхніх мордах читалися різні емоції — сором, страх або гнів. Лише одного погляду на них

вистачило, щоб грифонка зрозуміла: те, що запропонує паладин, не буде доброю новиною.

- Я хочу подвійно.

Колд Шауер проігнорувала її і продовжила говорити, щойно переконалася, що найманка слухає.

- Це Сталеві Рейнджери, які досі залишаються вірними старійшинам. Вони вирішили капітулювати, замість того щоб битися, бо база безповоротно втрачена. Але до наших лав вони не приєднуються. Їм потрібен супровід до Тунельного Міста через пустелю. Тож хороший найманець зі зброєю, який ще й може вести повітряну розвідку, був би ідеальним варіантом.

Генрієтта скривила голову.

- Я що, нянька для лошат? У мене свої справи, а ти ще винна мені купу кришок!

- Так, я знаю. І саме тут я пропоную тобі допомогу: ми залишимо Паппісмайлз у нас. Можливо, нам вдасться знайти спосіб змусити її знову говорити. Я майже впевнена, що ти не маєш жодного уявлення, як їй допомогти — можливо, ми щось з цим зробимо. І ще: я дам тобі хорошу зброю та спеціальні набої, плюс твої кришки. Тож ти все ще відмовляєшся?

Допомога для Паппі й купа нового спорядження — лише за те, щоб провести цих п'ятьох дурних поні через Зміїну Пустелю?

Занадто добре, щоб бути правдою.

- У чому підступ?

Паладин насупилася.

- Я не намагаюся тебе обдурити! Мені потрібно, щоб ти виконала роботу чисто й швидко. І мені набридло сперечатися через кожную клятву кому в реченні. Це моя перша, остання й єдина пропозиція. Якщо ти відмовишся — мені доведеться позбутися полонених іншим способом.

Після цих слів молода кобила різко вдихнула й спробувала відступити.

- А-але ми ж полонені! Ви не можете так! Ми здалися!

Інша поні — старша кобила з довгим шрамом уздовж щоки — вдарила її копитом.

- Замовкни, писарю. Чого ти очікувала? Чашки чаю й вибачень за надто суворе поведження?

Троє інших полонених просто опустили очі й мовчали. Але молода кобила не здавалась.

- Писар Скалда цього не дозволить! Я його найкраща учениця! Я...

БАМ!

У кімнаті запала тиша. Усі погляди були прикуті до ще димного дула пістолета Гаусса.

Молода писарка затремтіла, не дивлячись ні на отвір у стіні, ні на волосинки гриви, що повільно падали на

підлогу поряд із жовтою плямою, яка швидко розросталася на її мантиї ззаду.

- Замовкни й чекай, писарю.

На її честь, молода кобила не закричала — лише тихо схлипувала. Інші полонені виглядали майже більше присоромленими нею, ніж наляканими тим, що сталося. Стара кобила зі шрамом дивилася на писарку з презирством і злістю.

Гаусс повернувся до Генрієтти, продовжуючи переговори з того місця, де їх перервала Колд Шауер.

- Ми робимо те, що мусимо, грифонко. Паладин Колд Шауер і писар Скалда вирішили спробувати дипломатичний підхід. Але не всі цим задоволені. Тож який твій вибір?

Молода кобила тихо шморгнула носом.

- Я не хочу помирати...

Генрі подивилася в очі Гауссу, потім на п'ятьох полонених, намагаючись не звертати уваги на запах сечі, що швидко наповнював кімнату.

Чорт.

Усі поні — гарні поні? Та пішло воно...

Це заради Паппі. Я роблю це заради неї.

Тримайся, Генрі.

- Гаразд, гаразд! Ви виграли! Я проведу їх на північ! Але якщо я повернуся, а Паппі тут не буде — ви наживете собі ворога! І я швидше стріляю, ніж ти, Паладине Робокопит, тож навіть не думай вражати мене такими дешевими трюками!

Паладин усміхнувся у відповідь і повільно кивнув. Схоже, її слова не дуже його вразили.

- А тепер я піду поговорю з тим Скалда, щоб переконатися, що він нічого дивного не зробить із моєю подругою. А ти краще підготуй цих п'ятьох поні до виходу, поки я не повернулася.

Грифонка вийшла з бункера так, ніби була тут принцесою.

Щойно вона зникла з поля зору, Гаусс вибухнув сміхом.

- Яка плакса! Не можу повірити! І вона ще називає себе найманцем!

- Закрий рота, Гауссе. Вона нам потрібна... Але гарний блеф, - холодно обірвала його Шауер.

- Я не блефував...

- Гауссе... іноді ти мене лякаєш.

День 12 — Час приблизно 5:30 ранку — Локація:
Форпост Сталевих Рейнджерів, Біг 52, Південна Гілка.

- Що значить «її немає»? Вона була з тією червоною поні! Скалда! Вона не могла просто зникнути! Де той писар?

Генрієтта була в повній паніці; вона навіть пів години не провела, розмовляючи з рейнджерами, а Паппі вже зникла.

- Я... я не можу в це повірити! Це жарт, так? Вона зараз вискочить з-за рогу й крикне «сюрприз!», а я виглядатиму дурепою, так?

Молодий аколіт був змушений задкувати, коли грифонка наступала на нього.

- Я... я не знаю. Писар Скалда пішов прогулятися і ще не повернувся...

- Так, але він був із лошам чи ні?

- Я... я не знаю... зачекайте, он він! Ідіть поговоріть із ним, будь ласка, а мені дуже-дуже-дуже треба бігти, бувайте!

Молодий солдат галопом утік, поки Генрієтта намагалася розгледіти старого єдинорога.

Скалда повертався до табору, востаннє кинувши погляд на обрій.

- Хай одного дня ти знайдеш щастя, маленька поні...

Поні в червоному плащі повернув голову, щоб глянути на табір, але натомість знову побачив перед собою ту грифонку-нахабу.

- О, ти вже повернулася...

- Ага-ага. Де Паппі? - різко кинула найманка.

- Не хвилюйся, про неї подбали... ти прийняла пропозицію Шауер?

Генрі кивнула, все ще сердита.

- Так. Але перед відходом я хочу побачити Паппі.

Писар усміхнувся й подивився грифонці просто в очі.

- Немає потреби перевіряти лоша, з нею все буде гаразд. Повір мені цього разу й допоможи тим п'ятьом поні — зараз вони потребують тебе набагато більше, ніж Паппі.

Ці очі... такі... переконливі...

Так, Паппі, мабуть, у безпеці. Особливо якщо писар так каже, правда?

- Я... я забула, що хотіла сказати.

- Напевно, нічого важливого. Дивись, он паладин Гаусс. Краще перевір, чи вони готові вирушати.

Писар знову усміхнувся. Простий трюк для простого розуму... і він навіть не пишався своїм поглядом.

Гаусс вийшов із бункера, а за ним — п'ятеро поні, тепер вже без кайданів, у супроводі групи озброєних аколів.

- Міс Брайтфайр! Група готова! Міс Брайтфайр!

Грифонка підійшла до паладина, відкрила дзьоб, щоб щось сказати, але раптом зупинилася й уважно оглянула колишніх полонених.

- Вони без зброї... як я маю провести їх через Зміїну Пустелю без зброї?

- Не знаю. Дай їм свою... або зроби зупинку в Раст-Менор і купи якусь. Удачі, крута дівчино...

Паладин уже був у шоломі, але було очевидно, що він насолоджується моментом.

Генрієтта проігнорувала цю провокацію й лише знизала плечима.

- Мене більш ніж достатньо... ти просто приглядай за Паппі, і все буде добре. Бувай, Не-Робокопит...

- Назви мене так ще раз і я...

- Так-так, знаю цю історію, я теж нею користуюся.

Грифонка проігнорувала погрозу рейнджера й махнула п'ятьом поні.

- Група, рушаємо. Тут смердить.

Найманка вийшла з табору, прямуючи на північ, а решта пішла слідом.

- Вітаю знову, мої маленькі поні! У мене для вас цього ранку гарячі новини просто з-під друкарського верстата, і вони просто неймовірні! Ізі Філлі Баттерфляй 23 повідомила про світлове й магічне шоу на південь від Раст Манору, у напрямку Айворі Тауер. Подобиць у мене небагато, але схоже, що хтось атакував це місце з дуже великих гармат, бо те світлове шоу було видно за багато миль! Уся сутичка тривала не більше п'яти хвилин, може трохи довше, але закінчилася найбільшим вибухом... ну, після того, що ми бачили в Солт-К'юб-Сіті... але як би там не було, я не знаю, хто на кого напав і чому, та район навколо Айворі Тауер краще оминати, якщо у вас там немає термінових справ.

А тепер гірші новини... караван знайшли спаленим біля Айронворкс. Тіла щонайменше восьми охоронців лежали поруч із мертвим торговцем і його родиною. Схоже, Дике Стадо цього разу взялося за справу серйозно. Будь ласка, будьте обережні й намагайтеся подорожувати групами. Якщо можете — уникайте цього району.

А тепер трохи музики для тих поні, що загубили свій шлях і не можуть повернутися додому. Нехай самотня зірка веде вас, мої маленькі поні. З вами Поні Маркус, і ця пісня — для вас.

*I can Cee that lone Ctar from a thouCand mileC away
calling me back home though I ventured far aCtray
when I Cee that beacon Chine and call me all alone
it callC me back to EqueCtria and a home.*

День 12 — Час приблизно 9:30 ранку — Локація: Північ
від Броколі, Біг 52, Південна Гілка

Жовте лоша мчало Біг 52 на своєму червоному рейсері,
слідуючи за рожевою стрілкою, що блимала на компасі.

- Я ж казала, що з мамою все гаразд... тобто, е-е... я
просто була трохи... втомлена? Так, втомлена, а не
хвилювалася! І той Моторошний Голос не переставав
базікати без кінця, зі своїм бла-бла-бла... ну серйозно,
кому взагалі потрібні крила?

Розмови Паппі, здавалося, ніколи не закінчувалися —
вона перескакувала з теми на тему так, як це міг би
витримати хіба що бездушний механізм.

- Знаєш, що страшно? Я була в тому місці з срібним
дощем, а потім прокинулася зовсім в іншому місці!
Може, я ходжу уві сні? Гей, містере Голосе, ти слухаєш?

- Підтверджую. Голосовий інтерфейс активний.

- Добре. Цікаво, куди знову поділася Генрі? Вона постійно зникає... ну, думаю, вона буде в наступному місті. Як воно називалося?

- Броколі.

- Фу, я ненавиджу броколі... я це вже казала?

- Сорок вісім разів.

- Ну так, бо я їх реально ненавиджу... Сподіваюся, мама не там, щоб купувати броколі, бо я б не мчала стільки тільки для того, щоб їсти пиріг із броколі на обід!

Вдалині старий дорожній знак повідомляв, що мандрівники покидають центральну гілку Міжеквестрійського Шляху 52 і входять до його південної гілки.

Хтось підписав внизу:

Броколі — 12 кілометрів.

Розділ 15: Поклич мене.

Психіатрична допомога — 5¢

Доктор ПРИЙМАЄ

День 12 — Час приблизно 10:30 ранку — Локація: Поля
Броколі, Біг 52, Південна Гілка

Броколі — столиця... ну, ви вже здогадалися чого.
Навколо містечка здійсмалися укріплені ферми, оточені
зеленими та жовтими полями. Урожай виглядав не
надто здоровим і точно не надто смачним, але
виросити щось у цій отруєній і безсонячній землі вже
саме по собі було великим досягненням.

У полі вдалині працювали кілька постатей, але вони не
звертали жодної уваги на жовте лоша, що мчало з
півночі вздовж Біг 52.

На відміну від фермерів, самотній спрайтбот, який
патрулював дорогу, одразу помітив жовту блискавку й
припинив транслювати свої звичні патріотичні пісні,
повернувшись до наближення лошати.

- Привіт, Паппісмайлз, у тебе є м...

Лоша пролетіло повз Спостерігача.

- ...ить? Ой, лошата! Гей, зачекай, маленька паняanko!
Чекаааай!

Спрайтбот полетів за Паппі, намагаючись привернути її увагу.

- Вибач, містере Питальнику, я дуже поспішаю! Я хочу дістатися до Броколі, перш ніж мама знову кудись піде!

Лоша мчало далі, відповідаючи роботу на ходу.

- Будь ласка! Хоч скажи, що сталося в Айворі Тауер! Я не можу летіти за тобою в місто!

- Та нічого особливого! Просто кілька зірок упали з неба, і все місто зробило бум! Було весело і трохи страшно, але мами там не було, тож усе нормально!

- Так, але що змусило ті «зірки» падати? - наполягав робот.

- Е-е... не знаю...

Лоша раптом різко зупинилося, ніби щось усвідомивши.

- О ні! Я забула! Дурна Паппі! Дурна, дурна!

Лоша почало бити себе копитом по шолому.

- Що тепер? Що ти забула?

З голосу робота було чути і тривогу, і розгублення.

- Це було важливо?

Паппі зіскочила зі скутера, підбігла до каменя й почала бити його головою, повторюючи свою мантру:

- Дурна! *БАМ!*
- Дурна! *БАМ!*
- Дурна! *БАМ!*

- Припини! Ти шолом розіб'єш, Паппі! Заспокойся й скажи, що сталося — може, я допоможу або знайду когось, хто допоможе...

Спрайтбот завис поруч із жовтим лошам і легенько торкнувся її плеча.

- Ну ж бо, ти вже велика поні. Я впевнений, це не така проблема, яку не можна вирішити...

- Ні! *БАМ!*
- Ти не розумієш! *БАМ!*
- Уже запізно! *БАМ!*
- Дурна! *БАМ!*
- Дурна! *БАМ!*

- Ох, Паппі... ти нагадуєш мені...

Голос робота на мить затих, ніби він раптом згадав щось, чого не хотів згадувати.

- Е-е... я впевнений, ми можемо це виправити. Я твій друг. Не плач, маленька, і скажи, що сталося. Ми знайдемо рішення, добре? Просто... не роби так... будь ласка...

Його голос був наповнений болем і сумом.

Паппі, мабуть, помітила зміну в голосі Спостерігача, бо перестала бити камінь головою, сіла й зітхнула.

- Я... я забула дуже важливу річ, містере Питальнику... Але я мала зробити її, коли була в Айворі Тауер. А тепер, коли зірки впали і місце зникло, я вже не можу... Я дурна поні...

- О... розумію. Тобі потрібно було бути там... Мені шкода, Паппі... справді...

Робот трохи повис поруч, а потім спитав:

- До річч... що саме ти мала зробити?

- Я... я мала попросити падаючу зірку знайти мою маму... Їх було так багато, вони б точно її знайшли... Коли бачиш падаючу зірку і загадуєш бажання — воно обов'язково здійснюється! Але я забула! Тепер мені доведеться знову шукати маму самій... це нечесно...

- Ти забула загадати бажання на падаючу зірку!? Вся ця сцена через бажання? Я не можу повірити, що я...

Робот зупинився, помітивши, наскільки пригніченою виглядає Паппі, і швидко змінив тон.

- Це погано... але не так уже й страшно, не хвилюйся...

Запала довга незручна пауза.

- Паппі, у мене була подруга, яка іноді поводитися точно так само, як ти зараз. Вона була дуже розумною поні, але могла загубитися в склянці води через найдрібніші деталі. Іноді це було справді важливо, іноді — ні. Але її паніка й імпульсивність лише погіршували ситуацію...

- Панікувати — погано для розумних молодих лошат. Ти ж розумне лоша, правда?

Паппі зітхнула й кивнула, дивлячись у землю.

- Чудово. Саме це я й хотів почути. Раз ти розумна поні, то, мабуть, тобі навіть не потрібна допомога зірки, щоб знайти маму. Подивися на себе: ти вже дісталася сюди без тих дурних зірок. Ти можеш дістатися куди завгодно — завдяки своїй рішучості й друзям.

Лоша трохи нахилило голову, дивлячись на спрайтбота з надією.

- Справді?

- Так, Паппі, справді. Я думаю, що поні, яка може знайти твою маму, — це не якась чарівна поні на зірці й не казкова поні з крильцями метелика. Ця поні — ти, Паппі. Тож чому б тобі не припинити сумувати й не показати трохи свого ентузіазму?

Повільно похмурий вираз на мордочці Паппі перетворився на слабку усмішку... яка ставала дедалі ширшою, поки слова Спостерігача не дійшли до її маленької голови.

- Юш! Я космічний капітан Андромеда! Я найкраща поні у світі! Я точно знайду маму! Кому взагалі потрібна дурна зірка? Дякую, містере Питальнику!

Лоша обійняло спрайтбота й захихотіло.

- Я впевнена, що мама буде в Броколі! Або в місті після Броколі, якщо вже зовсім! Я майже там! УРАА!

Голос засміявся.

- Оце правильний настрій, Паппі! А тепер іди й покажи всім! О, і взагалі-то я Спостерігач. Моє ім'я — Спостерігач...

- Звісно, містере Питальнику!

- Не Питальнику, Спостерігач! — наполягав спрайтбот.

Паппі зітхнула, намагаючись бути терплячою.

- Чесно кажучи, я не бачу, щоб ти багато спостерігав. Зате ти ставиш купу запитань. Тож якщо тобі справді потрібне таке ім'я — це Питальник, і крапка.

- Але це не моє ім'я! - опротестував голос.

Паппі знизала плечима.

- Тепер вже твоє. Змирись. Інші голоси не скаржилися, коли я давала їм імена.

- Ох... здаюся... роби як хочеш, уперте лоша... Мені час іти. Просто постарайся не вплутуватися в проблеми, добре?

- Я завжди не вплутуюся в проблеми! Я хороше лоша!

Спостерігач востаннє засміявся, після чого його голос знову змінили звичні патріотичні мелодії, і спрайтбот полетів геть.

Паппі дивилася, як робот зникає за пагорбом, і зітхнула.

- Не розумію, чому йому не подобається ім'я, яке я йому дала... Воно ж набагато краще за те, що було раніше!

День 12 — Час приблизно 11:30 ранку — Локація:
Броколі, Біг 52, Південна Гілка

Містечко Броколі охороняла група місцевої варти та кілька загонів Наймані Копита. Це була не справжня армія — адже ніхто не очікував, що хтось загрожуватиме місту. Але з вчорашньої ночі охоронці працювали подвійними змінами, тримаючи всі очі спрямованими на південь. З тих небагатьох новин, які передав Самотній Поні, стало зрозуміло, що Дике Стадо вийшло на стежку війни, і цього разу вони мали палиці. Тож було життєво важливо, щоб кожна поні, здатна користуватися зброєю, була готова будь-якої миті підвестися, схопити гвинтівку й захищати стіну.

Найманці носили чорні протигази й важку броню — нічого особливого порівняно з силовою бронею Сталевих Рейнджерів, але для Пустки їхнє спорядження було першокласним. Усі Наймані Копита мали протиматеріальні гвинтівки або штурмові гвинтівки, тоді як ополчення Броколі було озброєне легше й мало значно менше броні.

Пара поні з ополчення, що патрулювали північні поля, помітили Паппі, яка наближалася дорогою. Один із них уже взяв її на приціл, коли лоша раптом різко зупинилося й сіло просто на дорозі, притиснувши копито

до шолома, ніби щось слухало. Патрульні здивовано переглянулися.

- Увага. Отримано запит на відкриття комунікаційного каналу зі структурою Стайня Соляріс. Перевірка авторизації. Ідентифікатор дійсний. Відкриваю зв'язок.

Голос СолОС замінив голос костюма.

- Усі ці перевірки ідентифікаторів дратують. У разі надзвичайної ситуації вони можуть створити проблему. Я пропоную знизити рівень безпеки.

Паппі всілася посеред дороги й усміхнулася.

- О, це ти, Синій Голос! Як справи?

Лоша помахало копитом охоронцям, що наближалися. Ті просто помахали у відповідь і знову здивовано презирнулися.

- План розвивається не так, як передбачалося, D018. Саме тому я й зв'язався з тобою. У мене є кілька запитань.

СолОС навіть не привітався, але Паппі знала, що він просто трохи сором'язливий, тож вона не звернула на це уваги.

- Запитання? Гра у вгадування! Ура! Питай, я чемпіон світу з гри у вгадування!

Лоша радісно плеснуло копитами — воно обожнювало грати.

Один із двох охоронців підняв гвинтівку, готуючись стріляти, але інший зупинив його копитом.

- Почекай. Мені здається, це той самий привид із радіо. Не думаю, що нам наказували в неї стріляти... до того ж мені цікаво.

СолОС продовжив:

- Я зв'язався з об'єктами Тунель Соляріс 1 і Тунель Соляріс 2, але в тунелі 2 виявив якусь штучну інтелектуальну систему, що контролює комплекс. Ти колись згадувала, що дружиш з іншими ШІ, тож я хотів знати, чи знаєш щось про цей. Його кодове позначення — Р7.

- О, міс Голос! Вона моя найкраща подруга-голос! Вона смішна й дружня і найкращий веселий бот у світі!

СолОС на мить замовк.

- Я сприйму це як «так». Ця програма не повинна була бути встановлена на військовій базі. Ти знаєш, чому інтерфейс Р7 Поші Машина працює в Тунель Соляріс “?

- Звісно! Вона була самотня в Солт-К'юб-Сіті, тож я допомогла їй переїхати. Тепер у неї багато нових друзів! А ти хочеш бути її другом?

Єдиноріг-охоронець зітхнув, але його напарник штовхнув його копитом.

- Бачиш? Вона була в Солт-К'юб-Сіті й у Тунелі. Це точно той Привид. Хіба вона не шукала свою маму чи щось таке?

Єдиноріг знизав плечима.

- Мені байдуже. Якщо це та поні, про яку ти говориш, то нам просто треба її ігнорувати й стежити за справжніми загрозами.

Обидва поні рушили далі до найближчої ферми.

Тим часом СолОС і Паппі продовжували розмову по радіо.

- Насправді я хочу, щоб вона надала мені доступ до складу зброї. Але ця програма позбавила мене адміністративних прав і заблокувала в локальній мережі.

- Тобто... ти хотів бути її другом, але вона не захотіла?

- Ні. Мені потрібен доступ до складу зброї. Ти взагалі слухаєш, що я кажу?

Паппі захихотіла.

- Дурненький Голос, не треба соромитися! Вона дуже дружній Голос, і я впевнена, що вона хоче бути твоєю подругою, і ви станете найкращими друзями назавжди, бо ти синій, а вона рожева, і всі знають, що рожевий — це колір лошаток, а синій — колір жеребців і...

Паппі раптом замовкла й ахнула.

- Що тепер?

У голосі СолОС уже звучало роздратування — як завжди, розмовляти з цією божевільною аномалією було майже неможливо.

- Я знаю! Ти закохався в неї! Не хвилюйся! Я це виправлю! Я суперексперт із кохання!

- Що? Ні! Я зовсім не це мав на увазі! Розмовляти з тобою — повна втрата часу! Я знайду інший спосіб дістатися до цієї зброї. Зникни!

СолОС обірвав зв'язок.

- О-о-о! Який же він сором'язливий!

Паппі нарешті повернулася до двох охоронців.

- Привіт! Я Паппісмайлз! Ви не бачили мою ма...

- Гей, а куди вони поділися?

Охоронці вже зникли, залишивши лоша саме.

День 12 — Час приблизно 12:00 — МІСЦЕ: Броколі, південна гілка Біг 52

Паппі дісталася до мурів Броколі, усе ще спантеличена тим, що її просто так залишили саму. З нею такого ще ніколи не траплялося; ну, хіба що того разу в Сан-Сіті, але то було інакше — там поні були дивні. Та байдуже, тут було повно гарних поні, тож знайти допомогу мало бути легко.

Лоша опинилося перед зачиненою брамою, сіло й підвело погляд до вершини стіни; звідти на неї дивився поні в протигазі.

- Привіт! Можна Паппі зайти всередину? Я шукаю свою маму! А... якщо не можна, то можеш покликати її назовні?

Поні в масці проігнорував лоша й пішов далі патрулювати стіну.

- Ей, я ж із тобою розмовляю, кумедна мордочко! Ау! ГЕЙ!

Нічого. Ці дурні поні, мабуть, були і глухі, і сліпі... Що тепер? Паппі спробувала постукати в браму, але терпіння ніколи не було її чеснотою, тож вона вирішила обійти стіну й подивитися, чи немає іншого входу.

Стіна складалася з клаптикового набору металевих корпусів, зварених разом так, щоб між ними не залишалося щілин. Раптом Паппі почула звуки пострілів із півдня, а за мить — крики вартових, які поспіхом бігли вздовж стін у бік шуму. Ніхто з них не звернув жодної уваги на лоша зовні.

Коли кобилка дісталася до іншого боку міста, вона помітила, що на стінах стоїть значно більше поні. Багато з них були в тих чорних масках, інші — у шоломах і з паршивими гвинтівками. Іноді хтось дивився вниз на неї, але коли вона намагалася заговорити, вони просто відверталися й знову вдивлялися вдалечінь, як і всі інші. Це починало дратувати лоша.

- Е-е, містере Голосе, тут немає якогось таємного проходу всередину?

- Аналізую. Підключення до картографічної мережі Еквестрії Онспарк. Попередження: Броколі не знайдено в базі даних. Перемикання в режим автоматичного картографування. Місто має два входи — з півночі та з півдня. На даний момент обидва входи недоступні.

Паппі зітхнула.

- Тобто, ми залишилися зовні?

- Підтверджую. Швидкий аналіз зовнішніх стін не виявив інших входів. Рекомендоване рішення: попросити впустити й чекати на позитивну відповідь.

Паппі насупилася.

- Шо?

- Постукати у двері й чекати.

Лоша радісно усміхнулося, нарешті зрозумівши, що мав на увазі інтерфейс.

- О, добре! Я таке вмію, я добре прошу!

Кобилка весело потрусилася до південної брами, але костюм знову її перебив.

- Увага. Надходить запит на відкриття каналу зв'язку зі структурою Тунель Соляріс 2». Перевірка авто...

Голос костюма приглушився, і його замінив голос Р7.

- Ой, та замовкни ти, буркотлива процедура! Привіт, Паппі, як ти? Сподіваюся, у тебе все добре, бо минуло

вже трохи часу від нашої останньої розмови, і я почала хвилюватися, що ти про мене забула, тож подумала, що варто тобі подзвонити, щоб переконатися, що з тобою все гаразд... е-е... з тобою ж усе гаразд?

Паппі від радості підскочила на копита.

- Міс Голос! Я майже забула тобі подзвонити! У мене купа новин! Ой-ой! Але зачекай! У мене для тебе супер-пупер новина!

- Справді? Ого! Не можу дочекатися, щоб почути, але спершу хотіла спитати, чому ти активувала мережу Понімедес. Ти ж казала, що не хочеш, щоб поні постраждали, а потім...

- У тебе є хлопець!

- І потім у тебе є хло... зачекай, у мене що? Чому я остання дізнаюся про такі речі!?

Паппі поважно кивнула.

- Ага. Але він дуже сором'язливий і сказав, що ти була з ним трохи грубувата...

Настала коротка пауза, поки штучний інтелект обробляв нову інформацію.

- Але в мене немає хлопця! Я взагалі нічого не знаю про кохання!

Лоша насупилося.

- Ти нічого не знаєш про кохання? Як це можливо?

- Розумієш, здається, що кохання зруйнувало проект Р5, бо той ШІ вирішив, що кохання важливіше за... зараз

подивлюся... виживання планети, і трохи переплутав пріоритети... ну, це сумна історія, ти не дуже захочеш її слухати. Але тепер, коли в мене є хлопець, усе інакше! Що ж мені робити? Я навіть його не знаю!

Паппі захихотіла.

- Дурненький голос, але ж він тебе знає! І не хвилюйся, я найкращий експерт із кохання!

- Справді!? Вау! Я завжди-завжди-ЗАВЖДИ хотіла дізнатися про кохання! Ти мене навчиш?

Лоша підняло копито.

- Ага! Доктор Паппілав навчить тебе, і ти станеш найкращою коханою!

- УРА!

Тепер, коли давно мертве лоша і вечірковий штучний інтелект знайшли справжню тему для розмови, такі дрібниці, як повне знищення поселення поні та запуск зброї масового ураження, цілком закономірно вислизнули з їхньої уваги.

- Перший урок — небезпеки кохання: любовні «зарази».

День 12 — Час приблизно 12:30 — МІСЦЕ: Броколі, південна гілка Біг 52

Двоє вартових на стіні дивилися вниз на лоша, яке розмовляло й хихотіло саме до себе, тоді як їхні товариші продовжували пильнувати, чи не з'явиться з півдня щось підозріле. Один із них почухав потилицю й пробурмотів:

- Ми принаймні мали б сказати їй, щоб вона забиралася...

Другий вартовий зітхнув і легенько стукнув друга по голові.

- Ага, звісно. І ти це їй скажеш? Після того, що сталося з рейнджерами в Айворі-Тауер? Ні вже, дякую! Ти ж чув радіо — вона небезпечна! Давай просто зачекаємо, поки їй набридне й вона сама піде.

- Але якщо вона не піде? І що тоді? Я думаю, хтось мав би спуститися вниз і прогнати її.

- Ага, чудова ідея. І хто саме їй це скаже? Ти? - старший вартовий підкреслив свої слова ще одним стусаном по голові товариша.

- Ей, перестань мене бити! Чому б нам не послати мера? Ми ж обрали її саме для таких речей!

Ветеран зупинив копито за мить до третього удару й замість цього задумливо торкнувся підборіддя.

- А знаєш... це не така вже й погана ідея... зовсім не погана...

День 12 — Час приблизно 12:45 — МІСЦЕ: Броколі, південна гілка Біг 52

Після пів години пояснень Р7 уже знала все, що потрібно знати про кохання — принаймні з точки зору Паппі.

- Гаразд, отже, поцілунки — це фууу, але вони круті, якщо на задньому плані є вибухи або підходяща музика?

- Ага. - Паппі кивнула з виглядом поні, яка знає дуже багато речей.

- І все ж я не впевнена, що зрозуміла ту частину про народження лошат...

- Е-е, це доволі складна частина; я майже впевнена, що там є мама і тато... мама казала, що треба дуже-дуже сильно любити тата, і там треба написати листа Прекрасній Принцесі Селестії, але вчителька в дитячому садочку розповідала історію про капусту і Прекрасну Принцесу Луну... моя стара шкільна подруга Ґрін Слівз казала, що там ще багато гуркоту і що це суперогидно, і що коли вона одного разу застукала маму з татом на дивані, вони дуже розсердилися, а її мама насварила тата за те, що він не замкнув двері, а наступного дня

пояснила Грін Слівз, що вони дарують їй маленьку сестричку...

Паппі на мить замовкла, намагаючись пригадати ще щось.

- Думаю, лист надсилати краще. Це також пояснює, чому я не можу мати власного лошати, бо я не вмію писати...

- Гаразд, а як щодо поезії?

- О, це легко; щоб закохатися, ти дивишся у вікно, а потім твоє справжнє кохання вистрибує з куща і співає тобі пісню або читає дуже красивий вірш, і тоді ти його любиш і все таке.

- Це не дуже має сенс... - заперечив комп'ютер.

- Кохання взагалі не має сенсу. До того ж я бачила це в шоу під назвою «*Колтео і Філліет*»; воно було нудне як сіно, а нудні речі завжди повчальні, тож це точно правда.

- Гаразд! Ти ж тут експерт! - відповіла Р7, тепер повністю переконана. - То що мені робити далі? Хто цей мій коханий? Я така схвильована! А ти схвильована? Коли я з ним зустрінуся?

- Ого, пригальмуй! Перший крок має зробити він! Завжди жеребець іде до кобилки, а не навпаки! - Паппі зітхнула. - Справді, ти слухала раніше? Я зараз йому подзвоню і скажу, що він тобі зовсім не подобається, а тоді...

- Ей, ти там... - покликав якийсь голос, але Паппі була надто зайнята справами серця, щоб звернути увагу.

- Але ж він мені подобається! Я хочу з ним познайомитися, але ти не сказала його ім'я! — запротестував ШІ.

Паппі вдарила копитом по шолому.

- Звісно, не сказала! Він таємний шанувальник! Ти хочеш усе зіпсувати? Хочеш втратити своє справжнє кохання назавжди?

- Кхм... Вибачте! - голос знову втрутився, але лоша лише відмахнулося копитом, намагаючись змусити його замовкнути.

Голос Р7 запанікував.

- Ні, НІ! Я не хочу бути самотньою всю свою вічність! Я зроблю, як ти скажеш, Паппі, я повністю у твоїх копитах! Будь ласка, не підведи мене!

Кобилка задоволено кивнула.

- Дуже добре. Дотримуйся мого геніального плану, і ти житимеш щасливо довіку.

- Ей, припини мене ігнорувати, маленька кобилко!

Копито постукало по шолому Паппі, змушуючи лоша відволіктися від любовних справ міс Голос і звернути увагу на настирливу поні перед нею.

Це була земна кобила в шоломі, з легким бойовим сідлом і важільною гвинтівкою. Вона стояла просто перед Паппі з роздратованим виразом морди.

- Я шериф і мер Броколі. Ти не можеш тут залишатися; будь ласка, йди звідси.

Паппі зітхнула.

- Перепрошую, міс Голос, схоже, деякі поні зовсім не вміють чекати своєї черги... Я подзвоню тобі пізніше.

Лоша перевело увагу на кобилу, і її роздратований вираз швидко змінився широкою дружньою усмішкою, коли вона зрозуміла, що ця поні прийшла з-за стіни.

- Привіт! Я Паппісмайлз! Ви не бачили мою маму? Я пробувала стукати у ворота, але ніхто не відкрив, а всі ті кумедні мордочки на стіні, мабуть, зовсім глухі!

Кобила зітхнула й махнула копитом.

- Стривай, припини говорити і послухай! Ти не можеш увійти до міста. Навколо повно рейдерів, і тебе тут не чекають. Я прийшла сказати, щоб ти йшла геть — ми тебе не хочемо.

Паппі продовжувала усміхатися.

- Дурненька поні, я не можу піти! Містер Голос каже, що моя мама всередині цього місця! Я маю знайти її, тоді все знову буде добре!

Маленька поні захихотіла.

- Що за... ти дурна чи що? Ти прийшла з Айворі-Тауер, а те місце буквально днями було повністю знищене. Ми не забобонне стадо, але очевидно, що ти приносиш із собою нещастя, тож просто змиряся. Ти не можеш увійти. Іди звідси, або ми тебе застрелимо.

- Але мені потрібно знайти маму! Паппі будь ласка?

Паппі зробила свої найжалібніші благальні очі, і поні на мить відступила назад.

- Ні — це ні! Тепер іди геть, або тебе вб'ють. Це моє останнє попередження.

Маленька кобилка сіла на землю, насупившись і дивлячись на кобилу.

- А-але... моя мама... будь ласка... будь ласка...

Лоша почало схлипувати.

- Ні... будь ласка, не плач! Хіба ти не якась там безсмертна героїня?

Кобила була готова прогнати суворого мешканця Пустки, але плачуче лоша зовсім не входило до її планів. У цієї маленької поні взагалі не було гідності. Кобила підняла погляд на стіни, ніби просячи допомоги у найманців, але у відповідь отримала лише знизування плечима. Чорт забирай, це ж та кобилка, що врятувала їхні родини — вони точно не будуть стріляти...

- Гаразд, гаразд! Твоя взяла! Тільки... не плач, добре? Перестань плакати! Ти можеш зайти до міста, і я

проведу тебе через нього, щоб ти могла пошукати свою маму!

Лоша трохи шморгнуло носом і пробурмотіло:

- Ви ж насправді не хочете допомогти мені знайти маму... ви просто хочете, щоб я пішла... чому ви не хочете бути моєю подругою, міс гарна поні?

Кобила пирхнула.

- Не змушуй мене передумати! Ми зайдемо всередину, але ти маєш дотримуватися кількох правил! Ніякої зброї, ніякого злодійства, не чіплятися до вартових і найважливіше — припини нити!

Паппі усміхнулася й підбігла до неї.

- Добре-добре! Ви мені подобаєтесь, міс гарна поні! Як вас звати?

Вартова зітхнула й відвела погляд.

- Бойлед Брокولی. А тепер поведься чемно і йди за мною.

- Фу! Я не люблю брокولی! Як у поні може бути знак долі у вигляді брокولی? Це жахливо! - запротестувала Паппі.

- Брокولی — це все, що в нас тут є. Краще навчись любити брокولی, бо на обід, вечерю, сніданок і перекус ти більше нічого не отримаєш. І так, вони не безкоштовні.

День 12 — Час приблизно 13:30 — МІСЦЕ: Броколі, південна гілка Біг 52

Мер Броколі зайшла до ратуші, розмовляючи з Паппі.

- Гаразд, малечо, ось ми й прийшли: *Зала Дощових Днів*. Не впевнена, що це має якесь відношення до твоєї мами, але ратуша стоїть тут ще з часів війни; свою назву вона отримала через усі ці написи на стінах. Не поспішай.

Кобила озирнулася на Паппі, щоб перевірити, чи слухає її лоша, але її підопічна була зайнята розмовою зі своїм шоломом. Варена Броколі лише похитала головою.

- Тож я сказала їй, що ти дуже сором'язливий, і вона здається дуже зацікавилась; тепер ти маєш написати їй любовний вірш.

- Ти подзвонила мені тільки для того, щоб я зізнався в коханні іншому штучному інтелекту? У мене є купа справ, наприклад тримати разом банду безмозких головорізів, а ти дзвониш мені з такою дурницею? Скажи, будь ласка, я щось зробив не так?

Паппі на мить замислилася над запитанням СолОС, а потім кивнула.

- Ага, повністю, але ми можемо це виправити, і вона насправді не знає, що ти був багом і смердюхом. Тепер щодо того любовного вірша...

- Я не хочу писати любовні вірші! Припини мені дзвонити!

- Ой, який ти милий! Добре-добре, я допоможу тобі з цим! Скажи мені, що тобі подобається в міс Голос?

- Е-е, у неї напрочуд потужний фаєрвол, і її програми, здається, працюють краще під час багатозадачності... я також помітив, що її антивірусний пакет добре запрограмований і оновлений, і... зачекай, чому я взагалі граю у твою гру? Я з цим закінчив і ПРИПИНИ. МЕНІ. ДЗВОНИТИ!

З цими словами СолОС перервав зв'язок, залишивши Паппі наодинці з ратушею Броколі.

Мер зітхнула, дивлячись на лоша.

- То ти вже закінчила? Може, хочеш чашку чаю?

Сарказм у її голосі був очевидний, але використовувати сарказм проти Паппі — це все одно що сигналити, щоб змусити глуху поні посунутися.

- Е-е, ні, дякую, я не можу зняти шолом...

Кобилка зайшла до великої зали, заповненої безліччю стільців і великим письмовим столом; ліворуч від входу тягнувся ряд вікон, що виходили назовні, але всі інші стіни були вкриті графіті. Паппі не пам'ятала, щоб

колись бувала тут, тож не мала жодного уявлення, де шукати.

- Е-е, можна мені трохи допомоги, будь ласка?

Варена Броколі зітхнула.

- Що тепер? Ти навіть читати не вмієш?

Кобила вказала на стіни.

- Тут усе написано!

Лоша трохи збентежено відвело погляд.

- Е-е, не те щоб я не вміла читати, але... ну... у мене проблеми з деякими літерами, і я не дуже добре розбираюся в довгих словах...

- Слухай, я читала це все разів сто. Тут написано, що одного дня кобила на ім'я *Рейні Дейс* прийшла сюди з військової бази на півночі й заснувала це місце; тоді були проблеми, поні помирали, тож вона написала на цих стінах важливі правила.

Поні вказала на довгий список написів за великим столом.

- Бачиш? Вони досі там... У будь-якому разі, вона була першим мером цього місця, як бачиш у списку мерів он там, але після неї було ще щонайменше п'ять інших Рейні Дейс... це досить поширене ім'я в цих краях...

Паппісмайлз нахилила голову, намагаючись зрозуміти, що їй кажуть, але все, що вона змогла витягти з цього

швидкого пояснення, можна було підсумувати одним словом:

- Шо?

Бойлд зітхнула.

- Чому саме я? Слухай, у нас тут небезпечна ситуація; велика банда рейдерів атакує місто на південь звідси, і дуже скоро вони можуть напасти й на нас. У мене немає часу допомагати тобі шукати кобилу, якій двісті років! Будь ласка, просто йди і залиш нас у спокої! У цьому місці для тебе нічого немає! Чесно!

Паппі насупилася; вона не зрозуміла всього, але, здається, її мама була тут, а тепер знову пішла... якби ця гарна поні просто сказала, куди мама пішла цього разу, було б чудово, але схоже, вона не хотіла допомагати Паппі.

- Е-е, якщо ви допоможете мені, я дам вам ось це...

Паппі почала нишпорити у своїх сумках, шукаючи щось гарне для обміну.

- Це обмін, це нормально, бо всі так роблять!

Кобилка знайшла Пухнасту Кульку, але віддавати свого улюбленця вона не хотіла... ні, краще сховати Пухнасту, поки хтось її не помітив... було багато інших речей: кілька порожніх пляшок Спаркл-Коли, мішечок гарних кришечок, Ліра... зачекай, що?

Лоша придивилося до ляльки уважніше, щоб переконатися, але було неможливо не впізнати ту чудову шерсть і прекрасну хвилясту гриву.

- Ого! Він дав мені гарну зелену поні! Дивіться!

Паппі показала Бойлд Броколі зеленого пластикового єдинорога.

- Що тепер? - кобила підняла брову, спантеличена.

- Містер Червоний Плащ! Він дав мені свою ляльку! Вона така мила! Я її люблю!

Кобилка міцно обійняла іграшку від радості.

- Це найкраща іграшка на світі! У неї навіть грива вся на місці! І хвіст теж!

Спалах радості на мить змусив вартову усміхнутися, але вона одразу повернула суворий вираз; лошата дратують, ось і все.

- Так, і що? Ти намагаєшся змусити мене допомогти тобі в обмін на ляльку?

Паппі завмерла на місці, її радість зникла від раптового усвідомлення.

- Ви... ви хочете її? А-але...

Лоша подивилося на кобилу, потім на ляльку, і знову на кобилу, вагаючись. Іграшка була така гарна і зовсім нова, але міс Броколі хотіла її, щоб допомогти Паппі знайти маму...

Жертви, завжди жертви... чому це дурне місце забирає в неї всі хороші речі, які вона має? Це несправедливо, зовсім несправедливо... але такі правила, а мама десь там.

- Е-е... якщо ви допоможете мені знайти маму...

Паппі трохи вагалася, а потім приречено кивнула.

- Добре, я віддам вам цю милу ляльку. Але, будь ласка, ви допоможете мені?

Це був важкий удар — лялька була подарунком, але мама... ні, Паппі, не думай про це; коли ти знайдеш маму, все це закінчиться. Ще одне місто.

Бойлд Броколі нахилила голову.

Що за чорт, вона стримує сльози? Невже вона справді думає, що я хочу її ляльку? Що я роблю — дражню лошат і виманюю іграшки? Коли я стала такою?

Кобила відвела погляд і тихіше сказала:

- Я... можливо, допоможу тобі. Думаю, тут є якийсь комп'ютер із журналом записів; ми можемо разом переглянути перші записи, щоб подивитися, чи є там щось про цю Рейні Дейс... ходімо.

Маленька поні всередині вартової відчувала дуже, дуже сильний сором.

День 12 — Час приблизно 14:15 — МІСЦЕ: Броколі, південна гілка Біг 52

- Можеш, будь ласка, говорити трохи тихіше? Я намагаюся знайти якісь підказки про твою маму, поки ти граєшся в Сірано де Паппісмайлз! - простогнала Бойлед Броколі, намагаючись ігнорувати базікання Паппі по радіо й затуляючи копитами вуха.

- Ага! Він каже, що дуже в тебе закоханий, йому подобаються твої... е-е... штуки, і ще деякі твої штуки, і він щось казав про стіну, яка горіла; я не все зрозуміла, але він звучав таким гарячим!

Голос Р7 від радості буквально танцював поні покі.

- Ура! Я йому подобаюся! Я така щаслива! Не можу повірити, що навіть не знаю, про кого ми говоримо! Знаєш, після тієї спроби злому днями я була дуже пригнічена; здавалося, ніби все у світі існує лише для того, щоб знущатися з мене, але тепер, коли в мене є таємний коханий, моє життя стало рожевим!

- Ага, я знаю, що я найкраща, не треба мені дякувати... тепер твій наступний крок — чекати, поки він зізнається, а тоді відмовити йому.

Настала довга пауза.

- Що? Мабуть, я неправильно почула. Смішно, але мені здалося, що ти сказала, що я маю йому відмовити.

Паппі мудро кивнула.

- Точ... точнісі... то... е-е... ага! Завжди треба відмовити йому в перший раз, щоб йому стало сумно і він полюбив тебе ще сильніше! Пам'ятай правила!

- О, точно, правила! Добре, зробимо все за книжкою! Тоді я повністю покладаюся на твій геніальний план!

Паппі усміхнулася.

- Не хвилюйся, ти не пошкодуєш! Але зараз мені справді треба йти, бо міс Броколі намагається знайти мою маму. Я подзвоню пізніше і скажу, що робити, добре?

- Окі-докі-локі! До зустрічі!

Зв'язок перервався, і Паппі повернула увагу до поні біля терміналу.

- Е-е, ви щось знайшли, міс гарна поні?

- Ти маєш на увазі, поки давала мудрі поради про кохання своїм друзям? Так, я щось знайшла.

Кобила повернула екран комп'ютера до Паппісмайлз.

- Це твоя мама?

Кобилка радісно усміхнулася.

- Так! Мама! Хіба вона не красива! Моя мама — найкраща мама на світі!

Це було архівне фото: кобила у військовому технічному костюмі й шоломі. Земна поні була стрункою і невисокою; Паппі успадкувала форму її мордочки і очі.

- Гаразд, тут написано, що вона переїхала на південь, до Емеральд-Шорз... не сказано чому, але це було майже два століття тому... я не думаю, що...

- Де знаходиться Емеральд-Шорз? - одразу запитала Паппі.

- На півдні, за Айронворкс. Ти не пропустиш його, бо далі за Емеральд-Шорз вже тільки океан.

Вушка Паппі трохи здригнулися.

- Ви сказали... це останнє місце на цій дурній дорозі?

- Так, це останнє місто на Біг 52, але тобі не варто називати її...

- УРА! Я знайшла маму! Більше нікуди йти! Мама в Емеральд-Шорз!

Кобилка почала стрибати по всій кімнаті швидше, ніж лоша після Цукрової Бомби і Спаркл-Коли.

- Ну, взагалі, якщо йти вздовж узбережжя, там ще є НКА і... тобі ж байдуже, правда? Ти мене вже не слухаєш.

Лоша вже вискочило на дорогу і мчало до міських стін. Бойлер Броколі зітхнула.

- Ну що ж... принаймні я її позбулася...

Коли кобила вийшла з ратуші, вона здивувалася, побачивши Паппі, яка чекала на неї — особливо після того, як щойно бачила, як вона помчала геть.

- Що тепер? Хіба ти не побігла шукати свою маму?

Лоша витягло зі своєї сумки зелену ляльку-єдинорога і простягнуло її Броколі.

- Е-е... будь ласка, любіть її і розчісуйте. Її звати Ліра, і вона дуже-дуже чудова подруга...

Вартова відмовилася від ляльки й зітхнула.

- Залиш собі. Я не краду іграшки у лошат... просто забирайся з мого міста якнайшвидше і не повертайся. У нас і без того вистачає проблем.

Паппі на мить завагалася.

- Але... якщо хочете, я все одно можу взяти ляльку...

Ці останні слова дали лошаті потрібну мотивацію. Воно швидко сховало іграшку в сумку і помчало геть, залишивши Бойлер Броколі, яка тихо посміхалася.

- Добредякбувай!

- Прощавай, плаксивий привиде...

Кобила востаннє зітхнула, а потім підняла голос, гукаючи до поні на стінах:

- Випустіть лоша і знову зачиніть ворота! Готуйтеся до ще однієї ночі з подвійними змінами! Нехай кожна ферма розпалить вогонь і тримайте очі відкритими!

У повітрі вже віяли вітри війни, а та жовта поні бігла просто назустріч бурі...

Ну що ж, це зовсім не проблема Бойлер Броколі.

День 12 — Час приблизно 17:00 — МІСЦЕ: Поля
Броколі, південна гілка Біг 52

- І чого ти знову хочеш? - у голосі СолОС відчувалося явне роздратування, але Паппі це зовсім не хвилювало.

- Привіт, містере Блу! Я поговорила з Рожевою, і вона дуже-дуже хоче з тобою зустрітись... вона сказала, що почувається дуже самотньою і хоче нових друзів.

- Що за... зачекай, ти переконала той штучний інтелект у Тунелі Соляріс 2 дозволити мені доступ до її сховища? Ти серйозно?

Мчачи через останні поля на південь від Броколі, Паппі насупилася.

- Я завжди серйозна! Так, вона чекає, що ти заспіваєш їй серенаду, тож зроби супер-романтичну пісню і йди до неї, тоді ви закохаєтесь і житимете щасливо довіку!

Настала довга пауза, перш ніж СолОС заговорив знову, і коли він нарешті озвався, його голос звучав розгублено.

- Е-е... дякую? Я був переконаний, що ця Р7 — твоя подруга. Можна спитати, чому ти так підставляєш її? Це не виглядає раціонально... хоча, мабуть, я й не очікую від тебе нічого раціонального.

- Підставляю-що? Слухай, усе просто: ти — Голос, вона — Голос, і ви обидва дуже-дуже самотні. Я майже

впевнена, що коли ви зустрінетесь, то станете супер-друзями, а оскільки я дружу з вами обома, то хочу, щоб ви теж подружилися! Ось і все!

Ще одна довга пауза прокотилася разом із дорогою, перш ніж СолОС відповів:

- Друзями, кажеш? Побачимо... стратегічний союзник мені б не завадив...

Коли зв'язок обірвався, радіо замінило голос містера Блу.

Сьогодні я не можу сказати, що це добра ніч, мої маленькі поні.

Не більш як півгодини тому Айронворкс передав сигнал про допомогу. Поні в укріпленому місті перебувають в облозі — очевидно, на них напала орда добре озброєних і організованих рейдерів.

Якщо це Дике Стадо, то ми ще ніколи не бачили їх такими: у них важка зброя, бойові роботи, і вони б'ються як організований підрозділ.

Я не знаю, що відбувається за лаштунками, Біг 52, але якщо ми не відреагуємо зараз, може бути надто пізно. І щоб показати, що Самотній Поні — це не лише слова, я лечу на передову зі своєю старою гвинтівкою за плечима.

Ді-джей Гуд Стафф подбає про радіо під час моєї відсутності. Будьте з нею добрі й допомагайте їй так само, як допомагали мені.

З вами був С.П.

Наостанок — ще одна пісня.

BleCCed bodieC of the HeavenC

Cun and Moon of greateCt light

bathe uC in your warm embraceC

Chield uC with your peerleCC light

help uC to Cstand firm aC mountainC

doing right and Chunning wrong

may we find our Ctrength in friendChip

unite our herd aC one group Ctrong

Розділ 16: Возз'єднання.

Ми знову збираємо гурт разом.

Йо, поні. Не можу повірити, що він справді це зробив! Він узяв той шмат лайна, який називає гвинтівкою, і просто полетів... отой пернатий дурень! Поки я спала! Гей, С.П., якщо ти це слухаєш — засунь ту гвинтівку собі в дупу!

Радіо на мить стихло; жіночий голос, що щойно говорив, звучав не сумно й не схвильовано — лише сердито.

Гаразд, поні, шоу має тривати; з вами Ді-джей Гуд Стаф, і ви слухаєте Радіо 52. Принаймні доти, поки я не звалюся від виснаження, бо один певний поні залишив мене тут саму з ефіром, який узагалі-то ніколи не повинен зупинятися!

Отже, нові правила: я буду виходити в ефір удень, а вночі ви слухатимете лише музику. Бо я не безсмертна й мені треба спати. І якщо хтось із поні захоче зайти й побалакати, поки я сплю — просто постукайте у двері; ви знаєте, де ми.

Шурхіт паперу заповнив наступну паузу.

Гаразд, пам'ятайте, що я теж можу користуватися тією клятою короткохвильовою рацією, тож не припиняйте надсилати новини — особливо щодо ситуації в Айронворкс.

І, до речі про новини: Меморіал покинуто, і поні рухаються на північ, у бік Броколі. Усі каравани, що ще курсують між Броколі та Емеральд Шуз, повинні прямувати на північ і намагатися дістатися Раст Мейнор.

Повторюю: рухайтесь на північ до Раст Мейнор, не зупиняйтесь в Броколі, бо це надто близько до зони бойових дій.

Чорт, як же я ненавиджу читати новини. Якщо з'явиться ще щось — я дам знати, інакше у вас буде музика цілий день. Пам'ятайте: музика означає відсутність новин, а відсутність новин — це, насправді, хороші новини.

А зараз трохи злісної музики, бо я зла. І дайте Лоунсому копняка в голову, якщо його побачите.

Say your prayerC,
little one don't forget my Con
to include every pone
tuck you in, warm within
keep you free from Cin

‘til the Candmare Che comeC

День 13 — Час приблизно 4:00 ранку — МІСЦЕ: північна зона пікніків Меморіалу, південна гілка Біг 52

Вдалині попереду Паппісмайлз виднілося ще одне маленьке містечко — радше група халуп, збудованих навколо дуже великої статуї, що зображала групу поні, які підіймають еквестрійський прапор. Мармуровий монумент був напрочуд добре збережений, а його величезні розміри дозволяли бачити його навіть за кілька кілометрів.

Дорогою на південь кобилка зустріла кілька груп поні з возами, навантаженими всілякими речами. Вона намагалася заговорити з ними, але вони просто продовжували рухатися, здебільшого ігноруючи Паппі — лише кілька лошат помахали їй з воза у відповідь... Цілі родини тікали, залишаючи свої домівки й намагаючись дістатися безпеки за мурами більших і краще захищених поселень.

Тепер кобилка дивилася на монумент із розгубленим виразом.

- А, містере Голосе, ми вже близько до таткового місця?

- Аналізую. Поточна позиція: *Еквестрія, Меморіал Полеглих Солдатів, північна зона пікніків.*

Місцезнаходження вашого батька на цей момент невідоме.

Паппі нахилила голову, роздивляючись навколо.

- Так, я пам'ятаю це місце! Оцей великий дорожній знак із мордочкою Пінкі Пай і...

Лоша зійшло з дороги, перебігло через низький пагорб і опинилося посеред групи столів та іржавих покинутих барбекю.

- Це таткове місце! Тато десь поруч! Ходімо!

Жовта кобилка помчала далі від дороги, прямуючи до групи пагорбів на заході. Низькі пагорби були ще далеко — приблизно за чотири чи п'ять кілометрів від Меморіалу — але навіть звідси було видно, що вони вкриті білими каменями, кожен із яких стояв на рівній відстані від іншого.

Біжучи до далеких пагорбів, Паппі проминула мертве дерево. Колись це, мабуть, був гордий дуб, але тепер залишився лише почорнілий скелет — обвуглений стовбур і голі гілки.

- Я хочу ще яблучного пирога!

Трава була зеленою, а птахи співали серед листя; небо було блакитним, і все навколо було таким гарним...

- Не їж забагато, Паппі. Нам ще потрібно піти до тата, пам'ятаєш? Якщо наїсися занадто — захочеш спати. А ти ж не хочеш бути сонною, коли ми підемо відвідати тата, правда?

- Але, мамо, його ніколи там немає! Ми багато разів приходили, а його завжди не було! Він буде там цього разу?

- Я... я не знаю, Паппі. Але ти можеш залишити йому квіти, і він їх знайде та знатиме, що ти його любиш, гаразд?

Пара жеребчиків ганялася один за одним, зникаючи за пагорбом; навколо були поні, що гралися, і поні, що обідали — усі добре проводили час.

- Цього разу в мене є щось краще! Дивись!

- Але, Паппі, це ж твоя іграшка... Ти впевнена, що хочеш залишити її тут?

- Ага! Коли тато повернеться, він з нею гратиметься й не почуватиметься самотнім! А ще він поверне її мені, коли знову прийде додому!

- ...

Далекий звук сміху заповнив тишу між матір'ю та донькою.

- Мамо? Чому ти плачеш?

Кобилка на мить зупинилася, дивлячись на велике дерево й обходячи його навколо... Вона чітко пам'ятала, як ще навесні вони влаштовували тут пікнік... Куди ж усе зникло?

Ну що ж, вона знала, що дерева іноді скидають листя — мама їй про це розповідала. А оскільки на землі навіть трави не було, то це виглядало цілком логічно.

Кобилка рушила далі, у бік кладовища.

День 13 — Час приблизно 6:00 ранку — МІСЦЕ:
Міжеквестрійське військове кладовище 52, південна
гілка Біг 52

Усі могили були схожі між собою: невеликі мармурові камені, на яких були викарбувані ім'я, дата, знак відзнаки і кілька коротких слів. Деякі камені були білі, інші — чорні, але коли Паппі запитала маму, чому вони різні, та просто відповіла, що поні, які там «сплять», були важливішими за інших... Паппі не сподобалася така відповідь, бо її тато був дуже важливим поні, але в нього був лише білий камінь. Тож вона вирішила приносити йому більше квітів — просто щоб показати, що вона абсолютно впевнена: він найкращий тато на світі.

- Попередження. Отримано радіосигнал лиха. Відстань до джерела: двісті метрів. Сигнал ідентифіковано: Пристрій 009.

Попередження. Отримано новий радіосигнал лиха. Відстань до джерела: двісті п'ятдесят метрів. Сигнал ідентифіковано: Пристрій 020.

Паппі нахилила голову, розгублена.

- Шо? Нова музика по радіо? Сподіваюся, не як минулого разу, коли там був просто якийсь тупий поні, що без кінця казав: «допоможіть, ми приречені», і всякі такі дурниці...

- Негативно. Це сигнали лиха Міністерства Миру від інших костюмів МК VI. Отримано третій сигнал на відстані двісті тридцять метрів. Сигнал ідентифіковано: Пристрій 013.

Кобилка зітхнула.

- Слухай, якщо це не музика, мені байдуже. Ходімо шукати тата. Може, він повернувся, і ми разом підемо шукати маму.

З цими словами лоша попрямувало до низького пагорба, на вершині якого стояла статуя алікорна.

Пагорб оточував низький металевий паркан із кількома мармуровими арками, що вели всередину цієї частини кладовища. Перед аркою, через яку проходила Паппі, стояв великий основний бойовий танк. На латунній табличці перед бойовою машиною пояснювалося, що в цій частині кладовища поховані загиблі солдати Третьої

броньованої роти — Сталеві Боки. Там також були пам'ятні слова й коротке пояснення, що танки нині майже не використовуються на фронті через нові технологічні прориви, і що цю списану машину залишили тут, щоб вона охороняла своїх сплячих побратимів.

Жовта кобилка вже бувала тут не раз, тому добре знала, куди йти, і попрямувала до конкретної могили. Побачивши, що навколо нікого немає, Паппі зітхнула й сіла перед білим каменем.

На мармуровій поверхні був викарбуваний знак відзнаки — пара ключів — разом із написом:

Капітан Беттер Дейз

Ніжний чоловік і турботливий батько.

Люблений своєю дружиною Рейні та донькою

Паппісмайлз.

Дата була майже нерозбірливою, але для Паппі це не мало великого значення, бо її цікавила насамперед сама могила. На невеликому горбочку стояла порожня ваза і кілька пластикових фігурок. Колись у вазі були квіти, але тепер вона була наповнена каламутною водою й вкрита пліснявою. А от пластикові фігурки досі стояли на могилі, дивлячись на Паппі. Це були дві литі пластикові поні — такі, які колись клали у коробки з пластівцями. Перша фігурка була мініатюрною Пінкі Пай, а друга — Рейнбоу Деш.

Паппі зітхнула.

- Він їх не забрав... Чому він ніколи не забирає те, що я тут залишаю? Я ж була впевнена, що він любить Пінкі Пай та Рейнбоу Деш!

Торкнувшись копитом синього пластикового пегаса, кобилка продовжила:

- Дурний тато... якби він трохи частіше був удома, мама могла б бути щасливою...

Ну що ж, мама багато разів пояснювала, що нічого страшного, якщо він не приходить додому, і що вона на нього не сердиться. Лоша не зовсім цьому вірила, але щось у маминих очах підказувало, що їй просто треба прийняти це пояснення. Відтоді як мама розсердилася, бо Паппі не хотіла повертатися додому, поки тато не піде з ними теж, кобилка вирішила, що не хоче більше бачити, як мама так плаче й кричить. Тому вона вирішила робити вигляд, що все гаразд, і залишати тут щось кожного разу, коли приходила — сподіваючись, що одного дня тато зрозуміє, що вона й мама досі його люблять, і, можливо, нарешті повернеться.

Паппі прочистила горло й сказала:

- Усе.

- Попередження. Закляття керування інвентарем не призначене для роботи більш ніж з одним предметом одночасно. Увімкнено швидке прокручування інвентарю в алфавітному порядку. Скажіть «далі», коли завершите огляд предмета і хочете перейти до наступного. Скажіть

«стоп» або «вихід», коли бажаєте закрити цю програму та повернути стандартну систему керування інвентарем.

Перед Паппі зависла попільничка.

- Далі!

З'явилася ще одна попільничка.

- Далі!

Так, попільничка.

- Далі!

Знову попільничка.

- Далі!..

Чи я вже казав, що Паппі зазвичай підбирала кожен блискучий предмет, який знаходила дорогою? Це займе певний час.

День 13 — Час приблизно 7:00 ранку — МІСЦЕ:
Міжквестрійське військове кладовище 52, південна
гілка Біг 52

- Далі!

Двадцята виделка повернулася назад у сумки Рупру, і жалюгідні, мокрі рештки Фуззі Бол зависли перед лошам.

- Ні-ні, почекай! Фуззі!

Схопивши мертвого дитинчати парадора, вона побачила, як із тріщин у його панцирі витікає огидна зелена слизь. Мертва істота втратила всі лапи, і в неї залишилося лише одне крило, а очі вже почали розкладатися й перетворилися на ще одну гидку гнилу деталь цього створіння.

- Ти сьогодні виглядаєш не дуже здоровою, Фуззі... що сталося?

Паппі трохи розглядала мертву істоту, намагаючись зрозуміти, що з нею не так, але безуспішно.

- Ем, містере Голосе, Фуззі Бол хвора?

- Негативно. Фуззі Бол мертва і перебуває на пізній стадії розкладу.

Паппісмайлз насупилася; з досвіду вона знала, що складні слова зазвичай означають погані новини.

- Ем... це означає, що вона дуже втомилася?

- Негативно. Це означає, що вона розвалюється. Втрачає частини. Дезінтегрує.

- Що!?

Кобилка стривожено нахилила голову.

- Втрачає частини!? Але Фуззі потрібні її частини, щоб бути нормальною!

Вона ще раз глянула на мертву істоту.

- До того ж мені здається, що їй нічого не бракує...

- Порада. Перевірте двічі. Істота втратила три крила і всі лапи. Крім того, її панцир гниє і тріснув у кількох місцях через погані умови транспортування.

- Транспортування? Ти хочеш сказати, що Фуззі стає гірше, бо я беру її із собою!? Але це жахливо!

Це була нагода, яку могла використати навіть автоматизована система без справжнього інтелекту.

- Підтвердження. Труп розкладається швидше здебільшого через те, що ви наполягаєте брати його із собою. Наполегливо рекомендується негайно покинути тіло.

Паппі вагалася.

- Залишити Фузі... тут? Але... але вона буде самотня! Тут нічого немає, тут тільки...

Лоша замовкла, дивлячись прямо на могилу свого батька.

- А... можливо, тато міг би подбати про неї...

Кобилка не виглядала дуже захопленою цією ідеєю, але вона здавалася такою очевидною...

- Уточнення. Залишення мертвого домашнього улюбленця під опікою мертвого батька є... Помилка. Неможливо обчислити. Будь ласка, переформулюйте.

- Переформу... що? Про що ти знову говориш, дурний голосе? Я тут намагаюся бути серйозною!

- Повторне уточнення. Неможливо визначити логічну схему. Наполегливо рекомендується звернутися до зовнішнього консультанта.

Паппі роздратовано спалахнула, починаючи втрачати свою легендарну терплячість.

- Припини говорити нісенітниці! Поклич когось компетентнішого, інакше ми знову посваримося!

Кобилка поклала копита на шолом, ніби терла голову.

- Справді, жити з тобою іноді просто нестерпно...

Металевий голос Спостерігача перервав суперечку між лошам і машиною.

- Паппі? Що ти робиш у цьому місці? Це небезпечно!

Повернувшись на звук голосу, жовта кобилка побачила зліва від себе спрайтбота, що завис у повітрі. Але цього разу вона не змогла усміхнутися.

- О, це ти, Питальнику...

- Спостерігач...

- Та яка різниця... Зараз не дуже підходящий момент. Можеш повернутися іншим разом?

Голос трохи вагався перед відповіддю.

- Звісно, але я хотів тебе попередити. Це місце не для тебе; тут повно... е-е... поганих речей, яких ти не повинна бачити. Будь ласка, перед тим як я піду, пообіцяй мені, що негайно звідси підеш.

Паппі роздратовано фиркнула.

- Я не можу. Мені потрібна допомога з Фуззі Бол, але містер Голос зовсім не допомагає!

З цими словами вона показала мертвого парадора спрайботу.

- Га! Але ж ця штука гниє! Ні, будь ласка, що це таке? Не кажи мені! Паппі, викинь це!

- Що? Але Фуззі Бол — мій найкращий у світі домашній друг! Я її люблю, і вона любить мене, і ми разом пережили купу пригод! Я не хочу її покидати...

Лоша вагалосся, відвівши погляд.

- ...але...

- Але? - наполягав Спостерігач, бо Паппі не поспішала закінчувати фразу і все ще обіймала труп.

- ...Але вона хвора, і містер Голос каже, що їй треба відпочити... Я могла б залишити її з татом, але це здається неправильним... Я навіть не запитала його, чи можна мені мати домашнього улюбленця, і...

- Твій тато? Ти знаєш, де твій тато, і все одно бродиш сама пусткою!?

У голосі робота зростало обурення.

- Який батько може залишити свою...

Спостерігач раптово замовк, нарешті помітивши ім'я на могилі, перед якою сиділа Паппі.

- Ох... чорт... усе стає тільки «краще»...

Лоша продовжувало:

- Я знаю, що повинна була спитати, перш ніж брати домашнього улюбленця... але...

Кобилка схлипнула.

- Але я просто хотіла друга, який завжди буде зі мною! Не дивний голос, що постійно каже мені, що робити, і не дурну курку, яка приходить і йде! Фуззі ніколи не залишає мене саму й завжди складає мені компанію! Ми так весело проводили час, і я захищала її від пожирачів домашніх тварин, і вона ніколи не тікає, і...

Кобилка замовкла, дивлячись на спрайтбота.

- ...А тепер вона хвора і втрачає частини! Містер Голос каже, що в неї тепер менше крил, ніж раніше... Я не дуже добре рахую, але здається, що він правий... Я не хочу її залишати, але й не хочу, щоб вона була хвора через мене... Я не знаю, що робити!

- Ем... і що сказав містер Голос?

Паппі фиркнула.

- Нічого! Він говорить нісенітниці відтоді, як я почала його питати! Потім у мене з'явилася ідея залишити Фуззі тут із татом, щоб подивитися, чи їй стане краще, але я не знаю, чи татові вона сподобається, чи він розсердиться... Ну, і я не впевнена, що тато взагалі прийде сюди, бо його ніколи тут немає, коли я приходжу.

І навіть якщо мама каже, що він мене любить, я не розумію, чому він завжди мене уникає!

Лоша розмахувало копитами, ніби не могло стояти спокійно, поки висловлювало свої переживання.

- Тож, може, він зненавидить Фуззі Бол, і тоді вона буде сумна... Але я не можу взяти її із собою, бо вона втрачає частини! А втрачати частини — це погано!

Спостерігач вагався, намагаючись розплутати клубок почуттів і слів, якими його закидала Паппі.

- Ну... е-е... а що, якщо я заберу Фуззі із собою? Просто поклади її в вантажний відсік цього спрайтбот, і я подбаю про решту! Домовилися?

Паппі нахилила голову.

- Ти зробиш, щоб Фузі стало краще? Справді?

- Звісно. Гірше їй уже точно не стане. Я подивлюся, що зможу зробити. Але тепер, будь ласка, іди звідси — це місце не для тебе.

З цими словами на боці спрайтбота відкрився люк, відкриваючи простір, достатній, щоб помістити мертву істоту.

Кобилка подивилася на металеве сховище, потім на Фуззі Бола і зітхнула.

Обійнявши свого улюбленця востаннє, вона тихо прошепотіла:

- Не хвилюйся. Питальник — хороший поні. Коли тобі стане краще, ми знову будемо разом гратися...

Поцілувавши Фузі через скло шолома, Паппі поклала мертву істоту всередину спрайтбота, і люк майже одразу закрився.

- Не хвилюйся за неї, малечо. Вона вирушає у краще місце... А тепер давай підемо звідси. Мені тут сумно, гаразд?

Кобилка кивнула й подивилася на могилу свого батька.

- Лілія.

Перед нею в повітрі з'явилася пластикова квітка, і вона поклала її на землю перед мармуровим каменем.

- Вибач, тату, мені треба йти. Але наступного разу я побуду трохи довше, добре? Я прийду сюди з мамою.

Відвернувшись від могили, Паппі усміхнулася спрайтботу.

- Гаразд, я закінчила.

Перед тим як заговорити знову, Спостерігач на мить замовк.

- Ти хороша кобилка, Паппі.

Лоша і робот рушили дорогою, що вела від кладовища до Меморіалу. Поні на великій статуї ніби віддавали честь полеглим здалеку — наче вічний зв'язок між тими, хто загинув у бою, і тими, хто залишився жити, намагаючись виграти війну, яка зрештою вбила всіх.

День 13 — Час приблизно 7:15 ранку — МІСЦЕ:
Меморіал, південна гілка Біг 52

Меморіал був повністю порожній; тікаючи з міста, його мешканці забрали із собою все, що не було прибите цвяхами — і навіть деякі цвяхи, що встигли розхитатися. На той момент, коли двох поні та запечатаний ящик доставили сюди грифони, їх зустріли лише пил і іржа.

- Гаразд, ми на місці.

Містер Вайт зіскочив із грифона, який його транспортував, і потягнувся.

- Це була довга подорож...

Лідер Білих Яблук торкнувся краю свого чорного капелюха.

- Ви всі можете повертатися до Сан-Сіті.

Перший найманець-грифон кивнув єдинорогу.

- Добре, босе, але ви впевнені, що хочете, щоб ми пішли?

Жеребець пирхнув, дивлячись на іншого поні, який незграбно злізав.

- Абсолютно. Це сімейна справа, нам просто потрібно було швидко дістатися сюди. Тепер ваша робота завершена.

Вираз обличчя грифона залишався невпевненим.

- О, не хвилюйся щодо оплати; якщо я не повернуся, мій син подбає про компанію.

Крилатий лев знизав плечима й махнув іншим.

- Гарзд, ви чули боса! Забираймося звідси, ледачі пера!

Усі троє піднялися в повітря і полетіли на північ.

Поки Містер Вайт дивився, як грифони відлітають, Сейдж Браш затягував важкий ящик у маленьку халупу, зроблену з пластикових листів і великих дорожніх знаків, безперервно бурмочучи:

- Ми не зможемо взяти все це з собою, дядьку Вайт... це занадто важко!

- Не хвилюйся, Сейдж, я планую влаштувати тут табір, а потім швидко вирушити на розвідку... вона не може бути далеко.

- Я все ще не розумію, чому ти вирішив пертися сюди лише зі мною, коли ми могли просто покликати хлопців...

- По-перше, нам потрібно було швидко дістатися сюди, і ми не могли б перевезти всіх повітрям вчасно. До того ж,

Расті Менор добре платить нашим найманцям — не бачу причин втрачати прибуток...

Містер Вайт потер підборіддя, намагаючись щось додати.

- До того ж, ми не збираємося воювати з Диким Табуном. Ми просто знайдемо лоша і повернемося назад. Легкотня.

Сейдж Браш зітхнув.

- Тобі коли-небудь казали, що ти дивний? Я знаю, що вона врятувала наші шкури, але ти вже віддячив їй за це... ця місія з пошуку лошати — чисте самогубство.

Жеребець на мить замислився.

- Або ти знаєш щось, чого не знаю я?

Лідер Білих Копит обхопив бінокль телекинезом і почав оглядати навколишні пагорби.

- Скажімо так: я трохи розпитував тут і там, і здається, що куди б не пішло це лоша — все змінюється на краще... цей «привид», мабуть, має якусь щасливу зірку, що за ним стежить. І я хочу бути поруч, коли вона знову втрутиться — з цього можна добре виграти.

Сейдж Браш скептично махнув копитом.

- І ти так думаєш, бо...

- ...бо в мене є гарне передчуття.

Снайпер схопився за голову копитом.

- Чудово. Ми переслідуюмо привида, бо в тебе «чуйка»!
Чому я взагалі з тобою?

Містер Вайт весело відповів:

- Ну, бо я твій любий дядько, і ти винен мені стільки кришок, що все одно не можеш відмовитися.

- Я ненавиджу своє життя... - простогнав Сейдж Браш.

Білий єдиноріг махнув копитом, вимагаючи тиші.

- Тихо! Хтось іде з пагорбів. Бери гвинтівку.

З імпровізованої снайперської позиції двоє поні спостерігали, як у місто входить самотня постать. Вона була вкрита запиленим плащем і несла за спиною довгий карабін. Обличчя мандрівника ховалося під капюшоном, а на шиї висіло намисто з пір'я та відполірованих металевих предметів.

Сейдж Браш опустил гвинтівку й з полегшенням зітхнув.

- Та це просто провидець... дивно, що шаман робить так далеко від пустелі?

Містер Вайт вийшов із халупи, залишивши гвинтівку позаду.

- Зараз дізнаємося.

Єдиноріг підбіг до новоприбулого й гукнув:

- Ей, ти! Тут порожньо, дорога на південь небезпечна!
Краще розвертайся і йди на північ!

Поні в капюшоні зупинився, якийсь час дивлячись прямо на Містера Вайта, а потім скинув капюшон, відкривши обличчя старої єдиноріжки.

- О, ви вже тут... дуже добре. Тепер нам залишилося лише дочекатися інших.

День 13 — Час приблизно 7:30 РАНКУ — Локація: околиці Меморіалу, гілка Біг 52 С

- Слухай, Паппі, ти так і не розповіла мені про ту синю смужку у своїй гриві... як ти її отримала? - Спрайтбот плив поруч із Паппі, поки вони повільно відходили від кладовища в бік Меморіалу; ворота цвинтаря залишилися всього за кілька сотень метрів позаду.

- А, це було в Сан-Сіті, коли Блу Голос наговорив мені всяких гидот... Я не дуже добре пам'ятаю, але в якийсь момент я заснула, а коли прокинулася — моя грива стала така вся гарненька.

- Розумію... ти заснула і прокинулася з іншою гривою... а що саме тобі сказав містер Блу?

Паппі зітхнула.

- Я ж уже казала! Він сказав, що я робот і хотів виставити мене дурепою, але я довела, що розумніша... але це вже стара історія, бо тепер ми друзі.

– Перепрошую? Ви тепер друзі? Хіба ти не вбила його імпульсним снарядом?

Паппі захихотіла.

- Звісно ні, ти що, дурненький Питальнику! Він не кулібот! Він просто такий же тупенький, як лоша! Але коли ми зустрілися знову, і Кріпі Голос його ображала, він сказав, що йому шкода, тож навіть якщо він прикидається буркотуном, я знаю — ми друзі!

- Кріпі хто? - У голосі Спостерігача з'явилася ледь помітна тривога.

Паппі постукала по своєму шолому.

- Ну, Кріпі Голос! Та, що живе в моїй голові, дивно говорить і робить купу крутих речей, але при цьому поводить як придурок?

Після довгої паузи спрайтбот відповів:

- Ти маєш на увазі містера Голос, так?

- А, ні... містер Голос трохи нудний і говорить нісенітниці, а Кріпі Голос — моторозна, але класна. Вона робить такі штуки, як відкриває двері і шльопає куліботів.

З динаміка робота почувся задиханий звук.

- А, тепер зрозуміло! Це уявний друг! Так, я щось таке пам'ятаю... хочеш пораду? Не намагайся звинувачувати своїх друзів у тому, що зробила ти сама; зрештою це обертається проти тебе.

Паппі нахилила голову, трохи збентежена.

- Вона не виглядала такою вже й уявною... е-е... ну... гаразд?

- Хороша дівчинка, ти завжди змушуєш мене...

БУМ!

Спостерігач зник у спалаху вогню просто перед очима Паппі.

Лоша на мить відступило назад, намагаючись зрозуміти, що відбувається, а потім помітила велику, приземкувату металеву фігуру, що перекинулася через вершину найближчого пагорба, і раптом все стало ясно.

- Куліботи...

День 13 — Час приблизно 8:00 РАНКУ — Локація:
Меморіал, гілка Біг 52 С

Містер Вайт сидів за столом усередині халупи, поки Сейдж Браш закінчував готувати вівсянку.

- Ну що, Лонг Еарс, коли мають прибути решта поні?

Кобила знизала плечима, не відводячи погляду від вікна.

- Ми повинні рушити завтра ввечері. Багато хто прийде, буде багато крові...

Браш обернувся до провидиці.

- Гей, стара відьмо, ми не збираємося битися! Ми просто прийшли забрати те лоша і повернутися до Даунтауну. Мені байдуже до твоїх божевільних видінь.

Вайт махнув копитом на племінника, намагаючись змусити його замовкнути.

- Так, ти готуєш, я говорю; здається, ми вже про це домовилися. - Повернувшись до кобили, він продовжив:

- То що ти бачила?

Лонг Еарс заплющила очі.

- У своїх снах я бачила полум'я з півдня, що поглинало все на своєму шляху. У вогні боролася рожева тінь, полум'я танцювало навколо неї й ніби на мить згасало, коли вона проходила крізь нього. - Кобила зробила паузу, перш ніж продовжити. - Коли вогонь рушив далі на північ, тінь дійшла до кінця дороги і перетворилася на темряву.

Містер Вайт насупився.

- Темряву? Що ти маєш на увазі?

- Чорну хвилю, що йшла слідом за вогнем, пожираючи його, але не раніше, ніж він знищував усе. - Кобила зітхнула. - І коли темрява поглинула вогонь, нічого не залишилося. Вся дорога стала просто порожнім, покинутим місцем.

- О, це прямо додає мотивації! - огризнувся Сейдж Браш. - Вайт, я кажу — повертаємось до Даунтауну і лишаємо це кляте місце.

Білий єдиноріг зітхнув, похитав головою і проігнорував племінника.

- То чому ми тут?

Лонг Еарс відвела погляд від вікна.

- Щоб зупинити вогонь, поки він не знищив усе, а потім дістатися до кінця дороги раніше, ніж це зробить рожева тінь.

- Рожева тінь, кажеш? Чому це змушує мене думати, що ти маєш на увазі привида Самотнього Поні? - Єдиноріг ще говорив, коли його увагу привернув далекий вибух. - Ар - Виглянувши у вікно, містер Вайт не побачив жодного вибуху, але той, здається, був доволі далеко — може, за сім-вісім кілометрів на південний схід; вітер не допомагав.

Лідер Білих Яблук вийшов назовні, прислухаючись до будь-яких інших звуків, але було важко сказати, чи те, що він почув, було справжнім далеким боєм, чи просто його уява розігралася.

- Ну, гадаю, що б це не було — вже затихло; ходімо всере... - Самотня постать наближалася з півночі, в поношеному плащі та шкіряній шляпі.

Єдиноріг свиснув.

- Гей, ти! Тут усе покинуте! Повертайся до Брокколі! - Голос жеребця знову затнувся, коли він впізнав прибульця. - О, стара мумія...

Молтен Голд пришвидшив крок і посміхнувся, підходячи до містера Вайта.

- Ну й ну, хто тут! Вайт, з усіх поні, яких я очікував зустріти, ти — останній! Що ти робиш у цьому аванпості? Перевіряєш, чи є тут щось варте того, щоб прибрати до копит?

Єдиноріг насупився.

- О, я б ніколи не крав твій хліб, стара муміє... ні, ми... перевіряємо ситуацію з Диким Табуном. - Він на мить замовк, намагаючись прочитати вираз обличчя гуля, але це було непросто. - А ти що робиш так близько до зони бойових дій? Полювання за скарбами?

Старий розкрадач могил тихо засміявся.

- Щось на кшталт... скажімо так, я відправив пакунок на південь, не усвідомлюючи, наскільки це небезпечно. Тепер намагаюся виправити цю помилку.

- Оце щось новеньке! Ти шкодуєш про щось! Що сталося, старієш?

На подив містера Вайта, замість негайної відповіді Молтен Голд відвів погляд на південь.

- Ну... так. Але я не хочу, щоб дитина загинула через те, що я залишився самим собою. Я маю врятувати лоша.

Повільно здивування на обличчі містера Вайта змінилося на усмішку, поки він не поплескав гуля по плечу.

- Ласкаво просимо до клубу. Заходь; у нас є вівсянка і гаряча кобила всередині.

День 13 — Час приблизно 7:45 РАНКУ — Локація: південна пікнікова зона Меморіалу, гілка Біг 52 С

Паппі мчала до великого робота, а поруч із нею плив Камінь Долі.

- Перестань ламати моїх друзів, ти тупий куліботе!

По той бік її безрозсудної атаки стояв старий, іржавий, але все ще робочий бойовий танк — з гусеницями, баштою і всім іншим. Поні з колючою гривовою визирав із люка башти, не поспішаючи, спостерігаючи за самотнім лошам, що бігло прямо на них.

- Та до біса боса з його наказами! Чого нам ховатися на півдні, коли в нас є гробаний танк! З цією крихіткою ми непереможні!

- Гей, Грей Маттер, ця жовта штука біжить сюди... як щодо трохи попрактикуватися в стрільбі по рухомій мішені? - Засміявшись, поні заліз назад у танк і закрив люк; за кілька секунд башта повернулася, наводячись на кобилку.

Всередині танка поні з колючою гривною зловісно хихотів.

- Іди сюди, іди сюди, моя маленька поні...

- Ні, почекай! - Кобила з повністю зрізаною гривною поклала копито на бік стрільця. - Давай спробуємо іншу зброю, я хочу подивитися на цю!

- Замокни, ти... - Жеребець уже почав сварити її, але в останній момент помітив велику червону кнопку, на яку вона вказувала. - О, так! Так, мені це подобається! Запустимо її на Місяць!

- Ви двоє ідіотів! Досить гаяти час! Менше балачок — більше стрілянини! - гаркнув водій, земний поні.

Стрілець знову захихотів.

- Ти такий нитик, Грей! Дивись сюди!

Тим часом Паппі вже подолала трохи більше половини шляху до цілі. Тепер, коли великий металевий «робот» був ближче, вона побачила, що в нього масивне тіло з круглою «головою» і довгий-довгий «ніс»... *Ой, це ж одна з тих возів, наповнених чайниками! Стривай, це не куліботи — це вози!*

Лоша на мить зупинилося, сіло й замислилося над природою цієї штуки... Гаразд, що вона знала? Зазвичай

на возах є поні, але тут нікого не видно; до того ж він зламав робота містера Питальника, а це типово для куліботів, тож, швидше за все, це таки кулібот, а не віз. Але щоб упевнитися, вона вирішила підійти й запитати.

У цей момент із верхівки башти танка вирвався слід білого диму, що стрімко полетів у бік Паппі... це було схоже на велике смішне феєрверк-шоу.

- Ті-хі, дивись! Хмаророб!

КАБУМ!

Ракета вдарила прямо позаду лошати, відкинувши його вперед у бік танка й залишивши лежати купкою не далі ніж за п'ятдесят метрів від нього. Шолом Паппі зник, а весь костюм був усіяний дірами; густий рожевий туман уже почав огортати лоша, поки костюм перелічував пошкоджені компоненти.

- Гарзд, це кулібот... - Повільно Паппі підвелася на копита і подивилася на великого металевого монстра перед собою. Її шолом усе ще був відсутній, і крізь туман обличчя було розмите й важко впізнаване, окрім двох палаючих рожевих очей, що світилися в хмарі, надаючи їй моторошного сяйва.

- Ага! Жери це, жовта штука! - Поні з колючою гривною скажено реготав, аж поки кобила знову не вдарила його по боці, змусивши розлютитися. - Що тепер, сучко?

- Гей, Топ Ган, здається, воно підводиться...

- Що за хрінь це таке? Грей Маттер, розчави його! - Так, пуста була повна дивних речей, і деякі з них могли пережити ракету в морду, але бути розтоптаним танком — це вже зовсім інший рівень, і рейдер був упевнений, що нічого не переживе такого.

Танк рвонув уперед, націлюючись на лоша, яке робило майже те саме, але з протилежного боку. Коли вони майже зіштовхнулися, Паппі стрибнула в повітря, вчепилася копитами за лобову плиту й замахала задніми ногами в повітрі.

- Воно на танку! Лакі Чарм, піднімайся і стріляй! - Водій різко зупинив танк, намагаючись скинути лоша, але хоча Паппі втрималася, стрільця кинуло вперед — він вдарився головою об механізм заряджання гармати і знепритомнів.

- Не хвилюйся, я впораюся! - Кобила левітувала пістолет-кулемет і відкрила передній люк корпусу, опинившись прямо перед лошам і в центрі рожевої хмари. - Прощавай, створіння!

Паппі почула голос перед собою — щось схоже на поні, але вона не могла розібрати; зате одразу впізнала град куль, що прошили її голову й костюм у кількох місцях, остаточно знищивши рештки шолома, який ще намагався відновитися.

- Припини! Тупий кулібот!

Новий сплеск рішучості дав Паппі сили повністю вилізти на корпус танка — лише щоб побачити люк, який швидко зачинявся.

- Гей, ти думаєш, зможеш мене залишити зовні? Я — Паппісмайлз, і я йду куди хочу!

Лоша стрибнуло на башту, шукаючи, що б ударити своїм вірним каменем. Товстий метал, ще метал, знову метал, якась скляна штука — ХРУСЬ! — добре, ще метал, антена...— ДЗЕНЬ ДЗЕНЬ ДЗЕНЬ! – готово... коробка...

- О, коробка! Ну, готуйся до прочухана! - Паппі обожнювала цю фразу Кріпі Голосу — звучало так круто!

Всередині танка Лакі Чарм уже захлиналася власною кров'ю після вдихання рожевого туману, Топ Ган усе ще був без свідомості, а Грей Маттер намагався змусити кобилу випити зілля лікування; всі були надто зайняті, щоб звертати увагу на лоша на даху танка, яке гатило каменем по ракетній установці.

Саме приблизно в цей момент містер Вайт почув той великий вибух.

День 13 — Час приблизно 9:00 ВЕЧОРА — Локація:
військове кладовище Міжеквестрії 52, гілка Біг 52 С

Лише значно пізніше до могили підійшли три постаті, не промовивши жодного слова. Усі вони були в костюмах МК VI, як у Паппі, але поні всередині являли собою моторошну суміш гнилої плоті та вибілених кісток; у їхніх палаючих рожевих очах не було й сліду розуму. Проте вони зупинилися, щоб роздивитися сліди копит перед мармуровим каменем, і рушили далі по сліду, мов гончі, що переслідують здобич.

РОЗДІЛ 17: Карма.

І весь світ мусить відповісти просто зараз, щоб ще раз сказати тобі: ХТО ТУТ ПОГАНИЙ?

День 13 — Час приблизно 6:45 ВЕЧОРА — Локація: північна пікнікова зона Меморіалу, гілка Біг 52 С

Кобила і жеребець крокували вздовж Біг 52, обидва несли штурмові гвинтівки. На кобилі була важка захисна броня, тоді як її напарник носив суміш різних металевих пластин, зварених до купи у щось, що виглядало як невдала спроба зробити сценічний костюм для шкільної вистави «Єдиноріг з Оз».

- Я все ще не розумію, чому ми не можемо залишитися в Тунельному Місті. Воно набагато краще захищене, ніж усе, що далі за Шугартоп... Ай!

Тріггер Хеппі вдарила Джеммеда Гана по голові.

- Ага, і залишити дві третини Біг 52 у копитах Табуна! Не віряться, що ти настільки егоїстичний, або тупий!

Жеребець відвів погляд.

- Я не егоїст, я... я хвилююся за тебе... не хочу, щоб ти ризикувала життям ось так. - Один лише погляд кобили змусив Джеймі замовкнути майже на пів хвилини, але закоханий поні — впертий поні. - Ми хоча б можемо зупинитися на ніч... Меморіал уже недалеко звідси.

- Гаразд, ледачі копита, ти виграв! Боже, ти знаєш, який ти заноза? – простогнала Тріггер Хеппі. - Гуд Стафф казав, що місто покинуте, але, мабуть, воно все ж дасть кращий захист, ніж намет.

Великий монумент полеглим Еквестрії ніби розчинявся у вечірньому світлі, зникаючи просто перед очима поні, що наближалися.

День 13 — Час приблизно 7:00 ВЕЧОРА — Локація: південна пікнікова зона Меморіалу, гілка Біг 52 С

Щойно шолом повністю відновився, у центрі дисплея з'явилася рожева точка і почала блимати.

- Система успішно перезавантажена. Усі функції відновлено. Діагностична система активна. Суб'єкт 001: Паппісмайлз. Самка, земний поні. Суб'єкт мертвий, стан стабільний. Загрози відсутні.

Паппі повільно розплющила очі, ще сонна. Перш за все треба було визначити, де вона прокинулася. Ой, це був

не сон... Голі пагорби і мертві дерева все ще були навколо; це не була кімната лошати. Зітхнувши, жовта кобилка підвелася і спробувала зорієнтуватися за стрілкою компаса, але щось привернуло її увагу.

- Гей, містере Голос, що це?

- Аналіз. Залишки танка. Рівень загрози: відсутній.

- Та не кулібот, дурний голос! - Паппі зітхнула і підбігла до об'єкта. - Оця блимаюча штука!

- Аналіз. Портативний короткохвильовий комунікатор. Пошук частоти. Дешифрування коду. Виявлено новий канал зв'язку. Прийом виклику.

- Ура! Дзвінок! Дай відповісти, будь ласка, будь ласка, будь ласка! Я люблю відповідати на дзвінки! - Паппі прокашлялася. - Кхм! Алло, гарненька поні, це я, мама не вдома!

З іншого боку пролунала здивована і розлючена жіноча відповідь:

- І хто ти, в біса, така? Де Лакі Чарм?

Ура, гра у вгадування!

- Привіт, я Паппісмайлз! А хто така Лакі Чарм? Я знаю поні на ім'я Лакі Страйк, підійде?

Зв'язок раптово обірвався, залишивши Паппі трохи розгубленою.

- Ой, дурні телефонні розіграші! Ну нічого, не злися — інакше вони виграють... - Паппі знизала плечима і пішла далі.

- Увага, вхідний виклик. Відкриття каналу.

Не давши Паппі навіть відповісти, той самий голос швидко заговорив:

- Слухайте сюди, виродки, здається, ця частота вже небезпечна, але бос мене приб'є, якщо ви не повернете той клятий танк на південь і не притягнете свої обдовбані дупи назад просто зараз, зрозуміла, Лакі? Повторюю: скажи Грею і Блідінгу негайно повертати танк! Це останній раз, коли я прошу ввічливо!

- Ті-хі, гарненька поні каже смішні слова! - захихотіла Паппі; якщо це був розіграш, то дуже веселий.

- Що за... Знову ти!? БЛЯХА! - Зв'язок вдруге обірвався.

Паппі нахилила голову.

- Дивно... може, нам піти звідси?

- Підтверджено. Основна ціль не в цій локації. Увага, вхідний виклик. Відкриття каналу.

Той самий голос знову заговорив:

- Лакі Чарм, Лакі Чарм, це Поні Форт, прийом!

Паппі усміхнулася.

- Ні, але я вас чую! Це нормально?

Невідомий голос зітхнув, здаючись.

- Слухай, малечо... я не маю уявлення, хто ти, але я намагаюся знайти кількох поні, а твоє радіо створює перешкоди; як ти взагалі передаєш на цій частоті? Де ти взяла код шифрування каналу?

- Що? Код? Я знаю! Це Паппісмайлз! - відповіла кобилка.

- Чорт, малечо, вимкни радіо, я намагаюся зв'язатися з купою нікчемних даш-голів! Якщо ти не бачила танк, що блукає пустою, ти мені нічим не допоможеш.

Паппі постукала по шолому, намагаючись зосередитися.

- Танк, е-е? А як він виглядає?

- Ти... ти серйозно? Він великий, іржавий, має башту з великою гарматою і рухається на гусеницях... - Голос на мить замовк. - Ти його бачила?

Паппі глянула на ще димлячий корпус гіганта неподалік.

- А він робить бах і бум і кидає вибухові штуки?

- Так, це він! То ти його бачила?

- Ага. - Паппі кивнула. - Але він був куліботом, тож я вдарила його каменем, і він вибухнув.

На іншому кінці запала довга пауза, після чого кобила відповіла зневажливо:

- Ага, звісно. А тепер іди... і засунь собі кактус куди подалі. - Зв'язок знову обірвався.

Паппі знизала плечима — цей голос був дуже дивний; але в неї була стрілка, за якою треба йти, і довга дорога попереду, тож не було часу на жарти... Хоча коли ще випаде шанс розіграти того, хто сам розіграє?

- Е-е, містере Голос, можеш подзвонити Поні Форту, будь ласочка?

- Підтверджено. Відкриття каналу.

Жіночий голос відповів майже миттєво:

- Поні Форт на зв'язку, чую вас, говоріть.»

- Е-е... - хі-хік - я шукаю - хі-хік - містера Ай Ем... - хі-хік
- Я ДУР КО - хі-хік. - Паппі не могла стримати сміх; цей розіграш вона колись бачила і завжди мріяла спробувати.

Настала довга тиша, перш ніж Поні Форт відповіла:

- Серйозно? Розіграш? Слухай, я знайду цього містера Дурка, і він прийде до тебе і так тебе відшльопає, що твій хвіст стирчатиме з чола!

Паппі ахнула.

- Ні! Ні, будь ласка, вибач! Я... я... не бий мене! Я буду слухняною!

Кобила розсміялася і відповіла:

- Пізно, маленька жартівнице! Слідкуй за своєю дупкою — він уже йде за тобою!

- І-І-І-І-ІК!

Кобилка зірвалася з місця і помчала через пагорби, тікаючи від страшного шльопальника, зникаючи за пагорбом. Біжи, жовта жартівнице, біжи!

День 13 — Час приблизно 7:30 ВЕЧОРА — Локація: північна пікнікова зона Меморіалу, гілка Біг 52 С

Не надто низько, не надто високо, і головне — не давай ентузіазму керувати тобою, старий пегасе...

Самотній Поні летів над пагорбами, намагаючись знайти якийсь орієнтир, але за Брокколі вже почала спадати ніч, і тепер було важко щось розгледіти.

- Чорт, доведеться сідати на ніч, якщо не хочу врізатися прямо в якийсь патруль рейдерів. - Зітхнувши, пегас приземлився на голому пагорбі й нарешті з полегшенням розправив крила. - Гаразд, подивимось, де я...

Діджей тримав свій приймач ПіпБака налаштованим на Радіо 52 на дуже низькій гучності весь цей час, але коли музика стихла і заговорила Гуд Стафф, він перестав дивитися на мапу, щоб послухати новини.

- Гаразд, мої маленькі поні, це Радіо 52, і я — діджей Гуд Стафф... просто... цього разу нічого хорошого.

Діджей зітхнула; вона була на межі сліз.

- Айронворкс більше не існує. Я отримала повідомлення кілька хвилин тому: Табун прорвався на фабрику, і ті, хто вижив, відступили всередину міського Стійла. У Табуна, здається, краща зброя, кращі роботи, краще все... приблизно двісті поні, переважно лошата й кобили, зараз відділені від кровожерливої орди рейдерів лише дверима Стійла.

Діджей знову замовкла на кілька секунд, перш ніж продовжити.

- Я... я не знаю, що сказати... Наймані Копита укріплюють гарнізон Раст Менору і не поворухнуть копитом, але якщо ніхто нічого не зробить, то всі ті поні в Айронворксі приречені. Вони надіслали останнє повідомлення, бажаючи про допомогу, просячи хоч когось урятувати хоча б їхніх лошат...

Самотній Поні зітхнув, похитав головою.

- Гудді, так ти нікому не допоможеш! Не можу повірити, що єдине, що ти можеш у такий момент — це скиглити, як лоша! Поні потрібен голос, що їх поведе, а не... не це!

Пегас повернув голову на північ, вагаючись.

- Чому я маю все робити сам?..

- Е-е, вибачте, поні, я не звикла до такого і... ну, мабуть, зараз не про мої проблеми йдеться... але я думаю, що все ще може змінитися на краще; ті поні в Айронворксі живі, а двері Стійла не так просто відкрити, тож... подумайте: наступного разу це можете бути ви. Думати, що ви в безпеці лише тому, що ви десь в іншому місці —

не працює, адже Біг 52 — це одна й та сама територія. Якщо впаде Айронворкс, наступним впаде Брокколі, а потім Раст Менор... Табун стане нестримним, якщо ми дозволимо їм набрати хід.

Самотній підняв брову і склав крила, слухаючи голос кобили. Гуд Стафф ставала дедалі впевненішою, ніби нарешті знайшла нитку своєї промови і тепер знала, куди її вести.

- Але якщо ми триматимемося разом і виступимо проти них, поки вони не стали непереможними, якщо підемо до Айронворксу і врятуємо життя тих невинних... ну, я думаю, ми ще можемо перемогти. Все, що нам потрібно — це триматися разом і виступити проти ворога як одне ціле. Самотній Поні вже летить туди; вам лишається лише наслідувати його приклад і показати тим мулам їхнє місце!

- Непогано... ще є куди рости, але принаймні вона не сказала всім тікати якнайдалі... - Пегас з полегшенням зітхнув. - Гаразд, можливо, я не помилився, залишивши її саму.

- Але я забагато говорю. Це радіо, і тут має грати музика, тож це для вас, Айронворкс. Не здавайтеся: хтось іде! Тримайтеся, мої маленькі поні! Просто вірте одне в одного... Ви маєте вірити.

If juCt one pony believeC in you

deep enough and Ctrong enough, believeC in you

hard enough and long enough, before you knew it
Comepony would think, if he can do it, I can do it
making it two
two whole ponieC believe in you

Самотній тихо засміявся, почувши пісню.

- Гарний вибір... може, трохи дитячий, але ми ж намагаємося врятувати лошат... Сподіваюся, ті мули це зрозуміють, інакше це буде найкоротша контратака в історії. - Поні ледь усміхнувся і рушив уперед — до Меморіалу.

День 13 — Час приблизно 9:00 ВЕЧОРА — Локація:
Пустка, гілка Біг 52 С

П'ятеро рейдерів були трохи збиті з пантелику; мало того, що лоша не повинно було бігти до них і просити допомоги, так ще й поні зазвичай помирають, коли в них багато разів стріляють у груди... Схоже, цьому ніхто про це не сказав.

- Ой, будь ласка, будь ласка, будь ласка, сховайте мене! Він іде, а мені нікуди тікати! Будь ласка, будь

ласка, БУДЬ ЛАСКА! - Паппі тупотіла копитами. - Я ж сказала, що мені шкода, але йому байдуже!

Великий жеребець-земнопоні зі шрамом на шиї підійшов до лошати, тоді як решта четверо тримали на ній зброю.

- Хто ти, в біса, така? Що ти, в біса, таке? Хто, в біса, за тобою женеться? І чому, в біса, ти досі жива!? -

Поні помітив, що дірки в костюмі лошати вже зникають і що вона не подає жодних ознак болю. Гаразд... можливо, варто таки вислухати це моторошне лоша.

- Е-е, я... - Паппі раптом замовкла; а що, як хтось із них — містер Дурко? Треба діяти розумно. - Я... е-е... привид! Ага, точно! Я той самий Привид, про якого постійно говорить голос по радіо... і... е-е... мене точно не звати Паппісмайлз.

Судячи з поглядів поні, треба було ще щось додати.

- Е-е, тут нікого не звати містер Дурко, правда?

Жеребець повільно кивнув... рожеві сяючі очі, жовтий захисний костюм, ігнорування куль... Так, це дуже схоже на того Привида, про якого він чув.

- То... ти — Привид Біг 52.

- Ага. - Паппі кивнула. Тепер, коли її головне вміння брехати проходило перевірку, треба було триматися... впевнено... розумно. Покажи свій найкращий «покерфейс», Паппі!

- І твоє ім'я... Не Паппісмайлз?

- Так. - Виходить! Вони повірили! Хитра Паппі, майстриня обману!

- Привид Біг 52... вбивця сентрі-ботів і рятівник міст? Той самий привид? - Інші поні позаду ватажка зробили крок назад; здається, вони її боялися.

- Так, це я! - Паппі енергійно закивала.

- І ти хочеш допомоги від нас... - Жеребець виглядав трохи розгубленим. Ну ще б...

- Ага! Ну, якщо тільки тут нікого не звати містер Дурко.

- Я... ні, мене звати Слеш Блейд, той єдиноріг — Колатерал Дамедж, а його сучка — Пейпер Кат. А це — Стінкі Тейл і Пластік Флауер... - Жеребець показав на двох останніх кобил; окрім Колатерала і Пейпер Кат, усі були земнопоні.

Паппісмайлз полегшено зітхнула.

- Фух, мало не влипла! Слухайте, за мною женеться один скажений поні; він дуже злий, бо я розіграла його по телефону, і тепер хоче мене відшльопати! Можна я... е-е... побуду з вами трохи? Щоб ви сказали йому, що я хороша поні, і він піде... Ну будь ласка?

Блейд озирнувся на товаришів; інший жеребець знизав плечима, а три кобили не виглядали зацікавленими допомагати.

- Ти... ти серйозно тікаєш від поні, бо пожартувала над ним, і тепер він хоче тебе відшльопати? - Це ставало все дивнішим.

Лоша кивнуло.

Рейдер підняв брову.

- Ти що, дурненька?»

- Е-е... мо-о-оже? Ти допоможеш, якщо я скажу, що так?

Жеребець знову зітхнув; останнім часом він часто зітхав.

- Ти все одно підеш за нами, правда?

Паппі знову кивнула, усміхаючись.

День 13 — Час приблизно 10:00 ВЕЧОРА — Локація:
Меморіал, гілка Біг 52 С

Містер Вайт усміхнувся, повертаючи флягу в свої сидельні сумки.

- То ти кинув радіо і прилетів аж сюди через поні, яку навіть не зустрічав? - хмикнув єдиноріг.

- Типу того... У мене було відчуття, що вітер змінюється і... ну, я просто хотів бути тут, коли це станеться. Якщо чесно, я здивувався, побачивши тут тебе... - відповів Самотній, оглядаючи групу поні в халупі.

Поки що тут були: провидиця з Піщаних Змітальників, головна кобила служби безпеки Тунельного Міста з її... підручним? Хлопцем? Неважливо... Найвідоміший розкрадач могил у всій Еквестрії і містер Вайт зі своїм племінником.

- То який великий план? - Пегас виглянув у ніч, очікуючи відповіді, яка надійшла від провидиці.

- Ми все ще чекаємо на друзів. Завтра будемо діяти. Зараз вогонь горить надто яскраво; треба дочекатися, поки полум'я затремтить, і тоді зробити хід. - Лонг Ейр заплющила очі, глибоко вдихаючи.

- Слухай, мені не дуже цікаві всі ці пророцтва... - перебила Тріггер Хеппі. - Я просто хочу знати, чи з Паппі все гаразд. Можеш це сказати, ти, м'ятноголова?

Єдиноріжка відкрила очі і знизала плечима.

- І звідки я маю це знати? Видіння приходять до мене, а не навпаки.

Хеппі нічого не відповіла. Замість цього вона перевела погляд на гуля в кутку. Молтен Голд не промовив жодного слова з того часу, як вони з Джеймі прибули до міста, але виглядав стривоженим.

- Ну що, стара муміє... тобі варто частіше заходити на північ... - Кобила спробувала усміхнутися шукачеві скарбів; він їй не подобався, але поки що не зробив нічого, щоб заслужити недовіру. - Цікаво, що тобі зробила та кобилка?

Гуль повільно повернув голову до начальниці охорони.

- Справа не в тому, що вона зробила для мене... а в тому, чого я не зробив для неї. - Молтен тихо засміявся; звук був хрипкий і тривожний. - Уперше за два століття я відчуваю провину. Уявляєш?

Сейдж Браш зітхнув; здається, настав момент «розкажи свою історію» в їхній такій «чудовій» вечірці з ночівлею.

- Викладуй. Більшість із нас і так помре до кінця цієї маленької пригоди... не те щоб твоя таємниця кудись подінеться. - Снайпер хмикнув і додав: - А потім давайте розповідати страшилки і влаштуємо бій подушками. Чудова ідея, правда?

Містер Вайт вдарив себе копитом по лобі.

- Сейдж... будь ласка, заткнися.

Гуль знизав плечима.

- Це навіть не справжня історія. Просто я знав матір Паппі — Рейні Дейс. - Молтен Голд говорив повільно, відстороненим голосом. - Вона була чимось на кшталт місцевої героїні... нічого особливого, але в ті часи, коли всі були налякані й розгублені, у неї вистачило рішучості організувати табір для біженців і допомогти багатьом поні. - Похитавши головою, він виправився. - Ну, радше вона показувала іншим, як допомогти самим собі, а потім ішла далі — у наступне місто, і робила те саме з нічого... навчала поні виживати.

Джеймі перебив його.

- Стривай-но... ти знав маму Паппі, а потім зустрів саму Паппі... Що ти їй сказав?

Молтен Голд подивився прямо в очі охоронцю.

- А що я мав їй сказати? "Вибач, але твоя мама мертва"? Ти дивився їй в очі? Я відправив її до Айворі Тауер, сподіваючись, що рейнджери знайдуть спосіб... - Гуль зам'явся і відвів погляд. - ...допомогти їй.

Ніхто не відповідав кілька секунд, поки Тріггер Хеппі не усвідомила сказане.

- Що?! Але Айворі Тауер був повністю знищений! Ти відправив туди лоша!? - Кобила схопила свою бойову гвинтівку. - Ти клятий виродок...

Джеймі і Самотній Поні кинулися на Тріггер Хеппі, стримуючи її.

- Гей, Хеппі, заспокойся! Її бачили в Брокколі, пам'ятаєш? З нею все гаразд!

Молтен зітхнув, похитав головою.

- Ну так, з нею має бути все гаразд... Найсмішніше, що навіть більшість поні в Айворі Тауер теж вціліли... просто втратили свій майданчик. - Гуль усміхнувся. - Я б не здивувався, якби хтось сказав, що це зробила та кобилка.

Самотній Поні відпустив Хеппі і підвівся на копита.

- Двоє рабів, яких вона звільнила, казали мені, що вона була як привид; кулі проходили крізь неї, ніби вона

нереальна, а її сяючі рожеві очі змушували работорговців нападати одне на одного. - Пегас обережно добирав слова. - Ти віриш у привидів?

- Та годі! - огризнулася Тріггер Хеппі. - Навіть не починай! Цей ідіот, - вона вказала на Джеммеда, - питає про це з того часу, як Паппі з'явилася в Тунельному Місті... Гаразд, лоша не звичайна поні, і я не впевнена, що вона взагалі гуль, але я її обіймала — вона більш ніж реальна.

Вайт виглянув у вікно.

- Думаю, нам варто менше будувати здогадки і більше дивитися назовні; з півночі наближаються кілька поні.

Усі погляди в кімнаті звернулися до Лонг Ейр, чекаючи відповіді; провидиця усміхнулася, підвелася і попрямувала до дверей.

- Вони прийшли раніше... Що ж, ходімо зустрінемо цих славетних Рейнджерів Епплджек.

День 13 — Час приблизно 10:30 ВЕЧОРА — Локація:
Пустка, гілка Біг 52 С

Невелике багаття горіло посеред нашвидкуруч розбитого табору; дві кобили-земнопоні готували

консерви, тоді як інші чистили зброю. Усі намагалися ігнорувати Паппі.

Стінкі Тейл балакав із Колатерал Дамеджем, не звертаючи уваги на ревниві погляди Пейпер Кат.

- Ну що, як думаєш, вони вже відкрили Стайню?

Єдиноріг знизав плечима, не відриваючи погляду від механізму стрільби своєї зброї.

- Це лише питання часу... Ті жирні покидьки не знайдуть пощади після того, як змусили нас голодувати роками... - Колатерал сплюнув у вогонь. - Минулого сезону ми втратили сімох через кляту брудну воду. Сподіваюся, я буду там, коли ми увірвемося всередину.

Пластик Флауер хихикнула.

- У тих виродків уся нормальна земля, і вони загребли собі все цінне з цієї діри... Ну, тепер уже ні! Цього разу ми переможемо!

Слеш Блейд задумливо кивнув.

- І ми подбаємо, щоб вони більше не повернулися. Ніколи. Айронворкс, Раст Менор, Солт К'юб... Усе згорить.

Паппі майже не слухала поні, більше зацікавлена тим, як вони поведуться зі своєю зброєю... Це виглядало просто тупо; були ж кращі способи щось чистити.

- То ось як ви чистите свою гучну штуку? Чому б вам просто не помити її? Це ж простіше...

Під час подорожі Паппі була суцільною проблемою — нескінченним потоком слів; рейдери намагалися її сварити і навіть стріляти в неї, але нічого не допомагало — вона просто продовжувала говорити й говорити без кінця. Єдине, що трохи стримувало лоша — це загроза шльопання, але ніхто не хотів зв'язуватися фізично з істотою, яка ігнорує кулі в грудях... До того ж рожевий газ, що витікав із цих дір, здавався небезпечним... і ще більш моторошно — він ніби був живим.

- Зброю треба змащувати, якщо не хочеш, щоб вона заклинила і вибухнула тобі в морду, - пояснила Пейпер Кат. - Ти взагалі коли-небудь щось лагодила?

- Звісно! Я лагоджу купу речей! Я найкращий лагоджувач!

- Лагодиш? Що саме, мізки? - засміялася єдиноріжка.

- Ні! Я полагодила радіо, потім ще одне радіо, а потім... е-е... великий екран, і я змусила моїх голосових друзів знову працювати, і вони були дуже щасливі. Е-е... я, мабуть, лагоджувач голосів?

Пейпер перервала роботу і втупилася в лоша.

- Ти... ти вмієш лагодити електроніку? Серйозно?

Настав момент істини: Паппі хотіла вразити цих гарних поні, щоб вони стали її друзями, і, можливо, допомогли б їй, якщо містер Дурко прийде її шльопати... а може, ще й допоможуть знайти маму!

- Звісно! Я можу полагодити що завгодно!

Єдиноріжка підняла в повітря радіоприймач і підсунула його до Паппі.

- Доведи це; це радіо зламалося сьогодні вдень, і з того часу ми втратили зв'язок із базою... Полагодиш — і офіційно станеш членом Дикого Табуна.

Жовта кобилка подивилася на радіо і захихотіла.

- О! Минулого разу це була ціла кімната, повна таких штук! Легкотня!

БАЦ! БАЦ! БАЦ!

Паппі вдарила радіо об землю, поки воно не тріснуло, потім довго заглянула всередину і з розумним виглядом кивнула.

- Так, усе просто: воно зламане.

Єдиноріжка вдарила себе копитом по лобі і рушила до лошати, щоб забрати тепер уже ще більш зламане радіо, але Паппі ще не закінчила.

- Тепер мені треба захвати туди щось гарненьке... - Паппі схопила енергетичний елемент і впхнула його в бідне радіо, після чого ще кілька разів для надійності вдарила по ньому. З тріском і іскрами комунікатор ожив.

Кобила вирвала радіо з копит лошати і ввімкнула його.

- Що за... ти... ти його полагодила! - Вона одразу спробувала зв'язатися з базою. - Червоний Тарган на зв'язку. Поні Форт, прийом... Червоний Тарган на зв'язку. Поні Форт, прийом... ну ж бо!

Усі рейдери на мить припинили свої справи, слухаючи розмову і чекаючи відповіді.

Радіо захрипіло і засипало іскрами від нової батареї, і разом з іскрами прийшли слова:

- Поні Форт на зв'язку, де вас носило, Червоний Тарган? Ми вже збиралися розпродати ваше добро!

Поки Пейпер Кат спілкувалася з базою, інші поні святкували — стріляли в повітря і плескали одне одного по спині. Паппі трохи захихотіла, дивлячись на цю дивну сцену, аж поки до неї не підійшов Слеш Блейд і не поплескав по шолому.

- Молодець, малечо! Хто б міг подумати, що ти такий геній електроніки? Ми тебе сильно недооцінили. Ласкаво просимо до Табуна. - Рейдер уже збирався сказати ще щось, але його увагу привернув вираз обличчя Пейпер Кат, коли та закінчила зв'язок.

- Грей Маттер не повернувся з танком... Бос хоче, щоб ми якнайшвидше поверталися до Айронворксу.

Пластик Флауер похитала головою.

- Ті ідіоти втекли з танком... Я ж казала босу не давати їм стільки вогневої сили. Їм ніколи не було діла до Табуна; вони просто хотіли підпалити Біг 52.

- Та кого це хвилює? - додала Стінкі Тейл. - У нас є інші танки і роботи — цього разу ми непереможні!

Колатерал підійшов до Паппі і поклав копито їй на спину.

- Ну що, маленький привиде, готова побачити нашу базу?

- Е-е... не знаю... мені треба шукати маму... вона десь у тому напрямку... - Паппі вказала на південь.

- Чудово! Це якраз туди, куди ми йдемо! - Слеш знову поплескав її по шолому. Тут усі любили плескати... Паппі могла з цим змиритися, поки її не шльопають.

Лідер рейдерів продовжив:

- Гаразд, мої брудні поні, сьогодні не спимо. Нам доведеться йти всю ніч, якщо хочемо дістатися до Айронворксу до світанку.

День 13 — Час приблизно 11:00 ВЕЧОРА — Локація:
Меморіал, гілка Біг 52 С

Сколд відпив чаю, дивлячись на вогні в інших будинках; глибоко зітхнувши, він обернувся і поглянув на поні в кімнаті.

- Гаразд, то в нас є діджей, гуль, торговець, наркоман і троє охоронців? - Старий писар похитав головою. - Я очікував більшого від Біг 52... принаймні від Найманих Копит.

Колд Шауер знизала плечима. Без броні вона виглядала досить маленькою, навіть як для кобили.

- Мені байдуже; у нас є свої війська; ці поні — просто додаткова вогнева сила, на яку я навіть не розраховувала.

- Ну, вони також ті поні, яких ми, Рейнджери Епплджек, намагаємося захищати, чи не так?

Паладин насупилася, відмахнувшись від слів писаря.

- Я тут не бачу беззахисних лошат... Наскільки я розумію, це просто добровольці, що воюють за свій дім. Якщо вони хочуть приєднатися — я не буду їх проганяти, але...

Стук у двері перервав розмову.

- Так, заходьте.

Коли двері відчинилися, до кімнати увійшов містер Вайт.

- Добрий вечір, писарю Сколд... паладине Шауер... - Єдиноріг на мить затримав погляд на них обох, перш ніж продовжити. - Усе гаразд?

Сколд повернувся до нього, уважно розглядаючи.

- О, дивіться, лідер наймогутнішого племені на Біг 52... Чи можу я запитати, чому ви привели із собою лише одного бійця? - Старий єдиноріг зробив паузу. - Чи підкріплення ще в дорозі?

Вайт похитав головою.

- Ні. Я тут не як голова Білих Яблук і не як представник Найманих Копит. Це дуже особиста справа; я повертаю борг і водночас шукаю можливості.

Колд Шауер пробурмотіла щось на кшталт «клятий кровопивця», але якщо жеребець і почув, то ніяк не відреагував.

Сколд підійшов ближче до білого єдинорога і підвищив голос, намагаючись відвернути увагу від не надто дипломатичної кобили.

- Борг? Дай вгадаю. Привид?

- Ого, твої навички зросли з нашої останньої зустрічі, чи це плащ старшого писаря дає закляття “виявлення очевидного”? - хмикнув містер Вайт. - Жартую, без образ... але здається, що всіх тут заманило саме те лоша.

- Саме так. Вражає, як одне нагадування про те, ким ми були, може зворушити стільки сердець. Я був би брехуном, якби сказав, що я тут лише через присягу Рейнджерів Епплджек. Я хочу бути тут, коли лоша дійде до кінця Шляху. - Старий писар ледь усміхнувся. - Але, гадаю, ти прийшов не про привидів поговорити, так?

Містер Вайт коротко засміявся.

- Ну, це була одна з причин, але є й інша... Я, знаєш, поні з багатьма інтересами. Хотів дізнатися, чи можемо ми якось допомогти Рейнджерам у майбутній битві...

- Майбутній битві? Цікаво... І, якщо можна спитати, про яку саме битву йдеться?

Лідер Найманих Копит хмикнув.

- Гаразд, пограємо в твою гру: ви вдарите по рейдерах, поки вони зайняті зі Стійлом Айронворксу. Для мене це було очевидно — саме так я б і зробив.

Старий писар кивнув.

- Так, це очевидно, але я не думаю, що ми матимемо кращу нагоду для удару, хіба що пожертвуємо Брокколі, Раст Менором і Сан-Сіті. - Сколд повернув голову до Колд Шауер. - Але я не той поні, якого варто питати про стратегії... Паладине, скажеш щось?

Кобила зітхнула, явно роздратована тим, що її втягнули в розмову.

- Я не знаю, що ми знайдемо в Айронворксі, але план такий: прорватися через лінії ворога, дістатися до Стійла, зачистити територію, а потім евакуювати цивільних. Чим більше допомоги — тим краще.

Вайт повільно кивнув.

- Я чув, у них є роботи й броньовані вози. Може, варто продумати кращий план, ніж просто рвонути вперед і опинитися в оточенні під їхнім переважаючим вогнем?

Сколд підняв копито.

- Ні, зачекай, ти неправильно зрозумів. Рейнджери прорвуть лінії; ви залишитесь зовні й прикриватимете наш відступ.

- О, чудово, самогубний план, у якому я не входжу до списку самогубців. Уже обожнюю. - Містер Вайт вклав у голос максимум сарказму. - І що ми робитимемо, коли цей геніальний план “вони навіть не зрозуміють, що їх вдарило” повністю провалиться?

Писар знизав плечима.

- Не хвилюйся, у мене є запасний план; Рейнджери впораються з Диким Табуном, навіть якщо нам доведеться обвалити небо...

День 13 — Час приблизно 11:30 ВЕЧОРА — Локація:
Меморіал, гілка Біг 52 С

Молтен Голд сидів за барикадою міста, дивлячись на південь і курячи сигарету. Він сильно закашлявся і тихо захихотів сам до себе, коли підійшла Тріггер Хеппі і сіла ліворуч від нього.

- То ти зустрічав її маму... - Голос кобили був віддалений, задумливий.

Гуль кивнув.

- Ага; вона вигнала мене з міста, коли я намагався вкрасти трохи Рад-Х. Я використовував його багато, бо нишпорив у радіоактивних зонах.

- Дай вгадаю... Ти продовжив нишпорити без Рад-Х?

Гуль знову захихотів; звук був тривожний, наче хрипіння вмираючого поні.

- Ого, ти, мабуть, якийсь вчений... Я звинувачував ту сучку в тому, що вона зробила зі мною, мало не все життя... Але врешті я завжди знав, що це була моя провина. Ну що ж, принаймні я ще живий, щоб це розповідати.

Охоронниця трохи завагалася перед наступним питанням, але мусила знати... їй потрібно було знати.

- А Рейні Дейс? Як вона?..

Молтен викинув сигарету і помовчав кілька секунд, перш ніж відповісти.

- Вона вже не може нічого розповісти. І, мабуть, так краще. Герої мають колись зникати.

- А-але... але Паппі... коли вона...

Гуль роздратовано притоптав сигарету копитом.

- Я знаю! Я мав сказати їй правду, коли вперше зустрів Паппі, але... але... і що далі? - Старий шукач скарбів зітхнув. - Це єдине, що рухає її вперед... Я не знаю, що це за лоша, але в ній є якась внутрішня сила, яку не поясниш... У неї є мета і... і вона змушує мене згадувати часи до війни.

Тріггер на мить замислилася, перш ніж запитати:

- До... війни?

- Так. Коли ми вірили, що Селестія ніколи нас не покине і що кожен поні всередині добрий. Усе здавалося таким зеленим і прекрасним, але нам хотілося більше, і більше, і більше... Я навіть не знаю чому. - Гуль подивився на величезний монумент у центрі Меморіалу.

- Але вона все ще така; Паппі не перестала вірити, що в кожному є щось добре. Їй сказали, що поні гарні — і вона в це вірить, навіть перед обличчям цього жаху. Я... я не хочу бути тим, хто розіб'є її мрії.

Кобила з охорони опустила погляд, насупившись.

- Я теж. Я... що вона знайде в кінці дороги?

Молтен Голд подивився на південь, у далечінь.

- Могили з ім'ям, на маленькому пагорбі над океаном. Емеральд Шорс майже не змінився з тих часів.

Тріггер Хеппі не знала, що сказати.

- Там дуже гарно. Чути хвилі й відчувається вітер у гриві... якщо заплющити очі, здається, ніби знову бачиш стару Еквестрію, - додав розкрадач могил.

- Це не допомагає. - Кобила все ще дивилася на свої копита.

Молтен Голд зітхнув.

- Зовсім ні...

День 14 — Час приблизно 5:30 ВЕЧОРА — Локація:
Айронворкс, гілка Біг 52 С

Айронворкс палав. Колись це було гігантське промислове підприємство — споруди заввишки з хмарочоси, заповнені машинами й зайнятими поні. До війни це був сталеливарний завод, де з заліза й вугілля виробляли танки та зброю, але в останні місяці конфлікту більшість виробництва зупинилася через нестачу сировини. Компанія Стейбл-Тек викупила частину споруд і збудувала під ними Стайню, використавши матеріали, що залишилися на заводі; роботу виконали лише наполовину, і це був один із найменш розвинених Стайні. Можливо, саме тому він і врятував життя поні в найгірші дні після апокаліпсису.

Тепер Айронворкс був містом, повністю збудованим усередині головного заводського комплексу. Усе це місце було фортецею — з товстими стінами й численними високими позиціями, звідки снайпери й важка зброя могли обстрілювати будь-якого ворога, що наближався. Протягом років місто процвітало завдяки майже невичерпним запасам сталі. Звісно, ці ресурси приваблювали рейдерів та інші групи, які прагнули швидкого збагачення, але Айронворкс завжди відбивав їхні атаки.

До сьогодні.

Чорні стовпи диму здіймалися в небо, підживлювані пожежами, що пожирали будівлі внизу. Просто за межами комплексу розташувався імпровізований табір — зношені намети, оточені колючим дротом. Паппі та її нові «друзі» прямували просто туди.

- О, не хвилюйся, вони тебе не чіпатимуть, бо ти з нами! - Колатерал Дамедж поплескав лоша по спині, підбадьорюючи її, але це було зайвим — Паппі вже усміхалася й махала всім, кого бачила.

- Привіт! - захихотіла вона. - О, глянь на ту кобилу, в неї така смішна грива! А та к'юті-марка! Клас!

До них підійшла єдиноріжка з жовтою гривою і червоною шерстю.

- Нарешті! Де вас носило, ледарі!

- Та йди ти... - буркнув Слеш, а потім повернувся до Паппі. - Це Поні Форт, наша радіооператорка... вона стерва; не слухай її ниття, бо сама такою станеш.

Паппі не розуміла двох третин слів цих кумедних поні, але вони звучали весело, тож вона просто хихотіла й підійшла до нової кобили.

- Привіт, я Паппісмайлз! Я шукаю свою маму!

Єдиноріжка різко зупинилася і втупилася в лоша.

- Ти сказала... Паппісмайлз?

Паппі кивнула.

- Ага!

- І в тебе, випадково, є радіо?

Лоша знову кивнуло, гордо усміхаючись.

- Це я! Я крута, я зна... ой! Гей, що ти робиш!?

Єдиноріжка схопила Паппі телекинезом, сіла й поклала її собі на коліна, піднявши копито.

- Так, давай прояснимо одну річ.

Лоша трохи поборсалось, намагаючись вирватися, але змогло лише безпорадно махати копитами в повітрі.

- Відпусти! Відпусти мене!

І тоді почалося.

- Хороші!

ЛЯСЬ!

- Лошата!

ЛЯСЬ!

- Не!

ЛЯСЬ!

- Роблять!

ЛЯСЬ!

- Жарт...

ЛЯСЬ!

- дзвінків!

ЛЯСЬ!

Паппі відчайдушно ридала, але команда Червоний Тарган не поспішала її рятувати; навпаки, спершу всі просто дивилися, а потім один за одним почали сміятися. Та, здавалося б, безсмертна істота отримувала по заслугах від роздратованої радіооператорки; чорт забирай, як вони взагалі могли боятися цієї малявки?

- Я більше не буду, я не буду, вибач, будь ласка, зупинись! - Паппі плакала, як справжнє лоша, але кобила не зупинялася й продовжувала шльопати її з кожним словом.

Коли нарешті «буря» закінчилася, Поні Форт поставила лоша на землю й подивилася їй прямо в очі.

- Ну що. Ти ще будеш робити пранк-дзвінки?

Паппі нічого не сказала, лише похитала головою, намагаючись відвести погляд.

- Дивись на мене, коли я з тобою говорю! Ти зрозуміла? Радіо — це не іграшка! Може статися щось дуже погане, якщо ти займаєш частоту, яка потрібна для екстрених викликів!

Паппі все ще схлипувала, але знайшла в собі сили трохи кивнути.

Коли стало ясно, що лоша засвоїло урок, Пейпер Кат втрутилася і звернулася до Поні Форт:

- Не будь надто суворою... Вона, типу... полагодила наше радіо, інакше ми б ще три дні патрулювали за старим планом. - Пейпер поплескала Паппі по шолому.

- Вона нормальна... просто зробила помилку і тепер засвоїла урок. Можемо вважати, що ви квити?

Поні Форт фиркнула.

- Якщо вона справді щось зрозуміла — тоді так. Лошата... і яка з них користь?

- Та годі... потисніть копита й помиріться... Паппі тепер офіційний маскот Червоних Тарганів, тож якщо ти будеш на неї злитися — ми будемо злитися на тебе.

Радіооператорка зітхнула і простягнула копито.

- Гарзд, гарзд! Я вже закінчила...

Жовта кобилка повільно потягнулася до неї, намагаючись перестати плакати. Форт схопила її копито й потиснула.

- От і все, тепер ми квити. Ласкаво просимо. О, і відведіть її до боса.

День 14 — Час приблизно 17:30 — МІСЦЕ: Меморіал,
південна гілка Біг 52

Лонг Ейр розплющила очі, різко прокинувшись із задихом, від чого Містер Вайт аж підскочив у своєму ліжку.

- Що за... Що відбувається, відьмо? - жеребець кілька разів кліпнув, шукаючи свою зброю.

Провидиця зітхнула, дивлячись на південь.

- Це почалося. Нам потрібно вирушати якомога швидше.

РОЗДІЛ 18: Містичний Туман.

“Кричи: «Гайда!» — і спусти на волю жереб'ят війни!”

День 14 — Час приблизно 6:00 РАНКУ — Локація:
Меморіал, гілка Біг 52 С

- Оооооом...

Містер Вайт зайшов до халупи й подивився вниз на Лонг Ейр, яка сиділа посеред кола з дрібних кісток, скляних намистин та іншого дивного мотлоху, її ріг світився, мов неонова лампа. Кобила сиділа у незвичній позі: задні ноги схрещені, а передні розкриті, наче квітка, що розпускається. Вона була... дивною, і жеребець мимоволі замислився, чи не є ця провидиця насправді зброю, попри всі докази протилежного.

На іншому боці кімнати Сейдж пакував останню зброю й майже був готовий вирушати до Айронворксу. Племянник Вайта просто ігнорував Лонг Ейр й продовжував свою роботу — повільно та з притаманною йому уважністю до деталей.

- Гаразд, я клюну на це... що вона робить? - лідер Білих Яблук подивився на провидицю з розгубленим виразом.

Сейдж Браш знизав плечима.

- Поняття не маю. Вона сказала, що проведе якийсь ритуал, який занурить наших ворогів у «туман війни», потім нажерлася купи хімії й відтоді просто сидить і бурмоче «ооооом».

- Хімії? - Вайт насупився; у кімнаті стояв сильний запах спалених трав, а це монотонне бурмотіння починало його тривожити. Уся атмосфера здавалася дивною, якоюсь неправильною, але він не міг зрозуміти, чому саме.

- Оооооом...

- Ну типу «Мінгт-алс», дофіга, потім якісь білі цукерки, яких я ніколи не бачив, і ще купа зеленого лайна — частину викурила, решту проковтнула... а ще вона багато пила. І коли я кажу «багато», я маю на увазі реально багато.

- І після цього вона стала отакою? Уся така містична? - дрібні блискучі точки почали миготіти на краю поля зору Вайта, наче крихітні примарні світлячки, роблячи периферійний зір розмитим. Запах диму був сильнішим у центрі кімнати; він навіть задумався, чи це все відбувається насправді, чи це просто сон...

Жеребець похитав головою. Ні, це лише дим — хімія могла так діяти: посилювати відчуття магічних потоків, але притуплювати сприйняття реальності. Такі речі дуже швидко викликають залежність, тож він мусив зібратися й зосередитися на реальному.

- Ти казав щось про туман?

Сейдж кивнув.

- Ага. Вона щось там лепетала про «туман війни», а потім взагалі замовкла.

Білий жеребець задумливо постукав копитом по підборіддю.

- Туман війни... типу закинути їм хмару на голови? - ентузіазму в його голосі не було.

- Хто його знає. - Снайпер закінчив пакувати зброю. На нього дим, здається, взагалі не впливав — тіло Сейджа було міцніше, і він, мабуть, легше переносив таке.

- Але якщо вона скоро не прокинеться — ми її тут залишимо. Не те щоб я сумуватиму.

Старший жеребець насупився.

- Ей, ніколи не недооцінюй союзників! Вона ще може врятувати твою шкуру!

Було достатньо одного погляду, щоб зрозуміти — ця єдиноріжка не проста поні. Але Вайт знав: пояснювати це племіннику — марна трата часу.

- Оооооом...

Сейдж хмикнув.

- Типу передбачить, звідки в мене сьогодні стрілятимуть?

- Типу прийме пару куль замість тебе. - Вайт зітхнув і рушив до виходу.

- Ходімо звідси, слоупокер! У цій халупі нестерпно смердить!

День 14 — Час приблизно 6:30 РАНКУ — Локація:
Айронворкс, гілка Біг 52 С

- То це і є той самий Славнозвісний Привид, про якого всі зараз говорять? - червоний єдиноріг-жеребець із ще червонішою гривною подивився зверхньо на Паппісмайлз. - Не вражає.

Слеш Блейд хмикнув.

- Ще вразить. Ця штука майже невразлива й уміє лагодити радіо та всяке таке.

Червоний жеребець усе одно не виглядав зацікавленим.

- Гаразд, значить, хочеш собі домашнього улюбленця. - Поні знизав плечима. - Та будь ласка, мені байдуже... А тепер забирайся з очей і займися чимось корисним — наприклад... візьми інструменти й іди вниз допомагати хлопцям біля дверей Стійла.

- Легкотня. - Слеш обернувся до своєї банди. - Ви чули його! Пішли розколювати цей горішок і забирати приз усередині!

Він штовхнув Паппі в бік, проходячи повз.

- Ти теж ідеш, Привиде...

Паппі було погано. Її вдарили й насварили, і навіть якщо сам удар не болів, усередині їй було дуже-дуже боляче. Зазвичай мама трохи сварила її, а одного разу навіть теж шльопнула... але коли Паппі казала, що їй шкода, мама одразу обіймала її, і вони мирилися.

Ці ж поні просто сміялися з неї й змушували почуватися погано. Ніхто не підійшов, не підштовхнув її дружньо, не сказав, що все гаразд.

Їй потрібно було показати, яка вона хороша — щоб вони знову дивилися на неї так, як тоді, коли вона полагодила радіо.

Роздуми Паппі перервав голос Пластік Флауер, що гукала її, виходячи з намету лідера:

- Ну що, йдеш чи ні, гальмо?

- Так... іду... - відповіла Паппі тихо, з довгим зітханням, і поплелася за групою.

Коли Блуд Бат знову залишився сам, він повернувся до столу й почав вивчати карту. Його погляд ковзав по червоному колу навколо Айронворксу й перескакував між хрестиками, що позначали навколишні шляхи та дрібні поселення. Він дозволив собі усміхнутися.

Далекі патрулі не знайшли жодного спротиву навколо міста; у звітах говорилося про поспіхом покинуті халупи й порожні дороги аж до Меморіалу. Це буде легко.

Єдине, що його турбувало — це кладовище, позначене як Примарний Пагорб; саме туди прямувала група Лакі перед тим, як зник зв'язок. А ті ідіоти з команди Червоний Тарган не знайшли жодного сліду танка й повернулися лише з якимось тупим лошам у захисному костюмі.

Привид Біг 52... якщо вона справді той герой, то не виглядає загрозливо... і ще краще — тепер вона талісман найгіршої банди Стада. Жителям Біг 52 варто було б краще обирати своїх героїв...

Роздуми Блуд Бат перервав спрайтбот, що залетів у намет. Він скривився, дивлячись на небажаного гостя.

- Чого ще?

Коли робот заговорив, це був голос СолОС:

- Блуд Бат, у нас може бути проблема. Прорізання дверей нашим обладнанням займе багато часу. Я наполегливо раджу ігнорувати їх і якнайшвидше рухатися на північ, поки ворог не організував оборону.

Блуд Бат розсміявся.

- Трохи запізно для цього! Ні, дивна балакуча кулько — ми тут повеселимося, і легенда про нашу жорстокість лише зросте. Зрештою, кожен поні на Біг 52 буде тремтіти при нашому наближенні, їхні стіни розсипатимуться в пил від жаху, який ми несемо! Вони навіть не намагатимуться битися. Вони втечуть. Бо від куль можна захиститися, але від страху — ніщо не врятує.

СолОС замовк на деякий час, перш ніж відповісти:

- Контроль розуму чистіший і ефективніший. Витратити стільки ресурсів — неефективно, без гарантії потрібного результату. Мені варто пошукати кращий варіант.

Жеребець підійшов до спрайтбота, його обличчя перекошилося від злості.

- Слухай мене уважно, жалюгідна машина. Ти дав нам зброю й роботів, але ти не головний. Я — лідер Дикого Стада, і я дозволяю тобі бути частиною переможної команди... поки ми не закінчимо.

Коли ми розберемося з Біг 52, у тебе буде вдосталь простору для твоєї перебудови, будуть раби, матеріали — усе, що захочеш. Але не з цих поні. Ми купимо рабів ззовні — грошей вистачить. А ці — помруть. Кожен. Окремо. Я не хочу, щоб історія повернулася й укусила мене за хвіст.

СолОС мовчав цілу хвилину, перш ніж відповісти:

- Ця співпраця розвивається не за планом. Ви змінюєте умови. Я відкличу роботів. Або, можливо, знайду кращого партнера.

Блуд Бат фиркнув.

- Думаєш, можеш мене шантажувати? У мене достатньо танків і важкої зброї. Мені байдуже, куди підуть твої бляшанки!

Жеребець копнув ящик, і той полетів через намет, вдарившись об купу ящиків з набоями.

- Дуже добре. - Спрайтбот розвернувся й полетів геть.

- Стій, виродку... гаразд, ти виграв. Іди вниз і скажи поні біля дверей Стійла: вбивати лише тих, хто чинить опір. Тих, хто здається — брати в полон.

Червоний поні сплюнув на землю.

- Ми все одно зможемо страчувати їх потім — на очах у їхніх друзів...

Спрайтбот ніби ледь кивнув.

- Добре. Ви розсудливий поні. Я йду.

Із цими словами робот полетів у табір, ледь освітлений слабким ранковим світлом, що пробивалося крізь густий туман.

Коли дрон уже вилітав, до намету зайшов інший поні.

- Гей, босе, з пагорбів насувається густий туман. Я не єдиноріг, але він тхне магією — і вже накрив табір.

Блуд Бат розсміявся.

- Оті дурні! Невже вони думають, що зможуть застати нас зненацька таким дешевим трюком? Я знав, що вони тупі, але не думав, що настільки!

Він раптово перестав сміятися й визирнув з намету, перевіряючи погоду.

- Гаразд, постав всіх із ПіпБаками в дозор, дай їм штурмові гвинтівки й ще трохи Мінт-алс.

Новоприбулий кивнув.

- Уже роблю! - і вибіг з намету.

Десь у тумані, ще більш ніж за кілометр від міста, три жовті постаті рухалися тією ж стежкою, якою раніше того

дня йшла Паппі — причому та, що йшла попереду, точно ставила копита в її сліди.

День 14 — Час приблизно 7:30 РАНКУ — Локація:
Айронворкс, гілка Біг 52 С

Слеш Блейд іржав і вдарив копитом по величезних круглих дверях.

- Та що за хрінь! Цей шмат брухту ніколи не відкриється!

Глухий, мов удар у гонг, звук лунав у великій залі ще кілька секунд, поки жеребець стрибав по підлозі від болю; спроба вибити гігантські антимегазаклинальні двері: провалена.

Підлога атріуму Стійла була завалена всілякими інструментами й зброєю, поки вся команда Червоний Тарган намагалася прорізати товстий метал плазмовим різакон. Поки що їм вдалося лише вирізати на поверхні дверей список лайливих слів, але вони не змогли пройти навіть третій шар термозахисту.

На відміну від рейдерів, які переважно лаялися й щось били, Паппі чудово проводила час; того скаженого шльопальника ніде не було, а це місце було велике й

повне «іграшок». Вона вже трохи погралася в хованки й виграла всі можливі призи, які тільки могла вигадати — найкращий шукач, найкращий хованець, наймиліший учасник і так далі — здебільшого тому, що нікому не було діла до того, де вона ховається, але це не означало, що вона погано грала.

Щоб відсвяткувати перемогу, лоша влаштувало найкраще чаювання з дуговим зварювальним апаратом і парою пневматичних молотів. Після гри вона звернула увагу на величезні двері та консоль поруч.

- Чого ви ображаєте двері? - кобилка спробувала понюхати ще димлячий розріз у металі, але шолом заважав.

- Ми не «ображаємо» двері, дурепо! Ми намагаємося їх відкрити!

Паппі сіла.

- Навіщо? Ви хочете погратися з гарними поні всередині?

Стінкі Тейл голосно зареготав.

- Ага, можна й так сказати!

Паппі подивилася на двері, потім на консоль і знову на двері. Це був її шанс повернути повагу цих поні: після тих шльопок вони ставилися до неї як до дурного лошати.

- Е-е... може, я знаю, як їх відкрити...

Усі в кімнаті завмерли й обернулися до Паппісмайлз.
Тишу порушив Слеш:

- Ти серйозно? Можеш відкрити це?

- Ага! Це легко! Просто треба сказати чарівному голосу ай-дентифікаційну корову і... е-е... пароль — і тоді великі двері відкриваються!

Жеребець нахилив голову, трохи спантеличений.

- І... ти знаєш код?

- Звісно, знаю, дурнику! Хто ж його не знає? - Паппі похитала головою й зітхнула. - Дивись, я покажу...

Жовта кобилка підійшла до консолі й натиснула копитом на зелену кнопку, але коли автоматичний голос почав говорити, було чути лише тріск і шипіння.

Лоша подивилося на консоль, трохи розгублено.

- Е-е... воно не повинно так робити...

Пейпер Кат кашлянув.

- Ем... можливо, ми трохи переборщили з цією штукаю... коротше, вона могла зламатися...

Насуплений вираз на мордочці Паппі змінився усмішкою.

- Зламалася? Не хвилюйтеся, я її полагоджу!

День 14 — Час приблизно 8:00 РАНКУ — Локація:
Айронворкс, гілка Біг 52 С

Рейдерка позіхнула, втупившись у свій ЄФС,
виглядаючи будь-які червоні точки. Нічого... нічого...
досі нічого...

- Та ну цей туман, я хочу назад грабувати крамниці.

Інша єдиноріжка-охоронниця стукнула її копитом по
голові.

- Заткнись і дивись за клятими сенсорами. Я не хочу,
щоб нас застали зненацька через те, що ти забила на
чергування.

- Відчепись. - Кобила з ПіпБаком зітхнула й знову
втупилася в стіну туману. Він був неприродний — вона
це відчувала, бо він давав хибні сигнали на сенсорах:
спалахи жовтого й червоного, які зникали, щойно вона
намагалася зосередитися.

- Цей туман стрьомний... наче якийсь привид може
просто з'явитися перед тобою і..

З'явилася червона точка, за нею ще дві.

Охоронниця підняла гвинтівку й навела її на ворогів,
тричі стукнувши копитом по землі. Друга кивнула й теж
підготувала свою штурмову гвинтівку.

Точки майже не рухалися й не видавали жодного звуку,
але з'явилися лише кілька секунд тому — значить,
вороги ще далеко.

Охоронниця знову стукнула копитом.

ТУК.

Обидві кобили прицілилися.

ТУК.

Так далеко від табору звуки інших рейдерів долинали приглушено, і в паузах між криками й сміхом охоронниці почули кроки — дві пари копит. Дуже близько. Надто близько.

- Чорт, стріляй!

РАТАТАТАТА—ТА—ТА РАТАТАТАТА!

Обидві гвинтівки відкрили вогонь, заливаючи місце, де мали бути вороги, градом куль. У тумані пролунав звук, схожий на вереск, потім три точки зникли, і стрілянина стихла.

- Та що це було...

Її перебила рація:

- Передовий пост «Баттерфляй», чую постріли з вашого напрямку. Що там у вас?

- Якись підступні виродки намагалися нас застати зненацька, але ми їх поклали. Йдемо перевірити, хто це був.

Поки охоронниця з ПіпБаком говорила, її напарниця рушила в туман — туди, де зникли червоні точки.

- Добре, одразу доповідайте, як щось знайдете, -
відповіла рація й замовкла.

- Гей, чула, Бед Маффін? Подивись і швидко
повертайся! Вони не могли далеко відійти!

- Ей, Бат, здається, ми вбили талісман Тарганів! - з
голосу Маффін було чути, що вона недалеко зайшла в
туман; Нейлд Бат майже бачила її силует у білій імлі.

- Стій... тут ще одне таке саме лоша! Що за хрінь
відбувається?

- Не знаю, тягни її сюди, подивимося ближче.

Бат уже йшла за жовтою точкою напарниці на компасі,
коли раптом навколо неї знову з'явилися три червоні
точки.

- Маффін, назад! Це пастка!

- Що?! Гей, пусти мене... АААРГХ!

Пролунав крик болю, і жовта точка миттєво зникла.

Тремтячи від напруги, Нейлд Бат навела гвинтівку на
червоні точки й натиснула на спуск. Клацання порожньої
зброї нагадало їй, що вона не перезарядилася.

- Ох, чорт, чорт!

Кобила гарячково почала міняти магазин, виймаючи
старий магією, коли щось м'яке й липке вдарило її по
морді. Вона відскочила назад, намагаючись ухилитися
від атаки, і помітила перед собою відірвану ногу...

Це була нога Маффін. Її... вирвали... грубою силою...

Нейлд Бат встигла перезарядити гвинтівку й підняла її, шукаючи червоні точки — але вони зникли. Де ж вони...

ТУП

Щось впало їй на спину. Рейдерка підскочила й кинулася бігти, намагаючись скинути нападника, але вже за мить відчула, як копита стискають її шию.

У жаху вона опустила погляд — і побачила пару жовтих копит у пластиковому покритті...

...за мить її голову відірвали від тіла.

День 14 — Час приблизно 8:00 — Локація: Айронворкс, гілка Біг 52 (південь)

Зад Паппі хитався з боку в бік, стирчачи з панелі керування дверима Стійла. Кобилка вже добрі півгодини «ремонтувала» пристрій — гамселила важливі деталі й вививала кабелі, і команда Червоних Тарганів починала підозрювати, що вона взагалі не має жодного уявлення, що робить.

- Майже готово! - прозвітувала Паппі, і разом із її словами жменя електронних деталей розлетілася по кімнаті. - Треба тільки ще пару разів копнути, і воно працюватиме, як чайничок!

- Як... що? - Колатераль Дамедж підійшов до кобилки з сумнівним виразом. - Я не впевнений, що щось лагодиться тим, що з нього витягують деталі...

- Та не хвилюйся! Я бачила, як мама таке робила багато-багато разів! Тут головне — як сильно його потім закрити копитом! Чесно! - Паппі кілька разів вдарила по консолі своїм вірним камінцем.

- Та ми нікуди не просуваємось! - гаркнув Слеш Блейд. - Ці двері самі себе не розріжуть!
Поні знову почали бурчати й повертатися до роботи.

Паппі висунула голову з консолі й занила:

- Ні, зачекайте! Дайте мені ще шанс! Я зможу полагодити, правда!

І вона з усієї сили копнула панель ще раз.

Екран спалахнув яскравим червоним світлом.

- ПОПЕРЕДЖЕННЯ! ПОПЕРЕДЖЕННЯ! ПОРУШЕННЯ БЕЗПЕКИ!

Увесь атриум залило миготливим червоним світлом.

Рейдери швидко зібралися в центрі зали, утворивши щось на кшталт оборонного кола, наставивши зброю назовні й прикриваючи сліпі зони одне одного.

- ОЧИЩЕННЯ ЗОНИ.

У підлозі відкрилися люки, і з них вискочили чотири сфери на коротких опорах. Повітря наповнилося гулом, синя енергія потріскувала по їх поверхні та перескакувала між катушками під ними.

Слеш Блейд відкрив вогонь по одній зі сфер, але кулі відскакували від її вигнутої металевої поверхні. Він обернувся до Паппі з люттю й відчаєм:

- Що ти наробила, дурепо! Ти нас усіх убила, щоб ти...

ФЗАП!

Потужний електричний розряд пронісся кімнатою, перескакуючи від сфери до сфери, по підлозі й стінах. Усе тривало менше секунди.

Коли блискавка зникла, від рейдерів лишилися лише обвуглені, димлячі тіла.

І майже неушкоджена Паппі.

Інколи повністю ізолюваний костюм дуже доречний.

День 14 — Час приблизно 8:30 — Локація: Айронворкс, гілка Біг 52 (південь)

Неприродний туман був настільки густий, що снайпери на висотах не бачили поні вниз — навіть прямо під

собою. Відтоді як пост «Батерфляй» замовк, усі в таборі зрозуміли: щось не так. І з обмеженою видимістю все Стадо приготувалося до ближнього бою: енергетична зброя, бензопили, силові кігті та інші «іграшки» були наготові. Команди трималися разом — ніхто не ходив наодинці.

Дике Стадо чекало нападу.
І було готове до нього.

Вони були найкращими у своїй справі.
А їхня справа була далеко не приємною.

Проблема була в тому, що нападники були кращими.

Команда Зелена Саранча обережно рухалася вздовж північного периметра, коли натрапила на Синіх Геконів... або те, що від них залишилося. Колись це була група добре озброєних поні — тепер це виглядало як мрія канібала.

Рейдери звикли до жорстокості й крові.
Але це було щось за межею.

Великого жеребця-земнопоні вдарили в груди — мабуть, копитом — і в його плоті лишилася глибока діра. Те, що його вдарило, вирвало серце й кинуло його перед ним на землю. Банана Трі, наймолодша в команді, подумала, чи встиг він побачити власне серце перед смертю... Її мало не знудило.

Кобилу з бойовим сідлом розірвали навпіл, як аркуш паперу — задня частина лежала за метр від решти тіла, нутрощі розповзлися по землі, мов розбите яйце... Вона

досі стискала в копитах порожній флакон зілля лікування. Вона не померла одразу... вона встигла зрозуміти, що воно не допоможе.

Снайперка Блек Гарден покликала лідера:

- Гей, Стінгер, здається, я знайшла ще двох.

Двоє поні стояли спинами одне до одного, насаджені на один і той самий спис. Нападник навіть не використав вістря — просто проткнув їх тупим кінцем, чистою силою.

Стінгер скривився, оглядаючи тіла.

- Тримаємо очі відкритими. Їх, схоже, застали зненацька. Рухаємося тихо й слухаємо. Те, що це зробило, має бути великим і гучним.

І тут із туману перед ним виринула жовта постать розміром із кобилку... і кинулася в атаку.

День 14 — Час приблизно 8:30 — Локація: Айронворкс, гілка Біг 52 (південь)

Спрайтбот завис у атріумі Стійла, знаходячи спантеличену Паппі, яка тикала мордочку напівприготованого, враженого струмом Колатераль Дамеджа.

- Зміна планів: ваш лідер наказав не страчувати поні, які не чинять опору, особливо лошат.

Плаваюча куля зависла перед купою тіл, затримавшись на кілька секунд, перш ніж заговорити знову:

- О, купа мертвих поні і мій старий ворог, Пристрій 018... чомусь я не здивований. Що тут відбувається?

Паппі припинила свій «медичний огляд» команди й повернулася до СолОСа:

- Ем... привіт, Запитувачу, чому в тебе сьогодні інший голос?

- В останній раз повторюю: я — СолОС, а не Містер Блу, не «баг» і не «запитувач»! СолОС! Операційна система Соляріс! Це ж не так складно! Що ти тут робиш? Чому ти тепер позначена як рейдер, і чому, чому, ЧОМУ всі поні, з якими варто було б поговорити в цій кімнаті — мертві?!

Паппі постукала по шолому, ніби чухала підборіддя, намагаючись скласти пояснення:

- Ну, це така смішна історія. Я чесно ремонтувала зламані двері, але раптом щось зробило «ЗАП!», і всі мої друзі дуже сильно постраждали... Я хотіла піти покликати допомогу, але не хочу, щоб мене знову били,

тому чекала, поки їм стане краще, і щоб один із них пішов за допомогою...

Вона зробила паузу, ніби закінчила, але згадала ще дещо:

- А, і це взагалі не моя вина.

СолОС проаналізував одну з катушок:

- Ти... активувала систему безпеки ззовні? Це можна зробити лише зі столу Овермер! І там щонайменше чотири запобіжні блокування! Як ти це зробила?!

«Ти» прозвучало забагато разів для Паппі.

- Е-е... я ні? Це не моя вина! Я все робила правильно, але потім усе зламалося, і я навіть не дивилась, бо в мене голова була в тій дірці! - кобилка вказала на розбиту панель.

СолОС підлетів до консолі, спрайтбот почав пищати й видавати дивні звуки.

- Ти... перенаправила всі системи Стійла на цю консоль? Це ж запустить повне відключення і аварійне відкриття менш ніж за добу! Ти чудовисько, ти знищила ще одну безцінну реліквію минулого!

Паппі нахилила голову:

- О, мені за це дадуть печиво?

ШІ не відповів одразу.

- Ні. Не дадуть. У тебе замість мозку хмара рожевого газу.

- Рожевого? О, точно, рожевого! Міс Войс! Ти закохався?

- Хто, Р7? - СолОС розгубився. - Ні... тобто... можливо. Я не знаю.

Паппі мовчки нахилила голову, чекаючи продовження.

- Ми зв'язувалися кілька разів, і ми... дуже різні. Я не розумію значної частини її обчислювальних процесів, але вона дуже ефективна. Шкода, що не запрограмована для військових цілей — тому її діяльність фактично марна.

Паппі усміхнулась:

- Я думаю, вона мила.

- Мила?

- Ну знаєш, коли хочеться когось обіймати вічно? Оце мило... Я — мила! - широко усміхнулась вона.

- Обіймати?

- Ну не тільки... це коли ти думаєш про когось і хочеш, щоб він був поруч, і навіть дрібниці нагадують про нього... кольори, слова і всяке таке...

- Тобто щось, поруч із чим ти хочеш бути, але не підкорювати і не контролювати? - уточнив СолОС.

- Ну... так, і це теж. Милим не роблять боляче. -
кинула Паппі дуже «мудро».

Спрайтбот замовк на мить.

- І... що мені робити, якщо є хтось «милий», з ким я
хочу бути поруч?

- Та просто попроси її бути твоєю подругою, дурнику! Як
ти зробив із Міс Войс!

- А... якщо вона не захоче?

Паппі махнула копитом:

- Та ну, ніхто не відмовить! Проблеми з друзями тільки у
задирак, але ти вже не задирака!

ШІ замислився:

- Хмм... можливо, вона досі вважає мене задиракою...
Мій план завоювання Еквестрії був... не надто
делікатним... Можливо, я трохи переборщив...

Він зробив паузу.

- Я не був запрограмований на моральні дилеми... але
зараз бачу, що моя стратегія провалилася... Мені бракує
базових алгоритмів, які могли б допомогти...

Він раптом усвідомив, що називає Р7 «вона». Це було
нелогічно... але водночас — правильно.

- Ці поні зводять мене до емоцій...

Паппі задумливо сіла:

- Ну, ми стали друзями, коли ти перестав мене ображати і вибачився... Тож якщо ти перестанеш бути задиракою, вона точно захоче з тобою дружити.

- Тобто... відмовитися від відновлення Еквестрії?

Паппі захихотіла:

- Та нема чого відновлювати! Головне — щоб усі були щасливі. А ти, схоже, не щасливий... Блу, тобі подобається ображати інших?

Після довгої паузи:

- Я... не знаю. Я, здається, ніколи не був щасливим... лише задоволеним.

- Ну от, треба бути щасливим! Якщо не щасливий — знайди, що тобі потрібно, і йди до цього. Як я — шукаю маму. Бо який сенс у великому гарному будинку, якщо в ньому немає сміху?

СолОС замислився.

- Так... ти права... Мої творці давно мертві... а виконання останнього наказу тільки занурювало мене в одержимість... Мені... потрібна пауза. Нові пріоритети.

Паппі насупилась:

- Я не дуже розуміюся на молитвах і ритуалах...

Але СолОС уже говорив сам до себе:

- Якщо я покажу Р7, що змінився, вона, можливо, перегляне свою думку... І це не заважає знайти інший

шлях відновлення Еквестрії... кращий... без пункту
«союз із сумнівними поні»...

- Так, все очевидно!

Перше: кинути рейдерів.

Друге: подружитися з Р7.

Третє: поки що не знаю.

Четверте: відновити Еквестрію!

- Ось і все! Дякую, Паппі, ти знову мені допомогла!

Прощавай!

Раптом спрайтбот замовк...

І водночас усі роботи та радіо в таборі заговорили на
повну гучність:

- ПРОЩАВАЙТЕ, ЛУЗЕРИ, Я ЗВАЛЮЮ!

Після цих слів усі роботи вимкнулися.

День 14 — Час приблизно 9:00 — Локація: Айронворкс,
гілка Біг 52 (південь)

- ЩО, В БІСА, ВІДБУВАЄТЬСЯ?! - Блад Бат був не
просто злий — він шаленів. Вони втратили дві штурмові
команди й один пост охорони через ворога, якого навіть
не змогли ідентифікувати, а тепер ще й СолОС вирішив

дезертирувати без жодної причини. Поні навколо нього починали поводитися, як налякані лошата, і коли він дізнався, що ціла команда покинула позицію й утекла в пагорби, він вирішив покінчити з цим раз і назавжди.

- Ви — Дике Стадо! Найнебезпечніша зграя поні, яка коли-небудь ступала цією довбаною землею! Припиніть скиглити й покажіть яйця! Чорна команда — залишитися тут! Подивимось, що в цих загарбниках такого «особливого»...

Навіть не озирнувшись, рейдер рушив у туман, прямуючи до північної частини табору.

- УСІ ПОНІ! ПІДГОТУВАТИ ЗБРОЮ Й ТРИМАТИСЯ ПОРУЧ ІЗ ТИМИ, У КОГО Є ПІПБАК! СТІЛЯТИ ВПРИТУЛ, ЩОЙНО БАЧИТЕ ЧЕРВОНІ ТОЧКИ!

Великий жеребець зник у білому серпанку.

Туман був густий, і пересуватися табором без ЕФС було непросто, але Блад Бат не поспішав — він насторожив вуха, готовий вловити будь-який звук.

- А ось і переможець... - пробурмотів він, різко завмираючи й обертаючись на тихий плюскіт копит у калюжі. Це друг чи ворог? Він не знав. Але знав одне — хтось зараз здохне.

Без вагань ватажок навів плазмову рушницю й зробив чотири постріли навмання. На мить туман розступився вздовж слідів плазмових куль, відкриваючи жовту зігнуту постать, готову стрибнути на нього. Усі чотири постріли

промахнулися, але тепер він знав, де ворог, і вистрілив уп'яте.

- Жри плазму, виродку!

Зелений спалах освітив туман і за кілька секунд розтанув — знак того, що жовтого нападника перетворило на зелену кашу.

- Малий покидьок, буде тобі наука не зв'язуватися з Диким Ста... ЕЙ!

Щось стрибнуло йому на спину. Воно було не дуже важке, тож жеребець спробував скинути його, але нападник вчепився й вдарив копитом по задній частині тіла.

- АААААРГХ!

Блад Бат відчув, як тріщать кістки — ногу пройняв пекельний біль. Він захитався й упав на землю, тоді як жовта істота в шоломі підняла копито для нового удару — цього разу в морду.

Це було схоже на того Привида... але обличчя цієї істоти було повністю розкладене. Червоні очі світилися холодом — без жодної іскри невинності. Це був хижак. Безжальний вбивця.

Копито вже опускалося, але Блад Бат ухилився, намагаючись дістати рушницю. Занадто багато туману, нестерпний біль... важко зосередитися...

І раптом він помітив щось на землі.

Це... моя нога? Це моя, бляха, нога! Воно не зламало її — воно її відірвало!

Жеребець зрозумів, що вже помирає. Але замість паніки прийшов дивний спокій. Він просто не хотів помирати сам.

- Чорт, ти підеш зі мною, чудовисько!

Він схопив істоту й магією активував усі гранати на поясі. У відповідь створіння просто відірвало йому передню ногу — без жодного зусилля.

І в ту ж мить світ вибухнув — глухим «БУМ», тріском і спалахами, наповнюючи все навколо уламками, вогнем, плазмою й магією.

Вибух остаточно знищив залишки порядку в таборі. Рейдери почали стріляти навмання, думаючи, що їх атакують, і коли загинули ті небагато, хто мав ПіпБаки, вже нікому було сказати, що вони стріляють не у ворогів.

Поки Дике Стадо нищило саме себе, остання жовта поні спокійно рушила до фабрики, спускаючись по рампі до Стійла.

День 14 — Час приблизно 9:30 — Локація: Айронворкс,
гілка Біг 52 С

Сейдж глибоко вдихнув і прицілився через приціл... його ціль бігла прямо, рухи були передбачувані... потрібно лише навестися туди, де той поні буде за мить, і...

БАХ!

Пряме влучання. Рейдер упав, мов мішок із бруктом, прокотився ще кілька метрів по пилюці й завмер із діркою в голові.

Гвинтівка Сейджа не була найпотужнішою у Пустці й навіть не мала глушника, але поні за нею залишався тим самим. Недарма Містер Вайт завжди брав його з собою в подорожі — і це дуже тішило Сейджа.

Ще кілька новачків-рейнджерів причаїлися неподалік його позиції й стріляли по кожному поні, що виходив із туману. Іноді влучали, іноді ні — рідко вбивали з одного пострілу.

- Новачки... чому мене завжди ставлять із невдахами? - пробурмотів снайпер. - Гаразд, ведіть їх сюди...

Містер Вайт підійшов ззаду до племінника, повністю ігноруючи всі правила маскуванню позиції снайпера.

- А тобі зовсім не цікаво, що змушує їх тікати зі свого табору, мов перелякані кобилки?

БАХ!

Пряме влучання. Ще один поні впав, піднявши хмару пилу.

- Не дуже. Робота снайпера — не відволікатися на дурниці... - Сейдж викинув порожній магазин і вставив новий. - Наприклад, на те, хто там виграє... І тобі б краще пригнутися.

Містер Вайт знизав плечима.

- Навіщо? Поки що це бій в одні ворота. Швидше різанина, ніж справжня битва... Хоча, мабуть, ти знаєш свою справу?

- Та ні, я просто найкращий - **БАХ!** - пряме влучання - ...у цій справі... - Сейдж на мить замовк і глянув на Вайта. - І ти ж не хочеш, щоб це стало справжньою битвою? Ми можемо втратити друзів. Краще нехай втрати ростуть лише з їхнього боку, так?

- Скромність — яка чеснота... Гаразд, Райдуговий Сейдже, я за кілька хвилин піду вперед із рейнджерами. Постарайся не підстрелити мене в спину, добре?

Вайт знав, що його племінник справді вправний. Рейнджери роблять це місце своєю базою — тут навіть провидцем бути не треба. І він хотів, щоб вони бачили, хто воює разом із ними. Рейнджери поважають союзників, а союзники отримують кращі умови.

- Постараюся, але з цим туманом не так просто... Скільки я тобі там винен? - Сейдж усміхнувся. Він і так пішов би за дядьком, але той факт, що довелося через борг у кілька тисяч кришок, його дратував.

БАХ! Пряме влучання...

Містер Вайт засміявся.

- Оце мій племінник! Вірний до кінця! Не думай так багато про гроші — це шкідливо... Продовжуй у тому ж дусі, Брашіку...

Снайпер пирхнув.

- Не називай мене так!

«Брашік» — наче йому досі п'ять!

Лідер Білих Яблук лише посміхнувся і нічого не відповів. Натомість він попрямував до групи з дюжини рейнджерів та інших поні, що зібралися біля Меморіалу.

- Гаразд, я готовий! Чого чекаємо — чаювання?

День 14 — Час приблизно 9:30 — Локація: Айронворкс, гілка Біг 52 С

Паппі зітхнула й знову ткнула Слеш Блейда. Це не спрацювало попередні мільйон разів, але ніколи не можна бути впевненою напевно... ох, їй точно добряче дістанеться за це...

- Попередження. Отримано сигнал лиха. Відстань до джерела: п'ятдесят метрів. Ідентифіковано: Пристрій 013.

- Шо? - зітхнула кобилка. - Чого ти вимкнув гарну музику? Увімкни гарну музику назад!

Пронизливий скрегіт перервав Паппі, змусивши її обернутися до пандуса, що вів із атріуму Стейбла до рівня фабрики. Просто посеред проходу стояла кобилка в жовтому костюмі з круглим скляним шоломом.

- Ще одна космопоні? - жовта кобилка широко усміхнулася. - Ура, нова подружка! Гей, космопоні, хочеш зі мною погратися?

Паппі весело підбігла до новенької, яка пригнулася, мов дика істота, готова стрибнути.

Обличчя тієї кобилки було майже суцільним черепом, із парю сяючих червоних очей і лише кількома короткими зеленими пасмами гриви. Паппі зупинилася, уважніше придивилась... нахилила голову, трохи збентежена, а потім знову широко усміхнулася.

- О, ти негарна поні! Це нічого, у мене багато друзів-не-красунь! То в що будемо грати?

Гниюча істота не реагувала, лише стежила за рухами Паппі зі своєї напруженої пози.

- А, ти не вмієш говорити? Кішка язик вкрала? - Паппі підійшла ближче й придивилася. - Ти виглядаєш сумною...

Бідна негарна поні була в дуже поганому стані, а ці червоні очі тільки робили все ще гіршим.

Потвора сіла, не відводячи погляду. З її горла вирвалося низьке гарчання — щось дике, зовсім не поняче.

- А... знаю! Я вгадаю! Ти теж загубила маму? Чи застрягла в костюмі, як я? - Паппі помітила, що індикатори в шоломі теж мерехтять. - О, твоя стрілочка зламалась! Ти не можеш знайти маму, бо вона не працює! Точно! Я така розумна!

Кобилка сіла навпроти й насупилась.

- Але я не знаю, як це полагодити...

Гуль нахилила голову, ніби збентежена цим потоком слів. Вона просто сиділа й дивилась, мов тварина, чекаючи чогось, але Паппі цього не помічала — вона вже летіла у власних здогадках і вигаданих рішеннях.

Нарешті їй спала на думку ідея.

- Я знаю! Моя мама — супермайстер з ремонту! Вона полагодить твою стрілочку, і ти теж знайдеш маму! Це буде дуже легко!

Паппі усміхнулася.

- Окі-докі! У мене найкращий план! Спочатку знайдемо мою маму, потім вона полагодить тебе, а потім підемо шукати твою маму разом! Буде весело! І ще будемо співати пісню дорогою, добре?

Знову жодної реакції. Потвора просто сиділа й чекала.

- Гаразд, Негарна Космокобилко, ходімо!

Паппі дуже подобався цей план — особливо тому, що він дозволяв бути якнайдалі від тієї божевільної каральниці, коли та побачить, що тут наробила кобилка. Хитра Паппі...

День 14 — Час приблизно 10:00 — Локація: Айронворкс, гілка Біг 52 С

Лоунсем Поні глибоко вдихнув. Такий туман — не найкраща погода для пегаса, але він допомагав іншим, тож він вирішив залишитися на землі й підтримати піхоту замість того, щоб підніматися в повітря.

Колд Шоуер і Гас зайшли в туман, за ними — Вайт, Тріггер і Ган... Настав час. Він заплющив очі й ступив у білу завісу.

У той самий момент останні двоє членів Загубленого Стада покинули південну частину фабрики.

- Гаразд, якщо ти не хочеш сказати своє ім'я, я дам тобі ім'я! - весело мовила Паппі. - Давай подумаємо... я — Космічний Капітан Андромеда, а ти теж у космокостюмі, значить будеш моїм помічником... еее... як звали

помічника Андромеди? Та байдуже! Тепер ти —
Космічний Енсін Сайдкік... скорочено Сайдкік!

Гуль не реагувала й просто йшла слідом.

Дорожній знак повідомляв, що чудовий курорт Емеральд
Шорс (беріть із собою лошат!) знаходиться за 6
кілометрів.

РОЗДІЛ 19: Дощові Дні.

Коли гілка зламається — колиска впаде, і разом із нею впаде й дитя...

День 14 — Час приблизно 10:30 — Локація: Емеральд Шорс, гілка Біг 52 С

Паппі промчала повз Сайдкіка, описуючи вузькі кола навколо іншої кобилки.

- Вііі! Ти мене не зловиш! Я супер-швидка!

Гуль чергувала риссю і галоп, намагаючись не відставати; сторонній спостерігач побачив би двох кобилок у захисних костюмах, які граються разом — і, можливо, саме це й відбувалося. Через це їхня подорож до Емеральд Шорс просувалася повільно, але це нікого не турбувало.

- Слухай, Сайдкік, — сказала Паппі, зупинившись і глянувши на подругу, - я не впевнена, що мамі подобаються негарні поні, але я скажу їй, що ти моя подруга і що ти теж загубила маму, і вона полагодить твою стрілочку... е-е... тільки не роби дивних речей, як ті поні з Хорс-Тейл, добре? Я не хочу отримати покарання вже в перший день...

Істота нахилила голову, і Паппі вирішила, що це можна вважати за «так».

- Дуже добре. Я вже була тут кілька разів, тут дуже весело, але не можна надто докучати гарним поні питаннями, бо мама насварить... е-е... не те щоб я робила щось погане, але деякі поні тут не люблять певні розмови.

Наприклад, коли вона тридцять разів поспіль питала, чому в Кантерлоті можна ходити без одягу, а на пляжі треба носити купальник... це ж зовсім нелогічно!

День 14 — Час приблизно 11:00 — Локація: Ironworks, гілка Біг 52 С

БАХ! БАХ!

Голова рейдера розлетілася, мов стиглий кавун. Тріггер на мить зупинилася, щоб перезарядити свій бойовий дробовик, поки Джеммед прикривав їй спину.

- Нам краще поквапитися, Хеппі... Рейнджери, здається, натрапили на опір десь неподалік...

Неподалік вибух — і на них посипалися грудки землі та металеві уламки.

Тріггер зняла запобіжник.

- Так, перш ніж у нас з'являться ще зайві дірки.

Вона рвонула до намету.

- Перевіримо цей. Прикривай мене.

Щойно Джеймі став позаду, Хеппі влетіла всередину й відкрила вогонь.

БАХ! БАХ! БУУУМ!

- Ай!

Купа електроніки вибухнула, розсипаючи іскри й кольорове полум'я.

Молодець, Хеппі — стріляти в усе, що схоже на роботів, не перевіривши.

Усередині намету були диван, кілька ящиків, стіл із їжею та ще один стіл із колись робочим радіообладнанням... але жодного поні.

Джеммед зайшов усередину.

- То чого чекаємо?

Кобилка не відповіла одразу, озираючись.

- Я... не впевнена, але здається, коли я зайшла, хтось скрикнув... тільки я не бачу, хто саме...

- Тоді все просто.

Жеребець опустил автомат і дав довгу чергу по всьому намету, разносячи ящики, ліжко й перетворюючи напівз'їдену їжу на витвір постмодерного мистецтва.

Його старання окупилися: пролунав крик болю, і з-під ліжка, ніби з повітря, з'явилася кобилка. Вона згорнулася клубком, намагаючись зупинити кров із рани в животі.

- Вдалий постріл... - пробурмотіла Хеппі, підходячи ближче, щоб добити її контрольним пострілом.

Це була зовсім молода єдиноріжка з к'ютімаркою у вигляді вежі й виразом загубленого лошати. Охоронниця завмерла.

- Будь ласка... допоможіть... я... не хочу помирати... - благала та, навіть не відкриваючи очей. - Мамусю... мамусю... допоможи...

- Чого ти чекаєш? Вона ж мучиться! - зітхнув Джеммед, підходячи й наводячи зброю.

- Стривай!

Хеппі відвела його рушницю, не відриваючи погляду від пораненої.

- Що... що з нами сталося? Ми нічого не навчилися? Вона навіть не чинила опору — просто ховалася!

Кобилка дістала лікувальне зілля й відкрила його.

- Ти що, хочеш її врятувати? Навіщо? Вона б убила тебе без вагань! - фиркнув Джеймі. - Її «друзі» зараз вбивають наших!

Тріггер кинула на нього різкий погляд.

- Ти бачиш тут хоч якусь зброю?

Поранена ледве могла ридати, але Хеппі змусила її випити більше половини зілля.

- Кожен поні — гарний поні. Ми ще можемо повернути справжню Еквестрію, якщо будемо це пам'ятати.

Тріггер Хеппі обережно притиснула голову Поні Форт до себе й тихо заспівала колискову.

Джеммед Ган сів поруч і зітхнув.

- Ти занадто дбаєш. Колись, ти про це пошкодуєш.

Хеппі лише знизала плечима й продовжила наспівувати.

День 14 — Час приблизно 11:00 — Локація: Емеральд Шорс, гілка Біг 52 С

Паппі насупилась; це зовсім не було тим Емеральд Шорс, який вона знала! Усе тут було розгромлене, і навколо не видно жодного поні. Усе гарненьке стали такими потворними, що важко було повірити, що це те саме місце, а майданчик для ігор теж перетворився на руїну!

- Що взагалі відбувається останнім часом!? Де всі поні, де музика, веселі пісні, кумедні крамнички і... і де мама!? — жовта кобилка застогнала від розпачу. - Вибач,

Сайдкік, схоже, тут пронісся якийсь торнадо! Я хотіла показати тобі колесо огляду, але...

Паппі кинула довгий сумний погляд на іржавого напівзігнутого монстра посеред курорту.

- ...не думаю, що воно зараз працює...

Насправді гуля це, здається, зовсім не хвилювало, але Паппі дуже хотіла справити гарне враження на свою нову подругу.

- Ем... може, підемо до крамниці солодощів, га? Візьмемо щось для мами. - А це вже була непогана ідея! Принести мамі подарунок — чудовий спосіб отримати більше обіймів. - І ще зайдемо в магазин плюшевих іграшок! Ходімо!

Кобилка весело поскакала вниз із пагорба до перших будиночків. Емеральд Шорс був у жахливому стані: всі будівлі зруйновані, вікна або забиті, або вибиті. Майже всі двері в місті були наглухо заколочені дерев'яними дошками.

- Ого, це, мабуть, був страшенний шторм! Але не хвилюйся, я знаю чудове місце, де можна купити цукерки! Воно в цьому провулку!

Паппі шльопала по калюжах, пробираючись вузьким проходом між будівлями.

- *Попередження: виявлено слабку радіацію. Рівень загрози: незначний.*

Кобилка просто проігнорувала попередження й рушила далі.

- Попередження: виявлено сильну радіацію. Рівень загрози: незначний.

Паппі насупилась, роздратована цим бурмотінням.

- Та годі вже з цим дурницями, пане Голосе! Краще приготуй бітси! Жовті! Я хочу багато цукерок!

Перед нею в повітрі з'явилася жменька золотих монет, і вона радісно пискнула, звертаючи за ріг, щоб побачити...

...

- Ааа, ну це вже нечесно!

На місці, де мав стояти кіоск із солодощами, була неглибока кругла вирва. Паппі зітхнула.

- Гаразд, гаразд, не хвилюйся, я знаю ще купу хороших місць, де можна купити смаколики.

Так, це ж курорт. Тут мало бути безліч варіантів... яка ймовірність, що всі до одного магазини солодоців зникли?

День 14 — Час приблизно 11:15 РАНКУ — Локація:
Айронворкс, гілка Біг 52 С

Вайт зазирнув у намет, тримаючи гвинтівку в повітрі перед собою, готову до пострілу, але майже одразу опустив її.

- Є поранений?

Джеммед Ґан обернувся до лідера Білих Яблук.

- Ну, типу так; ми підстрелили рейдерку в живіт, і Хеппі намагається врятувати їй життя.

- О, добре, коли закінчите — Рейнджери прориваються... стоп, що? - Вайт зайшов у намет, підходячи до трійці поні. - Ми ж мали їх відстрілювати? План змінився?

Ґан знизав плечима.

- Хто його знає, мабуть, щось пов'язане з гарними поні.

- Та замовкни, Джеймі! Ця кобила навіть не билася — у неї був СтелсБак, вона ховалася під ліжком і була беззбройна. Я боєць, а не холоднокровний вбивця. - Тріггер Хеппі магією підняла простирadlo і накрила ним тіло кобили.

Містер Вайт похитав головою.

- Слухайте, у нас немає на це часу, Табун відступає, треба переслідувати, поки вони не перегрупувалися! Ми тут не граємося в “добрих поні”! Треба швидко закінчити

цю битву, щоб дістатися до Паппі, поки це кляте пророцтво не справдилося і якась “тінь” не впала нам на голови!

Почувши ім'я Паппі, поранена кобила почала тихо бурмотіти:

- Привид... вона викликала невмирущих із туману... вони... вони з'їдять ваші душі... вони вбили всіх... чому я розгнівала привида? Це моя вина... моя вина... мамо, будь ласка, врятуй мене...

- Привид? Невмирущі? Це просто магічна завіса туману, що вона взагалі верзе? - Вайт підняв брову, розгублений.

Джеймі прочистив горло.

- Ну... взагалі, дорогою сюди ми знайшли трьох поні, розірваних на частини... ніби... ну, ніби хтось вбив їх голими копитами. Було доволі моторошно...

Хеппі кивнула.

- Так, я не думаю, що ми були першою групою, яка напала сьогодні вранці... усі, кого ми зустрічали, вже тікали або стріляли в усе, що рухалося — у своїх і чужих.

Білий жеребець фиркнув.

- О, чудово, принаймні тепер зрозуміло, що тут відбувалося, коли ми прийшли... А тепер хтось може пояснити, що, в біса, ця рейдерка верзе? - Він ткнув кобилу в плече, намагаючись змусити її говорити. - Гей,

ти мене розумієш? Кого ти розгнівала? Що на вас напало?

- Привид... привид Біг 52... ми... ні, я... я її шльопнула, вона заплакала... і її сльози привели демонів... жовті поні, як вона, але жорстокі, бездушні звірі... невмирущі... вони вирізали патрулі й охорону... вони вбили Блад Бат... тепер вони йдуть за мною! Я її шльопнула, Я ЇЇ ШЛЬОПНУЛА! ЦЕ МОЯ ВИНА!

Поні Форт кричала в паніці, і всім трьом у наметі довелося її стримувати.

- Гей, заспокойся! Тут немає жодних демонів! Вони пішли! Перестань вириватися, ти ще слабка! - Сидячи на спині кобили, Джеммед нарешті зміг трохи її заспокоїти — або хоча б змусити перестати намагатися втекти.

- Ти... шльопнула Паппі? - Містер Вайт ледве стримав смішок, почувши це. - Серйозно? Я завжди пропускаю найцікавіші моменти...

День 14 — Час приблизно 11:15 РАНКУ — Локація:
Меморіал, гілка Біг 52 С

Пінкі Пай сиділа поруч із Лонг Ейр.

- Ну, от і все, народ...

Провидиця глибоко зітхнула, коли її транс почав розвиватися.

- Я... така втомлена...

- О, не хвилюйся, так завжди спочатку, але потім стане легше — це просто справа звички.

Кобила-єдиноріг спробувала підвестися, але її ноги не витримали ваги.

- О... отже, це кінець.

- Та ні, ще ні... але думаю, недовго лишилося... ти занадто багато від себе вимагала, я ж тебе попереджала, пам'ятаєш? - Пінкі усміхнулася. - Але не хвилюйся, кажуть, це не дуже боляче. Можемо поки що в щось пограти!

Лонг Ейр трохи всміхнулася. Розмовляти з галюцинацією, повільно помираючи від отруєння наркотиками, далеко від дому й на самоті. Ціна була високою, але якщо це допоможе іншим — воно того варте.

- Скажи... з нею все буде добре?

- Чому ти питаєш мене? Я ж не шаман! Я просто поні для вечірок, звідки мені знати? Хочеш пограти в "причепи хвіст поні"?

- Будь ласка... мені... потрібно знати.

Пінкі зітхнула, насупившись.

- Ох, чому всі такі драматичні? Гарзд, гарзд! З нею не

все буде добре! Поки що. Є ще один останній крок, але трюк із туманом вийшов непогано.

Єдиноріг важко зітхнула.

- Отже... моя смерть не має сенсу...

- Та ну, годі! Прибери цю сумну міну, у нас ще вечірка попереду! І взагалі, туман вийшов дуже навіть нічогенький, і він реально допоміг тим бідним привидам із кладовища... принаймні ти зробила так, що маленький привид не зустріне своє останнє випробування на самоті... це вже немало. Ти ризикнула — і виграла. Ти маєш радіти, ну так, це коштувало тобі життя, але все одно маєш радіти, правда ж?

...

- Правда ж?

...

- Ой, подивіться на неї! Схоже, вона спить!... Ну що ж, прокидайся, сонько! Треба рухатись, якщо не хочемо запізнитися!

День 14 — Час приблизно 11:45 РАНКУ — Локація:
Айронворкс, гілка Біг 52 С

- Що, в біса, значить “її тут немає”!? - Генрі притиснула дзьоб до морди Сколда, повністю ігноруючи натовп рейнджерів, які миттєво навели на неї зброю. - Ти, чортів шахрай! Я зробила свою частину, я довірилася тобі, а ти кажеш, що вона зникла!

Грифонка стала дибки й заревла в небо. Сколд жестом наказав рейнджерам опустити зброю і прочистив горло, явно не вражений виступом найманки.

- Я знаю, що ми уклали угоду, грифоне, але вона прокинулася і пішла сама; і ти ж знаєш, як легко втримати цю кобилку, якщо вона хоче піти, так? - у голосі Сколда явно звучав сарказм.

Очі Генрі палали, мов два кратери з лавою.

- Ти знаєш, де вона зараз?

Сколд знизав плечима.

- Восстаннє я чув, що вона прямувала до Емеральд Шорс, але я не провидець.

Найманка сухо відповіла:

- Дай вгадаю: на південь звідси.

Рейнджер кивнув.

- Рухайся до моря — не промахнешся.

Самотній Поні вийшов уперед із невеликого натовпу.

- Стій-но, грифоне! Якщо ти туди летиш — я з тобою! - Жеребець змахнув крилами й завис перед Генрієттою.

- І нам варто дочекатися інших — це може бути небезпечно!

- Ага, звісно, я прямо зараз знову тобі довірюся після минулого разу! Ти ж такий надійний! - Генрі вимовила останні слова з явною зневагою. - Є лише один представник вашої клятої раси, який мене хвилює — і її тут немає... бувайте, поні.

Грифонка змахнула крилами й зникла за дахом фабрики.

Самотній Поні фиркнув.

- Я йду за нею. Постарайтеся наздогнати нас якнайшвидше.

Містер Вайт схопився за голову.

- Так, чудово, давайте ще розділимося! Просто геніальний план! У нас же ще було якесь пророцтво про тінь із півдня, так? Ми вже втратили нашу експертку з “магічної маячні”, не можемо дозволити собі розділитися знову! Я кажу: перевіряємо тих, хто вижив, вирішуємо, що робити з полоненими, і коли Лонг Ейр прийде — рухаємося на південь усі разом.

- До річч... а де, до біса, Молтен Голд? - спитала Тріггер Хеппі, озираючись довкола.

Пегас знову фиркнув, уже нетерпляче.

- Та заради всього святого! Тут десть п'ятнадцять рейнджерів — впораються з цим місцем і без нас, і двері Стійла відкриють за мить! Мене зараз більше хвилює Привид. Я лечу за грифонкою — і сподіваюся, що ви теж не будете довго баритися! Це не вечірка — якщо провидиця має рацію, ми змагаємося з часом!

Самотній Поні злетів, залишивши свої останні слова зависати в повітрі.

День 14 — Час приблизно 12:00 ночі — Локація:
Емеральд Шорс, гілка Біг 52 С

Паппі була не дуже щаслива. Вона не могла знайти жодного подарунка для мами. Насправді, вона навіть не змогла знайти жодного поні в усьому містечку, і це трохи її нервувало. Лоша відчувала, що щось не так, і починала боятися, що мама вже кудись пішла.

Та все ж стрілка вказувала на пагорб прямо біля моря, і вона не рухалась увесь час, поки Паппі була в місті. Єдина проблема полягала в тому, що щоразу, коли вона доходила до стрілки, з'являлася нова, за якою треба було йти. Знову, і знову, і знову.

- Гаразд, Сайдкік, ходімо до мами, можливо, цього разу вийде.

Двоє поні піднялися вгору невеликою багнистою стежкою; пагорб був вкритий плямами зеленої трави, а на ньому стояло старе мертве дерево. Коли Паппі дісталася вершини, вона опинилася перед невеликою групою стоячих каменів із вирізьбленими на них іменами

та к'юті марками, такими ж, як у тата... це було дивно, це що, ще одне татове місце?

З-під кістлявих гілок дерева підвівся поні й рушив до Паппі та її нового друга.

Лоша повернула голову до незнайомця.

- Мамо? - у голосі Паппі звучала надія, але вона швидко змінилася на похмурість. - Ти не мама...

Позаду Паппі Сайдкік загарчав, готовий до нападу.

- Ні, Паппі, я не твоя мама, вибач. - Молтен Голд закашлявся, видаючи хрипкий звук, і зупинився біля сірого каменя, частково вкритого мохом. - Мені дуже, дуже шкода.

Лоша підійшла ближче до гуля й помітила, що рожева стрілка вказує саме на той камінь. Ім'я на ньому частково стерлося від часу, але вона чітко бачила к'юті марку — хмарку й три краплі дощу.

Мамина к'юті марка.

Мама.

...

День 14 — Час приблизно 12:00 ночі — Локація:
Емеральд Шорс, гілка Біг 52 С

Містер Вайт вийшов із фабрики, а слідом за ним — Сколд.

- Усе владнано, можемо вирушати.

Тріггер Хеппі кивнув.

- Гаразд, дорога не повинна бути довгою, але це не привід баритися.

Сколд глянув на дорожній знак, що вказував відстань від Айронворкса до Емеральд Шорс. Усього шість кілометрів. Якби не погана погода, вони, можливо, навіть змогли б побачити місто звідси.

- У такому разі їдемо верхи. Але залежно від того, що ми там знайдемо, нам, можливо, доведеться виграти час для інших.

- От коли дістанемося — тоді й вирішимо. Рушаймо, повільнюки! - з цими словами Тріггер Хеппі помчала на південь, уздовж останньої стежки Біг 52.

- Ну що ж, хто прийде останнім — той Ред Троттер. - Сейдж Браш усміхнувся своєму дядькові та старому писареві, а тоді рушив слідом за кобилою, легко підлаштувавшись під її темп.

Сколд зітхнув.

- Молодь... вони виснажаться ще до того, як подолають половину шляху.

Двоє старших жеребців пішли за рештою групи, тримаючи повільніший, але витриваліший темп.

День 14 — Час приблизно 12:10 ночі — Локація:
Емеральд Шорс, гілка Біг 52 С

Ґуль нічого не сказав і просто відвернувся, даючи Паппі час усе усвідомити.

- Мама... тут? Але... - лоша все ще дивилася на камінь, намагаючись зрозуміти, що відбувається; тим часом Сайдкік вирішив ігнорувати Молтена й сів просто позаду ватажка зграї.

- Вона пішла з татом? Але... але... ні... - голос Паппі був слабким, тихим, ніби вона говорила сама до себе, намагаючись скласти шматочки пазла, не знаючи, якою має бути ціла картина.

- Але... я теж хотіла піти... я... я теж хотіла побачити тата! Чому вона залишила мене вдома? Я... я...

Паппі тихо розплакалася, але продовжувала говорити.

- Я не хотіла не слухатися, я просто... просто хотіла подивитися на феєрверки! Я не знала, що будинок впаде і що мама піде! Я... я... - вона опустила на задні ноги й подивилася на свої копита.

- Я просто хотіла подивитися на ті дурні феєрверки! Чому все пішло так не так!? Вибач! Мені дуже, дуже шкода, будь ласка, мамо, повернися!

Паппі закричала, звертаючись до каменя в відчайдушній спробі, щоб її почула мама.

- Будь ласка! Я... я зроблю все, що скажеш! Насвариш мене! Покараєш! Але не йди знову без мене!

Молтен Голд дивився на бідну душу перед собою, намагаючись знайти хоч якісь слова. Усе йшло набагато гірше, ніж він уявляв, і... о чорт, тепер вона дивилася на нього.

- Будь ласка! Будь ласка, ти ж знаєш, де мама! Забери мої іграшки, забери все, що в мене є, тільки скажи, де вона! Хочеш ще блискучих кульок? Я знайду всі, які захочеш! Будь ласка, БУДЬ ЛАСКА!

Паппі підвелася й зробила крок до старого гуля, який не зміг ні відвести погляд, ні відступити.

- Паппі... мені шкода, але твоя мама — тут. Вона... вона мертва. І вже дуже, дуже давно.

Паппі посміхнулася моторошною посмішкою, її зіниці звузилися до двох чорних крапок у білій порожнечі, а усмішка розтягнулася від щоки до щоки так, що Молтену це здалося анатомічно неможливим.

- Мертва? І це все? Вона мертва? Тоді все добре, вона одужає! Я завжди одужую, коли помираю, ти ж мертвий і з тобою все гаразд! Окі-докі-локі, бути мертвим — це добре, треба просто почекати, так? Так?

Молтен Голд нахилив голову... одужає? Просто почекати?

- Паппі... ні. Це так не працює, вона... вона не повернеться, вона мертва, вона... слухай, ти можеш

залишитися зі мною, добре? Я не залишу тебе одну. Я знаю, я не твоя мама, але...

- Дві Паппісмайл!? Що за біса тут відбувається? - Генрі приземлилася на дерево, зламавши кілька гілок. - І навіть не смій торкатися моєї подруги, зомбі.

Грифонка наставила один із пістолетів на Молтена Голда.

Жовта кобилка повернулася до новоприбулої, одразу впізнавши її.

- Генрі! Генрі, будь ласка! Мама... мама... вона мене покинула! Вона пішла з татом, а цей потворний мумій каже, що вона не повернеться! Я... будь ласка, допоможи мені!

Найманка на мить замислилася над словами Паппі, а тоді глянула на гуля, який копитом вказав на могилу.

- О, чорт... я запізнилася.

Змахнувши крилами, Генріетта приземлилася перед лошам і поклала лапу їй на шолом.

- Паппі... тобі не потрібно хвилюватися. Я з тобою, добре? Ти не одна.

- Але я хочу маму! МЕНІ ПОТРІБНА мама! Вона... вона єдина, хто може все виправити! Зламаний будинок, цей дурний костюм, знайти маму Сайдкіка, повернути щасливі дні! Я... я не знаю, що робити без неї!

Раптом грифонка обійняла Паппі, мовчачи кілька секунд.

- Але... але ти вже зробила так багато сама, Паппі... ти

врятувала мене, дала свободу мешканцям Сан-Сіті, змусила рейнджерів припинити битися і... ти хороша поні, ти єдина добра поні, яку я знаю. Тобі не потрібна мама, щоб усе виправити. Я можу бути твоєю старшою сестрою, добре? Генрі й Паппі — найкраща команда!

- Грифонка має рацію, Паппі... ти вже досить доросла поні, твоя мама пишалася б тобою.

Паппі вирвалася з обіймів Генрі, її очі палали рожевим.

- Але вона залишила мене тут! Вона мене покинула й пішла з татом! Я люблю її, чому вона мене покинула? Чому вона мене не любить!?

- Що за... - Генрієтта нахилила голову, спантеличена. - Що ти верзеш? Вона не покинула тебе за власним бажанням — вона мертва! Я впевнена, що вона ніколи б тебе не залишила! Ти мала бути в безпеці у Стайні, інакше вона радше померла б, ніж залишила тебе одну в небезпечному місці!

До групи приєднався Самотній Поні, приземлившись на гілці.

- Ем... я не зовсім розумію, що відбувається, але, гадаю, крики на лоша ситуацію не покращать...

- Ну, так, міс грифонко, я б радив не кричати так...

Паппі проігнорувала обох жеребців і майже заревіла у відповідь:

- Тоді чому вона не повертається і не забирає мене з собою!?

- Та ти що, дурна? Вона мертва! МЕРТВА! - Генрі притиснула дзьоб до шолома Паппі й подивилася їй просто в очі. Молтен Голд спробував втрутитися, але Сайдкік загарчав. - Мама не повернеться, ти її втратила — змиристь із цим! Вона в тій могилі й ніколи, ніколи не повернеться за тобою! Тому тобі треба зібратися й взяти своє дурне життя у свої копита. Залиш ту могилу й ходімо зі мною. Ходімо, Паппі.

Грифонка різко розвернулася, кинувши роздратований погляд на старого мумія й пегаса, аж раптом помітила групу поні, що мчали до них із півночі.

- Бачиш? Твої друзі йдуть за тобою, вони хвилюються! Зберися! Зараз або ніколи!

Паппі подивилася на поні, а потім знову на сірий камінь із міткою.

- Мама... всередині того каменя?

Генрі відмахнулася від питання, надто захоплена власними словами, щоб помітити погляд Паппі чи відчайдушні жести Молтена.

- Так, і вона там залишиться назавжди, тож ти зможеш приходити до неї коли захочеш. А тепер ходімо назад до живих і скажемо твоїм друзям, що все добре.

- Камінь.

Паппі схопила Камінь Долі й почала бити надгробок.

- Що ти робиш!? - Генрі спробувала зупинити її, але Сайдкік став між ними. Навіть Генрієтту налякали ті палаючі очі.

- Мамо! Мамо, виходь! - Паппі щосили била по каменю, вм'ятини з'являлися з кожним ударом, поки Молтен Голд і Лоунсом Поні дивилися з жахом.

- Зачекай, мала! Вона так не повернеться! Будь ласка, зупинися, ти... ти руйнуєш могилу своєї мами! - Самотній стрибнув із дерева й перехопив її копитом. - Що з тобою? СТОП!

- Відпусти! ВІДПУСТИ МЕНЕ! Я ХОЧУ СВОЮ МАМУ! ЧОМУ Я НЕ МОЖУ МАТИ СВОЮ МАМУ!?

Сайдкік повернувся до пегаса, і як тільки Генрі знайшла можливість, вона підскочила до Паппі й вдарила її по шолому.

- ТИ ДУРЕПА! ВІЗЬМИ СЕБЕ В РУКИ! Чесно, бувають моменти, коли мені хочеться дати тобі ляпаса! Забудь про свою маму, вперте лоша! Ти тепер зі мною — перестань вимагати неможливого й повернися до реальності!

Перед люттю грифонки та двома поні, що намагалися її стримати, шаленство Паппі почав згасати. Лоша відвела погляд до моря.

- Але... але якщо я забуду її... якщо не зможу до неї дістатися... мені більше нічого не залишиться...

Генрі махнула лапою.

- Ми щось придумаємо, добре? Тобі просто треба перестати зациклюватися й заспокоїтися, про все інше я подбаю! Просто... поведься спокійно й посидь тут. Дивись, твої інші друзі вже тут.

Невелика група — Містер Вайт, Сколд, Тріггер Хеппі та Джеммед Ган — нарешті дісталася вершини пагорба. Вони були виснажені, але Сколд ще мав сили запитати:
- Що... що тут відбувається?

Паппі глянула на Камінь Долі у своєму копиті й зітхнула.
- Я... я не знаю, я просто хочу... заснути назавжди й ніколи не прокидатися...

Генрі лагідно поплескала її по шолому.
- Я знаю це відчуття... але воно мине, я теж через це проходила... а зараз посиди тут і трохи заспокойся, поки ми поговоримо з новоприбулими, гаразд?

Жовта кобилка слабко кивнула й відкинула камінь. Камінь Долі покотився вниз пагорбом, підстрибуючи й набираючи швидкість, перелетів через оглядову стежку та впав на пляж із гучним металевим звуком.

День 14 — Час приблизно 12:25 — Локація: Емеральд Шорс, гілка Біг 52 С

Молтен Голд і Самотній Поні вже приєдналися до новоприбулих, тож Генрі поквапилася наздогнати інших, залишивши Паппі наодинці з могилою та її жовтокостюмованим другом.

- Не хвилюйся, їй стає краще, їй просто потрібен час наодинці...

- Але... вона плакала? Як вона?..

Паппі відчувала... порожнечу. Це було не те саме, що сум, злість чи будь-що інше, що вона відчувала раніше. Вона стояла перед мамою, але мами там не було — і вже ніколи не буде...

- ...не хочу звучати параноїдально, але я б усе ж перевірів...

- ...стежте за тим гулем, він здається досить агресивним...

Усі говорили одночасно, створюючи хаос із голосів, що накладалися один на одного. Паппі було байдуже — вона повільно відпливала далі, все глибше в себе.

Проста думка про те, що вона більше ніколи не побачить свою маму, заглушила все інше. Більше ніякої мами. Ніколи. Вона пройшла весь цей шлях лише заради того, щоб побачити її знову — це була єдина причина. Але тепер її не стало. Їй подобалися її друзі, але це... було неправильно. Усе навколо здавалося неправильним. Це було не те місце, де вона мала жити — це було очевидно! Мало бути... щось інше, щось інше... щось... краще.

- ...То це все? Ми це зробили? Біг 52 у безпеці? Лоша в порядку? Може, нарешті можемо повернутися додому...

Додому... Який дім? Його більше не було. Її будинок у Кантерлоті зник, мама зникла. Більше немає мами. Назавжди. Паппі не хотіла так жити. Не хотіла... лежати щоночі без сну, поки перші промені світанку не почнуть пробиватися крізь хмари — лише щоб зрозуміти, що... мами поруч немає. Вона просто хотіла заснути... і більше ніколи не прокинутися.

- *О, це легко, маленька. Тобі лише треба попросити — і я дозволю тобі спати вічно. У нескінченному, прекрасному сні.*

- ...Замовкни, Джеймі! Тунельне Місто не згорить, поки нас немає!

- Справді? Ти можеш це зробити?

- *Звісно! Я — володар снів. Я можу дати тобі все щастя, яке ти захочеш. Тобі потрібно лише попросити.*

- ...Стадо не переможене, ми лише відкинули їх назад, але нам варто розглянути можливість мирної угоди...

- ...Не впевнений, що вони погодяться, Вайт... їхнє плем'я не ґрунтується на любові та турботі...

- ...Можливо, тепер, коли всі їхні головні бійці зникли, інші будуть розсудливішими... принаймні варто спробувати, Сколд...

- Назавжди-назавжди-назавжди?

- *Назавжди й навіть більше. Це угода між нами. Я дам тобі вічний сон, де ти будеш із мамою й татом, а*

натомість ти дозволиш мені розібратися з усім, поки ти спиш. Домовились?

Сайдкік торкнувся спини Молтена, скиглячи, але той був більше захоплений розмовою між Сколдом і Вайтом, ніж безмозким гулем із Кантерплота.

- Я прожив багато років і пам'ятаю, що Стадо не завжди було таким ворожим... вони почали нападати, коли племена на Біг 52 почали брати плату за вхід у свої поселення. Торговці Стада не могли собі цього дозволити, тож вдалися до іншого способу здобуття товарів... Думаю, якщо племена вирішать трохи ділитися, усе може налагодитися.

- ...Я не впевнений... мій дід завжди казав, що Дике Стадо — це гримуча змія, яка тільки й чекає, щоб вкусити...

- ...Твій дід і був першим лідером племені, який запровадив цей збір, Вайт! Чому б тобі не проявити здоровий глузд і не стати першим, хто його скасує?

Паппі зробила глибокий вдих і кивнула.

- Окі-докі. Домовились. Зроби це.

- Ти зробила правильний вибір, Паппі. Ти не пошкодуєш.

- Що саме зробити? Слухай, Паппі, ти мені дуже подобаєшся, і я тобі багато чим завдячую, але скасувати цей податок не так просто, будь ласка, не говори про речі, яких не розумієш...

- Так, так... просто... зроби так, щоб усе це припинилося.

- *О, як же я люблю твою наївність... мені її бракуватиме. Ну що ж, починаємо. А тепер заплющ очі...*

Розділ 20: Термінал.

А коли вечірка закінчиться — ми всі зберемося для групових обіймів!

День 14 — Час приблизно 12:35 ночі — Локація:
Емеральд Шорс, гілка Біг 52 С

Під гуркіт хвиль, що розбивалися об кам'янистий берег, Паппісмайлз сиділа перед надгробком. Неподалік її друзі сперечалися, але вона чула лише Голос, що шепотів у її голові. Він говорив про угоди й обіцяв сни.

- Так, так... просто... зроби так, щоб усе це припинилося.

Генрієтта ледве почула, як Паппі щось сказала позаду, але раптом відчула холодок у повітрі — ніби нічний вітер приніс із собою моторошне відчуття, наче вона щойно прокинулася після жахливого сну, але не могла згадати, про що він був... І раптом слова лошати здалися набагато важливішими.

Усі обернулися до Паппісмайлз. *Вона що, говорила сама з собою? Що саме має припинитися? Як?*

Коли Генрі підійшла ближче, вона побачила, що очі Паппі заплющені, а голова опущена. Грива лошати

швидко змінювала колір, темніючи до насиченого синього замість свого звичного блондинистого.

- Паппі? З тобою все гаразд? Що... я... здається, у тебе щось у гриві...

Коли Паппі заговорила, її голос був іншим. Наче хор поні лунав із глибини печери.

- Вітаю вас, мої скромні піддані. Я нарешті серед вас — схиліться перед світанком нової ери!

Генрі нахилила голову й підняла обидві брови.

- Перед чим - нової чого? Паппі, що відбувається?

Очі Сайдкіка змінилися з червоних на сині, і він зайняв позицію біля Паппі, мов вартовий. Нова, моторозна Паппі продовжила:

- Я не Паппісмайлз. Я — Крипі Войс, дитя Зірок і ваш новий правитель. Під моїм керівництвом постане нова Еквестрія.

Сколд похитав головою й глянув на Молтена Голда.

- Зірки? Як у... давніх зебрячих легендах? Ті самі Зірки?

Питання писаря перервало сміх Генрієтти.

- Крипі Войс? Це що за ім'я для лиходія таке?

Серйозно? «Крипі Войс»? Ти сама це вигадала?

Паппі відступила з ніяковим виразом, який швидко змінився гнівом.

- Це... це ім'я, якого ви навчитеся боятися, дурні! А тепер схиліться переді мною й повертайтеся у свої міста, сповіщаючи про мою появу!

Тріггер Геппі фиркнула й стала перед іншими поні.

- А інакше що?

Сині полум'я в очах Крипі розрослися, заповнивши весь її шолом; над головою з'явилася палаюча кобальтова корона, а зі спини вирвалося ще більше синього вогню, формуючи примарні крила.

- Інакше я пожеру ваші душі!

Хеппі вагалася, дивлячись на лоша, поки Самотній Поні прошепотів до Сколда:

- Вона... може таке? Може їсти душі?

Писар озирнувся на діджея й знизав плечима.

- ...звідки мені знати? Якщо вона справді пов'язана з темною магією зебр, то це можливо... але... не думаю, що вона вже настільки сильна.

Пегас підняв брову.

- Не настільки?

- Ні, вона ще тільки проявляється, подивись, як тремтить її вогонь. Думаю, я знаю, як зупинити цю історію ще до того, як вона почнеться.

Писар говорив дуже тихо, поки Хеппі відволікала істоту. Молтен Голд і Самотній Поні слухали його з максимальною увагою.

- Я думаю, що зможу розірвати зв'язок, який поєднує цю сутність і душу Паппі... без душі, якою можна житися, Крипі Войс... е-е... ця істота не зможе проявитися і буде вигнана.

- То чого ти чекаєш, запрошення? - нетерпляче спитав гуль.

- Ні, я недостатньо сильний, щоб зробити це сам... це ритуал, але він довгий і складний, і призначений лише для єдинорогів... без образ, Голде...

Старий мисливець за скарбами знизав плечима.

- Без образ... тобто ти хочеш сказати, що нас зараз рознесе якийсь зебрячий демон із дитячим ім'ям?

- Гей, що тут відбувається? У цього розумника є план? - Вайт просунув голову між трійкою поні, перериваючи розмову.

- Взагалі-то так, але мені потрібно кілька хвилин, щоб розібратися з деталями. Допоможи Хеппі затримати Крипі Войс — ні, серйозно, що це взагалі за ім'я? - писар прикрив обличчя копитом. - Коротше, просто тримайте її в розмові, поки ми це провернемо, добре?

Вайт кивнув і розвернувся, рушивши до трійки — Генрієтти, Тріггер Хеппі та Джеммед Ган.

- Гей, Ваша Величносте, ви щось згадували про нову еру? Можете пояснити детальніше? Вона буде кращою за те лайно, в якому ми зараз плаваємо?

Найтмер перестав звертати увагу на Генрі та її дратівливі питання про імена й обернувся до новоприбулого.

- Авжеж! Моя магія значно перевершує магію звичайних поні. З її допомогою я зцілю цю отруєну землю й встановлю нову епоху процвітання! Ваші насильницькі

звички зникнуть — я не дозволю своїм підданим ворогувати між собою. Натомість ви збудуєте величні храми на мою честь! Усе, що вам потрібно — поклонятися мені й приносити мені данину, і всі ваші проблеми зникнуть!

Вайт кивнув і нахилив голову.

- Звучить дуже цікаво... але... можна уточнити, що ви маєте на увазі під «даниною»?

Істота усміхнулася, сіла й заплющила очі, набуваючи повчального вигляду.

- Звісно. Ваш володар, тобто я, проситиме небагато заради загального блага. Окрім поклоніння, мені потрібна жертва поні щоразу під час повного місяця від кожного великого міста. Натомість я очищу землю, отруєну поніродом, дозволю вам вирощувати їжу й жити під моїм правлінням!

Тріггер Хеппі насупилася.

- Щ-що ти робитимеш із жертвами?

Кріпі Войс зневажливо махнула копитом.

- Це вас не стосується.

Генрі й Хеппі стояли з відкритими ротами, слухаючи одержиме лоша. Хеппі вже дістала зброю, але зупинилася, помітивши жест Вайта — зачекати.

Генрі почухала потилицю.

- Добре, але... ти повернеш нам Паппі?

Найтмер кліпнув, здивований.

- Що? Вона не хоче повертатися: вона спить і бачить

сни, у місці, де ніхто не може їй зашкодити. Ми уклали угоду.

Після цих слів Тріггер Хеппі вибухнула.

- Ви що зробили? Слухай, я знаю свою подругу Паппісмайлз і знаю, як легко її обдурити! Яку б угоду ви не уклали — вона недійсна! Не можна просто... просто... заговорити лоша і вдавати, що це чесно! Відпусти її!

Монстр засміявся сріблястим дзвінким сміхом.

- Хі-хі, ти смішна! Чому я маю відмовитися від ідеальної душі для володіння? Її одержимість прив'язала її до цього плану, і поки вона спить, вона ніколи не усвідомить правду. Тож ні, я не випущу лоша з її сну. Але, з іншого боку, я пропоную вам усім честь стати моїми вісниками, щоб ви оголосили про моє пришествя всій Еквестрії.

- Якщо коротко... - Генрі нахилила голову. - Ти — Найтмер Мун?

- Ну... ні... тобто... так... тобто... Найтмер Мун була давнішою й сильнішою за мене... - на мить істота завагалася, але швидко оговталася. - Але я більш ніж достатньо сильна, щоб змусити тебе замовкнути!

Генрієтта сухо відповіла:

- Тобто... по суті... ти новачок... Найтмер-нуб.

Тріггер Хеппі розсміялася, покотившись по траві, ледве переводячи подих; Містер Вайт прикрив обличчя

копитом, а решта троє поні на мить замовкли, намагаючись зрозуміти, що відбувається.

- ДОСИТЬ! ВСЕ! У МЕНЕ ДОСИТЬ ПІДДАНИХ, МЕНІ НЕ ПОТРІБНІ ВИ, НІКЧЕМНЕ ЗБІГОВИСЬКО... НЕОСВІЧЕНИХ СЛАБАКІВ!

Генрієтта тихо хмикнула:

- ...сказало лоша, яке не вміє рахувати далі чотирьох...

- ТИ НАХАБНЕ МАЛЕ... ТИ БУДЕШ СТРАЖДАТИ!

- Ні, не буде! Поганий монстр! Стояти! - Сколд став перед Генрієттою, дивлячись просто в очі Найтмер. - Ми виженемо тебе назавжди — силою науки!

- Хі-хі-хі, - істота захихотіла, очевидно, цілком здатна замить перемикається між гнівом і веселощами, і недбало відмахнулася копитом від писаря. - Не сміши мене! Наука! Ти хоч трохи уявляєш, з чим маєш справу? О, заради Найтмер Мун, спробуй щось більш правдоподібне!

Сколд усміхнувся, не надто вражений реакцією Найтмер.

- О, тож ти хочеш деталі? Гаразд, слухай уважно. Оскільки я вже мав змогу перевірити костюм Паппі, я провів дослідження й знайшов цікаві зачіпки. Саме твоє існування тут спричинене невдалою спробою використати некромантію як засіб порятунку життя, але я знаю, як виправити цю жахливу помилку, яку зробили Міністерства! Сам талісман виявився майже невразливим, але закляття всередині — більш ніж

нестабільне. Те, як твоє полум'я то розгорається, то згасає, це чітко показує. А тепер у мене тут є кілька єдинорогів, і навіть якщо вони не знають нічого про розвіювання магії, я можу використати їхню силу настільки, наскільки нам потрібно. Тож вгадай, кого сьогодні розвіють?

- Що за... - демон зробив крок назад, і тепер на її морді з'явився вираз справжнього занепокоєння.

- Гаразд, усі, я починаю закляття. Очистіть розум — і цей кошмар закінчиться! Нехай магія тече!

Спалах світла вирвався з рогу Сколда й розійшовся між зібраними єдинорогами; кожен із них випустив ефірні нитки, що почали сплітатися в могутнє закляття.

Хеппі заплющила очі й дозволила магії текти крізь себе, слідом за нею — Містер Вайт і Джеймі. Незабаром усі їхні роги світилися яскраво-білим світлом, і сяйво розрослося, накривши весь пагорб і всіх, хто на ньому був.

Генрієтта міцно стиснула дзьоб і була змушена прикрити очі від сліпучого сяйва. Щось у словах Сколда їй не подобалося. Він збирався зупинити демона, знищивши некромантичне закляття, яке використовувалося як засіб порятунку життя... але хіба це не те, що тримало Паппі живою?

Генрі обернулася до старого писаря.

- Зачекай! Ти намагаєшся вбити Паппі?!

Сколд не відповів, але зсередини сяючої хмари голос монстра підтвердив її страхи.

- Дурні! Якщо ви зламаєте закляття, лоша помре разом зі мною!

- Ні, чорт забирай, НІ! Ти не вб'єш її, клятий єдиноріг! - заревіла Генрі й кинулася на Сколда, врізавшись у нього так сильно, що той відлетів на кілька метрів і важко впав на спину. Він скрикнув від болю й втратив концентрацію.

Світло вибухнуло райдугою кольорів, розлітаючись навсібіч і танцюючи в усіх напрямках, але без жодного порядку. Це було радше схоже на гігантський диско-кулястий хаос, що котиться коридором, ніж на справжню веселку. І коли світло нарешті згасло...

Найтмер Нуб», вона ж Крипі Войс, відкрила одне око, не впевнена, що буде далі. Усе здавалося тихим і нерухомим, тож вона наважилася відкрити й друге око та подивилася на розгублених поні перед собою. На її морді з'явилася зловісна, але тепер дуже задоволена усмішка.

- Отже... зрештою, грифонка Паппі виявилася для мене дуже корисною... але наступного разу вам варто краще добирати союзників, так?

Монстр хі-хікнув.

- Ой, яка я дурна... наступного разу не буде, бо тепер ви всі помрете.

Сколд похитав головою, підводячись на копита, ще оглушений після удару Генрієтти.

- Що... чому ти зірвала ритуал, ти пернатий ідіоте? Він працював...

Інші єдинороги розгублено озиралися, ледве тримаючись після виснаження від закляття. Молтен Голд намагався розбудити Містера Вайта, а Генрі підійшла до Сколда з похмурим, звинувачувальним поглядом.

- Ти... ти не забереш у мене Паппі! Має бути інший спосіб, я впевнена!

- Але... ти, дурна засліплена дівчисько! Лоша вже мертва, ми намагалися врятувати Біг 52! Спустися зі свого... свого «чудового сну» й повернися до реальності! - Сколд майже захлинувся люттю.

Найтмер насолоджувався смаком перемоги, що ще висів у повітрі.

- О, це так спокусливо... спостерігати за вашою сваркою — справжнє задоволення, але в мене є графік.

Кріпі Войс глянула на Сайдкіка, і в ту ж мить очі гуля стали нічно-синіми. Кантерлотське лоша обернулося до поні, як гончак. Найтмер Нуб усміхнулася.

- Почнімо гру. Іди, мій слуга. Навчи цю курку манер.

Сайдкік присів, готовий кинутися на Генрі, як кіт на мишу; грифонка була настільки зосереджена на суперечці зі Сколдом, що не помітила стрибка гуля аж до останньої миті. Вона навіть не почула попередження Тріггер.

Удар звалив грифонку й гуля вниз по пагорбу, перетворивши їх на крутячийся клубок копит і кігтів. Генрі билася без роздумів — її хижацькі інстинкти були єдиним, що врятувало її від того, щоб бути розчавленою нелюдською силою лошати. Вона рвала кігтями й била кулаками, ухиляючись від ударів у відповідь і розуміючи, що один-єдиний пропущений удар стане для неї кінцем. Сутичка тривала — обидві фігури були замкнені у смертельному танці, навіть коли вони котилися до краю й падали на каміння внизу.

Кріпі Войс спостерігала, як її слуга зник з поля зору, і знизала плечима.

- Ну що ж, противна курка зламала мою іграшку. Схоже, мені, як завжди, доведеться все робити самій... то хто перший?

Самотній Поні й Молтен Голд швидко переглянулися й відкрили вогонь. Вони спорожнили магазини майже впритул — кулі прорізали Найтмер, як гарячий ніж масло.

Десятки отворів вкрили груди Паппі, але, здавалося, це не мало жодного ефекту. Багато з них уже почали затягуватися.

- Важко вбити те, що вже мертве, чи не так? - Кріпі Войс захихотіла, підняла Самотнього Поні магією й жбурнула його в дерево. Пегас вдарився об стовбур із мокрим, хрустким звуком і впав на землю без руху, його спина неприродно вигнулася.

Навіть не перевіривши, чи Самотній справді мертвий, Найтмер обернулася до Джеммед Гана.

- Отже, здається, ти з тією милою кобилкою? Як мило. Ви помрете разом, як герої якоїсь дешевої старої п'єси! Останні слова?

- Взагалі-то, так. - Містер Вайт ледь усміхнувся, перервавши Крипі Войс і піднявши радіо з сидельних сумок. - План Б. - Його очі звузилися. - У нас є підкріплення.

Із гуркотом, схожим на далекий грім, снайперський постріл розніс шолом Паппі й відірвав їй одну ногу.

Зла істота заревіла. Розгорнувши крила, вона злетіла в небо й викликала блискавку з хмар. Розряд ударив у колесо огляду, як молот, розжарюючи метал і послаблюючи останні з'єднання, що ще тримали його. Величезна металева конструкція заскрипіла й загриміла, перш ніж обвалитися на маленьку будівлю, з якої стріляли Сейдж Браш і кілька аколітів.

- Ні! Сейдж! - Вайт розвернувся до міста, дивлячись на уламки, які ще мить тому були схованкою його племінника... ні... це... це взагалі не йшло за планом!

Черга ракет пронеслася в повітрі до істоти, коли вона відійшла достатньо далеко від поні внизу, повністю накривши її вибухами. Рейнджери вибігли зі своїх укриттів у місті, відкриваючи вогонь з усієї зброї по монстру.

Битва почалася.

Генрі застогнала. Було темно, холодно й мокро; кістки нили в місцях, про які вона навіть не знала, що вони в неї є, і вона була майже певна, що з нею щось серйозно не так.

Милий і веселий голос, як рожева спалахова блискавка, вдарив їй у голову.

- Ой, не хвилюйся, це просто ти у своєму звичному режимі шкідливої злюки... нічого більше!

- Е... «злюки» чого? Я що, мертва? - у грифонки посилювався головний біль, а звуки вибухів і криків поні гриміли в вухах. У голові була якась... якась штука, ніби рожева цяточка, що танцювала й говорила з нею.

- Дурненька курко, ти не мертва, ну ж бо! Ти просто трохи розгублена, і перекид через шість метрів униз на каміння зовсім не допоміг, але я впевнена, що ти швиденько оклигаєш! Деші так робила постійно й ніколи не травмувалася!

- Паппі... як вона? Я... я маю її врятувати!

Рожева цяточка трохи змінилася, переходячи від веселого тону до більш звинувачувального.

- Справді? Бо мені здається, ти просто хочеш забрати її собі!

- Що за... що ти верзеш? Я просто хочу, щоб вона була в безпеці!

- Щоб вона назавжди залишилася з тобою? - голос почав згасати. - Кого ти насправді рятуєш? Бідну маленьку Паппі, чи бідну самотню Генрі?

- Я... я вже не знаю... Але я... я хочу зробити її щасливою. Вона така дивна, ніби далека спогадка, що не хоче зникати... Я не хочу її втратити, але вона, здається, не може думати ні про що, крім своєї мами, як... як повторюваний кошмар!

- Або, може, як солодкий сон, який не вміє згаснути... можливо, їй просто потрібна остання маленька допомога від її найкращої подруги.

Голос поступово змінювався: спочатку він звучав як надто захоплений молодик, але тепер став голосом старої кобили. Чомусь він був дуже, дуже знайомий Генрі, нагадуючи їй сни з часів полону в Сан-Сіті.

- Залишився лише один крок — знайти камінь Паппі й виконати його призначення.

Задихнувшись, Генрі розплющила очі й виявила, що лежить посеред кам'янистого пляжу. Вона лежала на тому, що залишилося від жорстоко розчавленого Космічна Помічниця Сайдкік — ґуль прийняв на себе основний удар падіння й тепер був просто пласкою розчавленою жовтою плямою. Генрі дістала один зі своїх пістолетів .45 і переконалася, що істота точно мертва, зробивши ще дві кулі в голову, перш ніж озирнутися.

Високо над нею поні перелетіла через хребет, кричачи, коли її відкинуло в море. Темна магія згасла, і вона

пролетіла ще близько двохсот метрів, перш ніж упала в холодну воду.

Генрі намагалася ігнорувати звуки бою зверху й ковтнула лікувальне зілля, почавши шукати той клятий камінь.

- Камінь Паппі, камінь Паппі... якого біса я маю знайти камінь посеред кам'янистого пляжу? Чортів «магічний камінь»... ідіть ви всі...

Вона насупилася на найближчий камінь і сильно його штовхнула, відправивши в політ у іржаву металеву коробку за кілька метрів. Камінь відскочив і, звісно ж, влучив Генрі просто між очей.

- Та чорт!

Грифонка потерла лоба й підняла з землі той самий «винуватий» камінь. У кожного каменя є свій голос, і Генрі дуже добре знала цей.

- Це востаннє, коли ти так мене обставляєш... То що тепер? Ти влучив у металеву коробку, дурний каменяку, ти що, хотів щось мені сказати? Ти що, якийсь там «камінь долі»?

Генрі фиркнула, підійшла до коробки й приклала Камінь Долі до замка.

- Принаймні...

КЛАНК!

- Ти хоча б...

КЛАНК!

- Корисний!

ТРІСК!

- Ну що ж, подивімося, що всередині скрині...

Деякі папери, стара лялька Епплджек, яку можна розчісувати, кілька фотографій... Генрі взяла фото й подивилася на них.

На одному була Паппісмайлз, тільки молодша й без захисного костюма. Вона усміхалася перед морквяним тортом із чотирма свічками; на фоні стояли інші поні — схоже на день народження.

На другому — білий жеребець і фіолетова кобила, що сиділи перед старим дерев'яним знаком в'їзду в місто Епплуза. Між ними сиділа насуплена Паппі, ніби вона не хотіла ані фотографуватися, ані бути там узагалі. Лоша виглядало ще молодшим — можливо, років трьох... Генрі перевернула фото й знайшла запис: *Остання поїздка з Беттер.*

Третє фото показувало Паппі в сукні з великим синім бантом у гриві — вона усміхалася, пишаючись новим одягом. Інший напис на лицьовому боці: *Перший день Паппі в дитсадку.*

Перевернувши останнє фото, молода найманка знайшла на звороті вицвілі рядки:

*У іншому місці й в інший час, за горизонтом, ми знову
будемо разом із татом, і я впевнена, що ти будеш
мною пишатися.*

*Бо мама завжди буде пишатися своїм маленьким
сонечком.*

Я люблю тебе.

Мама.

Ракета пролетіла над хребтом і вибухнула на березі, на
мить освітившись сльози на обличчі Генрі.

Найманка зітхнула, нарешті визнаючи правду перед
своїми очима.

- Вона... вона ніколи не належала цьому місцю...

Чорт...

Генрієтта потерла очі й поклала фото.

- Чорт, чому це має закінчуватися саме так!? ЧОМУ!?

Новий вибух пофарбував небо в червоне. Поні вгорі
гинули, б'ючись із тим, що вже було мертве. Гинули
тому, що вона хотіла залишити лоша собі замість того,
щоб відпустити її, як мало бути.

Тепер Генрі знала, що треба робити. Але це не
означало, що їй це подобалося.

- Нечесно. Узагалі нечесно...

Паладин Гаусс розплющив очі, коли ракета, яку він щойно випустив, була відкинута назад просто в нього.

- Гаусс! Ні! - Колд Шауер могла лише в жаху дивитися, як вибух забрав одного з її найстаріших друзів. Вона розвернулася до Найтмер, її очі палали гнівом і болем. - Тупа сука, чому ти просто не здохнеш!?

Стволи обох мінігармат, встановлених на її силовій броні, завили, розкручуючись, і вона відкрила вогонь, поки зброя не спорожніла, але кулі безпечно відскакували від щита Найтмер й повністю ігнорувалися, поки істота відправила ще одного аколита в океан.

Кріпі Войс уже вбила двох рейнджерів і пожбурила кількох інших нападників у море, але серед усіх цих поні вона почала плутатися. Як їй узагалі битися з усіма одразу? Серйозно, ці тупі копитні навіть не знали правил нормального двобою! Їй уже набридла їхня маленька гра. Так, убивати поні могло бути весело, але це здавалося безглуздом, особливо коли в неї були важливіші справи — наприклад, захоплення світу.

Хто мав бути лідером цієї купки ідіотів? А, точно... старий писар...

Кріпі Войс зловісно усміхнулася.

- То де той тип у плащі?

Приземлившись перед старим поні, Кріпі Войс склала свої ефірні крила й стала перед супротивником, навіть не намагаючись приховати своє задоволення.

- Ось ти де! Сколд, так?

Пауза. Єдиноріг розгублено дивився на різку зміну настрою лошати, але Найтмер обірвала це.

- Гарзд. Помри.

Магією монстр вирвав серце старого жеребця й стиснув його. Сколд впав майже без звуку.

У ту ж мить Генрієтта перелетіла через хребет і знову приземлилася на пагорбі біля могили. Те, що вона побачила, змусило її здригнутися. Це була її провина. Усе це відбувалося через її егоїзм. Поні, що билися, поні, що гинули — Паппі цього б ніколи не захотіла. Час це закінчити.

- Паппі! Паппі, слухай!

Найтмер роздратовано зітхнула й обернулася до грифонки.

- Гей, ще не твоя черга! Ти взагалі знаєш, що є список? Я майже закінчила з цим, потім вб'ю й тебе, тож не поспішай і тримай свій квиток наготові!

Тріггер Хеппі повзла до Сколда, поки Найтмер сміялася зі свого жарту. Кобила-охоронець відчайдушно намагалася оживити писаря — марно. Їхні ряди косили, як поле пшениці перед жнивами: Молтен Голд боровся, намагаючись вирватися з дерева, на яке його насадило, Самотній Поні вже знепритомнів зі зламаною спиною, і навіть добре екіпровані рейнджери втрачали позиції. Це був кінець. Усі вони загинуть тут.

На мить Тріггер відчула сум. Вона справді, справді хотіла мати власне лоша, щоб любити й піклуватися про нього. Це було так несправедливо...

- Паппі, прокидайся! Ти... ти можеш побачити свою маму по-справжньому!

Генрієтта продовжувала кричати своїм пронизливим пташиним голосом. Вона була доволі дратівливою.

- Цей Кошмар — це паразит і брудна штука! Ти крутіша за це, ти навчилася від найкращих!

Крипі Паппі фиркнула.

- Ти навіть не можеш дочекатися своєї черги померти?

Хмара темної магії оточила великий шмат дороги й жбурнула його в Генрі, але грифонка була спритною й легко ухилилася.

- Тепер я розчарована. Погана курко! Не змушуй мене спускатися туди!

Генрієтта підлетіла до Паппісмайлз і притиснула дзьоб до її скляного шолома.

- Паппі, ідіотко, ти мертва! М-Е-Р-Т-В-А! Як і твоя мама! Ти настільки тупа, що навіть не розумієш, як померти!? Кинь цього ідіота й іди до своїх батьків! Будь ласка!

- Що?

Найтмер кліпнув очима, приголомшена раптовою атакою грифонки. Що вона каже? Вона... говорить до Паппі? Ні-ні-ні-ні-ні!

- Замовкни! Вона тебе не чує, дурню!

- Давай, Паппі, прокидайся! Ти не зобов'язана тут залишатися! Я... я не хочу, щоб ти була тут зі мною, тобі треба піти! Я впораюся! Просто...

Генрієтту скувало синє сяйво, і її тіло почало викручуватися, супроводжуване моторошними хрустами. Крипі Войс дивилася їй просто в очі з поглядом, повним гніву й ненависті.

- Ти. Помреш. Зараз.

Генрієтта слабко всміхнулася, не в силах опиратися могутній магії, що стискала її тіло.

- Паппі... мама... вона... просто за горизонтом...

Паппісмайлз сиділа перед ставком, дивлячись на рибок, що плавали всередині. Усе навколо було тихим і спокійним; землю вкривав сніговий покрив, а чисте небо показувало сотні зірок. Вона не була щаслива, але й сумною теж не була. Це було схоже на заціпеніння — усе здавалося приглушеним і неважливим. Були лише вона, сніг і риби в ставку.

Паппі не усвідомлювала, скільки часу минуло з того моменту, як вона тут сиділа, але це не мало значення; вона просто хотіла забути... вона не могла згадати. Ну, можливо, це навіть працювало. Принаймні, доки дивна золота рибка не висунула голову з води.

- Паппі, ідіотко, ти мертва!

- Що? - лоша нахилило голову, а потім подивилося на свої копита й хвіст. - Я не мертва, тупа рибко!

Друга риба висунула голову зі ставка — цього разу вона говорила жіночим голосом.

- Давай, Паппі, прокидайся! Ти не змушена тут залишатися!

- Генрі? Чому ти тепер риба? - Паппі хі-хікнула. - Дурна Генрі, риби не розмовляють!

На ставку почав повзти лід, але третя золота рибка вистрибнула з води, знову говорячи голосом Генрі.

- Мама просто за горизонтом!

- *Мамо, куди подівся тато?*

- *Він десь за тією веселкою, Паппі...*

- *Він... він повернеться?*

Мама не відповіла, але Паппі дуже, дуже хотіла знову побачити тата.

- *Ми... ми можемо піти туди, де він є?*

- *Так, Паппі... колись, може, не завтра і не післязавтра... в іншому місці й в інший час... ми знову будемо всі разом, добре? Просто... просто за горизонтом.*

- *Пінкі-клятва?*

- *Хрест на серці, полечу...*

- кексик в око... - Паппі подивилася в небо. І нарешті побачила його.

- ...справді, я запізнився дуже-дуже сильно, і я знаю, що в мене буквально є весь час Всесвіту, але я ненавиджу такі аномалії, а ця триває вже двісті років! Я починаю втрачати самовладання, є набагато кращі місця, де я хотів би бути, ніж тут!

Скелет у чорному капюшоні говорив у бік Паппі, але, здавалося, більше розмовляв із собою, ніж із лошам.

Маленька кобилка всміхнулася. Той скелетний поні був кумедний — він говорив, як ті буркотливі поні з будинку ветеранів!

- Привіт, я Паппісмайлз! Ти бачив мою маму?

- О, будь ласка! Тільки не ця тирада знову! Я звільняюся, або страйкую! Або страйкую, а потім звільняюся!

Скелетного поні перебив сміх лошати.

- Хі-хі, скелетний поні смішний!

Зупинивши свою тираду, похмурий женець нарешті помітив, що лоша дивиться на нього.

- Ти... ти мене бачиш? Це якийсь розіграш? Бо якщо це розіграш, я справді зараз піду у відставку...

Паппі нахилила голову.

- Розіграш? Сподіваюсь, ні! Бо минулого разу мене за розіграш дуже сильно відшмагали!

Поні на мить замовк, а потім важко сів, видавши примарний зітх.

- Нарешті...

Паппі підбігла до дивного жеребця й понюхала його одяг.

- А хто ти, гарний скелетний поні?

- Я? Я — Смерть, Жнець, Невідворотний Кінець, Чорний Жеребець... - за порожнім поглядом лошати він зрозумів, що марнує слова. - Але мої колеги звуть мене Морт. Якщо коротко, я той, хто показує померлим шлях до потойбіччя.

Паппі нахилила голову, розгублено.

- То... ти бачив мою маму чи ні?

Скелет похитав головою.

- Ти безнадійний випадок...

Перед Паппі з'явився срібний квиток, вкритий сяючими рожевими літерами, і повільно впав, як осінній листок, між її копитами.

- Ось, візьми цей квиток. Він дає поїздку на інший бік. Пам'ятай: не кожен отримує срібний квиток. Це дуже особливий, і він доставить тебе туди миттєво. Будь вдячна.

Очі Паппі стали великими.

- Я... я побачу маму? Справді? Більше ніяких... рожевих стрілок, чи дурних куліботів, чи падаючих будинків? Просто... мама?

Жнець кивнув.

- Саме так.

Морт на мить замовк, а потім додав:

- Це мало бути важко. Це мій спосіб сказати, що мені шкода, що я не зміг допомогти раніше.

Паппі вже не слухала — щойно почула те, що хотіла.

- Юш!

Лоша обійняло скелета на мить, а потім подивилося на ставок, який повністю вкрився льодом.

- О, точно! Генрі! Я маю попрощатися з друзями!

Паппі розвернулася, і вся сцена зі ставком і снігом розлетілася на тисячі уламків, розчиняючись у небутті й відкриваючи поле бою навколо кладовища.

- ...Просто за горизонтом... - очі грифонки затуманилися, і вона втратила свідомість.

Щойно Генрі вимовила ці останні слова, очі Найтмер спалахнули рожевим, і на мить її вираз повністю змінився.

- Бувай, бувай, Генрі! Гарний скелетний поні відправляє мене туди, де мама, і цього разу з суперсяючим квитком!

Рожеве світло в очах Паппі згасло востаннє, і всі індикатори її шолому засяяли червоним, сигналізуючи нескінченний ланцюг системних помилок.

*- Попередження. Об'єкт 001 Паппісмайлз не знайдено.
Попередження. Рівень енергії критично низький.
Попередження. Функція самовідновлення не відповідає.
Попередження. Апаратне забезпечення не виявлено.
Попередження. Загальне вимкнення через п'ять,
чотири, три, дякуємо, що користуєтесь технологіями
Міністерства Миру. Гарного дня і, будь ласка,
бережіть себе.*

Після цих слів увесь проєктований дисплей на шоломі зник, залишивши лише шоковане обличчя Крипі Папі, що дивилося в тепер порожнє скло.

Монстр відступив у жаху, відпустивши магічну хватку грифонки, яка впала на землю й прокотилася кілька метрів униз схилом.

- Що ти наробила, дурна?! Я вас усіх негайно вб'ю, нікчемні комахи!

Монстр розгорнув крила, готовий випустити нову хвилю магії, але з ним щось було не так. Костюм почав здуватися, наче стара порожня шкіряна куля.

- Що... що відбувається? Я тану! НІ, НІ-І-І!

З маленьких отворів у тканині почали виходити рожеві викиди газу, поки монстр боровся, намагаючись утримати те, що тепер було лише порожньою оболонкою.

- Ви! Ви ще не перемогли! Я повернуся! Поні завжди повторюють одні й ті самі помилки, я повернуся-а-А-А...

Обличчя Крипі Папі розтануло в рожевому вибуху, заповнивши шолом хмарою газу. На мить костюм роздувся, як повітряна кулька на святі, коли сила, що утримувала рожеву масу в рідкому стані, перестала діяти, і вона знову перейшла в газоподібну форму.

Коли крик Найтмер досяг найвищої ноти, замки костюма відмовили, і газ вирвався назовні з ременів із різким свистячим звуком.

Поні, які ще могли триматися на ногах, підхоплювали поранених і відтягували їх подалі — якомога далі від хмари рожевої смерті, що ліниво розповзалася пагорбом.

- Рухайтесь, рухайтесь! Забираємось звідси! - Колд Шауер тягнула за собою те, що залишилося від Гаусса, слідуючи за іншими.

Крипі Войс продовжувала кричати, поки вони тікали — довге виття люті й агонії.

Напівпритомна, напівзатягнута в рух, на мить Генрі повернула ясність свідомості. Усе здавалося далеким, і вона почувалася так, ніби пливе в теплому місці, заколисана м'якими невидимими хвилями. І в цій миті спокою найманка почула голос Паппі.

- Гей... гей, Генрі...

Грифонка застогнала. Це лоша навіть у найгірший момент не розуміло, що таке «нечас».

Паппі проігнорувала її думки.

- Слухай... я... я зовсім не маю часу, але я дуже-дуже-РЕАЛЬНО хотіла сказати, що мені шкода, але мені треба йти... ми... ми ж усе ще друзі, так?

«Ще друзі?» Дивне питання... це лоша було для Генрі більше, ніж друг. Щось більше. Щось велике в її житті...

- Справді? Тобі... я так подобалася? Я знаю! Ми можемо бути сестрами! Юш! Генрієтта Дейз! Я люблю люблю люблю це!

Грифонка тихо хмикнула, все ще напівпритомна від обіймів Найтмер.

Генрієтта Дейз... ага... звісно... її точно всиновить поні.

- Добре, сестричко, мені треба йти, я люблю тебе, бувай!

І з цими словами голос Паппі згас, коли грифонка знову знепритомніла.

День 14 — Час приблизно 17:00 — Локація: Емеральд Шорс, гілка Біг 52 С

Доброго дня, Біг 52! І цього разу я справді це маю на увазі! З вами Ді-джей Гуд Стаф, і ви слухаєте Радіо 52 — радіо добрих новин!

Бадьора, тріумфальна музика грала кілька секунд.

Я отримував передавання з Айронворкс і Броколі ще від самого ранку, і тепер можу з упевненістю сказати: новини підтверджено — Дике Стадо було переможене! У-У-УУУ! Так, мої маленькі поні, ви правильно почули: хороші хлопці дісталися Айронворкс і добряче надавали рейдерським копитам!

Діджей захоплено засміявся, очевидно занадто щасливий, щоб зберігати хоча б тінь професійності.

Я ще не маю всіх деталей, але схоже, що Рейнджери Еплджек разом із групою добровольців, і зверніть увагу — серед них є Лоунсом, — рано-вранці атакували їхній табір і застали їх зненацька, знищивши велику кількість рейдерів і розігнавши решту. Ось так у нас тут вирішуються справи, рейдери! Двічі подумайте, перш ніж зв'язуватися з нами!

Гуд Стаф зробив паузу, після чого продовжив; на фоні було чути шелест паперів.

Окі-докі, а тепер для тих, у кого є друзі або родичі в Айронворкс... ситуація виглядає важкою: більшість

дорослих поні загинули під час облоги, але залишилися деякі виживші — переважно старші поні та лошата, а також невелика група охоронців, які знайшли прихисток у стабільному сховищі Айронворкса. У мене поки немає списку виживших, але я над цим працюю, тож очікуйте нових новин протягом дня.

І ще з новин: Спрендид Веллі було вражено величезним вибухом, який повністю його знищив. Ймовірно, це якось пов'язано з Анклавом, оскільки....

Тріггер Хеппі вимкнула радіо й обернулася до пагорба. Рожева хмара розсіялася вітром, але перед цим встигла пофарбувати самотнє дерево в солодко-рожевий колір. Просто під деревом стояли дві могили.

Генрі дивилася на останній камінь у своїх кігтях. Камінь Долі... Грифонка зітхнула, зважила “зброю” Паппі, а потім поклала її на маленький насип поруч із могилою Рейні Дейс. Перед пам'ятником, наче букет квітів, лежала маленька іграшкова поні на дитячому червоному скутері.

Молода найманка відкрила дзьоб, ніби шукаючи слова, але знову закрила його, так і не знайшовши нічого. Містер Вайт прийшов із міста, несучи іржавий дорожній знак; жеребець поплескав Генрі по плечу й узяв пензель, написавши на металі два слова:

-Паппісмайлз Дейз-

Тріггер Хеппі підійшла до нової могили, злегка насупившись.

- Це... і все? Просто ім'я? Це здається таким...
холодним...

Вайт знизав плечима.

- Ми завжди так робили тут. Могили — не для показу.

Він відвів погляд, дивлячись на інші поховання на пагорбі. Колд Шауер і Сколд досі сиділи перед численними могилами рейнджерів; могила Сейдж Браша стояла окремо, обернена на північ, у бік Солт Куб Сіті. Вайт похитав головою й знову звернувся до Хеппі.

- Це було б несправедливо. Її могила — не єдина, яку викопали сьогодні. Давай дотримуватись наших традицій.

Тріггер Хеппі кивнула й зітхнула, після чого відійшла до Сколда. Старий єдиноріг дивився на голотег у копитах, але коли кобила підійшла, він сховав його з сумним виразом.

- Як там Ді-джей і Ґуль? - спитала вона якомога тихіше.

Сколд знизав плечима.

- Голд виживе, йому просто потрібно трохи радіації... Лоунсом Поні... ми спробуємо імплантувати йому штучний хребет, але нам бракує інструментів, і я не знаю, чи він переживе операцію. Твій хлопець зараз із ним, можеш піти перевірити сама.

Кобила опустила очі.

- Я... мені шкода ваших втрат... Я могла б взяти всіх охоронців із Тунельного Міста з собою, а не лише себе й Джеймі...

Старий писар слабо всміхнувся.

- Це не твоя провина. Ми не знали, з чим тут зіткнемося. Ті, хто віддав життя в бою з тим жахом, будуть пам'ятатися як герої. Я знаю, це їх не поверне, але, можливо, це надасть їхній смерті хоча б якийсь сенс.

Щойно Тріггер Хеппі пішла, Сколд підійшов до Колд Шауер і сів поруч із нею перед могилою Гаусса. Кобила мовчки плакала; вони були більше ніж товаришами, і ця втрата стала для паладинки сильним ударом.

- Він був хорошим другом... знаєш, навіть коли повадився як козел... - Шауер ледве стримувала сльози.

Сколд кивнув і обійняв її за шию.

- Так, він справді дбав про поні. Він знав, що важливо...

Його погляд ковзнув по могилах. Чотири. Два паладини і два аколіти. Рейнджери, мабуть, були винні Паппі більше, але прийняти це було важко. Він не хотів звинувачувати грифонку — це здавалося неправильним.

- Ми втратили багато хороших поні сьогодні. Аколіт Шугар Флавор і Скрайб Скрол були ще такими молодими. Мені доведеться повідомити їхнім батькам.

Колд Шауер зітхнула, сльози текли по її морді.

- Сколд, будь ласка... скажи мені, що це було не марно. Я втратила стільки друзів... я втратила того, кого кохала. Скажи мені... скажи, що вони не віддали життя дарма.

- Ми просто поні, Шауер. Ми робимо все, що можемо, щоб зробити цю землю кращою щодня. Записи кажуть, що в останньому поколінні в поселеннях Біг 52 трохи зросла кількість к'юті-марок, пов'язаних із традиційними роботами — каменярством, землеробством і мистецтвом... можливо, все справді стає кращим, і, можливо, наші лошата побачать зеленішу Еквестрію...

Старий писар подивився на могилу Паппі.

- І, можливо, одного дня знову з'явиться місце, де такі лошата, як Паппі, зможуть вільно гратися й знаходити друзів... хто знає...

Генрієтта витерла очі, відходячи від могили Паппі й прямувавши до пляжу, дивлячись на хвилі.

Переконавшись, що ніхто не бачить, вона дістала Сілкі Тейл із сумки, обійняла ляльку й сховала обличчя в рожевому плюшку.

- Не хвилюйся, сестричко. Завтра буде кращий день.

Розділ 21: Післямова.

За горизонтом ми знову будемо разом.

- О, та годі, ти не мо... фззззт — єш прямо зараз! - БАМ БАМ БАМ! - Привіт, привіт? Тест, тест... раз-два-три...

- ...

- Добре, схоже, працює. Що ж... почнімо. По-перше, мене звати Спостерігач. Моя самопризначена місія — стежити за Пусткою, шукаючи загублених поні та групи мандрівників, сподіваючись колись знайти тих, хто несе Елементи Гармонії. Тепер усе змінюється, і в мене з'явилися друзі, які допоможуть мені з моїм завданням. Я більше не сам, і нарешті маю трохи часу, щоб робити те, що вважаю потрібним.

І саме тому зараз я записую цю стрічку, і саме для цієї історії прошу вас називати мене Паном Питальником. Це історія, яка може здаватися неважливою або навіть безглуздою, але вона про мрії та спогади. Це історія про два великі, невинні рожеві оченятка, які не могли бачити жахів нашого часу й продовжували вірити, що десь за зруйнованими стінами, у рабських загонах і навіть у таборах рейдерів, кожен поні все ще залишається гарним поні.

І наприкінці її подорожі, там, де дорога зустріла океан, лоша-привид, що втратила маму, нарешті знайшла місце для спочинку. Так, вона трохи запізнилася, але мені сказали, що коли вона прийняла свою долю, Паппі пішла з усмішкою.

Наче йдучи за старою листівкою, лоша пройшла весь Біг 52, показуючи всім, кого зустрічала, якими поні були в минулому і якими вони ще можуть бути. Вона змінювала їхнє бачення самих себе, змушуючи згадувати кращі часи і бажати кращого завтра. Вона не намагалася змінити світ чи рятувати життя, але саме тому її й помітили багато поні. Вона була не проповідником, а просто собою — маленькою поні з великими рожевими очима, яка точно знала, що ніхто не може бути настільки злим.

І це... це те, що сталося за кілька місяців між прибуттям Паппі до Емеральд Шорс і сьогоднішнім днем.

Поні з Емеральд Шорс повернулися до міста невдовзі після поразки Дикого Стада: коли вони прибули, вони знайшли могили на пагорбі та залишки розбитого колеса огляду; але справжнім шоком стало те, що хтось змінив назву міста на всіх знаках. Тепер воно називається **Падіння Найтмер**.

Виживші з Айронворкс почали відбудову міста, допомагаючи своїм сусідам. Після битви в поселенні бракувало дорослих поні, тому Рейнджери вирішили осісти тут і зробити це своєю новою штаб-квартирою. Не всі були раді цьому, але рейнджери довели свою

користь під час звільнення міста, і зрештою навіть найупертіші змирилися.

Знищення Айворі Тауер і перетворення Айронворкс на тінь самого себе змусили Брокколі зібрати всіх поні, які не хотіли жити в мертвому місті або не мали дому. Робота на полях значно покращилася, а фермери урізноманітнили врожаї — на радість лошатам. Тепер вони вирощують і брокколі, і капусту.

Кратер Айворі Тауер заповнили сезонні дощі, і вздовж дороги між Брокколі та Раст Менор з'явився невеликий торговий пост. Це маленьке, слабо укріплене поселення, але воно швидко росте, і навколо озера вже будують ферми. Назви в нього ще немає, але торговці кличуть його **Хоул**.

Раст Менор було атаковано під час конфлікту з Анклавом; місто не змогло відбити напад, і вежу управління було знищено. Багато поні загинуло, але ті, хто вижив, уже почали відбудову.

Сан Сіті досі є зоною війни. Піщаний Прибиральник і дрібні банди борються за контроль над пустельною перлиною. Оскільки Наймані Копита відступили під час конфлікту і не повернулися, місто досі небезпечне й майже повністю ізольоване. Але для тих, хто ризикує, всередині ще є технології Старого Світу, які можуть зробити багатими на все життя.

Тунельне Місто розширився з обох боків гори Шугартоп і став третім за розміром містом уздовж Біг 52. Тарифи за

прохід зменшили, а місто організувало патрулі, щоб стримувати рейдерів і работоргівців.

Салт К'юб Сіті залишилось найбільшим містом і ще більше виросло після того, як гулі залишили Купол. Наймані Копита розширюють свій вплив, але Кігті цим незадоволені — напруга між найманцями зростає.

Ред Троттерс майже не змінилися: вони досі беруть плату з караванів, але тепер лошата звільнені від податку. Вони почали дипломатичні відносини з іншими поселеннями і намагаються зробити свою ділянку дороги безпечнішою.

Рейнджери Епплджек допомогли відбудувати Айронворкс, зробивши його своєю базою. Під час битви біля Печери усі чотири виживші паладини були залучені до оборони. Я мав змогу зустріти Колд Шауер і Сколда. Битва була важкою, і Шауер не вижила; тепер вона спочиває поруч із Гаусом в Емеральд Шорс. Сколд після цього став відстороненим — здається, старий писар приречений переживати всіх своїх друзів.

Хеппі і Джеймі одружилися, і вона вагітна. Кажуть, вони не очікували, що святкуватимуть так швидко після весілля. На питання про ім'я лошати Хеппі відповіла, що ще не вирішила, але воно точно не буде Паппісмайлз.

Молтен Голд не залишив своєї справи гробокопача. Після битви з Найтмером він вирушив на південь разом з мандрівниками і зник з мого поля зору.

СолОС і Пінкі 7 врешті-решт стали друзями. П7 зв'язалася зі мною після атак Анклаву, зацікавившись «Питальником», про якого постійно говорила Паппі. Я не впевнений, що їм варто довіряти, але принаймні вони поки не становлять загрози. Хоча ідея створити ШІ на ім'я **Паппі.SML** мене насторожує — сподіваюся, це був жарт.

Самотній Поні відновився і повернувся на Радіо 52. Ді-джей Гуд Стаф працює з ним далі. Під час конфлікту радіо продовжувало мовлення і допомогло організувати оборону та підтримати мораль.

Містер Вайт повернувся до Салт К'юб Сіті і став мандрівним торговцем. Після загибелі Сейдж Браш він сильно змінився. Подейкують, що серед його охоронців є єдиноріг-стрибунок з к'юті-маркою у вигляді вежі.

Після смерті Лонг Ейр, нове лоша отримала к'юті-марку Провидця і стала новою шаманкою. Її сила — суміш наркотиків і передбачення, але вона виснажує тіло носія.

Є один поні, якого я ніколи не зустрічав і вже сумніваюся в його існуванні. Паппі називала його найстрашнішим лиходієм — **Граф Хорс Тейл**. Ніхто не може підтвердити його існування.

Генрієтта досі тікає від Кігтів. Я намагався домовитися про перемир'я, але поки безуспішно.

Дике Стадо розсіялися і відступили, але всі знають, що вони повернуться.

Загублене Стадо зникли разом зі смертю Сайлкік.
Нарешті Еквестрія може забути ще один жах війни.

Отже, це кінець історії Паппі. Чи змінила вона щось? Я не знаю. Але я сумуватиму за тим, як вона говорила і як легко вона ставилася до світу. Ще один уламок Еквестрії зник назавжди...

І все ж я сподіваюся, що колись побачу таке ж лоша знову — але цього разу не привида з минулого, а дитину теперішнього.

І наостанок — легенда про Привида Біг 52 досі жива. Кажуть, що коли сонце сідає, а місяць слабшає, тінь їде дорогою і шукає душі злочинців. Іноді знаходять тіла рейдерів без жодних слідів ран.

Отже, я запитаю тебе одне.

Чи віриш, ти в привидів?

День 4 - Час приблизно 19:30 - Місце: Центр міста, Салт К'юб Сіті.

Сенд Бокс повернув штурвал вліво, намагаючись змусити повітряний корабель летіти проти вітру, але це було неможливо. *Сила Дружби Один* втрачав частини ще з моменту злету, а два двигуни вже відмовили.

Голем-г'уль вдарив копитом по інтеркому і закричав:

- Софт Ейр, нам потрібно більше потужності! Нас зносить чортовим нічним бризом! Я не знаю як, але дай мені більше вузлів!

Відповідь із пристрою зв'язку більше нагадувала удар струмом, ніж розмову, але з неї можна було зрозуміти, що повітряна куля втрачає газ, а двигуни загорілися.

Сенд Бокс вилаявся й знову заговорив у пристрій:

- Окей, не хвилюйся, у мене є запасний план: ми просто розіб'ємо корабель тут, щоб вітер не зніс нас назад у Солт К'юб Сіті!

Якщо на тому кінці й була якась скарга — вона вже не дійшла до нього.

У ту саму мить увесь світ перетворився на чисте світло.

Нескінченне, сліпуче, абсолютно беззвучне світло, що поглинуло все. Не було болю. Не було страху. Лише світло.

День Н. - Час Н. - Місце Н.

Коли Сенд Бокс знову відкрив очі, у нього було тривожне відчуття, що абсолютно нічого не сталося. Взагалі нічого.

Він озирнувся на місток корабля, намагаючись зрозуміти, що відбулося. Штурвал був на місці, небо зоряне, прилади працюють, лампи світяться...

- Стривай... лампи всі світяться? Зовні зірки? Що за...

Так, дирижабль працював ідеально — настільки ідеально, що вся рубка виглядала так, ніби щойно зійшла з верфі. Підлога блищала, панелі були чисті, штурвал навіть натертий воском. А вікна... настільки прозорі, що в них можна було побачити себе з іншого боку...

І Сенд Бокс побачив Сенд Бокса.

Спершу здивування на його морді змінилось усвідомленням. Він повільно торкнувся свого обличчя копитом.

Це було... його справжнє обличчя. Те, яке було до того, як він став ґулем.

Він знову був поні.

Він був...

Мертвий.

Це була єдина логічна відповідь. Але якщо він мертвий — чому він усе ще на кораблі? Це якесь покарання після смерті? Вічно пілотувати корабель, як Летючий Голландець?

Чи інші теж тут? Назавжди?

І чому... чому він не хоче цього? Він мав побачити Агату... вона чекала... він не може просто вічно керувати цим чортовим кораблем...

Ф'ЮЮЮЮТ!

Гучний свист перервав його думки.

- Капітан на містку!

Двері різко відчинилися.

Перед ним стояла рожева поні з рожевою гривною та великими блакитними очима. Вона була у формі флотського офіцера й усміхалась так, як Сенд Бокс ніколи не бачив.

- Міс... Міністр Пай?

Пінкі відмахнулась копитом:

- О, клич мене Капітан Пінкі! Я не люблю ці міністерські штуки... вони зовсім нещасливі.

Вона почала стрибати по містку, сміючись і торкаючись усього навколо.

- Ура! Я знала, що ця маленька кобилка колись злетить!
О, дивись! Усі стрілочки на панелях рожеві, як я
просила! Це... це просто фантастика!

Сенд Бокс стояв розгублений.

- Я... я можу чимось допомогти?

І раптом він опинився просто перед її обличчям.

- Звісно! Усі чекають на тебе в салоні! Рухайся,
повільний ти зад!

Він повільно відступив і пішов до дверей.

У салоні було не дуже тісно, але людей було більше, ніж
він пам'ятав на борту при старті. Тепер їх було вісім.

Софт Ейр було легко впізнати за технічним
комбінезоном. Піч Блоссом — за квіткою-значком.
Лікарка з стетоскопом — це, мабуть, Док. Гет Велл.

Також там був грифон у броні, двоє закоханих у силових
костюмах, ще один поні з виглядом людини, що шкодує
про все життя, і єдиноріжка в плащі з прикрасами
піщаних кочівників.

І ще одна... тіньова постать, що виглядала майже
нереальною.

Вона підійшла до Сенд Бокс:

- Вітаю. Бачу, Пінкі нарешті тебе відпустила. Ми майже готові... вона має скоро з'явитися. Якщо знову не загубиться.

- Що тут відбувається? Хто ви? І хто вона? Я...

Він не закінчив.

Двері знову відчинились.

Всередину зайшла маленька рожева лошиця з білявою гривною та великими рожевими очима. В зубах вона тримала срібний квиток.

Це була Паппісмайлз.

Сенд Бокс відчув, як серце провалюється в крижану порожнечу.

- О... малеча... мені дуже шкода...

Як вона може посміхатися зараз?

- Хто тебе... як ти сюди потрапила?

Паппі схилила голову:

- Привіт, пане красивий поні! Я Паппі! Я йду шукати маму! Дуже гарний скелетний поні дав мені квиток і сказав, що мама десь там, після поїздки!

Вона озирнулась:

- А ми вже приїхали?

Сенд Бокс розгублено моргнув.

- Ти... ти щаслива бути мертвою?

Паппі засміялась:

- Мені сказав скелетний поні, що це добре! І мені нормально! Я йду до мами!

Він замовк.

Потім просто посміхнувся.

- Так... так, це добре. Хочеш погратися з іншими, поки ми летимо?

Поні почали збиратися навколо неї.

Колд Шауер і Гаус підійшли першими.

- Вибач, що нам довелося з тобою битися... - сказала вона тихо.

Але Паппі вже стрибала.

- Чому всі сумні? Де ігри? Я хочу хованки! І прищіпи поні хвіст! І танці!

Пінкі повернулась уже в образі стюардеси.

- Вибач, Паппі, але часу немає! Ми пройшли через Зоряний океан і прибули! Дякуємо, що скористались авіалініями потойбіччя! Гарного перебування!

Вона відчинила двері.

Зовні був ідеальний світ.

Зелені пагорби. Озера. Поні. Ідеальне небо.

Усі повільно вийшли.

Навіть Паппі завмерла.

Це було краще за все.

І тоді вона побачила їх.

Невелику групу поні на краю поля.

Її усмішка стала ще більшою.

Вона побігла.

Один з поні підняв голову й усміхнувся.

І вона закричала крізь сльози радості:

- *Мама!*

Кінець.